

New York Times Bestselling Author of
Secrets of a Summer Night

LISA
KLEYPAS

"A delicious treat." Mary Jo Putney

SOMEWHERE
I'LL FIND YOU

LISA
KLEYPAS

A watercolor illustration of a man and a woman in a romantic embrace. The woman has long, wavy brown hair and is looking down with a soft expression. The man has dark, wavy hair and is kissing her on the cheek. He is wearing a light-colored, patterned shirt. The background is a warm, textured wash of brown and beige tones. The overall style is soft and painterly.

SOMEWHERE I'LL FIND YOU

*Translated
by Cesia*

LISA KLEYYPAS

*Mi bella
desconocida*

ROMÁNTICA
ZETA

LISA KLEYPAS

*Mi bella
desconocida*

ESTABA CASADO CON UNA MUJER A LA QUE NUNCA HABÍA VISTO.
HABÍA JURADO ENCONTRARLA.

HEYNE
BUCHER

LISA
KLEYPAS

*Sie hat alles,
was sie begehrt – nur
um den Mann ihres
Herzens muß sie
kämpfen*

The cover features a romantic illustration of a man and a woman in a garden. The man is shirtless, muscular, and has a white cloth draped over his left shoulder. He is leaning towards the woman, who is wearing a blue, off-the-shoulder dress with lace detailing. They are surrounded by a variety of roses in shades of pink, red, and yellow. In the background, a stone staircase leads up a hill under a warm, orange-hued sky.

Das
Geheimnis
der
Rose

ROMAN

I ROMANZI

50

Passione

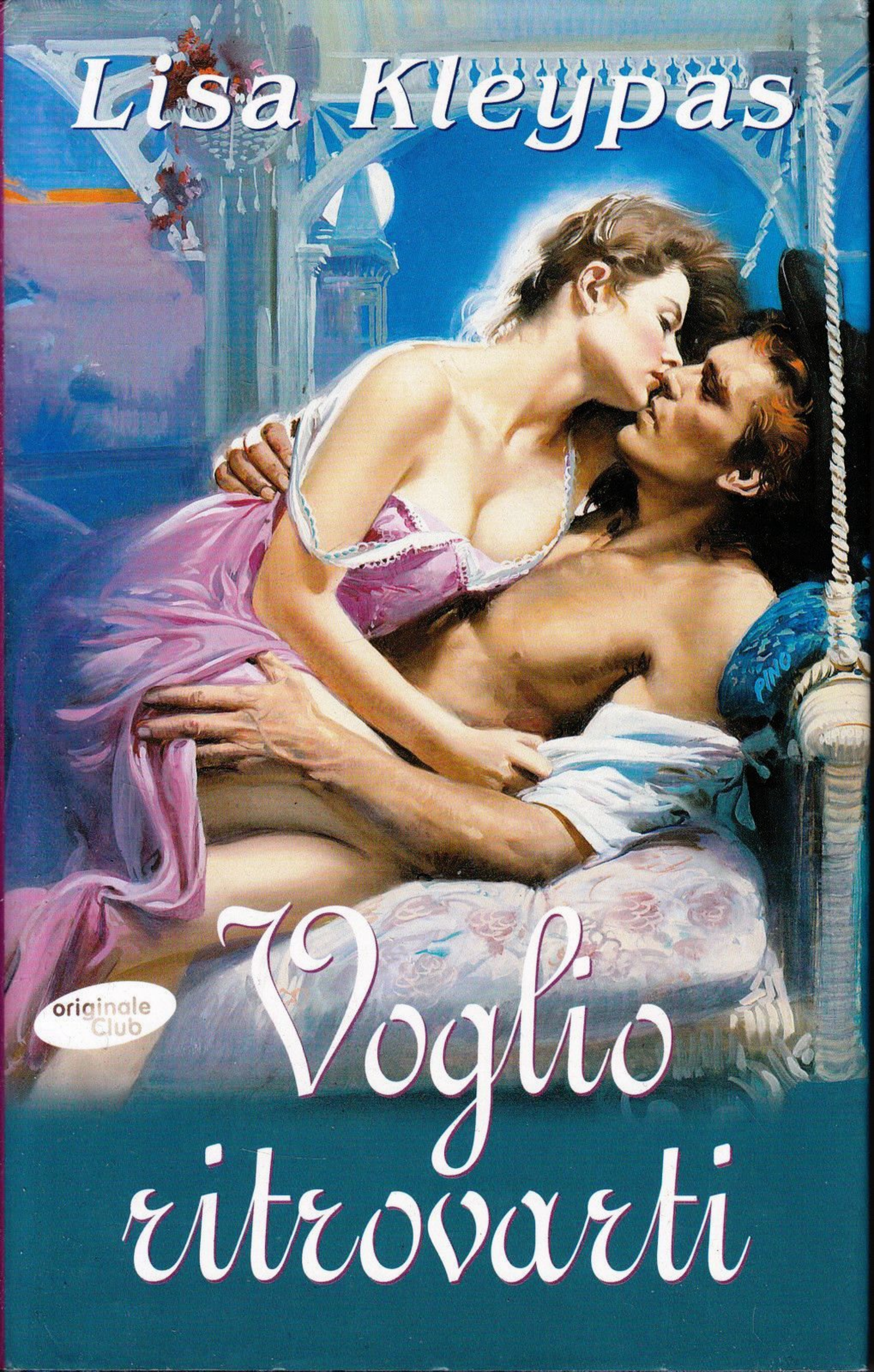
IL PRIMO ROMANZO DEL
CAPITAL THEATRE

Lisa Kleypas

Voglio
ritroverti

MONDADORI

Lisa Kleypas

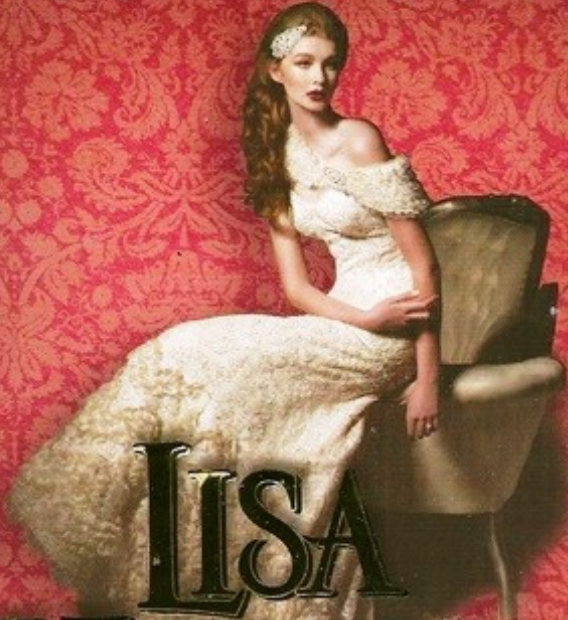

originale
Club

*Voglio
ritrovarvi*

B E S T S E L L E R

EDITURA MIRON

LISA
KLEYPAS

UNDEVA TE VOI GĂSI

UN SOȚ MISTERIOS PE CARE NU-L CUNOAȘTE.
NU ÎNDRĂZNEȘTE SĂ-L MENȚIONEZE... ȘI NU-L POATE IUBI

Traducere:
Lucia Ostafi-Iliescu

PROLOG

Warwickshire, 1824

Muzica de la sărbătoarea de Arminden umplea aerul, purtată din sat pînă la castelul de culoarea mierii, de pe lac. Unul din ocupanții castelului, Damon, lord Savage, marchiz de Savage, hoinărea de-a lungul drumului spre sat, fermecat de muzică, în ciuda lui însuși.

Nu era un bărbat ușuratic, nici nu-i făcea plăcere să ia parte la mari adunări. În ultimii doi ani, Damon își dedicase toată viața refacerii averii familiei și avea permanent grijă de fratele lui mai mic și de tatăl lui suferind. Responsabilitățile pe care și le luase nu-i lăsau timp de distracții. Acum era atras spre sat de un amestec de curiozitate, de singurătate și pentru că avea nevoie să iasă în aer liber.

Amurgul violet poleia un grup de fete îmbrăcate în alb, care dansau în jurul stîlpului de care fuseseră atîrnate panglici și ghirlande. Rîzînd, bînd și cîntînd, sătenii se adunaseră să celebreze festivitățile păgîne de Unu Mai, ce vor continua toată noaptea.

Discret, Damon stătea la marginea mulțimii, în timp ce cădea înserarea. Fură aprinse torțe și lămpi,

ce aruncau umbre tremurătoare pe iarbă. Deși văzuse ritualul de nenumărate ori înainte, Damon tot mai era izbit de imaginea plină de pitoresc a fetelor ținându-se de panglicile lungi legate de stîlpul Armindenului. Pline de grație, săreau învîrtindu-se în cerc, cu capetele împodobite cu cununii de flori, cu fustele albe tălăzuind în jurul picioarelor încălțate în ciorapi lungi.

Ca și ceilalți bărbați prezenți, Damon studia fetele deosebit de atractive. Era mult timp de cînd nu mai avusese o femeie. Mai tîrziu, își promisese el, își va lua o amantă și se va bucura de plăcerile de care se privase, dar pentru moment erau prea multe de făcut. Dacă ziua se putea lipsi de dorința incomodă a atingerii unei femei, de parfumul plăcut al pielii de femeie și de felul cum se simțeau brațele fine înconjurîndu-l, fiind prea ocupat pentru ca acest subiect să-i stăruie în minte, în schimb noaptea....

Pieptul lui Damon se ridică într-un suspin tensionat. Se uită la petrecere cîteva minute, conștient de singurătatea lui, ce refuza să-l părăsească. Hotărînd să se întoarcă la castel și să se răsfețe cu un pahar mare de coniac, se răsuci să plece. Și deodată, atenția i-a fost atrasă de o trupă de actori ambulanti, care veniseră să ia parte la festivități. Ridicînd vocile într-un cîntec plin de foc, se alăturară mulțimii bătînd din palme în ritmul muzicii.

Cîțiva săteni prietenoși le îndemnară pe noile venite să se alătore dansului fetelor. Două dintre femei acceptară, dar o a treia, o fată subțire cu șuvițele de păr blonde prinse în creștet, dădu din cap cu fermitate. Petrecăreții insistară, în ciuda refuzului ei, apucînd-o și împingînd-o spre stîlpul din mijloc.

Cineva îi puse o coroniță de flori pe cap, făcînd-o să rîdă în silă, în timp ce le urma pe celelalte, spre stîlpul împodobit.

Damon se uita la fată fascinat. Putea fi ușor distinsă, din cauza rochiei închisă la culoare și a grației cu care se mișca. Părea asemănătoare unui spirit, care apăruse deodată din pădure și care putea să dispară în orice clipă. Era ciudat efectul pe care îl avea asupra lui, trupul lui deveni inert din cauza dorinței, toate simțurile fiindu-i fixate pe imaginea ei și pe sunetul înalt și dulce al rîsului ei.

E doar o fată, își spuse el încercînd în van să scape de nevoile ce-l consumau. *E o fată ca oricare alta*. Dar nu era adevărat. Forța reacției lui față de ea îl alarmă și îl electriză. Ar fi dat tot ce avea, pentru o noapte cu ea. Nu fusese niciodată vulnerabil la impulsurile bruște, nu fusese niciodată condus de nimic altceva, decît de logică și rațiune. Acum părea că toată cutezanța, pe care nu-și permisese să o simtă vreodată, putea să se reverse peste el, în orice clipă.

Damon se strecură în afara cercului mulțimii, cu grija unui prădător și cu privirile imobilizate asupra ei. Nu era sigur ce intenționa să facă, doar că trebuia să fie lîngă ea. Acum, ea dansa mai repede, condusă de muzică și de presiunea nerăbdătoare a fetelor, care o trăgeau de mîini. Rîzînd, gîfîind după aer, reuși să se elibereze din horă și să țîșnească poticnit afară. Coronița de flori zbură de pe capul ei și ateriză lîngă picioarele lui Damon. El se aplecă și o apucă între degete, strivind fără să-și dea seama cîteva petale parfumate. Ștergîndu-și cu mîineca fața transpirată, fata se depărtă de mulțime. Damon o

urmă, cu inima bătîndu-i nebunește în piept. Deși nu făcea nici un zgomot, trebuie că ea i-a simțit prezența. Se opri și se întoarse pentru a-i face față, în timp ce mulțimea participantă la Arminden își continua distracția. Damon se apropie mai mult, oprindu-se la un pas de ea.

– Cred că asta e a ta, rosti el cu vocea îngroșată. Ea ridică ochii la el, culoarea lor neputînd fi distinsă în întuneric. O urmă de zîmbet apăru pe curbura blîndă a buzelor ei.

– Mulțumesc. Întinse mîna după flori, degetele ei reci atingîndu-le pe ale lui o fracțiune de secundă. Simți șocul atingerii prin tot trupul.

– Cine ești tu? îi scăpă lui.

Fata rîse, cam uimită de îndrăzneala lui, ca și el de fapt.

– Nu sînt cineva important. Doar o actriță dintr-o companie teatrală. Ezită puțin. Dar tu?

El rămase tăcut, incapabil să răspundă, în timp ce mireasma florilor strivite, a vinului și a transpirației îi umplea nările și făcu ca sîngele să-i alerge mai iute prin vene. Voia să o smulgă din mulțime și să o ducă pe domeniul lui... Voia să-și apese gura pe pielea ei palidă și să-i despletească părul, pînă se va undui între degetele lui.

Fata îl privi curioasă, cu fața aplecată într-o parte.

– Trebuie că ești de la castel, rosti ea. Și deodată expresia ei deveni prudentă. Faci parte din familia Savage?

Damon clătină din cap negîndu-și identitatea, dorind să se detașeze de tot ce exista în trecutul și în viitorul lui.

– Sînt un vizitator, rosti, cu vocea ușor răgușită. Așa cum ești și tu. Ea arăta sceptică, dar păru că se relaxează. De unde ești? întrebă el.

Dinții ei străluciră în întuneric. Nu văzuse nicio dată ceva atît de frumos, ca zîmbetul ei.

– Nu-mi place să mă gîndesc la trecutul meu. Își dădu la o parte șuvițele părului bălai atît de strălucitor, ce i se rătăciseră pe frunte. De ce ai venit aici, sir? Pentru a lua aer, sau a privi dansul?

– Ca să te găsesc.

Ei îi scăpă un hohot calm, dar deveni tensionată, ca o pasăre pe punctul să-și ia zborul. Simțind că e gata să fugă, Damon se trezi acționînd, fără nici un gînd conștient. Mîinile lui ajunseră de o parte și de alta a capului ei, ținînd-o în siguranță, în ciuda protestului ei uimit.

– Dă-mi drumul, șopti ea și un fior trecu prin degetele lui, cînd le presă pe obrajii ei catifelați. Își apăsă gura pe a ei și ea se liniști. Respirația ei se simțea fierbinte și accelerată pe pielea lui, în timp ce gustul ei i se răspîndi prin toate simțurile, cu o viteză amețitoare. O simți cum răspunde și clipa rămase suspendată în timp, magică, deosebită de orice i se întîmplase pînă atunci.

Ea își întoarse fața de la el, scoțînd un sunet confuz. Damon era perfect conștient de atingerea catifelată a obrazului ei lîngă al lui, de apropierea trupului ei. Rămaseră amîndoi tăcuți, nemișcați, în timp ce savurau senzația de a fi așa de apropiați unul de altul.

– Noapte bună, șușoti ea.

– Nu pleca, zise el, dar ea se depărtă cu pași mari, pîrînd că se contopește cu mulțimea.

Cu toate că Damon putea să o urmeze, preferă să nu o facă. Părea imposibil ca o astfel de femeie să fie reală. Într-un fel, nici măcar n-ar fi vrut să fie. Lasă să rămână o fantezie, o imagine pe care putea să o rețină pentru tot restul vieții, neatinsă de realitățile neplăcute ce-i umpleau lui zilele. Părăsi sărbătoarea de Unu Mai, incapabil să-și scoată din minte intuiția neașteptată că, într-un fel, într-o zi...se vor întâlni din nou.

CAPITOLUL 1

Londra, 1825

Întârziase. Julia grăbi pasul, încercînd să-și ridice fustele, pentru a nu se tîrî prin noroi și, în același timp, să-și apere fața de stropii persistenți ai ploii reci, de toamnă. Dacă nu ajungea repede la teatul *Capital*, părul și hainele îi vor fi îmbibate de apă.

– Audiția mea, bombăni ea disperată, făcîndu-și loc cu umărul, printre oamenii de pe trotuarul spart și alunecos. O pană galbenă, odată elegantă, îi alunecă de pe borul pălărioarei și ea o împinse nerăbdătoare la loc.

Astăzi era una din cele mai importante zile din viața ei. Dacă totul decurgea bine, va putea să facă parte din cea mai plină de succes companie teatrală din Anglia. Și, dacă nu reușea să-l impresioneze cu talentul ei pe Logan Scott, va trebui să se întoarcă la micul și murdarul teatru *Daly* din Strand. Directorul de acolo, domnul Bickerston, le privea pe actrițe ca pe niște prostituate și scotea profituri personale aranjînd ca acestea să se întâlnească cu bărbați bogați. Era furios pe Julia că ea refuza să se combine cu

bătrînul acela libidinos, care voise să plătească o sumă exorbitantă, pentru privilegiul de a o duce în patul lui.

– Ai să te supui regulilor mele, scui-pase cuvintele Bickerston, sau nu o să mai faci parte din compania mea. Data viitoare, cînd o să găsesc un bărbat pentru tine, o să îl accepți, sau o să te dau afară!

Pentru a face situația și mai rea, Bickerston avea probleme cu jocurile de noroc și adesea nu putea nici să-și plătească actorii cu salariul întreg. Dacă Julia nu făcea repede rost de bani, nu o să mai poată să-și permită chiria camerei ei terasate. Și nu putea nici să recurgă la ceea ce făceau celelalte actrițe, care-și vindeau favorurile sexuale pentru a-și suplimenta venitul. Pentru ea, asta nu va fi niciodată o alternativă, chiar dacă va muri de foame.

Julia oftă și pielea i se înfioră, la gîndul reîntoarcerii în Strand. Nu găsise un loc mai bun de muncă. Strîngînd mai tare în brațe teancul umed de hîrtii, își înclină capul și accelerează pasul. Și deodată se împiedică de un obiect tare, ce aproape o făcu să se răstoarne pe spate. Teancul de hîrtii îi căzu din brațe. Numai felul rapid cum o prinse un bărbat de umeri o făcu să nu cadă pe trotuarul noroios.

– Ești bine, domnișoară? o întrebă omul stabilizînd-o.

Julia se aplecă să ridice hîrțiile ude. Spre groaza ei, tivul fustei i se tîrîse printr-o băltoacă murdară.

– Ar trebui să te uiți pe unde mergi, exclamă ea.

– Aș putea să spun și eu același lucru, domnișoară. Vocea omului era la fel de seacă și plină, ca un pahar cu vin roșu. O ajută să adune hîrțiile căzute, oprindu-se să-și arunce ochii peste ele.

Julia le luă din mîinile lui, înainte de a avea posibilitatea să citească ceva.

– Sînt în drum spre o audiție, rosti ea agitată. Și am întîrziat. Încercă să treacă mai departe, dar el o opri cu o atingere ușoară pe umăr.

– La ce teatru vrei să ajungi?

Ea ridică ochii la el, clipind cînd vîntul îi izbi ploaia în față. Era înalt și bine-făcut, cu umerii largi acoperiți de un pardesiu negru greu. Prin vălul ploii, ce cădea de pe borul pălăriei lui negre, putu să-i vadă trăsăturile aspre dar atractive și o pereche de ochi albaștri imenși.

– Încerc să găsesc teatrul *Capital*, răspunse ea.

– Tocmai l-ai găsit. Îi arată o ușă apropiată. Asta duce la foaietul artiștilor, unde au loc de obicei audițiile.

– De unde știi? întrebă ea suspicioasă.

Un zîmbet îi ridică lui colțul gurii.

– Fac parte din companie.

– Ooo! Fusese luată prin surprindere și ușor invidioasă. Norocos bărbat, să faci parte dintr-un grup atît de prestigios.

Zîmbetul lui îi rămase pe buze, în timp ce o contempla.

– Dacă vrei, îți arăt drumul.

Julia dădu din cap și prudentă îl precedă, prin ușa arătată, ajungînd într-un coridor liniștit și slab luminat. Ușurată că a scăpat de ploaie, își netezi fustele ude și încercă să le îndrepte. Politicos, însoțitorul ei așteptă, pînă cînd își scoase pălăria și mantia pline de apă și i le luă din mînă.

– O să lăsăm astea într-o cabină disponibilă, ca să se usuce, rosti el deschizînd o ușă și atîmînd obiectele de niște cîrlige de alamă fixate pe perete.

Își scoase apoi propria pălărie și pardesiul și își trecu degetele prin părul răvășit, încercînd să pună ordine în coama scurtă și ondulată.

Julia își netezi părul negru, dorind să aibă o oglindă, ca să o ajute să-și ajusteze aspectul.

– Arăți destul de bine, zise bărbatul, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

Pentru prima oară, Julia îi zîmbi, într-o doară.

– Speram în ceva mai bun de atît.

El ridică din umeri.

– Aspectul tău nu o să conteze la fel de mult, ca talentul tău actoricesc.

– Adevărat, așa e. Ea îl urmă de-a lungul coridorului, trecînd pe lîngă cabine, birouri, ateliere de tîmplărie și încăperi pentru garderobă. Teatrul *Capital* era mare, cuprinzînd un teatru principal și încă patru clădiri anexe. Nu fusese privit în aceeași lumină ca *Teatrul Regal* din Drury Lane, pînă cînd Logan Scott nu a preluat conducerea. Sub directoratul lui strălucitor și datorită spectacolelor pline de forță, *Capital* devenise unul dintre cele mai respectate teatre din oraș.

Deși Logan Scott era încă tînăr, în jurul a douăzeci de ani, reușise să capete un statut legendar în teatru. Gîndul că-l va întîlni cu adevărat făcu stomacul Juliei să se strîngă violent. Dacă el hotăra că nu are talent, cariera ei era terminată.

– De cît timp ești în companie? întrebă Julia, nervozitatea ei crescînd, în timp ce mergeau din ce în ce mai spre interiorul clădirii. Trecură pe lîngă muncitorii din hol și ocoliră un colț unde puteau fi auzite vocile actorilor, din încăperile destinate repetițiilor.

– Am început acum patru ani, răspunse însoțitorul ei.

– Ești foarte norocos că lucrezi cu domnul Scott.

– Așa? întrebă el sec. Trebuie să știi că are un temperament...

– Asta poate fi trecut cu vederea, la un artist atât de strălucit. Domnul Scott este cel mai mare actor al Angliei. Toată lumea îi spune Noul David Garrick.

Lui îi scăpă un zîmbet sardonice.

– Cred că e o exagerare.

Julia îl privi surprinsă.

– Nu ești un admirator al domnului Scott?

– Uneori, da. Dar nu mi s-a întîmplat să cred, că poate fi comparat cu Garrick. Oricum, nu încă.

Julia ridică din umeri.

– Deoarece nu l-am văzut cu adevărat pe scenă niciodată, va trebui să mă rețin de la aprecieri.

Ajunseră la foaierea artiștilor, care nu era cu adevărat verde cum sugera numele și Julia strînse în brațe hîrțile cu putere, cînd pășiră înăuntru. Camera mare, vopsită crem, era plină cu scaune și banchete uzate, mese ponosite și o tavă încărcată cu pîine, carne afumată și brînză. Două femei stăteau într-un colț, în timp ce o fată și un tînăr repetau o scenă de cealaltă parte a camerei, oprindu-se rîzînd de cei cîțiva pași de dans stîngaci, pe care îi făcuseră. Un impozant domn bătrîn stătea deoparte, citind o piesă și rostind replicile în liniște.

La vederea noilor sosiți, toți își ridicară privirile. Imediat înaintară spre însoțitorul Juliei, înghesuindu-se în jurul lui, pînă cînd Julia fu împinsă deoparte. El rezistă torentului de întrebări și cereri, făcute cu mîinile ridicate.

– Mai târziu, îi informă el. Pentru moment am o treabă, la care trebuie să particip – o audiție.

Julia se uită la el cu ochi mari. Acum că se aflau în foaietul bine luminat, putea să vadă mai multe amănunte la el, ce îi scăpaseră înainte. Era îmbrăcat cu haine scumpe, bine croite; pantaloni închiși la culoare, o vestă de un verde bogat și o cravată de mătase neagră. Nu văzuse niciodată la un bărbat un păr atât de frumos, onduleuri neregulate castanii, ce străluceau ca mahanul lustruit. Era tuns scurt și pieptănat pe spate, dar avea totuși un aspect ciufilit, care parcă implora o femeie să-l mângâie.

Aerul său de autoritate era de neconfundat. Aceasta, timbrul profund și captivant al vocii și, mai mult decât orice, ochii aceia albaștri, toate la un loc o convinseseră pe Julia cine e. Își simți inima lăsându-i-se în picioare, ca plumbul, și știu că sîngele îi golise obraji.

– Ești Logan Scott, murmură ea. Ar fi trebuit să-mi spui.

Ochii lui sclipiră cu zburdălnicie, provocatori.

– Ar fi trebuit să mă întreb. Ea dădu din cap într-o lamentabilă acceptare, întrebându-se dacă nu a reușit să-și rateze toate șansele de a crea o impresie favorabilă. Iar numele tău e...? o îndemnă el.

– Doamna Jessica Wentworth, răspunse Julia folosind numele de scenă, pe care și-l inventase. Cei o jumătate de duzină de oameni din cameră se uitau curioși la ea. Ar fi vrut să se tîrîie într-un colț îndepărtat și întunecos, să se ascundă.

– Foarte bine, doamnă Wentworth, rosti blînd Logan Scott. Hai să aflăm de ce ești în stare. El își îndreptă o mîină mare spre piesele pentru audiție,

aduse de ea, și răsfoi indiferent paginile ude. Văd că ai pregătit o scenă din *Mathilda*. Excelent. Am jucat îndelung această piesă, în sezonul trecut. Charles este chiar familiarizat cu ea. Făcu un gest spre bărbatul înalt și blond, aflat la câțiva metri. Ești bun să preiei partitura lordului Aversley, Charles? Tînărul se supuse cu promptitudine. Scott se așeză confortabil și ceilalți îl imitară. Dacă nu te deranjează, doamnă Wentworth, le vom permite și celorlalți membri ai companiei să asiste la audiție.

De fapt, Juliei îi păsa foarte mult. Era mult mai greu să joci o scenă, în fața unui grup mic, dacît a unuia mare. Și acești oameni erau *actori*, spectatorii cei mai exigenți. Vor rîde de faptul că ea voia să facă parte din *Capital* – vor vedea imediat că nu are practică și acea mică experiență prețioasă. Dar ajunsese prea departe, pentru a mai da înapoi. Cu forța, își așternu pe figură un zîmbet și își îndreptă genunchii, pentru a se alătura tînărului din mijlocul foaiерului.

Aparent, Charles nu era lordul Aversley ideal – părea prea prietenos și frumos, pentru rolul acela de ticălos desăvîrșit. Pe de altă parte, avea un aer de siguranță de sine ce o impresionă pe Julia. Nu se îndoia de abilitatea lui de a juca convingător orice rol pe care-l alegea.

– *Mathilda* e un rol perfid, ca să-l alegi pentru o audiție, remarcă Logan Scott. Nu era clar dacă se adresase Juliei sau celorlalți din încăpere. Rolul unei eroine îndelung suferinde obosește de obicei.

Julia dădu din cap cu gravitate privindu-i figura imperturbabilă.

– Mă voi strădui să nu fiu obositoare, domnule Scott.

Apăru un spasm de amuzament în colțurile gurii lui.

– Începe, când ești gata, doamnă Wentworth.

Julia aprobă din cap și privi în jos concentrându-se și pregătindu-se pentru scenă.

Povestea *Mathildei* îl făcuse faimos pe autorul ei, S.R.Fielding, acum doi ani, în primul rînd sub formă de roman, apoi pe scenă, cu un succes imens. Publicul a fost fascinat de istoria unei ambițioase fete de la țară, care a ajuns prostituată, și eventuala ei reabilitare.

Scena aleasă de Julia era una esențială, în care Mathilda, încă virgină, era sedusă de diabolicul libertin, lordul Aversley.

Julia ridică ochii la Charles și începu să declame, cu un accent dur de la țară. El răspunse cu tonul pur și aristocratic al lui Aversley. Cu fiecare replică, Julia se simțea intrînd în rol, din ce în ce mai profund. Deveni pe jumătate provocatoare, pe jumătate îngrozită, avansînd și retrăgîndu-se, pe măsură ce Aversley o urma încet în jurul camerei.

Logan se concentrează asupra fetei, cu toate simțurile în alertă. Deși era o femeie micuță, puțin sub înălțimea medie, subțirimea ei dădea impresia că e mai înaltă. Cu părul ei blond-cenușiu, cu ochi strălucitori albaștri-verzi și fața cu unghiuri delicate, era de fapt prea frumoasă. Era greu de găsit o femeie cu o astfel de frumusețe desăvîrșită, care să fie și o actriță talentată. Femeile cu adevărat frumoase se pare că nu aveau profunzime emoțională și nici abilitatea de a juca nimic altceva, decît roluri de ingenuie.

• La mai puțin de un minut după începerea scenei, Logan realizează că Jessica Wentworth era o prezență remarcabilă, genul care făcea să ți se ridice părul pe

ceafă. Avea darul de a se transforma, conform rolului pe care îl interpreta. Știa, fără vanitate, că și el posedea aceeași capacitate și că ocazional, unul sau doi dintre artiștii companiei puteau să o atingă. Dar un astfel de talent era rar, la o fată care nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

Se pare că Jessica Wentworth interpreta rolul Mathildei fără efort. Era ciudat de impresionantă, animată de o curiozitate copilărească și jalnic fascinată de bărbatul care o va distruge. Și exista și o urmă de calcul în comportamentul ei, o înțelegere inteligentă și subtilă a ambiției nechibzuite a Mathildei, de a ține un om bogat în puterea ei. Logan clătină ușor din cap, apreciind calitatea fluidă a jocului ei. Se uită la ceilalți actori și văzu că o priveau fascinați pe noua venită.

Julia începu să se relaxeze și să se bucure, de plăcerea de a lucra cu un actor așa de reușit ca Charles. El o făcea să creadă surprinzător de ușor că e Aversley, așa cum zîmbea batjocoritor și o urmărea dintr-o parte în alta a scenei. Totuși, se bîlbîi și se opri dezamgită, cînd auzi vocea lui Logan Scott oprind schimbul de replici.

– Am să termin eu scena, Charles.

Uluită, Julia privi cum Scott se scoală de pe scaun și se apropie de ea. Îi făcu semn lui Charles să stea jos și îi luă locul. Julia fu paralizată pentru moment de schimbarea petrecută în Logan Scott, brusca tensiune ce se instalase în cameră, sclipirea focului albastru din ochii lui. El îi zîmbea ușor și începu să vorbească precum Aversley. Îți dădea fiori. Julia ar fi vrut să se așeze și să asculte doar forța disimulată în vocea lui. El dădu personajului lui

Aversley o însușire de felină, o importanță de sine ridicolă și o urmă neașteptată de amărăciune.

Potrivindu-și jocul cu al lui, Julia răspunse în calitate de Mathilda și pentru câteva minute îi fu ușor să se piardă în rol, uitînd cine e. Aversley se juca cu Mathilda, repezindu-se asupra ei, promițîndu-i plăceri și chinuri, cu vocea lui mătăsoasă și cu ochii albaștri fierbinți. O apucă de brațe și Julia fu uluită de senzația adevărată, că e prinsă în cursă. Încercă să se smulgă, dar el o reținu aproape de el și îi vorbi lîngă gura ei, pînă cînd respirația lui fierbinte îi mîngîie buzele.

Se aflau la partea din piesă unde Aversley o săruta pe Mathilda și o scotea de pe scenă, abandonînd restul acțiunii Imaginației spectatorilor. Julia se încordă în brațele lui Logan Scott, simțîndu-se posedată în totalitate de strînsoarea lui puternică. Se gîndi o clipă că o va săruta și fu ușurată, cînd lui îi căzu masca de pe față și îi dădu drumul cu grijă. Scena se terminase.

Toți ceilalți din cameră rămaseră tăcuți. Julia le simțea privirile ațintite asupra ei, în timp ce făcu un pas înapoi și își masă locul de pe brațe, de unde o apucase Scott.

Observîndu-i gestul, Scott se întoarse spre ea cu o sprînceană ridicată.

– Ți-am făcut rău? întrebă el ușor surprins.

Imediat Julia clătină din cap și-și lăsă mîinile în jos. La urma urmei, strînsoarea lui nu fusese dureroasă, dar atingerea părea să persiste, chiar și după ce a eliberat-o.

După aceea, se instalează o pauză lungă, în timp ce membrii companiei continuau să se uite la Julia, iar

Scott o țintuia cu o privire speculativă. Era încântat, dezamăgit, nesigur? Considera că avea vreun merit ca actriță? Julia fu determinată să rupă tăcerea.

– Ar trebui să încerc altă scenă? murmură ea. Ceva dintr-o altă piesă?

– Nu e nevoie. Brusc deveni nerăbdător, privind în jurul camerei ca un leopard în cușcă. Una din mîinile lui elegante se ridică într-un gest adresat Juliei: vino, doamnă Wentworth. Am să-ți fac turul teatrului.

Nici unul dintre ceilalți nu păru că găsește asta surprinzător. Bătrînul impunător din colț îi adresă Juliei un zîmbet încurajator, cînd trecu pe lîngă el. O tînră frumoasă, cu un păr șaten ondulat și ochi vii verzi ca marea, se apropie de ea în ușa.

– A fost cea mai bună Mathilda, pe care am văzut-o vreodată, rosti fata.

Julia zîmbi mulțumind, mișcată de comentariu. Dar părerea lui Logan Scott era cea care însemna viață sau moarte și pînă acum nu scosese nici un singur cuvînt.

– Ai foarte puțin antrenament, dacă nu deloc, remarcă el conducînd-o printr-un labirint de birouri administrative.

– Așa e, rosti Julia calmă.

– Și nici prea multă experiență.

– Am făcut turnee prin provincie cu o companie ambulantă. Destul de recent. Am jucat la teatrul *Daly* din Strand.

– *Daly*, repetă el departe de a fi impresionat. Meriți ceva mai bun decît atît.

– Sper că da, sir.

El se opri și îi arătă biblioteca teatrului, întesată de rafturi cu cărți despre costume, decoruri și tehnica

actoriei, ca și de nenumărate exemplare din diverse piese. Oprindu-se la un vraf de hîrtii, alese ediția uzată a piesei *Mult Zgomot Pentru Nimic* și i-o dădu. Strîngînd în brațe exemplarul, Julia îl urmă afară din încăpere.

– Ceea ce le cer eu actorilor din compania mea este să năzuiască spre un stil cît mai natural posibil, remarcă Scott. Nu pot suferi maniera studiată și de poză, pe care am văzut-o în majoritatea teatrelor din Londra. Cei mai mulți actori sînt niște măscărici verșai, care înlocuiesc jocul real cu gesturi extravagante și cu pauze.

Plină de o admirație ce friza venerația, Julia acceptă dînd din cap.

– Se spune că ai revoluționat scena din Anglia și din Europa...începu ea, dar el o întrepruse sardonice.

– Nu-mi place să fiu flatat, doamnă Wentworth. Asta servește doar la umflarea părerii mele despre mine și e o treabă periculoasă. Sînt deja destul de arogant.

Ei îi scăpă un rîs surprins.

– Sînt sigură că nu e adevărat.

– Așteptă, pînă ai să mă cunoști mai bine...

Un balon de speranță i se ridică în piept.

– Am să pot? îndrăzni ea să întrebe și el zîmbi. Ciudat, cum putea un bărbat să zîmbească și să fie atît de cald, cînd exista ceva încă intangibil în el.

– Poate, răspunse el. Ai mare potențial ca actriță, doamnă Wentworth. N-ai fi o achiziție proastă pentru companie.

Ajunseră în sală, după ce trecuseră de partea din spate a scenei și de culise. Julia îl însoți pe Scott spre luminile rampei de la marginea scenei și privi în

sală. Era întunecoasă și frumoasă, găzduind aproximativ o mie cinci sute de persoane, în rîndurile de scaune și în lojile laterale, care se ridicau la înălțimi amețitoare. Julia nu fusese niciodată înainte în acest loc. Era un teatru splendid, vopsit în alb, roz-portocaliu și verde-pădure. Pereții erau sprijiniți de coloane acoperite cu auriu și încrustate cu sticlă verde, în timp ce interioarele lojelor erau acoperite cu tapet bogat înflorat.

Scena însăși era construită pe un plan înclinat, astfel încît actorii din fund erau mai sus cu cîțiva centimetri decît cei din față. Stînd pe podeaua ce o speria, Julia aproape că putea să-și imagineze ce însemna să joci pentru o adunare de peste o mie de oameni.

– Există probleme care au nevoie să fie lămurite, remarcă brusc Scott. Salariul tău, numărul de reprezentații pretins, ceea ce le cer eu actorilor... repetiții, de exemplu. Insist ca toți actorii și actrițele să fie prezenți la fiecare repetiție, indiferent cît de bine își cunosc rolurile. Poți să-ți desfășori viața personală după cum îți place, dar dacă cineva lipsește de la o repetiție, sau de la un spectacol, riscă să fie eliminat, sau chiar concediat. Același lucru și pentru beții, întîrzieri, sarcini, legăturile cu alți actori, sau orice altceva, ce se interferează în programul teatrului.

– Înțeleg, rosti Julia, o roșeață ușoară colorîndu-i obraji.

– Am un fel deosebit de a conduce compania, continuă el. Dacă ai o plîngere, e momentul oportun să o spui, ca să fie rezolvată. Vei fi informată pe canale deosebite, cum s-a rezolvat, mai tîrziu. Nu primesc niciodată pe nimeni acasă, în legătură cu

problemele teatrului. Dau o mare importanță vieții mele particulare.

– Normal, rosti Julia și inima începu să-i bată mai repede de emoție. Felul în care vorbise, sunase ca și cum intenționa să o angajeze.

– Mai este ceva ce trebuie clarificat, rosti Scott. În afara meritelor artistice pe care le are, *Capital* e o întreprindere de afaceri. Toate hotărârile luate de mine, sînt în conformitate cu nevoia de a scoate un profit – și nu fac nici un secret din asta. Dacă hotărâsc să te angajez, este pentru că vei aduce bani teatrului. Toți artiștii, inclusiv eu însămi, înțelegem că ne aflăm aici din motive financiare.

Julia înțepeni, toate speranțele ei spulberîndu-se brusc. Oare sugera că voia ca ea să devină prostituată, pentru binele viitor al teatrului?

– Nu doresc să fiu codoșul nimănui, murmură Scott amuzat, aparent citindu-i gândurile. Subliniez doar că una din responsabilitățile tale – ca și a mea și a tuturor celorlalți – este să atragem sponsori, pentru fiecare nou sezon. Poți să-ți folosești talentul și farmecul, pentru a face asta. Nu este nevoie să te culci cu nimeni...doar dacă nu vrei asta, desigur.

– Nu vreau așa ceva, rosti Julia cu fervoare.

– Este cu desăvîrșire la latitudinea ta, o asigură el. O încruntare îi traversă fruntea lată, cînd o contemplă. Îmi trece prin cap...că nu-mi amintesc să fi aranjat o audiție astăzi, pentru nimeni.

Comentariul o prinse nepregătită și răspunse grăbită.

– Cred că a fost fixată cu ajutorul unuia din managerii tăi.

– Pe aici, nimeni nu face nimic, fără permisiunea mea.

Julia dădu din cap, fața devenindu-i stacojie.

– Am mințit, admise. Altfel, n-aș fi reușit niciodată să te cunosc.

Exista o undă de plictiseală în rîsul lui.

– Ai să ne aduci numai bine, așa cred. Spune-mi, doamnă Wentworth...ești într-adevăr căsătorită?

Deși se pregătise pentru această întrebare, Julia se simți roșind de disconfort. Nu putea să-i spună adevărul, deși știa că era destul de talentat ca actor, pentru a accepta cu ușurință o minciună. Acum, ea se plimba fără țintă pe scenă, cu brațele încurcișate pe piept.

– Nu realmente, rosti fără să-l privească. Am crezut că pozînd în „doamnă”, acest lucru îmi va oferi protecție împotriva unor avansuri nedorite.

– Foarte bine.

Cînd nici o altă întrebare nu părea să mai apară, Julia îl privi surprinsă:

– Intenționezi să mă întrebi despre familia mea? Despre trecutul meu?

El clătină din cap trăgînd absent de o șuviță de păr roșcat-mahon.

– Bănuiesc că e la fel ca al multora din teatru, care au un trecut de care ar dori să scape.

– Chiar și tu? îndrăzni ea să întrebe.

Scott încuviință.

– Sînt întîmplări din viața mea, de care fug de multă vreme. Dar se pare că n-am putut să ajung mai departe de aici. Aruncă o privire pe scena goală și păru că se relaxează. Nu mă simt niciodată cu desăvîrșire confortabil nicăieri, așa cum mă simt la

Capital. Pentru mine e un cămin....așa cum sper să devină cămin și pentru tine, doamnă Wentworth.

Un zîmbet luminează fața ei.

– Da, murmură sesizînd oarecum, de ce iubea el așa de mult locul. Putea să-și imagineze cu ușurință miile de povești și de personaje, care umpluseră această scenă, aerul răsunînd de muzică și voci, spectatorii simțind emoțiile actorilor: frică, speranță iubire...

În teatru cineva poate să uite cine e, cel puțin pentru o vreme. Actorii pot să se transforme în oricine doresc să fie. Asta era ceea ce voia ea pentru sine însăși. Va trăi ca Jessica Wentworth și va îngropa orice urmă a Juliei Hargate – și a secretului ce a bîntuit-o toată viața.

– Ți-am spus, rosti Nell Florence, cu fața ei ridată scăldază într-un zîmbet frumos și rar. A fost o alegere bună să-l contactezi pe Logan Scott. Îi admir munca de la *Capital*. În ciuda tinereții lui, e un manager capabil. Vei profita mult mai mult alăturîndu-te companiei de teatru a lui Scott, decît ai fi putut să primești de la *Drury Lane*. Umerii ei fragili se mișcă înfiorați și pe față îi apăru un dispreț adînc. *Drury Lane* a fost distrus de impresarul acela american Stephen Price și de gustul lui fantezist pentru spectaculozitate. Ar fi trebuit să te naști acum o jumătate de secol și să lucrezi pentru David Garrick – el ar fi știut exact ce să facă cu o fată cu talentul tău. Ia gîndește-te cum ai fi putut să joci alături de el în *Minunea*...

– Deci, îl aprobi pe domnul Scott? întrebă Julia îndemnînd-o cu blîndețe să atace subiectul, înainte

ca doamna Florence să cadă în una din îndelunga-tele ei aduceri aminte.

– O, da. Spectacolele lui au un stil minunat și devotamentul lui față de arta actorului e de netăgăduit.

Beau amîndouă ceai în salonul doamnei Florence, cu mobila lui învechită tapisată cu mătase roz și cu pereții acoperiți de vechi imagini cu amintiri din teatru. Julia o întâlnește pe bătrîna doamnă numai cu cîteva luni înainte, cînd doamna Florence acceptase un rol mic într-o producție a teatrului *Daly*. În mod normal apariția la *Daly* ar fi fost sub valoarea unei actrițe atît de mari, care jucase la *Drury Lane* mai mult de treizeci de ani. Totuși, domnul Bickerston îi plătise doamnei Florence o avere, știind că numele ei va umple toate locurile din teatru.

După reprezentațiile pline de succes ale piesei, timp de o lună, doamna Florence îl părăsi pe Bickerston și pe *Daly* – dar nu înainte de a o lua pe Julia deoparte și a-i da niște sfaturi bine intenționate.

– Darurile tale se risipesc aici, îi spusese Juliei. Trebuie să găsești alt teatru, unul cu reputație și să obții o perfecționare corespunzătoare.

Julia fusese flatată, pe punctul de a nu mai putea vorbi. O admira enorm pe bătrîna doamnă și succesul pe care îl obținuse în viață. Născută într-o familie nobilă dar sărăcită, din estul Londrei, Nell Florence profitase de talentul ei deosebit pe scenă și de asemenea, de pe urma cîtorva povești discrete de iubire cu bărbați bogați. Deși frumusețea ei legendară se fanase cu vîrsta, cu bogatul ei păr roșu, avînd acum șuvițe argintii, era încă o femeie arătoasă.

Cu cîteva ani în urmă, doamna Florence se retrăsese în casa ei din Londra, cu un mic grup de

servitori, care aveau grijă de ea. Dacă îi plăcea un actor sau o actriță în devenire, ocazional le dădea lecții de actorie. Deși Julia nu putea să-și permită să plătească onorariile ei mari, doamna Florence hotărîse să o ia sub aripa ei.

– Pot să-mi permit să predau și de plăcere, dacă vreau, afirmase ea. Cred că asocierea dintre noi ne va aduce la amîndouă ceva bun. Te voi ajuta să capeți succesul pe care-l meriți, iar tu îmi vei lumina zilele cu vizitele tale. Bătrîni trebuie întotdeauna să aibă cîțiva tineri în jur...și tu semeni foarte mult cu mine, la vîrsta ta.

O dată pe săptămîină, Julia o vizita pe doamna Florence în salonul ei dezordonat, bînd ceai din cești de porțelan pictat, în timp ce acorda o atenție concentrată instrucțiunilor ei. Acum, că Julia fusesse angajată ca membră a teatrului *Capital*, doamna Florence părea la fel de încîntată de succesul Juliei, ca și cum ar fi fost al ei.

– Știam că Scott n-ar ezita să te angajeze, odată ce te-a văzut jucînd, remarcă ea.

Ai o calitate, draga mea, pe care n-a putut să nu o observe. Pare că dai totul din tine, cînd ești pe scenă...dar reții destul, pentru a-i face pe spectatori să dorească și mai mult. Niciodată să nu oferi totul, Jessica, sau vei fi luată drept ceva sigur. Instalată pe un scaun elegant, bătrîna o privea pe Julia cu ochi strălucitori. Acum spune-mi....cum a fost să joci o scenă cu un actor de calibrul lui?

– Senzațional, rosti imediat Julia. Aproape că m-a făcut să cred că totul se întîmplă în realitate. N-am întîlnit niciodată pe nimeni, care să poată face o scenă dintr-o piesă să pară mai reală decît viața.

– Așa se întâmplă cu cei mari, afirmă doamna Florence gînditoare. Dar, fii atentă, Jessica...după ce atingi nivelurile înalte posibile în teatru, viața reală ar putea să te dezamăgească. Te-ai putea trezi într-o dimineață și să descoperi că profesia ți-a furat ani prețioși din viață. Și atunci, nu vei ajunge mai bine decît mine, înconjurată de artefacte și portrete decolorate, cu nimic altceva care să te sprijine, decît amintiri...

– Mi-ar plăcea să fiu exact ca tine, rosti Julia înflăcărată. Ți-ai marcat trecerea prin teatru, ești respectată, ai o existență confortabilă și *independentă*... N-aș putea să sper nimic altceva mai bun de atît.

Pentru o clipă ochii doamnei Florence se umplură de tristețe.

– Nu am făcut întotdeauna alegerea corectă, copilă. Și a trebuit să trăiesc foarte mult timp cu consecințele.

– Vrei să spui....Julia o privi perplexă. Regreți că nu te-ai căsătorit?

– Am vrut să mă mărit cu un anumit bărbat, o informă bătrîna doamnă cu un rictus strîmb. Din păcate, nu se împăca nicidecum cu teatrul. Voia să-l abandonez, așa că... Își depărtă mîinile într-un gest neajutorat. I-am dat drumul. Cît le-am invidiat pe femeile, care n-au trebuit să facă o astfel de alegere! Se uită la Julia cu un fel de ușoară milă, ca și cum era convinsă că Julia, cîndva, va trebui să facă față aceleiași dileme dureroase. Aceasta ar fi vrut să-i poată spune doamnei Florence adevărul... Că nu va avea nevoie niciodată să aleagă între dragoste și

profesie... că de fapt era căsătorită și că soțul ei nu constituia absolut deloc un obstacol.

În tăcere, Julia se îndreptă spre dormitorul mamei ei, așezat în aripa înunecoasă, de est, a lui Hargate Hall. Proprietatea gotică luxoasă era întunecată și solidă, cu toate coșurile și ferestrele ei înalte și înguste. Situată printre dealurile calcaroase din Buckinghamshire, era legată de orașul comercial de la o depărtare de doi kilometri, prin drumuri vechi și pline de gropi, care nu se schimbaseră de zeci de ani. Hargate Hall era întunecos și tăcut, cu mobilierul lui greu de mahon și cu tavanele împodobite cu bolți nostime, cu nervuri.

Ajunsă în interiorul reședinței, pe care o părăsise cu doi ani în urmă, Julia avu o senzație de disconfort și clausturare. Hotărâtă, urcă una din aripile scării lungi ce conducea de la parter la etaj, fiindu-i puțin teamă că, în orice clipă, ar putea să audă vocea tăioasă a tatălui ei ordonându-i să plece.

În afară de unele saluturi discrete din partea câtorva servitori, pe care îi cunoscuse în copilărie, nimeni nu îndrăzni să-i vorbească. Toți cei din Hargate Hall știau că nu era un oaspete binevenit – tatăl ei îi interzisese să pună piciorul pe proprietate – totuși nimeni nu o opri să o viziteze pe mama ei suferindă. Pe Eva.

Încrețindu-și nasul din cauza aerului stătut din dormitorul Evei, Julia se duse la draperii, le dădu la o parte și deschise un geam, pentru a permite să intre adierea de afară. Sub cuverturile patului se simți o mișcare și se auzi vocea slabă a Evei:

– Cine e?

– Fiica ta risipitoare, replică cu lejeritate Julia și se duse spre pat, aplecându-se să sărute fruntea palidă a mamei ei.

Eva clipi repede și încercă să se ridice, cu fața împietrită de consternare. Era o femeie mică și slabă, cu un păr blond-cenușiu cu șuvițe argintii și ochi mari căprui. Părea că a îmbătrânit foarte mult în ultimii doi ani, pielea ei lipsită de culoare era străbătută de riduri fine, iar oasele feței erau mai proeminente decât oricând.

– Julia, nu trebuie să te afli aici. E periculos!

– E în regulă, rosti calmă Julia. Mi-ai scris că astăzi tata va fi plecat. Îți amintești?

– O, da. Iritată, mama ei își masă fruntea. De o vreme, lucrurile îmi scapă din minte așa de ușor. Oftă și își lăsă umerii să se sprijine de perne. Am fost bolnavă, Julia...

– Da, știu. Julia strânse din buze când se uită la mama ei, care întotdeauna fusese slăbuță. Dar acum părea o păsărică, din cauza fragilității. Nu ar trebui să stai închisă în camera asta întunecoasă, mama. Ai nevoie de lumină, de aer proaspăt și de o plimbare pe afară...

– Nu trebuie să stai prea mult, zise mama ei încet. Dacă tatăl tău vine acasă pe neașteptate...

– Mă va arunca afară, termină Julia în locul ei, cu gura strîmbată ironic. Nu-ți fie teamă, mama. Nu mi-e frică de el. Nu mai există nimic, din ce ar putea să spună sau să facă acum, care să conteze pentru mine. Fața ei se îmblânzi, când văzu durerea din ochii mamei ei și se așeză cu grijă pe marginea patului. Luînd una din mîinile înguste și reci ale Evei în ale ei, o strînse cu tandrețe. Mi-am croit o viață nouă.

Acum sînt actriță și una cît se poate de bună. Nu se putu abține să nu zîmbească văzînd expresia mamei. *Actriță*, nu prostituată...deși admit că o mulțime de lume nu pare să înțeleagă diferența. În acest sezon voi juca la teatrul *Capital*, îndrumată de însuși Logan Scott. Voi avea un salariu frumos, propria mea trăsură, o casă...și mi-am ales un nume nou: Jessica Wentworth. Îți place?

Eva clătină din cap.

– Nu pentru asta te-ai născut, roști ea printre buzele uscate. Nu e ceea ce ești tu cu adevărat.

– Cine sînt eu, mama? întrebă Julia blînd, deși cunoștea răspunsul. Pieptul ei se strînse brusc, nefericită.

– Ești marchiză de Savage.

Julia se ridică de pe pat, incapabilă să-și suporte numele.

– Doar pentru că n-am avut încotro. Sînt căsătorită cu un bărbat, pe care nu-l cunosc, totul pentru a satisface ambițiile sociale ale tatălui meu. E o situație absurdă. Nu-l cunosc pe lordul Savage, nici din vedere. Niciodată nu am corespondat cu el. Uneori mă întreb dacă există!

– Se pare că lordul Savage nu dorește să recunoască această căsătorie, mai mult decît tine, admise mama ei. Nici tatăl tău, nici ducele de Leeds nu s-au așteptat ca ambii lor copii să respingă cu atîta înverșunare căsătoria.

– Să nu ne placă faptul că ne-a fost răpit viitorul? Julia se plimba cu pași mari prin încăpere, în timp ce continuă inimoasă: am fost vîndută pentru un nume, iar lordul Savage pentru avere. Tatăl meu i-a asigurat un titlu fiicei lui, iar familia Savage a fost salvată

de la ruina financiară. Și tot ce au trebuit să facă, a fost să-și sacrifice primii născuți.

– De ce trebuie să fii așa de bolnăvicios de pornită împotriva tatălui tău? Întrebă tristă mama ei. Ce a făcut nu diferă de ceea ce fac și alți părinți. Întotdeauna căsătoriile se aranjează.

– Era altceva. Aveam doar *patru ani*, iar așa numitul meu soț nu era cu mult mai mare. Julia se îndreptă spre fereastră și privi printre draperiile desfăcute, pipăind cu degetele catifeaua mătăsoasă. Când am aflat prima dată, aveam doar doisprezece ani și mă îndrăgostisem de un băiat de țăran...pînă cînd tata m-a luat deoparte și mi-a spus că, nu voi avea niciodată dreptul să iubesc nici un alt bărbat, pentru că sînt căsătorită deja. Clătina din cap și rîse fără veselie: nu mi-a venit să cred. Și încă nu pot crede. Ani de zile am fost bîntuită de gîndul soțului meu, întrebîndu-mă dacă a crescut suficient, pentru a fi cît de cît deștept, plictisitor, vînător de fuste...

– Din ceea ce am auzit despre el, lordul Savage are reputația unui bărbat liniștit și responsabil.

– Nu-mi pasă cum e, rosti Julia știind că mama ei va considera asta o adevărată încăpățîinare – și poate că parțial avea dreptate. Își dădea seama că, dacă accepta viața pe care tatăl ei o alesese pentru ea, o să ajungă aceeași creatură docilă și nefericită, cum devenise mama ei. Nu contează dacă lordul Savage e un sfînt, reluă ea. N-am intenționat niciodată să devin ducesă de Leeds. N-am să fiu de acord cu planurile tatălui meu, pe care le-a făcut pentru mine. Mi-a controlat fiecare zi, oră și minut din viață, pînă cînd în final mi-am adunat tot curajul și am fugit.

– A vrut să te ocrotească, să te protejeze...

– Tata m-a ținut sechestrată pe proprietatea aceasta, nu mi-a permis niciodată să merg nicăieri, sau să întîlnesc pe cineva. Din clipa în care m-am născut, a hotărît că trebuie să mă mărit cu un om cu un mare titlu nobiliar. Mă întreb, i-a trecut vreodată prin minte că aș fi putut și eu să pun mîna pe un duce sau pe un lord, fără intervenția lui? Sau s-a gîndit vreodată că n-am vrut așa ceva? Presupun că ar fi prea mult să-mi închipui, că ar putea să do-rească să fiu fericită...

Julia se opri, realizînd că degetele îi erau încleștate pe faldurile catifelei. Slăbi strînsoarea și inspiră calmîndu-se. O durea să știe că, cu toate că ea scăpase de dominația tatălui ei, Eva se afla tot sub controlul lui. Singura scăpare a mamei ei era să se refugieze în boală, transformîndu-se treptat într-o invalidă. A fost singura apărare a Evei împotriva unui soț autoritar, care manipula viețile tuturor celor din jur.

Edward, lord Hargate, disprețuia boala de orice fel. De fapt îi era mai curînd frică de ea, penru că era cu desăvîrșire străină de natura lui robustă. Era un bărbat puternic, a cărui fire neînduplecată l-a făcut să respingă sentimentele oricui, în afară de ale lui proprii. Putea să fie crud, refuzîndu-le oamenilor ceea ce voiau, mai mult pentru a-și demonstra bogăția și puterea. Restul familiei Hargate – veri, frați, unchi și mătuși – toți se fereau de el, cît mai mult posibil. Și totuși, cu toate că era rău, soția lui îl apăra și îl sprijinea, considerînd că este de datoria ei.

– Trebuie să existe și altceva ce poți face, murmură Eva, altceva decît să te îndrepti spre o viață în

teatru. Ideea că fiica mea trăiește printre oamenii aceia, jucînd pe scenă...Pare ceva foarte sordid.

– Voi fi destul de în siguranță la *Capital*, rosti fermă Julia. E o companie cu bună reputație. Și să joc e o ocupație perfectă pentru mine. Tot timpul îndelungat cît am fost izolată, cînd eram copil, mi-am dezvoltat imaginația.

– Îmi amintesc ce îngrijorată eram, murmură Eva. Cea mai mare parte a timpului, păreai că trăiești într-o lume fantastică, prefăcîndu-te întotdeauna că ești altcineva.

Julia se întoarse spre pat și îi zîmbi.

– Acum sînt plătită cu un salariu foarte bun ca să fac asta.

– Dar ce spui de lordul Savage?

Julia ridică din umeri.

– La ora actuală nu pare să dorească recunoașterea căsătoriei. Nu am altceva de ales, decît să-mi trăiesc propria viață. Se strîmbă de disconfort. Ce ciudat, să știu că aparțin unui străin...că legal are mai multe drepturi asupra mea, decît eu însămi. Gîndul acesta mă face să vreau să fug la capătul pămîntului. Admit că poate îi e frică să afiu ce fel de om este cu adevărat. Nu sînt gata pentru așa ceva – s-ar putea să nu fiu niciodată.

– Nu vei putea să ascunzi pentru totdeauna adevărul, murmură Eva. Într-o zi, lordul Savage va afla că soția lui lucrează pe scenă. Cum crezi că se va simți?

– Fără îndoială că va voi anularea căsătoriei. Brusc, un rînjjet diabolic trecu peste figura Juliei. Și eu voi fi încîntată să fiu de acord. Sînt sigură că sînt mai bună ca actriță, decît ca ducesă.

CAPITOLUL 2

1827

Imediat ce detectivul pe care-l angajase părăsi încăperea, Damon abandonează orice pretenție de calm. Deși nu-și permisese niciodată să-și piardă auto-controlul, aceasta era o frustrare prea mare, pentru a fi suportată. Nevoia de a țipa, de a lovi pe cineva, de a sparge ceva, era insuportabilă. Nu era conștient că ținea în mână un pahar, pînă cînd nu-l auzi cum se sparge în căminul din bibliotecă, cu forța unei explozii.

– La naiba, unde e femeia asta?

Cîteva clipe mai tîrziu, ușa se deschise și fratele lui, lordul William, băgă prudent capul înăuntru.

– Se pare că detectivul n-a reușit să o găsească pe misterioasa noastră marchiză.

Damon era tăcut, dar roșeața neobișnuită de pe fața lui îi trăda emoțiile. În timp ce, în privința aspectului cei doi frați erau de o asemănare izbitoare, ca temperament nici nu se putea să fie mai diferiți. Amîndoi aveau părul negru și trăsături remarcabile, cioplite în unghiuri ascuțite, comune întregului clan

Savage. Dar ochii cenușii ai lui Damon, cu nuanța lor fumurie și cu umbre, arareori îi revelau gândurile, în timp ce privirea lui William era de obicei plină de neastîmpăr. Acesta posedea un farmec și un aer de fericit-că-e-norocos, pe care Damon, mai mare ca el, nu avusese niciodată timpul și nici înclinația să le cultivate.

Astfel, în scurta lui viață de douăzeci de ani, William reușise să plonjeze într-un mare număr de certuri și situații neplăcute. Navigase printre ele cu convingerea tinerească și optimismul că nimic rău nu i se putea întîmpla. Adesea Damon îl muștrase, știind că în fundul inimii lui, William era un băiat bun. Ce conta dacă îi tolera o vreme personalitatea? Damon intenționa ca fratele lui mai mic să aibă toată libertatea și avantajele de care el nu beneficiase niciodată – și să-l protejeze de realitățile aspre, de care el nu fusese lipsit.

– Ce a spus? îl îndemnă William.

– Nu vreau să discut despre asta.

William se învîrți prin cameră, îndreptîndu-se spre pedestalul de mahon dintr-o parte a biroului, care conținea șiruri de carafe opulente din sticlă.

– Știi, remarcă el ca din întîmplare, nu e necesar să o găsești pe Julia Hargate, ca să te descotorosești de ea. O cauți de trei ani și nu i-ai dat de urmă, nici aici nici în străinătate. E clar că familia Hargate nu dorește să fie găsită. Rudele și prietenii ei ori nu vor, ori nu pot să divulge vreo informație. Îndrăznesc să spun că poți obține anularea căsătoriei.

– N-am s-o fac, fără să aflu și Julia.

– Dar de ce? Dumnezeu știe că nu-i datorezi nimic.

– Îi datorez o avere, rosti Damon îndârjit. Sau mai degrabă, familia îi datorează.

William clătină din cap, în timp ce-i întindea fratelui un alt pahar cu coniac.

– Tu și afurisitul tău de simț al răspunderii. Ori-care alt bărbat în situația ta ar lepăda-o pe Julia Hargate, ca pe un balast nedorit. Nici măcar nu o cunoști!

Luînd o înghițitură bună de coniac, Damon se ridică de la birou și începu să pășească prin cameră.

– Trebuie să o găsesc. În această afacere, și ea a fost victimă ca și mine. Înțelegerea s-a făcut fără consimțămîntul nostru, dar cel puțin putem să o anulăm amîndoi, împreună. În afară de asta, nu vreau să fac nici un pas, fără să am un fel de înțelegere cu ea.

– Cu averea familiei ei în spate, nu are nevoie de nici o înțelegere.

– Există posibilitatea să o fi rupt cu familia Hargate. Nu știu, pînă cînd n-o găsesc.

– Mi-e greu să cred că Julia e fără mijloace, frate. Mai curînd se distrează în vreo stațiune franceză sau italiană și o duce foarte bine, pe banii lui papa.

– Dacă acesta ar fi fost adevărul, aș fi localizat-o pînă acum.

William privi cum fratele lui se îndreaptă și rămîne lîngă fereastră. Peisajul era spectaculos, așa cum se putea vedea din aproape fiecare încăpere a castelului medieval modificat. Era construit pe un lac, cu arcuri mari de piatră, ce se ridicau din apă și sprijineau vechea clădire, în avîntul lor spre cer. Multe din zidurile de culoarea mierii, cîndva impenetrabile, fuseseră înlocuite cu ferestre splendide, pline de

ochiuri de geam tăiate sub formă de diamant. În spațiile castelului se întindea verdele nesfârșit al regiunii rurale Warwickshire, cu pășuni luxuriante și grădini. Cu mult timp în urmă, castelul servise ca fortăreață, neclintită împotriva invadatorilor Angliei, dar acum era așezat, ca un bătrîn prietenos și grațios.

Familia Savage aproape pierduse acest cămin strămoșesc – și toate cele ce erau în proprietatea lor – din cauza investițiilor proaste ale actualului duce, fără să mai vorbim de gustul lui pentru jocurile de noroc. Numai căsătoria lui Damon cu Julia Hargate, și dota pe care tatăl ei i-o dăduse, a salvat familia de la ruină. Iar acum, ei îi datorau titlul de ducesă, care nu va întârzia prea mult să-i revină, avînd în vedere sănătatea precară a tatălui lor, ducele Frederick.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că n-am fost primul născut, rosti William sincer. A fost o afacere ciudat de afurisită, pusă la cale de tata, căsătorindu-și fiul la vîrsta de șapte ani, pentru a-și acoperi datoriile la joc. Și e și mai ciudat că n-ai întîlnit-o niciodată de atunci pe soția ta.

– Niciodată n-am vrut să o văd pe Julia. Era mai ușor să mă prefac că nici nu există. Nu puteam să accept că era – este – o parte din viața mea. Degetele lui Damon se încleștară strîns de pahar.

– Căsătoria e legală? întrebă William.

– Nu – dar nu aceasta e problema. Atunci, tata a făcut o promisiune, una care mă implica pe mine. Este deci responsabilitatea mea să o onorez, sau cel puțin să restitui familiei Hargate banii pe care l-am acceptat de la ei.

– Onoare...responsabilitate... William se cutremură și se strîmbă în joacă. Ultimele două cuvinte, favoritele mele.

Damon clătină băutura și privi supărat în pahar. Deși nu era vina Juliei, fiecare literă a numelui ei era o verigă în lanțul invizibil care îi lega. Nu va fi niciodată împăcat, pînă cînd problema nu va fi rezolvată.

– Mi-am imaginat-o pe Julia într-o sută de feluri, zise Damon. Nu pot să mă opresc să nu mă întreb ce e cu ea și ce a făcut-o să dispară astfel. Dumnezeuule, mi-ar plăcea să mă eliberez de ea.

– Cînd ai să o localizezi, poate că Julia va dori să te rețină, conform obligației. Ai luat în considerație asta? Ai triplat averea familiei, de cînd ți-ai luat sarcina finanțelor Savage. În ochii de un albastru închis ai lui William apăru o urmă de ironie, cînd adăugă: și femeile par să te găsească atractiv, în ciuda caracterului tău mohorît. De ce ar fi Julia altfel? Vrea ceea ce vrea fiecare femeie – un soț cu titlu nobiliar și o avere, care să-i revină, odată cu el.

– Nu știi ce vrea de la mine. Un rîs amar îi scăpă lui Damon. Aparent, nimic, altfel nu s-ar ascunde.

– Ei bine, ar fi mai bine să faci ceva în curînd, în legătură cu situația asta blestemată, sau Pauline te va transforma într-un bigam.

– Nu intenționez să mă însor cu Pauline.

– Ea le-a spus tuturor nobililor din Londra că asta vrei. Doamne Dumnezeuule, Damon, nu crezi că ar trebui să-i spui Paulinei că zvonurile sînt adevărate, că de fapt ești căsătorit?

Subiectul Pauline, lady Ashton, făcu ca încruntarea lui Damon să se accentueze. Apriga văduvă tînără îl urmărise arzătoare timp de un an, invadînd-

du-i intimitatea și încolțindu-l, la fiecare eveniment social la care participa. Pauline era genul de femeie care știa exact cum să placă unui bărbat. Era frumoasă, avea părul negru, era total lipsită de inhibiții în pat și posesoarea unui simț al umorului sec, care îl solicita pe Damon.

În ciuda celei mai raționale judecăți, acum aproximativ șase luni începuse o relație cu Pauline. Până la urmă, era un bărbat cu aceleași nevoi ca ale oricărui bărbat și nu prea avea gust pentru prostituate. Și nici nu era interesat de turma de virgine, cu gândul doar la mărățiș, care îi erau prezentate cu ocazia fiecărui Sezon. Acestea îi erau interzise, deși de fapt, în mod cert, căsătoria lui nu era cunoscută de public.

Recent totuși, Pauline începuse o campanie, pentru a deveni următoarea marchiză de Savage. Totuși fusese suficient de inteligentă să nu-l preseze, sau să pună întrebări. De fapt, încă nu îndrăz-nise să-l chestioneze, dacă zvonul era adevărat, dacă avea deja o soție.

– I-am spus Paulinei de multe ori, să nu spere într-un viitor alături de mine, roști Damon țifnos. Să nu-ți fie milă de ea – e foarte bine recompensată pentru timpul petrecut cu mine.

– O, nu mi-e milă de Pauline, îl asigură William. Am o idee corectă despre bijuteriile, rochiile și contururile pe care i le-ai deschis. Un rînjete parșiv îi curbă gura. Trebuie că e afurisit de distractivă la pat, dacă a meritat toate astea.

– E bună la diverse treburi. Frumoasă, încântătoare și inteligentă. Avînd în vedere toate acestea, n-ar fi o soție rea.

– Nu ești serios gîndindu-te... William se încruntă și-l privi surprins. Astfel de afirmații mă alarmează, Damon! Pauline s-ar putea să te placă, poate chiar să te iubească puțin, dar după părerea mea nu e capabilă de dragoste.

– Poate că nici eu, murmură Damon cu o figură de nepătruns.

Se așternu o tăcere plină de ironii și William păru că nu mai vrea să insiste. Apoi scoase un hohot scurt.

– Ei bine, nu pot spune că te-am văzut vreodată îndrăgostindu-te nebunește – dar să ai o soție de la șapte ani e un adevărat handicap. Nu ți-ai permis să simți nimic pentru vre-o femeie, din cauza unei obligații față de o fată, pe care n-ai cunoscut-o nicio dată. Sfatul meu este: rezolvă situația cu Julia... și ai putea să fii surprins cît de repede ți se va dezgheța inima.

– Optimist ca întotdeauna, îl acuză Damon cu tristețe și îi făcu un semn fratelui său să părăsească încăperea. Am să am în vedere sfatul tău, Will. Pînă atunci, am treburi de rezolvat.

Julia își înăbuși un căscat de plictiseală, în timp ce supraveghea salonul de bal. Dansul era o treabă elegantă, pe muzica aceasta vioaie, gustările erau etalate din abundență și oaspeții bogați și cu titluri constituiau o adunare sofisticată. Dar în încăperea era prea cald, cu toate că ferestrele dreptunghiulare care o dominau fuseseră deschise, pentru a permite adierii răcoroase a verii să pătrundă dinspre grădină. Oaspeții își tamponau pe furiș fețele transpirate și,

Între dansuri, beau cupă după cupă de punci de fructe.

În ciuda obiecțiilor Juliei, Logan Scott insistase să-l însoțească la petrecerea de weekend, din casa de la țară a lordului și lady-ei Brandon, din Warwickshire. Julia era absolut conștientă că, în mod cert, Logan nu dorise compania ei, deși legaseră o prietenie frumoasă în ultimii doi ani. Motivul real, pentru care el a vrut să participe și ea, era abilitatea ei de a atrage donații pentru teatrul *Capital*.

Julia stătea într-un colț al sălii de bal, împreună cu Logan, purtând o conversație discretă, înainte de a pleca fiecare să se amestece printre ceilalți oaspeți. Alene, ea își netezi fusta rochiei de mătase albastră-gheață, cu un desen simplu și o linie a decolteului orizontal dreaptă și largă, care aproape îi dezgolea partea de sus a umerilor. În afară de cele patru fișii de satin albastru, ce mulau rochia pe talia ei subțire, singurele ornamente erau un șnur abia vizibil de satin, ce marca tivul.

Logan vorbea aproape de urechea Juliei, în timp ce privirea lui pătrunzătoare făcea ocolul încăperii.

– Pe lordul Hardington e bine să-l contactezi. E îndrăgostit de teatru și are o slăbiciune pentru femeile frumoase. Și cel mai important, are un venit privat de zece mii pe an. De ce nu te duci să discuți cu el despre sezonul următor și despre nevoia noastră de mai mulți sponsori?

Julia zîmbi trist privindu-l pe bătrînul gentleman impunător și cu obraji roșii. Se uită înapoi la Logan, care era frapant în redingota protocolară neagră, cu o vestă de mătase verde și pantaloni crem pe picior. Părul lui lucea ca mahonul lustruit sub lumina

candelabrelor. Deși toți ceilalți se aflau aici în scop de socializare, Logan privea evenimentul ca pe o ocazie de afaceri. Va folosi aspectul frumos și farmecul lui, pentru a solicita fonduri pentru *Capital* – și ca de obicei, va avea succes. Aproape fiecare voia să se asocieze unui bărbat, care era perceput ca unul dintre cei mai mari artiști pe care scena londoneză i-a cunoscut vreodată.

Spre surprinderea Juliei, și ea căpătase repede popularitate în teatru, ceea ce îi asigura o poziție socială considerată semnificativă pentru o actriță. Primea un salariu mare, ce îi permisesese să cumpere o casă pe Somerset Street, numai la câțiva pași de fosta ei profesoară, doamna Florence. Bătrâna doamnă simțea o mândrie personală față de succesul Juliei și o primea cu nerăbdare, de câte ori Julia avea ocazia să o viziteze, pentru un ceai și o îndelungă pălăvrăgeală.

Cu dorința de a fi chiar acum cu doamna Florence, decît să-și piardă timpul amestecîndu-se printre oaspeții, care se considerau superiori ei, Julia oftă ușor.

– Nu-mi plac adunările astea mari, zise ea, mai mult către sine însăși, decît către Logan.

– Nu se vede. Te miști printre oamenii aceștia, ca și cum ai fi fost născută pentru asta. Leneș, Logan înlătură o scamă de pe mîneca lui. Ai face bine să-l recrutezi pe lordul Lansdale – cel scund de lîngă masa cu aperitive...și pe lordul Russell, care recent a primit o frumoasă moștenire. Un zîmbet cald și o mică încurajare l-ar putea convinge să devină sponsorul artelor.

– Sper ca, o vreme, asta să fie ultima petrecere de weekend pentru mine. Mă simt prost să flatez bătrâni bogați, în speranța de le atrage banii spre teatru. Poate că data viitoare o să o iei pe Arlyss, sau pe una din celelalte actrițe...

– Nu o vreau pe nici una din celelalte. Ești foarte eficientă la aceste întruniri, așa cum ești și pe scenă. În doi ani ai devenit bunul cel mai de preț de la *Capital* – în afară de mine, desigur.

Julia zîmbi drăcește.

– Domnule Scott, dacă o să continui să mă lauzi, s-ar putea să pretind un salariu mai mare.

El zîmbi.

– N-ai să mai primești de la mine nici un șiling în plus. Ești deja cea mai bine plătită actriță, pe care o cunosc.

Expresia lui îngîmfată o făcu să rîdă.

– Dacă oamenii ar ști că bărbatul care mă curtează atît de pasionat pe scenă – și mă cîștigă de mii de ori, în calitate de Romeo, Benedick sau Mark Antoniu – e interesat în afara scenei doar de șilingi și de probleme de afaceri! Poți să fii o figură romantică pentru doamnele din Londra, dar ai sufletul unui bancher, nu al unui curtezan.

– Mulțumesc lui Dumnezeu penru asta. Acuma du-te și farmecă-i pe domnii pe care i-am pomenit – o, și nu-l uita pe cel de colo. Logan făcu semn spre un bărbat cù părul negru, care se afla într-un grup mic, la doar cîțiva metri depărtare. În ultimii cîțiva ani a administrat averile și investițiile familiei lui. În ritmul în care acționează, într-o zi va fi unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia. Fă tot ce poți, să-l convingi să capete interes pentru *Capital*.

– Cine e?

– Lord Savage, marchiz de Savage. Logan îi adresează un zîmbet scurt și plecă să se amestece printre cunoștințe.

Lord Savage, marchiz de Savage. Julia rămase tăcută și confuză. Creierul ei își încetini brusc funcțiile. Se întreba dacă auzise bine. Părea ciudat să-i audă numele și titlul ieșind de pe buzele lui Logan Scott, ciudat să știe că la urma urmei imaginea înfricoșătoare și atroce, obiectul resentimentelor ei, era un bărbat viu, care respira. Pînă la urmă, trecutul ei se prăbușea impetuos peste prezent. Dacă ar putea să găsească un mod de a dispărea...dar, în loc de asta, nu putea decît să stea acolo, în mod clar prinsă în capcană. Îi era teamă că, dacă se mișca, nu va fi în stare să se abțină să nu o ia la goană, ca o vulpe urmărită.

Într-un fel, nu se așteptase ca soțul ei să fie așa frumos, așa splendid, întunecat și elegant, ca un prinț străin. Era un bărbat înalt, o prezență puternică și calmă, în haina neagră, cu o vestă în dungi ambră-cu-cenușiu, cu pantaloni de culoarea cărbunelui și linia vastă a umerilor, ce se prelungea sub formă conică pînă la talia și șoldurile înguste. Trăsăturile lui erau austere și perfecte, privirea lipsită de emoții. Era un contrast surprinzător, în comparație cu bărbații cu care îl asociase ea în gînd, bărbați ca Logan și ca ceilalți actori din companie, care își câștigau salariile cu ajutorul fețelor lor expresive. Acest bărbat părea total inaccesibil.

Ca și cum i-ar fi simțit prezența, el privi în direcția ei. O încruntare interogativă i se așternu pe frunte și capul i se aplecă ușor, de concentrare. Julia încercă

să se uite în altă parte, dar el nu o lăsă, privirea lui fixându-i hotărîtă fața. Apucată de o bruscă panică, se întoarse și încercă să plece în altă direcție, cu pași controlați. Era prea târziu. El o ajunse tăindu-i calea și o forță să se oprească, sau ar fi riscat să dea peste el.

Inima Juliei se zbătu dureros în piept. Își ridică privirea și se uită în cei mai extraordinari ochi, pe care îi văzuse vreodată, de un cenușiu rece și necrutător de inteligenți, înconjurați de gene atît de lungi, încît se ondulau la colțurile exterioare.

– Îmi pari cunoscută. Deși vocea lui era lipsită de claritatea bogată ca vinul a vocii lui Logan Scott, avea un timbru plăcut, ușor răgușit.

– Adevărat? Julia abia putea să facă efortul de a scoate cuvintele de pe buzele amorțite. Poate că m-ai văzut pe scenă.

El continuă să o privească, în timp ce tot ce putea ea să gîndească era: *ești soțul meu...soțul meu.*

Tînăra care se afla în fața lui îl nedumerea pe Damon. Muzica și abundența coloristică a balului păreau că se depărtează, în timp ce-i studia fața. Știa că nu făcuseră niciodată cunoștință – Dumnezeu știe că n-ar fi uitat niciodată o femeie ca ea – dar exista ceva tulburător de familiar, în legătură cu ea. Era subțire și imperturbabilă, în rochia ei de un albastru deschis, ținîndu-se dreptă într-o poză regală, ce nu admitea nici o urmă de nesiguranță. Fața ei părea mai mult creația unui artist, decît ceva ce aparținea unei femei reale, obsedant de drăguță cu pomeții ridicați mult deasupra curbelor blînde ale obrajilor și ale maxilarului. Dar cei mai remarcabili erau ochii albaștri-verzi...trebuie că aparțineau unui

înger decăzut, virgin, blînd și totuși întristător de obișnuit cu drumurile acestei lumi ticăloase.

Poate că m-ai văzut pe scenă, spusese ea.

– A, rosti el încet. Trebuie că ești doamna Wentworth. Era mult mai tînără, decît și-o imaginase pe popula-ra actriță, a cărei imagine fusese răspîndită prin toată Anglia, prin picturi, tipărituri și fotografiil. Publicul era înnebunit după ea, așa cum erau și criticii, care laudau atracția și măiestria ei. Avea un talent de netăgăduit, dar mai mult decît atît, avea o căldură ce o făcea iubită de spectatori, devenind imediat familiară și plină de farmec.

Dar creatura aceea era la o lume depărtare de tînăra delicată, care stătea acum în fața lui. Părea că ceafa ei era aproape prea fină, pentru a suporta greutatea șuvițelor grele blonde, răsucite și fixate la ceafă. Nu-și dădu seama dacă a întins mîna după mîna ei, nici dacă ea l-a oferit-o, dar brusc degetele ei înmănușate se aflau în ale lui. În timp ce le ridica la buze, deveni conștient că ea tremura.

Întrebările alergau neobosit prin creierul lui. Era îngrozită de el? De ce stătea acolo singură?

Inconștient își împlînzi vocea mai mult decît de obicei, ca și cum aceasta putea să o înfricoșeze pe creatura timidă din fața lui.

– Pot să-ți fiu de vreun ajutor, doamnă? Sînt...

– Știu cine ești. Marchizul de Savage. Deodată fața ei se transformă, un zîmbet de socializare îi apăru pe buze. Își retrase mîna. Directorul teatrului meu, domnul Scott, mi-a cerut să fac cunoștință cu tine. Pare să-și închipuie că aș putea să te fac să devii un sponsor pentru teatrul *Capital*.

Surprins de abordarea ei directă, Damon nu-i returnă zîmbetul cînd răspunse:

– Ești binevenită să încerci, doamnă Wentworth. Dar eu n-am risipit niciodată banii în scopuri frivole.

– Frivole? Nu crezi că oamenii au nevoie de evadare în lumea teatrului? O piesă poate face din experiența spectatorilor, ceva ce nu și-au imaginat niciodată înainte. Uneori descoperă că sentimentele și opțiunile lor s-au schimbat după aceea și își privesc viețile într-un fel nou...acestor trăiri nobile   dificil să le spui scopuri frivole, nu-i aș ?

El ridică din umeri.

– Eu nu am nevoie de evadare.

– Nu? Ea îl privi și mai intens, dacă era posibil. Nu cred, my lord.

– De ce nu? Nici o femeie nu îndrăznise vreodată să-i vorbească at t de deschis. La început tremurase, și acum îl înfrunta. Dacă voia bani de la el, în numele teatrului, aceasta era o abordare nouă, de care se folosea ca să-l înduplece. Roșeața se r sp ndise pe ceafa ei, până pe obraji, ca și cum se lupta să-și st p neasc  o emoție puternică. N-am  nt lnit niciodată o persoană, continuă ea, care să se simtă bine cu trecutul ei. Există întotdeauna ceva pe care ar vrea să-l schimbe, sau să-l uite.

Damon rămase calm, cu capul aplecat spre ea. Părea încordată și neliniștită, ca o pasăre ce ezită, dacă să-și ia sau nu zborul. El trebui să se lupte împotriva nevoii de a  tinde m na, de a o apuca și a o trage l ng  el. Ceva vibra în aerul dintre ei...ceva conștient și nesigur, care îl chinuia.

– Dar ție? murmură el. Ce ție-ar plăcea să uiți?

Se lăsă o lungă tăcere.

– Pe soțul meu, șopti ea, cu genele acoperindu-i ochii albaștri.

Julia nu știa ce a făcut-o să spună aceasta. Oripilată de nesocotința ei, îi făcu o reverență rapidă și se strecură în mulțime, înainte ca el să aibă posibilitatea de a reacționa.

– Așteaptă...i se păru că l-a auzit spunând, dar îl ignoră și ieși din salonul de bal.

Damon se uita după ea, în timp ce recunoașterea îi lumină creierul. Își aminti seara de mai din Warwickshire, fata fascinantă care dansa în lumina torțelor. Era o actriță cu o companie de artiști ambulanti și el îi furase un sărut. Nu era nici o îndoială că ea era și că, într-un fel, presimțirea lui că, pînă la urmă o va întîlni din nou, se adeverise.

– Dumnezeule! rosti el în surdină.

Năucit de această lovitură a norocului, Damon se uita la locul din fața lui, unde stătuse ea. Înainte de a-și putea aduna gândurile, deveni conștient de apropierea lady-ei Ashton. Mîna ei se așeză posesivă pe brațul lui.

– Dragule! Ciripitul ei ușor îi mîngîie urechea. Aparent ai făcut o nouă cunoștință. A fugit, înainte de a putea să ajung eu. Trebuie să-mi comunici ce s-a spus, între tine și doamna Wentworth! O, nu te încrunta așa – știi că sînt la curent cu tot ce faci. Nu ai secrete față de mine, dragul meu.

– S-ar putea să am unul sau două, bombăni el.

Ochii negri ai Paulinei erau întrebători, buzele roșii îmbufnate.

– Ți-a făcut o scenă?

– M-a întrebat dacă pot să devin sponsor pentru *Capital*, în sezonul acesta.

- Și normal că ai refuzat.
- De ce-ți închipui asta?
- Pentru că niciodată nu te-ai despărțit de un șling, dacă nu era absolut necesar.
- Sînt generos cu tine, sublinie el.
- Da, ceea ce e absolut necesar, penru a-mi întreține afecțiunea.

Damon rîse.

- Și merită cu adevărat, comentă el privirea trecîndu-i peste ființa ei voluptoasă. Era îmbrăcată într-o rochie verde-marin, strînsă fest peste pieptul plin, pe care-l împingea în sus, într-o imagine opulentă. Șoldurile ei rotunde erau subliniate de o fustă ornamentată cu generozitate, cu flori de mătase și mărele de jad.

- Vorbește-mi despre doamna Wentworth, îl îndemnă Pauline, întinzînd mîna spre părul lui negru moale, conștientă că gestul posesiv va fi observat de toți cei din jurul lor. Cu ce seamănă? Damon căută în van un cuvînt corespunzător, pentru a descrie femeia pe care o întîlnise. Negăsind niciunul, ridică neajutorat din umeri. Buzele Paulinei se strînseseră într-o mișcare iritată și își scutură capul, pînă cînd pana de culoarea smaraldului, prinsă în bucele nege, se mișcă veselă. Ei bine, n-am nici o îndoială că e la fel ca celelalte actrițe, dornică să-și ridice fustele, în fața fiecărui bărbat pe care-l întîlnește, adăugă Pauline.

Confuz, Damon se gîndi că, purtarea Juliei Wentworth părea că nu diferă de a Paulinei, cu excepția faptului că aceasta din urmă își închipuia că sîngele ei albastru îi conferea superioritate.

- Nu părea promiscuă.

– În toată Londra se vorbește că are o legătură amoroasă cu Logan Scott. Cineva nu trebuie decît să-i vadă jucînd împreună, pentru a fi convins. Fu străbătută de un mic frison dramatic, pentru a-și sublinia afirmația. Aerul pur și simplu ia foc! Dar domnul Scott ar avea un efect asemănător asupra oricărei femei, sînt sigură.

Damon știa puține despre lumea teatrului, dar ca toți ceilalți era conștient de realizările lui Logan Scott. Acesta introdusese un stil nou de joc, mai natural decît fusese practicat înainte. Puternicul și totuși vulnerabilul lui Hamlet era legendar, dar era talentat și în roluri comice, cum ar fi *Soțul Frustrat*. Deși Damon era departe de a fi considerat un critic, recunoștea totuși talentul extraordinar al lui Scott, de a-și identifica spectatorii cu gîndurile și emoțiile unui personaj.

Și mai impresionant era fluviul de bani, pe care Scott îl adusese tearului *Capital*, făcînd din el un rival bogat al lui *Drury Lane*. Era un director înzes-trat, atît în privința oamenilor, cît și a profiturilor. Un bărbat cu astfel de talente trebuie că e curtat de toată crema societății – și într-adevr, Scot părea să aibă prieteni foarte sus-puși și influenți. Dar n-a fost niciodată pe deplin acceptat de ei. Era un om ridicat prin propriile puteri și nobilimea considera că aspira la o situație pe care nu o merita. Bărbații și femelle din această profesie, a actoriei, existau pentru a distra atît masele cît și aristocrația, fără să aparțină niciuneia, decît propriei lor lumi, a artei și a iluziilor.

Imaginea feței frumoase a Jessicăi Wentworth reveni spontan în mintea lui Damon. Ce va deveni, cînd nu va mai putea să-și cîșige existența pe

scenă? O actriță are puține alternative, cu excepția încercării șansei ca amantă a unui bărbat bogat, sau, dacă era norocoasă, să se mărite cu un văduv bătrîn, sau un membru al nobilimii fără bani...Însă, desigur, doamna Wentworth era căsătorită.

Ce ai dori să uiți?

Pe soțul meu.

Cu ce fel de bărbat s-a măritat oare? Cine era el și de ce...

– Dragule, la ce te gîndești? Pauline îl trăgea impetuos de braț. Nu sînt obișnuită să văd că atenția unui bărbat e îndreptată atît de departe, cînd *eu sînt atît de aproape*.

Damon își scoase din minte gîndurile despre Jessica Wentworth și se uită la Pauline.

– Atunci oferă-mi altceva la ce să mă gîndesc, murmură el și zîmbi, în timp ce ea se apleca pentru a-i șopti ceva provocator la ureche.

Cînd Julia ajunsese la scara de marmoră ce conducea la camerele de la etaj, avea gîtuł strîns și ochii o înțepau din cauza lacrimilor. Se opri pe primul palier, cu degetele încleștate pe balustradă.

– Jessica. Auzi vocea de neconfundat a lui Scott și pașii lui pe scară apropiindu-se. Așteptă fără să se întoarcă, nevrînd ca el să-i vadă fața. Ce s-a întîmplat? Întrebă ușor plictisit. Tocmai îmi aruncasem privirea în direcția ta și te-am văzut fugind din salon, ca o pisică opărită.

– Sînt obosită, reuși ea să spună cu voce răgușită. Nu pot să mă întorc iar acolo, în seara aceasta.

– A spus cineva ceva ce te-a supărat? Logan o prinse de braț și o forță să-și întoarcă fața la el.

Respirația i se opri, când îi văzu lacrimile. Spune-mi ce s-a întâmplat. Există o urmă de furie în privirea lui. Dacă vreun ticălos a îndrăznit să te insulte, am să-l expediez cu un picior în fund, de aici pînă la...

– Nu, murmură ea scăpînd din strînsoarea lui puternică. Nimeni nu mi-a spus nimic. Sînt perfect în regulă.

Logan se încruntă, când ea își trecu rapid degetele peste fața udă.

– Ia asta. O rapidă cercetare în vesta lui verde și scoase o batistă albă.

Julia acceptă oferta și-și tamponă ochii, încercînd să-și controleze emoțiile. Nu era sigură cum anume se simțea... îngrozită, furioasă, tristă... poate chiar ușurată. Și-a întîlnit în sfîrșit soțul, a vorbit cu el, s-a uitat în ochii lui. Savage părea un bărbat rece, sigur pe el, un bărbat cu care ea nu voia să aibă de a face. Și el simțea același lucru – nu o voia, nu-i scrisese niciodată și nici nu încercase să o găsească, și era perfect mulțumit să-i ignore existența. Deși era lipsit de rațiune, se simțea totuși trădată.

– Poate că pot să ajut într-un fel, comentă Logan. Un zîmbet slab îi apărură pe buze.

– Înainte, nu te-ai oferit niciodată să mă ajuți. De ce acum?

– Pentru că nu te-am văzut niciodată plîngînd.

– M-ai văzut plîngînd de sute de ori.

– Niciodată cu adevărat. Vreau să știu ce s-a întâmplat în seara aceasta.

– Are legătură cu trecutul meu, rosti ea. E tot ce pot să-ți spun.

– Oare? Ochii lui albaștrii sclipiră de un zîmbet. N-am avut niciodată timpul și nici răbdarea să

descopăr mistere – dar sînt curios în privința ta, doamnă Wentworth.

Julia își suflă nasul și mototoli batista în pumn. În cei doi ani de cînd se cunoșteau, Logan nu a făcut niciodată un astfel de comentariu personal la adresa ei. Interesul lui față de ea era același ca față de toți actorii din companie: să scoată de la ei cele mai bune spectacole posibile. Julia se obișnuise cu neobrăzarea lui prietenească, izbucnirile de nerăbdare, cu felul în care uneori își schimba personalitatea, pentru a obține ceea ce voia. Dar, să admită că era curios în privința trecutului ei... asta nu semăna deloc cu el.

– Secretele mele nu sînt interesante, rosti ea ridicîndu-și fustele și coborînd încet scara.

– M-aș mira, murmură Logan uitîndu-se după ea, pînă cînd dispăru din vedere.

Spre ușurarea ei, a doua zi Julia nu văzu nici o urmă de lordul Savage. Oaspeții de la petrecerea de weekend se ocupau cu diverse treburi, pe afară. Era o zi frumoasă; cerul de un albastru bogat era brăzdat de paglicile albe ale norilor. Doamnele se plimbau prin grădinile îngrijite, încercîndu-și mîna în tragerile cu arcul, sau conduceau trăsuri frumoase, ca să viziteze locurile interesante din localitate. Bărbații s-au dus în pădure, pentru trageri, pescuit în rîul apropiat, sau se adunau în grupuri ca să bea și să discute.

Deși Julia se simțea melancolică și neliniștită, făcu tot ce i-a stat în putință să poarte conversații animate cu ceilalți oaspeți. Era ușor să se întrețină cu lady Brandon și cu prietenele ei, relatîndu-le istorii

din teatru. Femeile erau fascinate de amănuntele unei lumi atât de străină lor. Orice menționare a lui Logan Scott, mai ales, era garanția provocării unui mare interes din partea femeilor.

– Domnul Scott joacă așa de bine rolul îndrăgostitului, pe scenă, remarcă o femeie torcînd fierbinte. Nimeni nu se poate opri să nu se întrebe, dacă este la fel de drăgăstos și în afara scenei. Ai putea să ne lămurești, doamnă Wentworth?

Se auziră suspine scandalizate, din cauza întrebării nerușinate, apoi grupul de femei se aplecă imperceptibil înaintea, pentru a asculta răspunsul. Julia îi zîmbi femeii frumoase, cu părul negru, pe care gazda i-o recomandase mai devreme ca fiind lady Ashton.

– Cred că domnul Scott este îndrăgostit de multe doamne... dar, în ceea ce privește artistele, este diplomat și nu se implică niciodată în relații intime cu ele, din motive pe care nu le-a explicat niciodată.

– V-am văzut pe amîndoi în *Romeo și Julieta*, exclamă altă femeie. Părea că există un sentiment atât de adevărat între voi! O mică parte din el nu era real?

– Nu chiar, admise Julia sinceră. Cu excepția unui moment, cînd mi se părea pe scenă totul atât de real, încît mă făcea să cred în personajele pe care le interpretam.

– Și în acel moment, nu te-ai îndrăgostit de directorul tău?

Julia rîse.

– Numai pînă la căderea cortinei.

După ora ceaiului, toți se retraseră ca să se schimbe în toalete mai elaborate, pentru cină. Eventual,

femeile cu rochii de mătase fină în falduri, sau garnisite cu voaluri, bărbații cu cămăși albe strălucitoare, cu jiletci la modă și pantaloni înguști, fixați pe sub talpă pentru a-i ține întinși. Julia își puse o rochie de mătase de culoarea șampaniei, cu un corsaj cu decolteu adânc, garnisit cu mici pliseuri netede. Un șal îngust de dantelă delicată, gălbuie, acoperea, dar nu ascundea în întregime, valea umbroasă dintre sînii ei. Mînecele scurte și bufante erau făcute din voal și tivite cu și mai multă dantelă gălbuie.

Cina cuprindea un senzațional sortiment de fripturi și vînat, budinci cu forme nostime, jeleurii parfumate și nenumărate platouri cu legume în sos. O armată de servitori se mișcau cu o grabă demnă, pentru a-i servi pe cei două sute de oaspeți, așezați la cele două mese lungi din mijlocul sufrageriei. La terminarea festinului, fură aduse coșuri din bezea, pline cu crême și prăjituri, ca și platouri cu fructe.

În ciuda tentațiilor din fața ei, Julia mîncă foarte cumpătat. Știa că, așa ca de obicei, după cină Logan va fi rugat să-i distreze pe oaspeți și ea va fi chemată să-i dea replica. Nu fusese niciodată în atare să joace bine cu stomacul plin, care o făcea leneșă și somnoroasă. Dintre toate serile, în seara aceasta mai ales voia să fie în formă.

Julia prinse privirea lordului Savage de la masa alăturată, pe cînd vorbea cu femeile din dreapta și stînga lui. Ambele doamne păreau că-i găsesc captivantă compania. Adesea ridicau o mîină pentru a-și rearanja buclele ce atîneau, sau se jucau cu bijuteriile lor, ca niște păsări filfiietoare ce se ciuguleau, în speranța de a stîmi admirația lui. Julia se întrebă dacă toate femeile reacționau în acest mod, în fața

lui Savage. Poate că era inevitabil. Indiferent de caracterul lui, bogăția și felul cum arăta erau indiscutabile. Mai mult, aerul său rezervat o provoca pe orice femeie să încerce să-i atragă atenția. Julia era ușurată că nu făcea nimic, privea doar din când în când în direcția ei. Aparent uitase de ea, interesul lui fiind acaparat de alte femei, mai accesibile.

Cînd cina s-a terminat, doamnele s-au retras să ia ceaiul și să pâlăvrăgească, lăsîndu-i pe bărbați să se bucure de o mare varietate de trabucuri și de paharele pline cu porto. Mai tîrziu s-au întîlnit cu toții în salonul mare, unde o mulțime de scaune și divane erau aranjate în grupuri.

Intrînd în salon la brațul lui Logan, Julia nu fu surprinsă cînd lady Brandon se apropie de ei, cu o privire de anticipare pe fața ei rotundă. Nu toate gazdele aveau ocazia să-l ofere oaspeților pe Logan Scott, pentru a-i distra după cină.

– Domnule Scott, murmură ea, cu obrajii amplii și roșii, poate că ne-ați onora cu o recitare, sau vreo scenă dintr-o piesă?

Cu o expresie elegantă pe figură, Logan luă mîna durdulie a doamnei și se aplecă asupra ei. Avea un fel de a se comporta cu femeile, indiferent de vîrstă, aspect, sau circumstanțe, care le făcea să leșine de plăcere. Obraznic, privi în ochii lady-ei Brandon, pînă cînd ea trebuie că simți că se îneacă în profunzimile de un albastru bogat al ochilor lui.

– Ar fi cea mai mare plăcere a mea, doamnă – și o încercare de a mă recompensa pentru ospitalitatea voastră atît de magnifică. Există ceva ce ați prefera în mod deosebit?

– O, își trase respirația lady Brandon, cu mâna tremurând vizibil. Buzele ei ca un boboc de trandafir se desfăcură într-un zîmbet neajutorat. O, *orice* alegi ar fi bine, domnule Scott. Dar... ceva romantic ar fi foarte frumos!

– Ceva romantic, repetă Logan zîmbindu-i, ca și cum ar fi fost cea mai inteligentă femeie în viață. O să facem ce putem, doamnă. Se uită la Julia și ridică interogativ din sprâncenele roșcate. Am putea să folosim o scenă din noua mea piesă, doamnă Wentworth?

Julia își murmură consimțămînul cu un zîmbet modest, știind că el deja plănuse totul dinainte. O dată sau de două ori pe sezon, Logan punea în scenă o piesă pe care o scrisese el însuși, întotdeauna o satira socială, plină de inteligență și farmec. Deși nu era un geniu, Logan era totuși un scriitor inteligent, cu un instinct sigur pentru ceea ce doreau spectatorii. Creația lui cea mai nouă, *Înșelătoria Doamnei Mele*, era povestea unui nobil și a unei femei de familie care, datorită unui șir de împrejurări neverosimile dar amuzante, se treziseră în situația de a fi proprii lor servitori; el ca lacheu, ea ca menajeră. Natural, s-au întâlnit și s-au îndrăgostit, iar eforturile lor ulterioare de a-și menține înșelătoria, dar și să rămână corecți unul față de altul, dădeau naștere la o mulțime de situații comice. Piesa ironiza duios aristocrația, pentru vederile ei înguste și regulile sociale sufocante.

Era greu de considerat un subiect original, dar Logan avea un fel de a-l transforma în ceva proaspăt și distractiv. Juliei îi plăcea povestea celor două personaje, care se descopereau unul pe celălalt,

fără constrîngerile vieții lor obișnuite. Logan încă nu hotărîse dacă să-i dea ei rolul principal, în producția de pe scenă. Era clar că va alege între Julia și Aryss Barry, altă tînără actriță a companiei. Julia voia rolul pentru ea, dar știa că asta depindea de faptul dacă lui Logan îi plăcea abordarea ei romantică, sau cea comică a lui Aryss. Poate că dacă în seara aceasta totul va decurge bine, va lua o hotărîre în favoarea ei.

Cînd grupul se așeză de jur împrejurul încăperii lăsînd un spațiu gol în mijloc, Logan păși înainte și se recomandă pe sine și pe Julia. Describe pe scurt scena pe care erau gata să o joace pentru distracția oaspeților și menționează că, dacă doresc să vadă piesa în întregime, aceasta va fi jucată la teatrul *Capital* mai tîrziu, în același sezon.

În timp ce Logan vorbea, Julia repetă în minte replicile dialogului. Dar pe spatele ei apărură un ciudat fior nervos și concentrarea ei fu desființată, cînd simți în apropiere prezența întunecată a lordului Savage. Ca un magnet, privirea ei se îndreptă spre colțul unde era așezat, în compania lady-ei Ashton.

Savage părea că se simte confortabil și relaxat, cu picioarele lui lungi întinse în față și pîrînd că ascultă conversația superficială a lady-ei Ashton. Dar privirea lui era fixată în alertă pe Julia. Inima ei se zvîrcoli, cînd realizează că, fără voia lui, era fascinat de ea și ea de el. Poate că, într-un fel, el va simți legătura ce se stabilise între ei încă din copilărie și care schimbase cursul vieții amîndurora.

Julia nu-și imaginase niciodată că într-o zi va trebui să joace, în timp ce el va privi. Jucase și înainte astel de scene de salon, fie cu Logan, fie cu alți actori. Exista o intimitate mult mai mare, să joci în

fața unui număr mic de spectatori. Din cauza apropierii lor, nu era nevoie să ridice vocea și putea să folosească cu mai multă finețe sortimentul bogat de nuanțe ale gesturilor și ale expresiei faciale. De obicei, îi plăceau situațiile de genul acesta...dar nu acum. Părea că fiecare urmă a măiestriei ei și fiecare cuvânt pe care-l memorase, dispăruseră cu desăvârșire.

Logan îi făcu semn să i se alăture, în fața spectătorilor. Ea încercă să se supună, dar pentru prima oară în viața ei, parcă înțepenise. Nu-și mai putea simți picioarele, în afară de o furnicătură de gheață în jurul gleznelor, iar pieptul îi era plin de bubuituri panicate. Nu putea să o facă – nu putea să meargă mai departe cu această scenă. Știa că Logan vedea cum îi dispar culorile din obraji. Dar nu avu nici o reacție, în afară de un zîmbet plăcut și încurajator. Îndreptîndu-se spre ea, îi apucă mîna într-o strîngere dureroasă, care avu ca efect restaurarea într-un fel a simțurilor ei.

– Vrei puțin vin? murmură el conducînd-o în mijlocul camerei.

Avu nevoie de toată puterea, pentru a reuși să șoptească:

– Eu...eu, nu știu.

Logan murmurase *sotto voce*, lăsînd să pară, pentru ceilalți din cameră, că îi dădea un sfat. Cuvintele lui, totuși, erau orice, dar nu liniștitoare.

– Ascultă-mă. Nu dau doi bani pe felul cum te simți, sau pe ce se întîmplă în afurisita ta de minte, în acest moment. De tot ce-mi pasă este piesa și teatrul meu. Dacă pui preț pe cariera ta, o să joci afurisita asta de scenă, ca la repetiții. Ești *actriță*. Fă ceea ce te-am angajat să faci.

Julia dădu din cap afirmînd sufocată și simțind cum căldura îi revenea în obraji. Trebuia să joace scena, nu conta că soțul ei de mult pierdut o privea. Neobrăzarea calmă a lui Logan îi aminti de toată munca pe care o depusese pentru a deveni Jessica Wentworth. Nu putea să distrugă totul acum.

– Spune-mi prima replică, șopti ea nesigură.

– Pentru numele lui Dumnezeu...bombăni Logan aruncîndu-i o privire întunecată. Încep. Încearcă să mă urmărești.

Julia se depărtă de Logan cu cîțiva metri și se concentrează asupra lui cu îndrîjire, așteptîndu-i primele cuvinte. Scena reprezenta momentul în care cei doi iubiți își descopereau adevărata identitate. În timp ce-l privea, văzu figura lui Logan schimbîndu-se și acesta începu să-i vorbească, așa cum vorbește un bărbat îndrăgostit. Ea simți cum intră în rol fără efort, aproape fără să gîndească. Era mai tensionată decît fusese vreodată în viața ei. Neclar, simți fiorul de emoție din încăpere, dar era prea absorbită pentru a stăruia asupra lui.

În timp ce personajele descopereau înșelătoria lor reciprocă, intrară într-un lanț lămuritor de reacții: neîncredere, ultragiu, defensivă, ușurare și pasiune neajutorată. Bufoneriile lui Logan au provocat în mica audiență crize de rîs, dar echilibrul se restabili și se facu o liniște deplină cînd ascultară cu toții cuvintele de dor arzător, romantic și dulce al Juliei, scena ajungînd la profunzimirile emoționante ale tandreței.

Damon privea fără să clipească, aproape fără să respire. Părea că fiecare cuvînt e spontan, ca și cum actorii trăiau scena, mai curînd decît să joace o

piesă ce trebuie că fusese repetată de nenumărate ori înainte. Ei făceau ca arta teatrală să pară lipsită de efort. Era clar că Jessica Wentworth era o actriță extraordinar de talentată.

– Dumnezeuule, amîndoi sînt minunați, murmură Pauline, care nu reușise niciodată să prețuiască pe cineva, dacă aceasta nu o includea într-un fel și pe ea.

Damon nu răspunse. În ciuda admirației lui, îl cuprinse un sentiment neplăcut, în timp ce-i privea pe cei doi actori. Era real curentul subtil de emoții, ce părea că s-a stabilit între ei? Cum putea o astfel de intensitate înăbușită să fie doar o iluzie? Se întreba dacă Logan Scott o ținuse vreodată pe Jessica în brațe și dacă o sărutase cu adevărat, dacă strivise vreodată trupul ei extraordinar sub al lui. În mod cert, orice bărbat normal ar considera-o o tentație. Damon își imagina cum era Jessica Wentworth cînd se dăruia iubitului ei cu pasiune, tremurînd și abandonîndu-se.

O picătură de transpirație îi alunecă lui Damon pe sub cravata scrobită. Respiră profund, simțind deodată că plămîinii îi vor exploda. Era ceva bolnăvicios, dar voia să alerge în mijlocul camerei și să o tragă de lîngă Logan Scott. Îl șoca atracția acută pe care o simțea față de ea, dorința înnebunitoare de a o atinge, a o mirosi, a o gusta. Întotdeauna fusese stăpîn pe sine și pe circumstanțele din jur, și *continuase* să fie așa, de cînd putea să-și aducă aminte. Nimănui nu i se permisese să aibă putere asupra lui... de cînd realizase, cu mult timp în urmă, că viitorul îi fusese sacrificat pentru binele familiei. Nu dorise niciodată pe nimeni cu o astfel de dorință

necugetată, sentiment ce îi cuprinsese și trupul și sufletul și nu-i lăsa libertate de alegere, doar să-i dea frâu liber.

Scena se termină când Logan Scott se aplecă spre Jessica și îi dădu un sărut pasionat. Mîinile lui Damon se încleștară în pumni, bîntuit de gelozia ce se instaură cu o forță otrăvitoare. În cameră răsunară aplauze, în timp ce oaspeții scoteau exclamații entuziaste. Zîbind larg, Logan Scott refuză cu scuze altă scenă, un monolog, altceva care să-i distreze. În curînd, el și Jessica Wentworth fură înconjurați de admiratori.

– Un cuplu frumos, observă Pauline făcînd efort să-și răcorească fața și gîful, cu un evantai din mătase și dantelă. În după-amiaza aceasta, doamna Wentworth a declarat că relația dintre ei e strict profesională...dar numai un prost ar putea să creadă așa ceva.

Înainte ca Damon să poată răspunde, fratele lui mai mic, William, se apropie de ei și supus făcu o plecăciune deasupra mîinii grațioase întinsă de Pauline.

– Arăți minunat în seara aceasta, lady Ashton – ca de obicei.

Pauline zîmbi flirtînd.

– Ce fermecător ești, lord William.

Acesta se întoarse spre Damon, cu ochii lui albaștri luminați de entuziasm.

– O scenă frumoasă, nu-i așa? N-am crezut niciodată că s-ar putea să existe și un Logan Scott feminin – dar doamna Wentworth este tot atît de superbă ca și el. Vreau să o cunosc, Damon.

– E o femeie căsătorită, răspuse acesta fără intonație.

– Nu-mi pasă.

Pauline rîse de pasiunea tinerească a lui William.

– Pentru o vreme, cu aspectul și originea ta, n-ar fi greu, dragă băiete. E actriță, la urma urmei. Fii doar atent – probabil că va pretinde o avere, în bijuterii, în schimbul favorurilor ei.

– Ar trebui să fie cu adevărat o avere, pentru a depăși prețul *tău*, draga mea, afirmă moale Damon. Pauline îi adresă o încruntare trufașă, în timp ce William își înăbuși un hohot nerușinat. Scuzați-mă, continuă Damon ridicîndu-se în picioare. Vreau să schimb o vorbă cu domnul Scott.

– Pentru ce? întrebă tăios Pauline, dar el o ignoră, croindu-și drum către Logan Scott, al cărui cap roșcovan era vizibil deasupra mulțimii din jur. Damon era plin de cea mai mușcătoare nerăbdare pe care o cunoscuse vreodată. Ar fi vrut să facă să dispară toți din încăpere, cu excepția Jessicăi Wentworth.

Cu toate că era așa ocupat, Scott reuși să-l observe stînd alături. Ochii lui albaștri îi întîlniră pe ai lui Damon și, cu toate că nu fuseseră recomandați, exista în ei o sclipire de recunoaștere. Cu măiestrie reuși să scape de cele două sau trei discuții simultane și se apropie de Damon. Deși nu era la fel de înalt ca el, avea umerii lați și era solid. Scott părea să fie un perfect om de cultură prosper, imaginea lui bine căptușită cu bani estompînd zvonurile că s-ar fi născut ca fiu al unui negustor de pește, din estul Londrei.

– Lord Savage, rosti Scott trecînd un pahar cu vin din mîna dreaptă în stînga, pentru a putea schimba

cu el o strângere de mână fermă. Regret că pînă acum nu am avut niciodată ocazie să ne întîlnim.

– Domnule Scott, răspunse Damon la strîngerea lui de mână. Îți admir de mult talentul.

– Mulțumesc, my lord. Trăsăturile mobile ale lui Scott se aranjează într-o expresie de interogare temperată. Sper că v-a plăcut scena din seara aceasta. E o mică mostră a numeroaselor producții bune, ce se vor juca în sezonul acesta la *Capital*.

– Da, mi-a plăcut. De fapt, mi-a plăcut așa de mult, încît mă simt gata să aduc teatrului o contribuție.

– Ah! O sclipire de satisfacție apăru în ochii albaștri al lui Scott și luă o înghițitură lungă de vin. Am aprecia foarte mult, my lord.

– Sper că cinci mii de lire vă vor fi de ajutor.

La menționarea sumei, Scott aproape se înneacă cu vinul pe care-l bea. Recîștigîndu-și repede calmul, îl privi pe Damon surprins.

– După cum sînt sigur că îți dai seama, lord Savage, asta e o donație neobișnuit de generoasă. Ai cea mai profundă grațitudine a mea, ca și a tuturor actorilor de la *Capital*. Făcu o pauză cu o privire speculativă. Totuși...nu pot să mă opresc să nu suspectez că dorești ceva în schimb, pentru o sumă atît de mare.

– Am doar o mică rugăminte.

– Așa mi-am închipuit și eu. Scott ridică întrebător sprîncenele.

– Mi-ar plăcea ca într-o seară, doamna Wentworth să ia cina pe domeniile mele.

Scott păru că rămîne imperturbabil auzind declarația. Fără îndoială mulți bărbați își arătaseră interesul pentru Jessica Wentworth și înainte.

– Și dacă ea refuză?

– Banii sînt totuși ai voștri.

– E o ușurare să aud asta, lord Savage. Pentru că doamna Wentworth nu e o femeie care poate fi cumpărată și nici nu e ușor să-i cîștigi simpatia. Pot să-ți relatez că un mare număr de domni, au eșuat în fața ei. Se pare că nu-i pasă de bogăție și poziție socială și după cîte știu eu nu are nici dorința de a fi protejată de vreun bărbat. Pentru a fi mai direct, am să depun toate eforturile ca ea să accepte invitația ta.

– Poate că ai ceva influență asupra ei, sugerează Damon calm. Și sper că o vei folosi în favoarea mea.

Privirile li se întîlniră, ochii albaștri fixați în cei cenușii ca oțelul. Lui Damon îi era imposibil să spună dacă Scott era motivat de sentimente părintești pentru Jessica Wentworth, sau dacă simțămintele lui depășiseră pragul unei adevărate gelozii. Scott vorbi lipsit de intonație:

– N-am să o îndemn pe doamna Wentworth spre o situație ce ar putea să fie compromițătoare sau dificilă pentru ea...

– Tot ce vreau este să petrec cîteva ore cu ea, rosti în mod egal Damon. Îți dau cuvîntul meu că nu va fi ofensată în niciun fel. Aș dori să o convingi să-mi accepte invitația. Dacă nu vrea, donația mea pentru *Capital* va fi totuși valabilă, așa cum am promis.

Scott ezită un lung moment, apoi lui o nouă gură din vin. Fiind un om de lume înțelegea că era de așteptat o anumită concesie – necesară de fapt, cu toate asigurările date de Damon. O cină era prea puțin, pentru cinci mii de lire.

– Foarte bine, am să discut această problemă cu ea.

– Mulțumesc. Damon își menținu o figură inexpresivă, dar simți că de abia acum putea să-și tragă pe deplin respirația, de cînd Jessica Wentworth își aruncase vraja asupra lui. Se va face – Scott o va convinge să se întâlnească cu el și o să beneficieze de cîteva ore, singur cu ea.

Trebuie că nu era normal. Nu se comporta deloc ca de obicei. Nu fusese niciodată condus de impulsuri – calcula și plănuia fiecare acțiune. Dar își va permite această greșeală, mai ales că nu părea să aibă altă alternativă.

În timp ce el și Logan Scott stăteau de vorbă, Damon surprinse o privire a Jessicăi, care se afla la cîteva metri depărtare, împreună cu un grup de admiratori. Privirea ei acuzatoare era fixată pe el, ca și cum știa deja ce făcuse.

– Ce i-ai spus? întrebă Pauline, imediat ce se întoarse la ea și la William. În mod clar era supărată că a fost abandonată, chiar și pentru cîteva minute.

Damon ridică din umeri și o privi inexpresiv.

– Am hotărît să devin sponsorul teatrului *Capital*.

– *Tu?* îi aruncă ea o privire scepică.

– Nu te-ai duce niciodată la teatru, decît dacă ți-ar da cineva una în cap și te-ar țîrî pînă acolo, comentă William. De ce acest interes brusc față de *Capital*?

– Da, de ce? întrebă și Pauline, cu gura strînsă de suspiciune.

– Vreau să-mi extind afacerile, răspuse Damon, privirea din ochii lui avertizîndu-i pe amîndoi, să nu-i mai pună întrebări.

– Ce ți-a spus? Întrebă Julia, imediat ce putu să se despartă de oaspeți și să-l ia pe Logan Scott de-o parte, pentru a-i vorbi.

Ochii lui Logan erau două lacuri, de un albastru inocent.

– Cine?

– Lord Savage, rosti ea printre dinți. Despre ce ați vorbit? Am văzut expresia de pe fața ta – privirea pe care o ai întotdeauna, când cineva îți oferă bani.

– Ei bine, ai reușit să ghicești. El zîmbi și-și despărță mâinile, într-un gest plin de farmec. Intenționează să facă o donație frumoasă pentru *Capital*. Un tip de-a dreptul generos. Plăcut, gentleman...

– Încetează să-l mai lauzi și spune-mi ce a vrut!

– Vom discuta mai târziu.

Cuprinsă de o frustrare ce creștea vertiginos, Julia îl apucă de mîneacă, degetele ei îngropîndu-se în stofa fină, de culoarea ambrei întunecate, a jiletcii lui.

– M-a pomenit și pe mine?

– De ce întrebî asta? Privirea lui Logan o cercetă amănunțit. De fapt a făcut-o. Ce se întîmplă între voi?

– Nimic, răspuse ea imediat. Și nimic nu se va întîmpla. Nu mă interesează deloc.

– Păcat. Pentru că i-am făcut un fel de promisiune.

– Nu ai nici un drept să faci nici un fel de promisiune, care să mă implice pe mine! Rosti ea cu căldură.

– Liniște, murmură Logan, conștient de prezența celorlalți oaspeți din apropiere. Nimeni nu intenționează să te forțeze la nimic. Vom vorbi mai târziu, cînd vei reuși să-ți controlezi emoțiile.

Dorind să se calmeze, Julia dădu drumul strînsorii.

– Spune-mi acum, sau am să înnebunesc.

– Savage vrea să cineze într-o seară cu tine.

– Nu!

– Înainte de a refuza, lasă-mă să-ți reamintesc câteva fapte. Îți plătesc un salariu mai mare decît al oricui din companie, cu excepția mea. N-am cruțat nici o cheltuială pentru costumele tale, din cea mai bună mătase și catifea, și pentru bijuteriile veritabile pe care le porți. Te-am înconjurat de cea mai bună distribuție apărută vreodată pe scenă, și am ales piese care să-ți pună în valoare talentele, spre avantajul tău. Nu cred că a avea o cină platonicească cu lordul Savage ar fi o încercare prea mare pentru tine, în schimbul celor cinci mii de lire pe care le-a donat teatrului.

– Cină platonicească? pufni ea. Dacă intenționezi să devii codoș, domnule Scott, ai putea măcar să fii cinstit în legătură cu asta. E greu să fii considerată o naivă.

– Nu, mai mult o nerecunoscătoare, rosti el calm.

– Am muncit din greu pentru tine, în ultimii doi ani – asta e tot ce-mi cere contractul.

– Toate celelalte actrițe din companie ar accepta cu plăcere invitația lui Savage.

– Atunci trimite-o pe una dintre ele, în locul meu. Trimite-le pe toate!

– Să te ia naiba, rosti încet Logan. Refuză-l pe Savage, dacă trebuie. Dar vei avea un preț de plătit. Ai dovedit în seara aceasta că meriți rolul principal în *Înșelătoria Doamnei Mele* – dar n-ai să-l primești, și nici un alt rol pe care îl vrei în sezonul acesta, dacă nu accepți invitația lui Savage. Și înainte de a țipa „incorect” adu-ți aminte că fără îndrumările pe care ți le-am dat și întreaga mea atenție față de cariera ta,

probabil că ai face turul provinciilor, cu un grup de artiști ambulanz.

Julia îi aruncă o privire de furie neputincioasă și plecă de lângă el, trecînd în goană pe lângă domnii care încercau să-i fie recomandați.

Stînd în fața ușii închise a unuia dintre apartamentele de la etaj, Julia ridică mîna să bată, apoi ezită și o lăasă să cadă de-a lungul trupului. Ora era tîrzie, toată lumea se retrăsese în camere, pentru somn. În spatele acestei uși și a multora dintre celelalte, se auzea zgomotul sertarelor și al dulapurilor deschizîndu-se și închizîndu-se, ca și murmurerele servitorilor care îi ajutau pe oaspeți să se îmbrace cu schimburile de noapte.

După ce mituise un servitor, pentru a-i spune care e camera în care era cazat marchizul Savage, Julia venise aici cu un amestec de frică și hotărîre. Înainte, nu vizitase niciodată camera unui bărbat, dar acesta părea să fie singurul mod în care putea să vorbească cu Savage între patru ochi. Trebuia să se confrunte cu el și să-i spună clar că, indiferent care erau intențiile lui, nu va căpăta nimic de la ea. Poate că atunci își va retrace invitația la cină.

Era teribil de nervoasă, aproape la fel de panicată cum fusese mai devreme, în seara aceea. Trăgînd adînc aer în piept pentru a-și reveni, făcu efortul să bată. Încheieturile degetelor ei tremurătoare de abia atinseră lemnul. Cu toate că sunetul fusese atît de ușor, fu remarcat. Julia albi cînd auzi întrebarea înăbușită din interior. Cîteva secunde mai tîrziu, bușonul se răsuci și se trezi privind în ochii de un cenușiu plin de umbre ai lordului Savage.

Julia încercă să vorbească, dar gîtul îi era sugrumat și tot ce a putut să facă a fost să stea acolo, în tăcere. Inima îi bătea frenetic, pînă cînd urechile i se umplură de bubuitului ei rapid. La *Capital*, văzuse actori în diverse stadii de goliciune, cînd schimbarea rapidă a costumelor făcea imposibilă intimitatea, dar confruntarea cu ținuta lordului Savage era grozav de diferită, purta doar un halat de mătase roșu ca vinul de Burgundia. În apartamentul acesta, părea mult mai voluminos decît păruse în sala spațioasă de bal de la parter, umerii lui largi o dominau, gîtul lui gol și auriu affîndu-se la nivelul ochilor ei.

Savage își înclină capul un centimetru sau doi, privirea lui nedezlipindu-se de pe fața ei. Simțea că îl surprinsese apărînd aici și la această oră. Ei bine – chiar voia să pară curajoasă și încrezătoare.

– Pot să intru? întrebă ea cu o voce miraculos de fermă.

În loc să-i răspundă, el deschise ușa și îi făcu semn să intre. Julia se execută, apoi se opri, cînd într-un colț văzu un valet adunîndu-i lenjeria.

– Asta e tot, îi murmură Savage servitorului, care dădu din cap și plecă imediat, închizînd în liniște ușa în urma lui.

Erau singuri, într-o cameră tapetată cu brocart galben, mobilă de mahon și tablouri cu scene pastorale armonioase...singuri, față în față, după toți acești ani. Nu era posibil ca Savage să știe cine e, totuși încă se mai simțea expusă și în pericol, doar cu secretele ei care să o protejeze.

CAPITOLUL 3

Savage continuă să o privească, pînă cînd Julia ajunsese să se întrebe dacă nu era ceva nepotrivit în aspectul ei. Perfect conștientă, își netezi părul, apoi își dădu mîna la o parte. Nu conta dacă șuvițele de pe cap i-ar fi stat ca niște țepi – nu-i păsa care era părerea lui despre ea.

Privind în jos, la îmbrăcămintea sumară, Savage își strînse cordonul halatului de mătase.

– Nu eram pregătit să primesc oaspeți, rosti el.

Ea își încrucișă brațele, gest atît combativ cît și protector.

– N-am să stau mult.

El o privi din nou. Părea că e la fel de încurcat ca și ea, din cauza tăcerii ce se așternuse între ei...și de asemenea părea că e incapabil să o rupă. Julia încerca în van să-i citească gîndurile, el nu lăsa să se întrevadă nimic. Ce fel de om era? De obicei îi era ușor să discearnă caracterul cuiva, să simtă dacă persoana era cu adevărat amabilă, egoistă, timidă sau onorabilă. Savage însă nu dezvăluia nimic despre el însuși.

Fața lui era de o frumusețe austeră, cu nasul lung, unghiurile distincte ale obrazilor și proeminența agresivă a maxilarului. Existau accente de blîndețe atrăgătoare și surprinzătoare în curba sălbatică a gurii lui și în ochii cenușii, cu gene lungi. Pentru unele femei trebuie că era o tentație teribilă să-l facă pe Savage să zîmbească, uitîndu-se la el domnice să trezească orice fel de emoție în aceste trăsături enigmatice. Asta îi provocă *ei* imaginația și se gîndi, cum ar fi să-i dobîndească încrederea cîștigată cu greu, să-i țină capul întunecat în poala ei și să dezmierde șuvițele dese ale părului negru...

– De ce ai venit aici, doamnă Wentworth? întrebă el.

Julia simți cum îi apare o cută încruntată între sprîncene și răspunse cu un ton înghețat:

– Cred că știi deja, my lord.

– Scott a vorbit cu tine.

– Da, a vorbit. Și acum am venit să-ți corectez impresia. Se pare că îți închipui că banii tăi pot cumpăra orice vrei.

– În cea mai mare parte a timpului, da.

– Ei bine, pe *mine* nu poți să mă cumperi. Fusese vîndută o dată în viață, cu prețul unui titlu pe care niciodată nu-l ceruse și nici nu-l voise. Nu se va mai întîmpla niciodată.

– Se pare că trebuie să fi fost o neînțelegere, spuse el calm. Dacă obiectezi în legătură cu ideea de a cina cu mine, ești liberă să refuzi.

– Ai făcut ca așa ceva să fie imposibil. Dacă nu accept, pierd toate rolurile de la *Capital*, din acest sezon – roluri pe care altfel le-aș fi primit!

El păru tulburat, o încruntare aducîndu-i sprînce-nele negre aproape una de alta.

– Ai vrea să vorbesc cu domnul Scott?

– Nu! Ai înrăutăți și mai mult situația.

Savage ridică din umeri și o înfurie cu un răspuns practic:

– Atunci, presupun că va trebui să faci ce e mai bine.

– Ce spui de femeia cu care stăteai într-un colț, în seara aceasta? Întrebă ea. Lady Ashton, cred. Pare destul de atașată de tine.

– Lady Ashton nu are nici o pretenție asupra mea. Ea și cu mine avem o înțelegere.

– Ce sofisticat din partea ta, rosti ea acidă. Lasă-mă să-ți pun o întrebare, lord Savage. Dacă ai fi căsătorit, ai mai dori să cinezi singur cu mine?

– Deoarece sînt burlac, rosti el cu glas egal, întrebarea e irelevantă.

Burlac! Realizarea faptului că el hotărîse să ignore vechea lor căsătorie, prefăcîndu-se că ea dispăruse de pe fața pămîntului, o jigni grav pe Julia. Adevărul era că și ea făcuse același lucru – dar situațiile lor cu greu puteau fi comparate. La urma urmei, ea își petrecuse ultimii ani luptînd să-și croiască un nou drum în viață, în timp ce el se bucurase jucîndu-se de a stăpîni moșiei, avînd la dispoziție dota ei!

– Nu te deranjează puțin că am un soț? Întrebă ea. Că aparțin altcuiva?

El ezită un lung moment.

– Nu.

Julia scutură încet din cap privindu-l cu dispreț.

– Știu ce crezi despre mine, my lord... același lucru pe care cei mai mulți bărbați în poziția ta îl cred despre actrițe. Dar lasă-mă să te asigur, nu sînt

prostituată – și în mod cert, nu cu prețul unei cine și a câtorva promisiuni...

– Nu asta cred eu. Savage o enervă făcînd un pas înainte, pînă aproape putu să-i simtă căldura respirației pe piele. Era conștientă de puterea latentă a trupului lui, de forța ce intimidă, dar cînd vorbi, vocea lui fu blîndă: nu intenționez să profit de tine, doamnă Wentworth. Tot ce doresc e o seară cu tine. Dacă nu-ți va face plăcere compania mea, poți să mă părăsești oricînd...dar n-ai să vrei așa ceva.

Ea rîse șovăielnic, în față aroganței lui.

– Ești afurisit de sigur pe tine, nu-i așa?

– Te voi aștepta la *Capital*, vineri după spectacol.

Gura Juliei se strînsese, cînd îl privi în tăcere. Savage era un barbat receptiv. Dacă ar fi încercat să o forțeze în mod deschis, ar fi trebuit să lupte cu el, pînă la ultima suflare. Dar el simțise asta și îi lăsase posibilitatea de a refuza, dacă asta dorea.

Savage aștepta răspunsul ei, cu speranța unei pisici care pîndește o creatură mică și fascinantă. Pentru un anumit motiv, răbdarea lui o emoționează. Cu o vagă intuiție, Julia reflectă că probabil, în secret, și lui îi e frică și dorește aceleași lucruri pe care le dorea și ea. Fusese modelat de aceleași manipulații ca și ea...și în felul lui, poate că și el se revoltase împotriva lor.

Cum ar putea să nu fie curioasă de tot ce-l privea? Cum ar putea să reziste cineva ocaziei de a afla mai multe despre străinul cu care era măritată? El n-avea idee cine era ea în realitate. De ce să nu-i dedice cîteva ore? Ce rău ar putea face asta? În cele mai multe serii, după spectacol, se ducea direct în căsuța ei din Somerset Street și ori citea o carte,

ori privea gânditoare flăcările șemineului. Cel puțin, ar fi o diversivune interesantă. Și nu îi va destăinui niciodată că e Julia Hargate.

Ironia situației aproape o făcu să zîmbească. Ce glumă grozavă ar fi, deși nimeni altcineva, în afară de ea, n-ar înțelege-o. Dacă tatăl ei ar ști, după toți anii aceia de împotrivire, că va cina cu soțul eil Ar fi făcut apoplexie.

– În regulă, se auzi spunînd, cu un ton de om de afaceri. Am să te văd vineri.

– Mulțumesc, doamnă Wentworth, rosti Savage cu o sclipire de satisfacție în ochii cenușii. Garantez că n-ai să regreti.

– Pare ceva emoționant, zise Arlyss adunîndu-și picioarele scurte sub ea, așa cum stătea pe un scaun uzat din foaiierul artiștilor.

– Nu, răspunse gânditoare Julia. Emoționant implică o calitate, pe care dracu'-știe că Savage nu o are. Există ceva foarte controlat și intens în comportamentul lui.

– Fascinant.

Cele două femei beau ceai și discutau apatice așteptînd să fie chemate la repetiție. Logan Scott, Charles Haversley, un actor blond și frumos de douăzeci de ani și doi alți actori erau deja pe scenă, confruntîndu-se cu o problemă ce apăruse. Se repeta *Îmbîlînzirea Scorpiei*, o producție care îi plăcea în mod deosebit Juliei, deoarece fusese prima ei ocazie de a juca rolul Katherinei. Arlyss fusese distribuită în sora mai mică, Bianca.

Deși Julia și Arlyss erau adesea la concurență pentru aceleași roluri, în ultimii doi ani deveniseră prietene. Fiecare ajunsese să recunoască faptul că

cealaltă avea talente diferite de ale ei. Unele roluri erau mai potrivite pentru măiestria de comediană a lui Arlyss, în timp ce altele necesitau o gamă mai multilaterală, ca a Juliei. Și între repetiții și spectacole, vorbeau despre viețile lor particulare, despre temerile și ambițiile lor, deși Julia avusese grijă să nu dezvăluie niciodată prea multe din trecutul ei.

– De ce nu mi se întâmplă mie astfel de lucruri? se plînsese Arlyss punînd în ceai și mai mult zahăr. Avînd o predilecție mare și de nepotolit pentru dulciuri, ducea o veșnică bătălie, pentru ca statura ei scundă și figura ascuțită să nu devină prea dolofane. Aș *adora* să fiu urmărită de un marchiz atractiv, care se întâmplă să fie la fel de bogat ca și Cresus. În loc de asta, am parte numai de bărbați bătrîni și grași, care nu vor decît o hîrjoneală rapidă în pat, apoi să mă arate cînd sînt pe scenă, și să se fălească în fața prietenilor.

Julia îi aruncă o privire de simpatie.

– Tu le permiti bărbaților să profite de tine, Arlyss – și nu ai nevoie de așa ceva. Ești frumoasă, talentată...ești una din cele mai populare actrițe de pe scena londoneză! Nu e nevoie să-ți împarți favorurile așa de ușor.

– Știu, rosti Arlyss cu un oftat mohorît, jucîndu-se cu pămătuful ei de bucle șatene. Își scoase cîteva agrafe din coafura neglijentă și le prinse la loc, la împlinire. Se pare că, în privința bărbaților, pur și simplu nu pot să mă stăpînesc. Nu sînt ca tine, Julia. Aproape că nu e ceva normal pentru o femeie, să aibă o astfel de voință de fier. N-ai simțit niciodată singurătatea? N-ai dorit uneori cu înfocare să ai un

bărbat alături de tine în pat, doar pentru a-ți aminti că ești femeie?

– Uneori, admise Julia. Se uită în cana cu ceai, cu privirea fixată în profunzimea lui de ambră. Dar, de obicei, reușesc să îmi frinez aceste sentimente și să le folosesc pe scenă.

– Poate că ar trebui să încerc și eu, afirmă Arlyss. La urma urmei, toți acești bărbați sînt mai mult un înlocuitor al celui pe care realmente îl vreau.

Julia îi aruncă o privire pe jumătate miloasă, pe jumătate amuzată, știind exact la cine se referea Arlyss.

– Cunoști regula domnului Scott, în privința actrițelor. În afară de asta, nu văd rațiunea pasiunii tale pentru el.

– E mai mult decît pasiune! E o dragoste nemuritoare. Nu-mi vine să cred că există vreo femeie, care *n-ar putea* să simtă același lucru pentru el!

– Domnul Scott e departe de a fi un om perfect, afirmă Julia acră. Dumnezeu mare, tocmai ți-am vorbit despre felul cum mă forțează să cinez cu lordul Savage! Domnul Scott pare un bărbat cu mari principii, dar în sufletul lui nu e nimic altceva decît un avid după bani.

Arlyss făcu un gest în aer, pentru a înlătura comentariul.

– Toți bărbații au slăbiciuni. În afară de asta, are dreptate – cinci mii de lire nu e ceva de la care să-ți întorci tu nasul. Mestecă gînditoare o bucată de fursec, apoi îl ajută cu și mai mult ceai. Am auzit că există o femeie, care locuiește în casa domnului Scott în acest moment – ultima lui concubină. Nu va rezista mai mult de șase luni...niciodată n-au rezistat. Există un motiv, pentru care domnul Scott se

opune atât de mult ideii de căsătoriei Ceva trebuie că s-a întâmplat în trecutul lui... ceva sumbru și dureros...

Julia oftă, la expresia visătoare a prietenei ei.

– Realmente, Aryss, ai prea multă imaginație romantică. Aș fi crezut că o viață în teatru ar trebui să te vindece de asta.

– Nu, a făcut doar să fie și mai rău! Când tot timpul depeni iluzii romantice pentru alți oameni, nu poți să eviți să fii angrenat și tu în ele.

– Eu una, nu.

– Tu ești făcută din oțel, rosti Aryss. Nu știu dacă te invidiez, sau îmi e milă de tine. Se aplecă în față, cu ochii ei verzi strălucind de interes. Spune-mi...cu ce intenționezi să te îmbraci la dineul cu Înălțimea Sa?

– Ceva simplu și nepotrivit.

– Nu, nu, nu...îmbracă ceva, care să-i scoată ochii! Ceva care să-i usuce gura, să i se învîrtească mintea și să-i palpite inima...

– Ca și cum ar suferi de o boală îngrozitoare, rosti Julia rîzînd.

– Trebuie să te îmbraci în rochia neagră cu roz, o îndemnă Aryss. N-am să-ți *permit* să alegi nimic altceva.

– Am să mă gîndesc. Julia ridică privirea, cînd un membru al personalului casei apăru în ușa foaierei artiștilor și le informă că domnul Scott dorește prezența lor pe scenă.

După zile întregi de repetiții emoționante, spectacolul de vineri cu *Îmbînzirea Scorpiei* se desfășură minunat. În regia lui Logan, Julia își pusese întreaga

energie în spectacolul gălăgios. În adaptările anterioare, povestea fusese atenuată la ceva ce semăna cu o comedie de salon, cu mult din umorul ei decolat îndepărtat. Logan Scott refăcuse totul și adăugase ceva aprig din punct de vedere fizic, care uimea și totodată plăcea publicului. Era o interpretare puternică și viguroasă, care îi făcu pe unii critici să urle de neplăcere și pe alții de plăcere.

Cu Logan în rolul emotivului Petruccio și cu diavoleasca și minunata Katherine a Juliei, spectatorii țipară în timpul confruntărilor lor vulcanice și se lăsară vrăjiți în timpul unora dintre momentele liniștite și tandre. Din păcate, la sfârșitul spectacolului, Julia fu lovită și suferea. Piesa necesita multe acțiuni fizice, incluzînd una în care Katherine încerca să-l atace pe Petruccio și el o răsucea pe picioare, ca pe o păpușă de cîrpă. În ciuda eforturilor lui Logan de a fi grijuliu cu ea, Julia nu fu surprinsă să descopere cîteva vîntăi ușoare pe brațe și pe piept.

Ignorînd toate rechemările, Julia încuie ușa cabinei, își spală transpirația și machiajul de pe față și folosi două ulcioare, pentru a se îmbăia cu ajutorul buretelui. După ce și-a dat ușor cu parfum pe gît, la încheieturile brațelor și între sîni, își îndreptă atenția spre rochia pe care o adusese cu ea. Așa cum insistase Arylss, hotărîse să îmbrace rochia ei de seară favorită. Era confecționată din mătase italienească neagră-cărbune cu suprafața lucioasă și splendidivă. Un trandafir de mătase de un roz profund împodobește fiecare mîneacă scurtă și strîmtă. Singurele alte podoabe ale rochiei erau niște despicături roz, verticale la tiv, ce se deschideau și se închideau ritmic, din cînd în cînd, în mers.

După ce se îmbracă cu grijă, Julia lăasă partea din spate descheiată și se privi în oglindă. Un zîmbet slab i se așternu pe figură. Nu conta cum se simțea în sinea ei, era liniștitor să știe însă că în exterior arăta cum nu se poate mai bine. Mătasea neagră oferea un contrast dramatic cu pielea ei palidă și părul blond-cenușiu, în timp ce tușele de roz imitau culoarea obrajilor ei.

– Doamnă Wentworth, se auzi vocea subreței prin ușă. Pot să vin să văd ce treburi sînt de făcut?

Julia descuie ușa și o lăasă să intre pe fata durdu-lie și cu părul negru. Betsy era o slujnică eficientă, avînd grijă de costumele ei, ținînd cabina în ordine și ajutînd-o cu o mulțime de mici sarcini.

– Ești bună să mă închei la rochie, te rog?

– Da, doamnă Wentworth. Am mai adus cîteva flori.

– Poți să le iei tu, dacă îți plac, rosti nepăsătoare Julia. Camera era deja plină de aranjamente florale și era saturată de parfumul lor.

– O, dar sînt așa frumoase! Uitați-vă puțin! Betsy o convinse, arătîndu-i uriașul aranjament.

Julia exclamă de plăcere, cînd văzu mulțimea trandafirilor luxuriantți, de la cel mai palid roz pînă la roșu-stacojiu, intersectați de orhidee exotice și de țepii lungi, purpurii cu alb ai nemțșorului.

– Cine le-a trimis? întrebă ea.

Betsy citi cartea de vizită.

– Scrie „Savage”.

Deci erau de la lordul Savage. Julia întinse mîna și scoase unul din trandafirii roz. Se jucă cu petalele și luă floarea cu ea, pînă la măsuta de machiaj.

În timp ce Betsy îi încheia rochiá la spate, Julia își rásuci expert párul și îl prinse în creștet într-un coc gros, ușor desfăcut, lăsînd cîteva bucle să atîrne pe tîmple și pe ceafă. După o clipă de ezitare, desprinsese floarea, înfășurá capătul tulpinei cu puțină hîrtie și o agățá în coc, cu o agrafă mare.

– Arată minunat, rosti Betsy rupînd altă floare și agățînd-o pe sáculețul de mîná din mătase neagră al Juliei. Trebuie că e un bărbat special pentru tine, de-ți dai atîta osteneală, doamnă Wentworth.

Julia își trase pe mîini o pereche de mánuși negre și moi, pînă la cot.

– Cineva ar putea spune că l-am așteptat toată viața.

– Ce grozav...începu Betsy. Dar se opri, cu fața ei rotundă zbîrcită de încruntare, cînd văzu urmele de degete de pe brațele Juliei și de pe umărul gol. Doamne, astea nu trebuiau făcute.

Julia își privi vîntăile cu tristețe.

– Mi-e teamă că nu pot fi acoperite cu nimic. După bătăile pe care domnul Scott și cu mine le-am avut pe scenă, sînt surprinsă că nu sînt mai multe.

Întinzînd mîna după o cutie cu fard de culoarea pielii, Betsy își umezi vîrfurile degetelor cu apă, apoi întinse culoarea în strat subțire peste vîntăi. Julia rămase liniștită, supraveghînd munca fetei, cu un zîmbet plăcut.

– Acuma, cu greu ar putea fi observate. Mulțumesc, Betsy.

– Mai e ceva de făcut, înainte de a-ți aranja costumele?

– Da...vrei să afli dacă afară există o trăsură, care mă așteaptă?

Betsy se întoarse repede cu informația că într-adevăr în spatele teatrului se afla un vehicol, o trăsură neagră și frumoasă, ornată cu argintiu, cu o pereche de călăreți alături și doi lachei îmbrăcați în livrele roșu închis.

Julia își simți inima accelerându-și bătăile, cu o forță dureroasă. Își puse mîna pe piept, ca și cum ar fi putut să-și calmeze bubuitul violent, apoi respiră profund.

– Doamnă Wentworth? Deodată, arăți de-a dreptul bolnavă.

Julia nu răspunse. Ce o apucase de a fost de acord să petrecă niște ore singură cu lordul Savage? Ce puteau să-și spună unul altuia – ce impuls nebun o condusese spre asta? Adunîndu-și curajul, își relaxă umerii, ce păreau că se ridicaseră pînă la urechi. Betsy o ajută să-și pună pe umeri și pe cap mantia de mătase neagră cu glugă și îi încheie agrafa cu rubine de la gît. Murmurîndu-i noapte bună fetei, Julia părăsi cabina și își croi drum prin labirintul instalațiilor teatrului.

Cînd trecu de intrarea din spate, un grup de spectatori pasionați de teatru se buluciră spre ea pentru a o întîlni, cîțiva îndrăznind chiar să-i atingă mantia, sau mîinile înmănușate. Un valet înalt o ajută să treacă prin mulțime, spre trăsura care aștepta. Cu dexteritate, mai lăsă în jos o treaptă suplimentară, pentru a-i facilita urcarea în luxosul vehicol, și închise ușa în urma ei. Totul se petrecuse atît de repede, încît Julia de abia avusese vreme să clipească, înainte de a se trezi șezînd pe un loc acoperit cu catifea moale și piele.

Se uită la lordul Savage, care ședea vizavi de ea, cu o parte a frumoasei sale fețe luminată de o rază a felinarului trăsorii, îngustă ca o lamă de cuțit, restul rămânând în umbră. Zimbea, cu farmecul periculos al lui Lucifer însuși. Imediat Julia coborî privirea. Își ținea în poală mâinile încrucișate perfect liniștite, când de fapt ar fi vrut să-și încleșteze degetele, de agitată ce era.

Lordul Savage aparținea unei lumi, de care ea fugise ani de zile. Era dreptul ei -cineva ar fi putut să spună datoria ei - să-și ia titlul și poziția pe care părinții i le-au transmis. Dar rezistase cu toată puterea, cu îndărătnicie și resentimente, și mai ales de frică de ce ar fi putut descoperi la bărbatul căruia îi fusese dată. Nu voia să înceteze acum să-i fie frică de Savage, să-și slăbească apărarea, în niciun fel. Totuși, curiozitatea a adus-o aici...ca și forța tulburătoare a atracției dintre ei.

- Ai fost extraordinară în seara aceasta, rosti Savage.

Julia clipi surprinsă.

- Ai urmărit piesa? Nu te-am văzut printre spectatori.

- A fost un rol solicitant pentru tine.

- Da, e de-a dreptul epuizant. Deodată se întrebă ce gândise el despre interacțiunea licențioasă dintre ea și Logan Scott - dacă fusese amuzat, împreună cu ceilalți spectatori, sau dacă o dezaprobase. Ceva trebuie că se citea pe fața ei, pentru că el se aplecă înainte și o țintui cu privirea lui argintie, deconcertantă.

- Ce e? întrebă el. Hotărînd că nu avea nimic de pierdut, Julia îi spuse la ce se gîndea. Savage

răspunse încet, calculîndu-și cu grijă cuvintele. Nu e dreptul meu să dezaprobat ceea ce faci tu pe scenă. Să joci este profesia aleasă de tine.

– Și nu ai sentimente personale? Întrebă ea alene. Scena cînd domnul Scott m-a sărutat, sau cînd mă urmărea pe scenă și...

– Nu mi-a plăcut. Cuvintele părăură că i-au scăpat, înainte ca el să poată să le oprească. Gura lui se strîmbă auto-ironică. Tu și Scott ați fost foarte convingători, în rolurile voastre.

Julia avea sentimentul că și el era tot atît de surprins recunoscîndu-și gelozia, ca și ea. Alarmată și flatată se retrase, pînă cînd umerii ei se îngropară în tapițeria de pluș.

– E doar o piesă, zise.

– Am văzut și înainte actori, în diverse piese. Voi doi păreți...diferiți.

Julia se concentră privind-și încruntată saculețul. Aflase părerea care se vehicula, că ea și Logan Scott erau iubiți și știa și de ce. Pe scenă, între ei exista o chimie, de genul care făcea posibil să joace împreună așa de convingător, încît iluzia și realitatea erau temporar contopite, cu o perfecțiune fără cusur.

Totuși, rara armonie din jocul lor nu s-a extins, nu s-a putut niciodată extinde în afara scenei. Nu o singură dată, gîndul îi trecuse Juliei serios prin minte. Dar se orienta spre Logan, cum făceau toți ceilalți, doar pentru conducere, ghidare, prețuire și critică... însă pentru nimic ce nu era legat direct de cariera ei. Nu exista nimic confortabil în Logan, nimic care să stîrnească încrederea, sau cea mai mică urmă de siguranță și căldură. Era clar că Logan nu iubise

niciodată o femeie așa cum își iubea teatrul și sacrificase orice ființă vie pentru cele două bunuri: arta și ambiția.

Poate că de aceea, el și Julia realizau pe scenă acea chimie, fiindcă fiecare dintre ei simțea neputința celuilalt de a ceda în fața altei persoane.

După ce a ajuns la maturitate, Julia a încercat să găsească mulțumire în independența pe care o prețuia așa de mult. Doar dacă s-ar putea opri să dorească și altceva. Tînjea după cineva care să o înțeleagă, să o alinte, un bărbat căruia ar fi putut să i se dăruiască în întregime, fără frică sau îndoieli. Era visul ei cel mai intim, unul pe care ura să-l recunoască și față de ea însăși.

Uneori simțea că e împărțită în două individualități, o parte din ea voia izolare de restul lumii, iar pe cealaltă o chinuia dorința de a fi cucerită și iubită, așa cum nu fusese niciodată în viață. Tatăl ei, cu felul lui dominant, avea foarte puțină dragoste de oferit altcuiva. Mama ei fusese întotdeauna prea timidă, prea pierdută în umbra soțului ei, pentru a-i da Juliei atenția cerută de un copil. Și tot afluxul și refluxul de servitori, de pe moșia Hargate, o împiedicase pe Julia să-și formeze un atașament apropiat de vreunul din ei. Dragostea era ceva de care trebuia să-ți fie frică, mai mult decît să o dorești.

Realizînd că rămăsese tăcută un timp nemăsurat de lung, Julia privi prudentă spre lordul Savage, cu teama că gîndurile ei au trădat-o.

– Aproape am ajuns, fu tot ce zise el, cu un murmur ce într-un fel o relaxă.

Trăsura rulase de-a lungul lui Upper Brook Street și se întoarse, pentru a urca aleea lungă ce ducea la

o casă masivă, de culoare alb cu crem. Clădirea era potrivită, frumoasă și perfect simetrică, avea coloane dominante grecești și un portic larg ce împodobește fațada. Două aripi albe grațioase, prevăzute cu rînduri de ferestre paladiene strălucitoare, se ramificau din structura principală. Era cu desăvîrșire diferită de proprietatea gotică, întunecoasă, în care crescuse Julia.

Savage coborî din trăsură înaintea ei și îi întinse mîna, ca să o ajute. Degetele lui înmănușate o prinseră ferm, pînă cînd ea atinse pămîntul și atunci îi oferî brațul. Urcînd împreună treptele largi de marmoră și intrînd în casă, Julia era foarte conștientă de mușchiul tare de pe antebrațul lui și de modul în care își controla pașii mari, ca să se potrivească cu ai ei.

Un majordom cu fața îngustă îi întîmpină înăuntru, luînd mantia cu glugă a Juliei și pălăria și mănușile lordului Savage. Julia fu uimită de ceea ce văzu în holul de la intrare și în camerele care urmau: tavanele ridicate la o înălțime de pînă la 12 m, coloanele antice și pardoseala splendidă, din plăci verzi, albastre și ambră.

– Ce frumos! exclamă ea.

– Da. Însă Savage se uita la ea, nu la ceea ce îi înconjură.

– Arată-mi totul, îl îndemnă ea, nerăbdătoare să vadă cît mai mult.

Îndatoritor, Savage o escortă prin mai multe încăperi, oprindu-se să spună povestea unor anumite panouri și piese pictate de mobilier. Era clar că familia Savage aprecia mult arta. Multe dintre tavane erau departajate în medalioane pictate delicat cu îngeri, nori și figuri mitologice, în timp ce aproape

fiecare colț găzduia o sculptură rară. Existau pereți vopsiți în auriu și alb, pentru a pune în valoare portrete de Van Dyck și Rembrandt, și peisaje de Gainsborough, Marlow și Lambert.

– Aș putea să mă uit la astea ore întregi, rosti Julia privind cu plăcere peretele cu tablouri.

– Eu nu am prea des timp să mă bucur de ele.

– Ce te ține ocupat atât de mult, my lord? Supravegherea investițiilor și afacerilor voastre, presupun.

– Există o mulțime de lucruri, care trebuie dirijate, admise el privind gânditor la Van Dyck-ul din fața lor.

Brusc Julia fu mortificată de chiorăitul indiscret al stomacului ei. Își puse mîna pe abdomen.

– Ce neplăcut pentru o doamnă. Mi-e teamă că n-am mai mîncat de la micul dejun.

Colțurile gurii lui se arcuiră într-un zîmbet.

– Mergem să cînăm?

– Da. Sînt lihnită. Luîndu-i din nou brațul, Julia îl însoți prin mai multe camere strălucitoare și pline de opere de artă. Deși ar fi fost mai bine să găsească un subiect neutru, nu putu să reziste să nu comenteze:

– În mod cert, ai putea să angajezi agenți imobiliari și manageri, pentru a avea grijă de afacerile tale, my lord.

– Prefer să mă ocup eu personal, de cele mai multe dintre ele.

– Nu ai încredere în oameni, observă ea.

– Nu, rosti el liniștit. Mai ales cînd sînt în joc finanțele familiei mele.

Julia se uită la linia intransigentă a profilului său, sprîncenele ei ridicîndu-se surprinse. De ce ar admite astfel de lucruri în fața ei? Fără excepție, toți

membrii aristocrației pretindeau că banii lor proveneau din surse nelimitate, putînd fi risipiți fără nici o grijă.

Savage continuă fără să schimbe tonul:

– Cu ani în urmă, cînd tatăl meu s-a îmbolnăvit, a insistat să conduc eu afacerile familiei. Dar cînd am preluat controlul, am descoperit că familia Savage avea datorii mari și toate tranzacțiile noastre financiare șchiopătau. Ducele avea înclinație pentru pariuri. Dacă a făcut vreodată vreo investiție de răsunset, a fost din pură întîmplare.

– Se pare că, de atunci, ai făcut foarte mult pentru familia Savage. Tatăl tău probabil că e încîntat, că ai reglementat situația.

Savage ridică din umeri.

– Ducele nu admite niciodată că a greșit. Nu conștientizează că a făcut greșeli.

– Înțeleg. Cuvintele îi scăpară aproape în șoaptă. Savage nu putea să știe exact, cît de *bine* înțelegea ea. Așa cum Julia suspectase întotdeauna, tații lor erau același gen. Ca și lordul Hargate, ducele de Leeds încercase să-și controleze familia cu mîină de fier. Cînd a devenit clar că era un slab manager al bunurilor și al oamenilor, a sacrificat viitorul fiului său, în schimbul unui aranjament serios cu familia Hargate.

Julia suspecta că, de mult timp, lordul Savage hotărîse că nu va mai fi niciodată controlat de nimeni. Simți o undă de simpatie pentru el, chiar de înrudire...dar suspecta că, în calitate de soț, ar fi inflexibil, neîncrezător și îndepărtat. Un partener foarte indezirabil, cel puțin pentru ea.

Vesela somptuoasă de la cină ar fi ajuns la o duzină de persoane. Julia ședea în dreapta lui Savage, la lungă masă încărcată cu vase de argint sub formă de trompete, pline cu orhidee și colțunași afirmători. Primul fel fu compus din consome de legume, urmat de rîuri de somon acoperit cu cremă și mărar. După aceea servitorii aduseră tăvi aburinde conținînd fazan umplut cu trufe și alune și escalop de vițel înotînd în sos Bordeaux.

Pe măsură ce soseau alte feluri, Julia protesta: budinci, tarte, momițe și legume.

– Este mult prea mult. Nu pot să fac față!

Savage zîmbi și o îndemnă să încerce un ou de pepeliță umplut cu sos și homar. Permițîndu-și, cum nu făcuse de multă vreme, Julia gustă dintr-o selecție de vinuri franțuzești și se dedică cu plăcere ospățului. Savage se dovedi a fi un conviv încîntător alegînd o varietate de subiecte, cu care o întretînu agreabil.

– De ce te-ai făcut actriță? întrebă el aproape de sfîrșitul tihnitei mese, lăsîndu-se pe speteaza scaunului, în timp ce li se schimbau farfuriile și în fața lor fură aduse rînduri-rînduri de prăjituri și fructe.

Julia se juca zîmbind cu o căpșună stacojie de pe farfurie.

– A fost o dorință a mea încă din copilărie. Am părăsit căminul familiei cînd aveam optsprezece ani, am început într-un teatru ambulant și apoi am jucat la un teatru din Strand, pînă cînd am fost destul de norocoasă să fiu angajată de domnul Scott.

– Familia ta îți aprobă cariera?

La această idee, Julia pufni.

– Cateoric nu. Ei au vrut să stau acasă...dar numai dacă rămîneau credincioasă unor anumite condiții, ceea ce eu am găsit inacceptabil.

– Cînd te-ai măritat? întrebă el. Cînd erai la Strand?

Ea se încruntă la el.

– Nu discut niciodată despre căsătoria mea.

Pe buzele lui se juca o jumătate de zîmbet.

– Nu sînt convins că soțul tău există cu adevărat.

– Există, îl asigură ea sorbind puțin vin. *Există, așa cum există și soția ta*, era tentată să spună, dar rămase tăcută.

– Nu va vrea vreodată să părăsești teatrul?

– Ar fi un ipocrit afurisit, dacă ar face-o, zise ea cu impertinență. Și el e actor. Ea își stăpîni zîmbetul, cînd văzu sclipirea de interes din expresia lui, știind că luase afirmația ad-litteram. Totuși, acesta era adevărul. Lordul Savage era un maestru de netăgăduit în ascunderea adevărului și în prezentarea unei fațade false. Era un actor talentat, ca oricare dintre cei de la *Capital*. El păru că e gata să mai întrebe ceva, cînd brusc ochii lui se îngustară privind antebrațul ei gol. My lord? întrebă Julia nedumerită de expresia lui.

Înainte ca Julia să poată reacționa, Savage îi apucă brațul cu mîna lui mare și caldă și îl ridică în sus, spre lumină. Unguentul colorat de pe vînațale era vizibil, cu claritate. Julia încercă să-și tragă mîna, îngăimînd confuză:

– N-nu e nimic...S-sînt foarte bine...spectacolul, vezi tu...

– Şşşşt. Se întoarse spre un servitor care se apropia și îi ceru să aducă o cutie cu alifie din proviziile menajerei.

Julia privi într-o tăcere consternată cum Savage înmuie colțul unui șervet într-un pahar cu apă rece. Apoi înțepeni de surpriză, când trecu cu grijă pînza udă peste vîntăaie. Savage mai găsi o urmă vînetie de deget și încă o pată ca o umbră, pe umăr. Șterse straturile de fard ce le ascundeau, cu o deosebită grijă.

Un fluviu fierbinte de roșeață se răspîndi pe pielea Juliei, trecînd de gît și ajungînd la față. Nici un bărbat n-a atins-o niciodată în acest fel. Fața lui era atît de aproape, încît putea să vadă firele de barbă, de pe pielea lui bine rasă și evantaiul genelor dese.

Emana un miros plăcut, parfum de colonie și piele fierbinte, amestecat cu pînză apretată. Respirația lui era pătrunsă de dulceața vinului de la cină. Inima Juliei începu să bată mai repede, la gîndul de a-i mîngîia cu vîrfurile degetelor părul negru, curba sigură a urechii, arcuirea cutezătoare a sprîncenelor. Probabil că a băut prea mult. Era amețită, Imbujorată...voia să se retragă și totuși...

Servitorul se întoarse cu o cutie cu alifie, pe care i-o dădu lordului Savage. Cînd plecă, închise ușa și îi lăsă singuri.

– Nu e nevoie...începu Julia nesigură. Vocea ei se stinse, cînd Savage descoperi alifia roz, ce mirosea puternic a ierburi.

Ochii cenușii ai lui Savage se ridică spre ai ei. Pentru prima oară ea observă urmele ușoare de albastru și verde, din fundul lor. Cînd vorbi, vocea lui era puțin mai profundă ca de obicei.

– Scott ar trebui să fie mai grijuliu cu tine.

– Este, șopti ea. Doar că eu mă învinețesc foarte ușor.

Privirea lui rămase fixată în a ei, când își atinse degetele de alifie și se aplecă în față. Parcă se aștepta ca ea să obiecteze. Un tremur de contestare apăru pe buzele ei, dar cumva nu putu să scoată niciun sunet. Îi simți degetele pe braț, întinzînd alifia peste vînătăi. O atingea de parcă era de porțelan, atingerea era de-abia perceptibilă pe pielea ei. Julia nu bănuise niciodată că un bărbat putea fi atît de delicat.

El se mută la umărul ei, atingînd vînătaia de acolo, în timp ce ea stătea absolut nemișcată. Impulsuri salbaice năvăleau peste ea...ar fi vrut să se lipească de el, să-i simtă toată mîna pe piele, să-i îndrume degetele lungi peste curbura sînilor. Își reținu respirația, cu dorința ca senzația să dispară, dar în loc de asta se amplifică pofcioasă, pînă cînd sfîcurile i se întăriră, sub mătasea subțire a rochiei. Neajutorată, aștepta ca el să termine, privindu-i fix capul aplecat.

– Mai sînt și altele? întrebă el.

– Nici una vizibilă, reuși ea să spună.

Un zîmbet scîlpi pe fața lui. Acoperi cutia și i-o dădu.

– Cadoul meu pentru tine, doamnă Wentworth. Ai nevoie de el, înainte ca *Îmblînzirea Scorpiei* să se termine de jucat.

– Mulțumesc. Julia își luă mînușile negre, pe care le scosese la începutul cinei, și își făcu vînt cu ele în jurul feței ce-i ardea. E foarte cald aici, rosti poticnindu-se.

– Să ne plimbăm puțin prin grădină?

Dădu din cap recunoscătoare și părăsi sufrage-rea împreună cu el, apoi traversară o anticameră spre o pereche de uși franțuzești largi, ce conduceau la o cărare pavată din grădină. Afară era întuneric și răcoare, adierea aspră făcînd să foșnească frunzele pomilor roditori și șoptind prin gardurile vii.

Merseră în tăcere pe lîngă tufișuri dese de tisă și un șir de pruni în floare. În mijlocul grădinii se afla o fîntînă vastă, plină cu îngerii sculptați. Julia se opri să admire decorul și deveni conștientă de gardul viu de trandafiri, înalt pînă la piept, ce mărginea cărarea. Florile îi erau cunoscute, cascade uriașe de roz palid, cu un pafum dulce indescritibil.

– Tandafiri Gloria Verii, murmură ea. Favoriții mamei. Obișnuia să petrecă ore întregi în grădină tunzîndu-i. Sînt cei mai frumoși și, de departe, cei mai splinoși, roști ea. Savage se uită, cînd ea se aplecă mai aproape de un trandafir și îi inhală parfumul îmbătător. Această varietate anume e destul de rară, continuă ea, mai ales în Anglia. A fost adusă pentru familia mea, cu mult timp în urmă, de...Se opri, o alertă stranie invadîndu-i expresia, de un prieten... termină ea. Cele trei cuvinte păreau că atîrnă între ei, punctînd văzduhul cu întrebări.

Deodată aerul părăsi plămîinii Juliei și ea luptă pentru a-și recăpăta respirația. Gloriile Verii erau într-adevăr o varietate unică. Acum, că se gîndea mai bine, pămînturile familiei ei erau singurul loc unde îi văzuse vreodată. Realiză că, cu atîția ani în urmă, în copilăria ei, mama Eva era cea care dăruise mlădițe familiei Savage. Înainte de a se îmbolnăvi, Eva se mîndrea cu măiestria ei de a culiva

trandafiri exoici...și adesea făcea plantele cadou prietenilor și cunoscuților.

Rapid, Julia studie modul de a-și acoperi gafa și hotărî să schimbe subiectul, cît mai repede posibil. Trecu pe lîngă tufe simulînd indiferența.

– Lady Ashton știe că sînt aici, cu tine, în această seară? întrebă ea deodată.

– Lady Ashton, repetă Savage pîrînd amuzat de neașteptata ei întrebare. O urmă de-a lungul cărării. Nu, nu i-am spus.

– Dacă află, nu vei avea probleme?

– Nu are drepturi asupra mea.

– O, da...„înțelegerea” cu ea...Julia tresări cînd o pietricică din pavaj îi intră în pantoful de mătase. Se opri și își scoase pantoful scuturîndu-l, pîntru a scăpa de piatra nedorită. Lady Ashton speră să se mărite cu tine, my lord?

– Pui întrebări foarte personale, doamnă Wentworth.

– Sînt sigură că da, rosti Julia ca răspuns la propria ei întrebare. Ești un bărbat eligibil...nu-i așa?

Savage îi luă pantoful din mîină și se aplecă să i-l pună în picior.

– Nu am intenția să mă însor cu lady Ashton.

Țopăind într-un picior, Julia se prinse de umărul lui pentru a se echilibra, descoperind astfel că nu avea umerași la haină. Mușchii lui se simțeau ca o bucată de lemn de stejar, sub palma ei.

– De ce nu? întrebă ea privind în jos la scipirea ca a mării a părului lui, în lumina lunii. Nu se potrivește standardelor tale înalte? Respirația i se opri, cînd îi simți degetele pe gleznă, ghidîndu-i cu blîndețe piciorul, înapoi în pantof.

Vocea lui era ușor înăbușită cînd răspunse.

– Intenționez să mă însor din dragoste.

O undă de empatie se strecură în surpriza Juliei. Sub suprafața lui practică și auto-controlată exista un vis intim, același vis ce le fusese furat amîndurora.

– Nu m-aș fi așteptat la o înclinație așa romantică, la un bărbat ca tine, my lord.

– Dar la ce te-ai fi așteptat?

– Să te căsătorești de conveniență și să cauți iubirea în altă parte.

– Exact așa a făcut tatăl meu. Și sînt sigur că mama, fiind o femeie sensibilă, n-a așteptat nimic de la el, dar cred că, totuși, asta a rănit-o. Mi-am jurat că eu nu voi face la fel.

– Totuși, nu e întotdeauna posibil.

– Pentru mine va fi.

Cum s-ar putea să fie posibil? Probabil că avea în gînd anularea căsătoriei lor. Trebuia să scape de ea, înainte de a se putea gîndi la însurătoare, în afară de cazul cînd considera că nu e nimic greșit să devină bigam.

– Cum poți fi atît de sigur? întrebă ea. Nu ai nici o garanție că vei găsi sufletul pereche.

– Nici o garanție, fu el de acord dîndu-i drumul la gleznă. Doar speranță.

Rămăsese în picioare și se uita în jos la ea, de la înălțime. Capul lui îl depășea pe al ei, fața îi era ascunsă în umbră. Julia trebui să-i dea drumul la umeri, dar se simți deosebit de instabilă, ca și cum ar fi trebuit să-i dea drumul singurului lucru solid de care se putea sprijini, pe lume.

– Ne-am întîlnit și înainte, să știi, rosti el calm.

Cuvintele trimiseră un fior de alarmă prin ea.

– Greșești.

– N-am uitat niciodată noaptea aceea. Mîinile lui erau ferme pe mijlocul ei, ținînd-o nemișcată, în timp ce se uita la fața ei ridicată. S-a întîmplat acum trei ani, în Warwickshire. Am plecat de la castel, să asist la celebrarea zilei de Unu Mai din sat. Te-am văzut dansînd. Apoi rămase tăcut, privindu-i expresia, ce trecuse de la tulburare la recunoaștere.

– O, rosti Julia slab. N-am realizat... Inițial a crezut că se referea la căsătoria lor. Dumnezeule mare, deci el a fost străinul, care a sărutat-o în noaptea aceea! Își lăsă privirea în jos, spre pieptul lui, aducîndu-și aminte cum o urmărise sărutul, luni întregi după aceea. Era de necrezut cum soarta i-a adus din nou împreună. Te-am întregbat în seara aceea, reveni ea, dacă faci parte din familia Savage și ai negat. De ce nu mi-ai spus cine erai?

– Nu aveam nici o posibilitate să știu cum vei reacționa. Ai fi putut să crezi că voiam să încerc să profit de tine.

– Ai profitat – m-ai sărutat împotriva voinței mele. Un zîmbet ezitant îi traversă figura.

– N-am putut să mă abțin. Erai cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Și încă mai ești.

Julia încercă să se retragă de lîngă el, dar o ținu lipită strîns.

– Ce vrei de la mine? întregbă ea nesigură.

– Vreau să te mai văd.

Ea clătină vehement din cap.

– Nu poți să plătești încă o seară cu mine, chiar dacă ai cumpăra tot teatrul *Capital*.

– De ce nu? Din cauză că ar obiecta soțul tău?

– Ți-am spus că nu discut despre el.

– N-am să te las să refuzi, fără să-mi explici de ce nu vrei să mă vezi.

– Pentru că nu mă interesează o combinație cu tine... și, avînd în vedere situațiile noastre respective, pentru că e singurul lucru pe care ai putea să mi-l oferi. Sîngele Juliei pulsa într-un ritm accelerat. Trupul lui era atît de aproape de al ei, încît putea să-i audă respirația, să-i simtă inima și era atrasă de el ca un fluture spre lampă. Ar fi vrut să-și lase capul pe spate, să-i simtă gura pe a ei și să se lipească strîns de el. Nu avusese niciodată tentații de acest gen, promisiunea a ceva extraordinar. Dar nu o să-i cedeze acestui impuls auto-distructiv. Ar fi un dezastru.

– N-am să te mai văd din nou, rosti ea răsucindu-se, pînă cînd mîinile lui se depărtară de pe ea și se eliberă. Trebuie să plec. Se grăbi înapoi, spre fîntînă, și se opri la încrucișarea a două cărări.

Vocea lui Savage se auzi chiar în spatele ei.

– Pe aici. Merse în tăcere spre casă, asaltați de o tensiune, ce părea că niciodată nu va ceda.

În timp ce trăsura se depărta, cu adorabila ei ocupantă ghemuită în siguranță înăuntru, Damon se plimba singur de-a lungul și de-a latul pardoselii de marmoră a holului de la intrare. Se simțea mai neliniștit decît fusese vreodată în viața lui. Minte îi era plină de ea; retrăia fiecare clipă a celor cîteva ore din urmă și ar fi vrut și mai multe.

O dorea cu o insistență irațională, oarbă, ce îi biciuia fiecare nerv. Și pentru asta, o ura. Încet se îndreptă spre lungă scară ce conducea spre cele două etaje ale casei. Se opri pe primul palier și se așeză pe trepte. Înconjurîndu-și genunchii cu

brațele, se uită fără interes la tapițeria medievală luminoasă ce acoperea peretele.

Jessica Wentworth era legată de altcineva. Ca și el. Făceau parte din lumi diferite. Ea avea dreptate, era prea puțin ce putea să-i ofere el, în afară de o aventură amoroasă. Și exista Pauline, de care trebuia să țină seama. Nu merita să fie trădată și abandonată. Ceea ce trăiau împreună era confortabil și ușor și a fost destul pentru el... pînă la Jessica Wentworth.

Trebuia să și-o scoată pe Jessica din minte. Era singura alternativă rațională. Dar ceva în el se revolta la acest gând. Nu se simțise niciodată așa de încolțit, alegerile lui fiind limitate de un trecut ce atîrna de el ca un lanț de oțel de doi kilometri. Era căsătorit cu o femeie, pe care nici măcar nu o cunoștea.

Dacă ar putea să o găsească pe Julia Hargate, afurisită să fie, și să o alunge din viața lui, odată pentru totdeauna.

CAPITOLUL 4

În momentul în care Julia intră în foaietul artiștilor, descoperi o jumătate de duzină de priviri în așteptare ațintite asupra ei. Actorii întruniți, mai ales cei din *Îmblînzirea Scorpiei* erau grozav de curioși, în legătură cu ce se întîmplase în timpul serii ei cu lordul Savage.

Numai Logan Scott părea prea preocupat de însemnările privind repetiția, ca să observe intrarea ei.

– Ai întîrziat, doamnă Wentworth, rosti el în final, fără să ridice privrea.

– Iartă-mă, am adormit, murmură Julia, în timp ce se îndrepta spre un scaun gol. Era adevărat. După ce s-a întors în micuța ei casă din Somerset Street, stătuse trează o mulțime de timp, bînd vin și privind gînditoare în gol. Chiar după ce s-a urcat în pat, și-a găsit cu greu somnul. Părea că atunci cînd în final a ațipit, se făcuse deja timpul să se trezească și să facă față zilei, cu ochii încetoșați și cu cearcăne negre.

Nu se putuse opri să nu se gîndească la Savage. Noaptea trecută fusese culmea fricii și curiozității ce o bîntuiseră de ani de zile. Acum, tot ce-și imagina-

se despre soțul ei necunoscut dispăruse. Era real pentru ea și mai periculos decît visase vreodată. Savage era un bărbat magnific, inteligent, puternic, cu relații, genul care putea să domine viața unei femei atît de total, încît ea s-ar putea pierde în umbra lui. Era foarte asemănător tatălui ei în această privință. Julia nu voia să fie soția unui bărbat puternic – ea muncise prea din greu pentru a deveni Jessica Wentworth.

Ar fi fost mai ușor să nu țină seama de Savage, dar exista urma aceea dezarmantă de vulnerabilitate pe care o văzuse... modul blînd în care o atinse-se, afirmația uimitoare că voia să se însoare cîndva din dragoste. Oare mai era ceva de descoperit sub exteriorul lui mereu în gardă? Nu va putea avea niciodată ocazia să afle. Și se umplea de o ciudată disperare, gîndindu-se la ce a fost între ei. Îi dăduse clar de înțeles că nu-l va mai vedea niciodată și știa în inima ei că acesta era cel mai corect lucru. Dar de ce se simțea ca și cum ar fi pierdut ceva infinit de prețios?

– Iată-te, se auzi murmurul lui Arlyss și mica actriță îi întinse o ceașcă cu ceai fierbinte. Julia o acceptă recunoscătoare și sorbi lichidul dulce și întăritor. Nu te-a lăsat să închizi ochii, nu-i așa? mai întrebă încîntată Arlyss. Nu te-am văzut niciodată atît de epuizată. A fost grozav, Jessica?

Julia îi adresă o încruntare grea.

– N-am fost cu el – nu, în felul acela.

– Sigur că nu, zise domnul Kerwin, un actor impozant, cam de șaiszeci de ani, care se considera cel mai sofisticat bărbat din lume. Excela în interpretarea taților îngrijorați, soților neînțeleși, bețivanilor și

bufonilor, dar întotdeauna cu un fel de farmec, ce făcea să fie îndrăgit de spectatori. Să nu accepti niciodată nimic, draga mea – viața ta particulară trebuie să rămână a ta. Își sublinie comentariul cu un clipit prietenesc.

Vocea lui Logan, încărcată de sarcasm, se interferează în discuție.

– Doamnă Wentworth, ne faci plăcerea să ni te alături? Am o pagină de note privind greșelile tale de la spectacolul de aseară. Sînt sigur că vrei să le auzi.

Julia dădu din cap și mai sorbi din ceai, întrebîndu-se de ce Logan părea așa de încordat în dimineața aceasta. Ar fi trebuit să fie încîntat – spectacolul fusese bine primit de spectatori și de critici, iar ea își adusese contribuția la *Capital* participînd la cina promisă lordului Savage. Ce voia mai mult?

Înainte ca Logan să-și poată începe citirea notițelor din dimineața aceasta, ușa foaierei artiștilor se deschise și apărură fața ezitantă a unuia dintre recuziterii companiei.

– Cer iertare, rosti el scuzîndu-se față de întreaga adunare și privirea lui zbură spre Julia. Tocmai a fost adus un pachet pentru tine, doamnă Wentworth. Băiatul care l-a livrat a spus că trebuie să-ți fie predat imediat.

Intrigată, Julia făcu un gest spre frumoasa cutie împachetată bine din mîna lui, și el i-o dădu. Conștient de încruntarea lui Logan, recuziterul dispărură rapid. Julia era teribil de tentată să deschidă pachetul, dar îl puse deoparte, pentru a-l despacheta mai tîrziu, știind că l-ar irita pe Logan, dacă dădea loc la și mai multe întîrzieri ale repetiției. Compania adu-

nată se uita intens la misterioasa cutie, ignorînd complet răsfoirea nerăbdătoare printre note a lui Logan.

– Ei bine? i se adresează în final Logan Juliei, cu gura strîmbată sardonice. Ai putea să deschizi afurisitul acela de obiect. Se pare că nimeni nu va mai da nici o atenție treburilor noastre, pînă nu o faci.

Aryss se aplecă peste umărul Juliei, cu ochii strălucind de nerăbdare și buclele șatene dansînd energic.

– E de la el, nu-i așa?

Cu prudență, Julia despachetă cutia și descoperi înăuntru un bilet împăturit. Toată lumea se apropie, ca și cum se așteptau să o citească cu voce tare. În defensivă, ea ținu biletul aproape de tala ei și-l citi în tăcere.

Doamnă,

Mi s-a spus că aceasta a aparținut cîndva talentatei actrițe doamna Jordan. Merită să fie purtată de cineva cu o asemenea grație și frumusețe ca a ta, care să o pună în valoare în mod corespunzător. Te rog să accepți acest simbol, subînțelegînd că nici o obligație nu vine odată cu el, vreau doar să îți facă ție plăcere.

*Al.tău credincios,
Damon, lord Savage*

Prudentă Julia ridică din cutie punguța de catifea albasră și îi goli conținutul în palmă. Aryss scoase un geamăt sonor, în timp ce domnul Kerwin scoase un zgomot gutural tunător, de aprobare. Incapabil să reziste, grupul de actori se adună în jur pentru a vedea cadoul.

În mijlocul palmei Juliei se afla cea mai minunată broșă pe care o văzuse ea vreodată, un mic buchet de trandafiri cu petale scilpitoare din rubine și frunze din smaralde. Putea cu ușurință să creadă că doamna Dora Jordan, consoarta fratelui regelui cu mulți ani înainte, a stăpînit o piesă atît de magnifică. Deși Juliei i se oferiseră bijuterii și cadouri de către nenumărații ei așa-ziși pretendenți – pe care le refuzase în totalitate – nimeni nu-i dăduse ceva așa elegant. Consternată, se uita la gingașa comoară din palma ei.

– Eu...trebuie să o înapoiez, rosti ea cu dificultate și imediat se auzi un cor de dezaprobări.

– De ce trebuie?

– Reține-o, fato, gîndește-te la viitorul tău...

– Cu averea lui, marchizul ar putea să te cumpe-re de o mie de ori și să nu simtă lipsa nici a unui sin-gur șiling!

– Nu te grăbi, o îndemnă Arylss. Înainte de a face ceva, gîndește-te o zi sau două.

– Ei bine, destul, rosti Logan trăgînd nerăbdător de o șuviță de păr roșcat și lucios.

Există lucruri mult mai bune, de care să ne ocu-păm, decît cucerirea doamnei Wentworth.

Supuși, artiștii se întoarseră la locurile lor. Julia strînse broșa în pumn, cu mintea în alertă. Sigur că trebuia să o returneze – înainte nu acceptase nicio-dată un cadou de la vreun bărbat. În ciuda afir-mațiilor lui, era convinsă că lordul Savage se va aștepta la o favoare, în schimbul ei. Nu era genul de om, care să dea ceva pentru nimic. Dar un gînd ciu-dat îi veni în minte. Era soțul ei; de ce să nu accepte cadouri de la el? Căsătoria lor de demult, o privase

de așa multe lucruri. Desigur, merita această infimă compensație. Broșa era așa de frumoasă, așa de ispititoare și i se potrivea perfect.

Cucerirea doamnei Wentworth se, gîndi ea roșind de panică și plăcere. Nu trebuia să fie încîntată că lordul Savage era interesat de ea. Trebuia să fie alarmată. Ce uluitoare lovitură a sorții, să fie curtată de propriul ei soț! Acesată cochetărie cu dezastrul trebuie să se termine, înainte de a merge mai departe.

Strecurînd broșa înapoi în punguța de catifea, Julia se forță să dea atenție notițelor lui Logan. Era tăcută și supusă, în timp ce ceilalți puneau întrebări și dădeau sugestii în legătură cu piesa. Cînd întrunirea luă sfîrșit, ea se îndreptă spre cabina ei, avea nevoie de cîteva minute de intimitate, ca să se gîndească.

– Doamnă Wentworth, murmură Logan cînd trecu pe lîngă el, astfel că se opri cu o privire întrebătoare.

– Da, domnule Scott?

Logan avea o expresie practică, dar exista o urmă de încruntare între sprîncenele roșcate, ce trăda un tumult interior.

– Se pare că cina cu lordul Savage nu a întîmpinat prea mari greutăți, pînă la urmă.

– Nu, rosti ea în mod egal. A fost chiar plăcută.

– Și ai să-l mai vezi? Brusc un zîmbet auto-ironic i se răspîndi pe buze, ca și cum se simțea prost că întrebă.

– Nu, domnule Scott. Julia se întreba de ce expresia lui păru că se destinde. Poate că era îngrijorat că o relație cu lordul Savage putea să se interfezeze în cariera ei? Sau era posibil să existe un motiv personal în întrebarea lui.

- Atunci totul s-a terminat, rosti el.
- Mîna ei se încheștă pe broșa din punguța de catifea.
- Mai mult ca sigur, domnule Scott.

Pauline, lady Ashton, stătea tolănită pe cuvertura de mătase crem, brodată, de pe patul ei, cu voluptosul trup acoperit de un halat de casă roz, ușor transparent. Cînd Damon intră în dormitorul elegantei case din Londra, ea murmură un salut leneș. În weekend fuseseră despărțiți, pentru că ea vizitase familia surorii ei din Hertfordshire.

Imediat după întoarcerea ei, Pauline trimisese un scurt bilet, parfumat și sigilat cu ceară aurie, la adresa din oraș a lui Damon. Din tonul imperativ al mesajului, Damon bănuie că Pauline auzise deja de ultimile lui activități. Dumnezeu știe cum reușea ea să țină o evidență așa strictă a mișcărilor lui – părea că folosește o întreagă rețea de spioni pentru a-l supraveghea.

– Bună, iubitele, rosti Pauline făcîndu-i semn cu o mîină albă și subțire, să se apropie. Trăgîndu-i capul în jos, spre ea, îl sărută arzător, ținîndu-l lîngă ea cu o surprinzătoare putere. Damon își smuci capul și se uită curios la ea. Pe fața ei exista o privire care nu-i plăcea, un amestec de emoție și triumf, o sclipire de anticipare în ochii căprui închis. Părea pregătită de bătălie...și părea că posedă o armă ce urma să îi asigure victoria.

– Pauline, e ceva ce vreau să-ți spun...

– Știu deja, îl întrerupse calmă. E de-a dreptul umilitor, să știi, să îndur surîsul batjocoritor și fals de milă al *protipendadei*, în timp ce încearcă să fie pri-

mii care să-mi spună, că ai făcut o pasiune pentru o mică actriță ieftină.

– N-am intenționat să te stînjenesc.

– Ce deștept din partea ta să o programezi, în seara în care știai că voi vizita familia surorii mele de la țară! Cum a fost, iubitul? Trebuie că a fost palpitan să ai în pat o stricată atît de celebră...

– Între noi nu s-a întîmplat nimic.

Ea rîse sceptică.

– Adevărat? Deci acesta e jocul pe care-l joacă. Am folosit și eu tactica asta...îți amintești? Te-am făcut să aștepti o lună întregă, înainte de a-ți permite să mă ai. Așteptarea face victoria și mai dulce, nu-i așa?

Pînă în acel moment, Damon nu fusese sigur ce voia de la Pauline, sau ce obligații putea să aibă față de ea. Cîteva luni fusese o companie amuzantă. Niciodată nu o mințise, niciodată nu luase nimic ce nu-i fusese oferit de bunăvoie...și plătit bine pentru privilegiul de a fi acceptat în patul ei. Cu toate că nu venise aici cu intenția de a rupe prietenia lor, acum știa că legătura lui cu Pauline se terminase. Nu împărtășiseră niciodată nimic, decît plăcerea fizică. Nici o înțelegere sau intimitate mai profundă nu se dezvoltase în spatele acestei situații și niciodată acest lucru nu se va întîmpla.

– De ce ai trimis după mine? întrebă el.

Ea înțepeni la noua nuanță din vocea lui, un dezinteres rece, pe care nu i-l arătase niciodată înainte.

– Vreau să discutăm despre ce intenții ai, dragul meu. Intenționezi să faci din Jessica Wentworth noua ta metresă?

– Nu e treaba ta.

– Intenționezi să mă părăsești pentru o creatură ca ea? Nu e nimic altceva decât o nouă jucărie, un flecușeț frumos, de care vei fi în curînd plictisit...și atunci, ai să te întorci la mine.

Aroganța Paulinei îl obosea. Nu permisesese nimănui niciodată să-l judece pentru nimic din ce făcea și nu intenționa să-i ofere Paulinei acest drept.

– Dacă voi vizita patul altei femei, rosti el liniștit, blestemat să fiu dacă îți voi cere ție aprobarea.

– Foarte bine, my lord. Cel puțin, mi se permite să întreb: eu ce voi deveni?

Damon îi aruncă o privire evaluativă. Cît de frumoasă și dorită era Pauline, într-o săptămînă va găsi un nou furnizor. Nu se iluziona că l-ar iubi – nu demonstrase nici un simptom al acestei maladii deosebite. Terminînd relația dintre ei, era greu de crezut că o lăsa cu inima frîntă și fără mijloace.

– Ai să te descurci foarte bine, rosti el. Mă îndoiesc că un bărbat s-a uitat vreodată la tine și te-a găsit în nevoie, Pauline. Apoi își domoli tonul, cînd continuă: mi-a făcut plăcere să fiu cu tine în aceste cîteva luni. Mi-ar plăcea să terminăm relația într-o notă agreabilă, care să nu ne distrugă amintirile. Voi onora toate notele tale de plată. Vreau să-ți ofer și un cadou de despărțire...doar să-mi spui ce ți-ar plăcea.

Ochii ei căprui se fixară într-ai lui.

– Mi-ai oferit deja un cadou de despărțire, rosti ea fără să clipească. Vocea ei avea o nuanță de ironie, pe care el nu o înțelegea. Încet, mîna ei se așeză pe abdomenul ușor bombat și alunecă pe suprafața lină, într-o mîngiere plină de subînțeles. Fără să

Înțelege, Damon privi mișcarea degetelor albe. Mintea lui nu putea să accepte ceea ce încerca ea să-i spună. Ce aş putea să-ți cer? murmură lenevoasă Pauline, ținându-și mîna strînsă protector pe abdomen. Presupun că ceva bani în plus și să-ți promit că n-am să te deranjez în legătură cu situația mea, după aceea. Acesta e aranjamentul uzual, nu-i așa? Bărbații în poziția ta au mereu copii nelegitimi și nu simt nici o obligație față de mamele bastarzilor rezultați. Dar te știi, dragule. Tu nu ești ca alți bărbați.

– Am luat măsuri de precauție...roști el răgușit.

– Uneori precauțiile dau greș.

– Vreau să vezi un medic.

– Deja am făcut-o. Ești binevenit să-l întîlnești și tu, desigur, pentru a-ți confirma vestea. Făcu o pauză și adăugă, cu o bruscă sclipire de vulnerabilitate: poți să nu mă crezi, sau să pretinzi că nu e al tău, dar cel puțin eu ți-am spus adevărul.

Dacă era o cacialma, era una de maestru. Dar Pauline vorbise fără să clipească, fără să roșească, sau să-i crească pulsul, ca al unei femei care minte. Era extraordinar de calmă și rațională.

Un copil...al lui și al Paulinei. Întreaga lui ființă se revolta împotriva ideii. Toată viața lui de adult, controlase lucid totul, cînd era vorba de femei. Își alesese cu grijă partenererele și, după cîte știa, nu o lăsase gravidă pe nici una dintre ele. Pauline avea dreptate: bărbații adesea simțeau că le datorează totul amantelor lor însărcinate, cu excepția sprijinului financiar pentru copil. Asta n-ar trebui să fie o capcană...dar pentru el era. Simțea o răceală în tot trupul. Se răsuci, în așa fel încît Pauline să nu-i poată vedea transpirația bolnăvicioasă de pe față.

Acum nu mai putea să o abandoneze, indiferent ce simțea personal pentru ea. Era legat pentru totdeauna de ea prin acest copil. Pauline îl cunoștea destul de bine, pentru a înțelege că nu va putea să se împace cu sine însuși, dacă nu va avea grijă de ea și de prunc. De acum încolo viața lui era împletită cu a lor.

Știa că Pauline dorise să devină soția lui, așteptase asta de la el...și s-ar fi așteptat chiar și el, dacă nu ar fi existat o piedică. Un zîmbet amar îi schimonosi buzele și se auzi spunînd cu voce tare.

– Nu pot să mă însor cu tine.

– Înțeleg reținerea ta, dragule. Totuși, există niște fapte, de care trebuie să ții seama. Ai nevoie de un moștenitor, altfel – după tine – fratele tău va primi titlul. Și mai e și bunăstarea copilului...

– Sînt deja însurat. Era pentru prima oară că Damon admitea asta în fața cuiva, în afară de fratele lui. Își încleștă pumnii, în timp ce îl năpădi o furie neputincioasă. La dracu' cu tatăl lui, că l-a pus în situația asta!

Peste întreaga scenă coborî tăcerea, atît de totală, că pînă la urmă se întoarse, pentru a se uita la Pauline. Avea fața cenușie, din cauza șocului, sau a furiei, nu putea să-și dea seama.

– Ce? gîfii ea. Deci zvonurile sînt adevărate? N-aș fi crezut niciodată – nu, despre un bărbat ca tine...

– S-a întîmplat de mult. Eram un copil de șapte ani. Tatăl meu a aranjat totul.

– Dacă e un truc...

– E adevărul.

Cenușiul dispăru de pe fața Paulinei, înlocuit de o îmbujorare stacojie.

– Dumnezeu...de ce a fost așa un afurisit de secret? Și unde ți-ai ținut soția tot acest timp?

– N-am mai văzut-o din ziua în care ne-am căsătorit. Familiile au fost de acord să creștem separat și „să facem cunoștință”, când vom avea vârsta potrivită. Damon respiră profund și făcu efortul să continue: dar nu s-a întâmplat așa. Nu știu dacă i s-a spus și ei care e realitatea. Dar tatăl meu a preferat să sublinieze ce norocos eram, că sînt legat de o familie bogată, fără să trebuiască să trec prin necazul de a-mi alege eu însumi soția. L-am urît pentru ceea ce a făcut, indiferent care au fost motivele lui. Am rezistat la încercările familiei mele de a ne cunoaște unul pe altul, iar Julia...

– Julia, repetă inexpresivă Pauline.

– ...pare să fie la fel de împotriva, ca și mine. Când, pînă la urmă, am hotărît să iau problema în mîină și să mă confrunt cu ea, a dispărut. Asta a fost acum trei ani. Și încă n-am putut să o găsesc.

– Ce vrei să spui cu a dispărut? Nu știe nimeni unde e? Familia ei?

– Dacă vreunul dintre prietenii sau rudele ei știe, n-o va admite niciodată. Am angajat detectivi, care au căutat în toată Europa, fără să descopere nici urmă de ea.

– Dar de ce s-a evaporat în felul acesta? Ceva trebuie că i s-a întâmplat. O urmă de speranță se desluși în vocea ei. Poate a murit! Da, asta, sau a fost desfigurată în vreun accident...sau poate s-a călugărit și se ascunde într-o mănăstire...

– Au fost luate în considerație toate aceste posibilități – dar nu există nici o dovadă în sprijinul lor.

– Dacă trăiește, va apărea pentru a-și lua locul, ca viitoare ducesă de Leeds.

Damon ridică din umeri.

– E posibil ca gîndul despre mine, ca soț, să nu-i pară atractiv, rosti el sec.

Exista o luptă vizibilă pe figura Paulinei, furia și dorința făcînd ca mici vene albastre să devină proeminente, pe tîmple și pe gît.

– Ce vei face în legătură cu doamna Wentworth? Întrebă ea cu voce șocantă. Sau trebuie să ai o colecție întregă de femei la dispoziția ta?

– Ea nu are nici o legătură cu Julia Hargate, sau cu tine.

– Va putea să fie înlocuitoarea mea, fofăi Pauline. În ciuda celor ce mi-ai făcut și a ceea ce-mi datorezi!

În timp ce se uita la trăsăturile furioase ale Paulinei, o altă imagine apăru în mintea lui Damon... ochii luminoși de turcuoaz ai Jessicai Wentworth și luciul răsfrînt de lumina lunii pe pielea ei. *Nu sînt interesată de o relație cu tine, spusese ea, și acesta e singurul lucru pe care ai putea să mi-l oferi.*

– N-am să o mai văd, rosti calm Damon. Merită mult mai mult decît pot eu să-i dau.

– Dar ce spui de mine?

– De tine se va avea grijă. De tine și de copil. Dar între noi nu va mai putea să fie același lucru, Pauline.

Ea se relaxă vizibil, în mod clar alegînd să ignore implicarea lui.

– Natural, rosti cu voce mult mai blîndă. Știu că n-ai să mă abandonezi, dragul meu. Întinse rugătoare mîna spre el, cu buzele roșii desfăcute într-o invitație. Damon clătină din cap și se îndreptă spre ușa dormitorului. Avea nevoie de tot auto-controlul,

ca să se oprească și să nu o ia la goană din această închisoare parfumată.

– Damon, trebuie să vorbim!

– Mai târziu, bombăni el, fiind recunoscător pentru fiecare pas care îl îndepărta de ea. Nu voia să facă dragoste sau să vorbească...voia să înceteze să se mai gîndească și să mai simtă, cel puțin o vreme.

Casa de Modă a lui Madame Lefevrbre era plină de mirosuri înțepătoare de vopsea, materiale și ceai de culoarea ambrei, aburind. La Londra, mai existau și alte ateliere de croitorie mai generos dotate, cu mobilier tapitat cu catifea și pereții acoperiți cu oglinzi cu rame aurite, dar nici unul nu atrăgea genul de clientelă bogată și rafinată, ca al lui Madame Lefevrbre. Juliei îi plăceau schițele flatante ale întreprinzătoarei franțuzoaice, ca și mătășurile frumoase, muselinurile și stofele fine de lînă, pe care le folosea.

Oprindu-se din consultarea cu altă femeie, Madame Lefevrbre veni personal să o întâmpine pe Julia, cînd intră în magazin. O aprecia pe Julia ca pe o clientă bună, nu numai din cauza celebrității ei în creștere, dar și din cauză că își achita prompt notele de plată, spre deosebire de multe femei, care trebuiau să-și convingă soții sau iubiții ezitanți, să le plătească noile rochii.

– Doamnă Wentworth, ai sosit devreme la probă, exclamă Madame Lefevrbre oferindu-i Juliei un scaun, la masa încărcată de teancuri de schițe, mostre de materiale și păpuși îmbrăcate cu versiuni miniaturale ale ultimelor creații. Dacă nu te superi să aștepți aici, doar cîteva minute...

– Desigur, Madame. Schimbară un surîs, privindu-se una pe alta cu respectul reciproc a două femei obișnuite să se întrețină singure. Julia se așează pe un scaun destul de uzat, refuză o ceașcă de ceai și începuse să frunzărească prin teancul de schițe de modele.

– Mă întorc la tine imediat, rosti croitoreasa dispărînd în spatele perdelelor de muselină, spre partea din fund a magazinului.

Tocmai cînd Julia se opri asupra unui model deosebit, o rochie de dimineață cu o siluetă subțire și panglici de satin ce se încrucișau pe piept, realiză că scaunul de alături era ocupat.

Femeia atractivă, cu părul închis la culoare, se juca alene cu gulerașul din volănașe de la gîtul unei păpuși. Se uită la Julia și zîmbi ușor.

Zîmbetul de răspuns al Juliei se stinse, cînd realizează că femeia era lady Ashton. Gemu în sinea ei, întrebîndu-se de ce i se întîmpla tocmai ei o atît de nefericită coincidență. Fără îndoială, lady Ashton aflase de întîlnirea ei clandestină cu lordul Savage. O îmbujorare vinovată începu să i se răspîndească pe piele, dar reflectă vitejește că nu făcuse nimic rău cînd cu lordul Savage, și în afară de aceasta, după toți anii care au trecut, avea dreptul la cel puțin o seară cu propriul ei soț!

Lady Ashton afișa un calm formidabil, nepărînd absolut deloc deranjată de întîlnirea lor întîmplătoare.

– Doamnă Wentworth, rosti ea cu voce catifelată, ce plăcere să te văd din nou.

Julia reuși un zîmbet de confirmare.

– E o surpriză să te găsesc aici, comentă ea.

– Nu e chiar o surpriză. Am insistat ca Madame să-mi programeze întâlnirea, odată cu a ta. Am sperat că vom avea ocazia să stăm de vorbă. Refuzând să-și arate disconfortul, Julia se uită la ea cu o ridicare perplexă a uneia din sprâncenele ei șatene. Ce multe persoane te admiră, doamnă Wentworth, adăugă lady Ashton punînd deoparte păpușa și luînd alta. Aruncă o privire apreciativă spre silueta fină a Juliei. Drăguță, talentată și dorită de cei mai mulți bărbați din Londra. Am văzut gravuri și tablouri de-ale tale peste tot...de ce, pentru că ești cea mai admirată actriță de pe scena engleză. Sînt sigură că poți avea orice bărbat, dacă îți pui mintea. Cine ar putea să-ți reziste?

Urmă o liniște încordată, în timp ce Julia se minuna în tăcere de măiestria de actriță a femeii. Dacă lady Ashton era jignită, rănită sau umilită, nu lăsa să se vadă nici urmă din toate astea.

– Nu sînt sigură ce vrei să spui, rosti Julia cu un ritm întrebător în voce.

Cealaltă femeie ridică din umeri.

– Presupun că încerc să spun că oricare altă femeie – chiar eu însămi, de exemplu – ar fi o concurentă slabă, pentru cineva așa de celebru ca tine.

Julia o privi fără să tresară.

– Nu doresc deloc să concurez cu nimeni.

Lady Ashton scoase un hohot ușor, deși nu exista nici un fel de veselie în ochii ei căprui.

– E foarte liniștitor. Desigur, sper că o femeie cu toate atuurile tale nu va încerca niciodată să ispitească un bărbat care aparține altcuiva.

Mesaje nerostite erau cuprinse în privirea ei. *Nu încerca să iei ce e al meu.* Ochii lady-ei Ashton aver-

tizau, în timp ce Julia răspunse și ea în tăcere. *În ce mă privește, nu ai de ce să te temi.*

Pînă la urmă, lady Ashton se uită în altă parte, îndreptîndu-și atenția spre podoabele din dantelă ale păpușii din mîinile ei. Apoi o așeză cu grijă pe masă.

– Această e prima mea vizită la Madame Lefevrbre, remarcă ea. Mi-e teamă că voi avea nevoie de foarte multe rochii noi.

– Fără îndoială că vei arăta foarte bine, în toate modelele create de ea, răspunse Julia automat. Cu o formă pusă la punct și voluptoasă ca a lady-ei Ashton, probabil că ar putea să îmbrace și pînză de sac și totuși să arate modernă.

– Nu pentru multă vreme, mi-e teamă. Lady Ashton își palpă abdomenul plat și se uită la el plină de dragoste. Mă aștept la niște schimbări semnificative, în cîteva luni.

Schițele de modele tremurară în mîinile Juliei și le lăsă în poală. Informația o izbi ca o lovitură de fulger, aruncîndu-i gîndurile în haos. Dumnezeu...un prunc... copilul lordului Savage. Conștientă că lady Ashton se uita la ea cu intensitate, își mască emoția prefăcîndu-se că e foarte interesată de o schiță anume. Se întreba dacă lordul Savage știuse de sarcină înainte, dacă știa acum și ce simțea în legătură cu asta.

Furie, probabil. Și un fel de îngrădire. Și mai ales, responsabilitate. Nu ar abandona niciodată cu cruzime o femeie care îi purta copilul. A spus că nu are intenția să se însoare cu lady Ashton... voia să se însoare din dragoste. Acum acest vis era imposibil. Julia era aproape tentată să-i fie milă de el, dar nu

putea nega că situația aceasta era provocată de el însuși. El și această femeie calculată vor face o pereche frumoasă, amîndoi întunecați și exotici, amîndoi posedînd un aparent mod neîndurător de a obține ceea ce voiau.

Ei bine, lordul Savage va trebui să facă față circumstanțelor, pe care le crease el însuși...și Julia trebuia să-și dubleze hotărîrea de a sta departe de el. Lasă-l pe el și pe lady Ashton să-și rezolve problemele...ea avea propria ei viață.

Spre ușurarea Juliei, vocea plăcută a lui Madame Lefevrbre se interferă în gîndurile ei, cînd îi ceru să vină în spatele magazinului, pentru probă. Se ridică și se forță să-i zîmbească ușor lady-ei Ashton.

– Bună ziua, murmură ea. Îți doresc numai bine. Cealaltă femeie dădu din cap, evident satisfăcută de realizările ei din această dimineață.

Dintr-o scrisoare primită recent de la mama ei, Eva, Julia știa exact cînd va lipsi tatăl ei din Hargate Hall. Acesta mergea adesea la Londra, pentru a participa la întrunirile de la club, sau pentru a se întîlni cu consilierii lui financiari. Julia reușea astfel să o viziteze pe mama ei, cam la o lună sau două, uneori ratînd ocazia de a face drumul de o oră cu trăsura, pînă acasă la familia ei. Nu era niciodată sigură care va fi starea Evei – sănătatea ei era incertă, uneori era bine, alteori rău.

Astăzi, Julia fu încîntată să-și găsească mama stînd în salonul ei privat, cu o cuvertură tricotată ușoară pe genunchi. Înfățișarea Evei era mai luminoasă ca de obicei, expresia mai senină. Un coș plin cu lucruri de mîină pe jumătate terminate, se afla pe

podea, la picioarele ei. Eva întinse brațele de bun sosît și Julia se grăbi să o îmbrățișeze.

– Mi-ai tăiat respirația, exclamă Eva rîzînd de îmbrățișarea puternică a Juliei. Dumnezeule...se pare că s-a întîmplat ceva, de la ultima ta vizită.

– Ți-am adus un cadou. Deschizînd săculețul de mînă strîns cu șiret, Julia scoase mica punguță de bijuterii și lăsă broșa strălucitoare din rubine să-i cadă în palmă. E un dar de la un admirator, rosti cu nepăsare. Am hotărît că ți s-ar potrivi mult mai bine ție decît mie. Nu putuse să rețină obiectul, cu toate că-i plăcea atît de mult. Voia să scape de orice amintire de la lordul Savage.

– Oh, Julia... exclamă blînd Eva, la vederea buchetului-bijuterie.

– Încearcă-o, o îndemnă Julia agățînd broșa la gulerul alb de la gîtul mamei ei. Acuma o să ai cu tine trandafiri în permanență, indiferent de anotimp.

– N-ar trebui să accept cadoul ăsta de la tine, rosti Eva ridicînd mîna ca să atingă delicata broșă. E mult prea valoroasă – și dacă tatăl tău o vede...

– El nu observă niciodată astfel de lucruri. Și dacă o va face, spune-i că ți-a fost dată de o prietenă, care a plecat recent. Julia zîmbi strălucitor spre fața îngrijorată a mamei ei. Nu-mi refuza darul, mama. Ți se potrivește perfect.

– Foarte bine, rosti Eva cu o expresie mai blîndă și se întinse să-și sărute fiica. Trebuie să-mi vorbești despre acest admirator. El e motivul pentru care pari atît de însuflețită? Sau domnul Scott ți-a dat rolul pe care l-ai dorit, în noua lui piesă?

– Nici una nici alta. Julia se uită fermă la ea simțind totuși că obrații ei devin rozalii. L... I-am cunoscut, mama.

Eva se uită la ea fără să înțeleagă...și încet se lămuri. Nu era nevoie să mai întrebe pe cine anume cunoscuse. Buzele ei se mișcă în tăcere.

– Cum? șopti în final.

– Pur și simplu întâmplător. La o petrecere de weekend. I-am auzit numele, m-am întors și l-am văzut. Nu știe cine sînt. N-am putut să-i spun.

Eva clătină încet din cap. O venă vizibilă se zbătea pe tîmpla cu piele fină.

– Oh, Julia, gîffi ea cu voce subțire și uimită.

– M-a invitat la cină, continuă Julia găsind o ușurare de nedescris să-i poată spune cuiva ce s-a întîmplat. De fapt „m-a silit”, mai bine spus. I-a promis domnului Scott o donație mare pentru teatru, în schimbul companiei mele, așa că am acceptat.

– Ai *cinat* cu lordul Savage?

Julia clătină smucit din cap.

– Da, pe proprietatea lui din Londra, acum o săptămîină.

– Și nu i-ai spus...vocea Evei se stinse.

– Nu, n-am putut. Iar el nu bănuiește nimic. Pentru el sînt mai curînd o actriță, de care e interesat. Strînse mai cu putere mîinile slabe ale mamei ei. Declară că e celibatar. Se pare că refuză să recunoască acum căsătoria.

Inexplicabil, o privire vinovată trecu peste fața Evei.

– Ce crezi despre el, Julia? L-ai găsit atrăgător?

– Ei bine, eu...Stingherită, Julia își retrase mîinile și se jucă cu o cută a fustei, încrețind între degete

muselina moale. Presupun că oricine ar putea să spună că e arătos. Și în mod cert e un bărbat fascinant. Un zîmbet ezitant îi apăru pe buze. Avem o mulțime de defecte asemănătoare, cred. E prudent și neîncrezător și pare hotărît să controleze fiecare aspect al vieții lui, astfel încît nimeni să nu-i poată face ceea ce i-a făcut tatăl lui, cu atîția ani în urmă. Clătină din cap și rîse scurt. Nu e nici o surpriză că n-a vrut niciodată să mă găsească! Mă îndoiesc că s-a gîndit vreodată la Julia Hargate, cu excepția speranței că, într-un fel, am dispărut de pe fața pămîntului.

– Asta nu e adevărat, Julia. Eva oftă și se uită în altă parte, părînd că-și înăbușe disconfortul a ceea ce era gata să dezvăluie. Acum trei ani, lordul Savage a venit la Hargate Hall, cerînd să afle unde ești. Nu i-am spus nimic, desigur, decît că ești în străinătate și de negăsit. De atunci, am primit din cînd în cînd vizita unor oameni în slujba lui, care puneau noi întrebări despre tine. În mod foarte clar, lordul Savage a încercat să te găsească.

Julia o privi surprinsă.

– De ce...de ce nu mi s-a spus că m-a căutat?

– N-am crezut că ești gata să-i faci față lordului Savage. Am vrut ca alegerea să fie a ta. Dacă ai fi vrut vreodată să-l întîlnești, ai fi putut să te duci la el din proprie inițiativă. Nici tatăl tău n-a vrut ca Savage să te găsească, de teamă că vei acționa impetuos și vei pierde titlul și poziția, pe care le-a cîștigat pentru tine.

Julia scoase un sunet de frustrare și sări în picioare.

– Voi doi n-ați obosit niciodată să mă manipulați? Ar fi trebuit să mi se spună! N-am știut că Savage a vrut să mă vadă!

– Ar fi fost vreo diferență? Întrebă blînd mama ei. Atunci, ai fi vrut să-l vezi?

– Nu știu. Dar ar fi trebuit să am posibilitatea de a alege!

– Întotdeauna ai avut posibilitatea aceasta, sublinie Eva. Ai fi putut să-l întâlnești cu mult timp în urmă, dar ai preferat să-l eviți. Chiar și în seara de care vorbeai ai avut ocazia să-i spui cine ești și ai ales să taci. Cum aș putea eu să-ți spun ce să dorești, draga mea, cînd nici tu nu știi?

Julia păși îndîrjită prin cameră, în sus și-n jos.

– Vreau să mă eliberez de el! Căsătoria mea cu Savage trebuie să se fi prescris, cu mult timp în urmă. Sînt sigură că el vrea, la fel de mult ca mine, să termine, mai ales după ceea ce mi-a spus lady Ashton.

– Cine e lady Ashton? De ce o menționezi?

– E amanta lui, rosti acră Julia. Și ea declară că e gravidă cu copilul lui.

– Gravidă, repetă Eva șocată, deși de obicei evita să rostească astfel de cuvinte lipsite de delicatețe. Oh... ce complicație teribilă.

– Deloc. Situația e foarte clară. Intenționez să rup toate legăturile cu lordul Savage.

– Julia, te rog, nu acționa în pripă.

– *În pripă?* Mi-au trebuit ani întregi să iau această hotărîre. Nu cred că cineva ar putea afirma că m-am grăbit.

– Ai petrecut atîta timp încercînd să eviți consecințele trecutului...evitîndu-l *pe el*, rosti Eva serioasă.

Trebuie să-i faci față, în sfârșit, soțului tău, să-i spui adevărul și să rezolvi această situație împreună...

– Nu e soțul meu. Niciodată nu l-am acceptat în această calitate. Așa numita căsătorie n-a fost altceva, decît o simulare. Pot găsi cu ușurință un avocat, care să confirme cît de ilegală a fost și să-l anunțe pe lordul Savage.

– Și apoi ce se va întîmpla? Va fi la fel tot restul vieții noastre? Va trebui să te văd în secret, tot restul zilelor mele? N-ai să încerci niciodată să te împaci cu tatăl tău și să-l ierți?

Menționarea tatălui ei o făcu pe Julia să înțepenească.

– Nu vrea să-l iert.

– Chiar și așa, trebuie să-i acorzi iertarea, nu de dragul lui, ci de al tău. Ochii Evei erau plini de dragoste și rugători. Nu mai ești o fată rebelă, Julia. Ești o femeie independentă, cu un caracter puternic – mult mai puternic decît al meu. Totuși, nu trebuie să-ți pierzi latura blîndă a naturii tale, partea care este tandră și miloasă. Dacă îți alimentezi această amărăciune în tine, mi-e teamă de ceea ce vei deveni. În ciuda a orice, încă mai am aceleași vise pentru tine, cum are oricare mamă pentru fiica ei: să ai un soț, un cămin, o familie....

– N-am să am toate astea cu lordul Savage, rosti încăpățînată Julia.

– Cel puțin ai să vorbești cu el?

– Nu pot...începu Julia, dar fu întreruptă de o bătaie ezitantă în ușă. Era Polly, menajera familiei Hargate de aproape douăzeci de ani. Aceasta era o femeie lipsită de umor, dar amabilă, cu o mică față

ovală. Juliei îi plăcuse întotdeauna de ea, pentru devotamentul ei necondiționat față de Eva.

– Doamnă, murmură Polly către Eva, este un vizitator, care cere să-l vadă pe lordul Hargate. I-am spus că stăpînul nu e acasă...apoi a întrebat de tine.

Eva părea tulburată. Arareori primea vizite neanunțate, din cauza sănătății ei șubrede.

– Nu vreau să-mi întrerup plăcerea de a fi cu fiica mea, rosti ea. Roagă-l să treacă mai tîrziu.

– Da, doamnă, dar...e lordul Savage.

– Lordul Savage e în holul de la intrare? întrebă Julia indiferentă. La mișcarea afirmativă din cap a menajerei, scoase un șir de injurături, care le făcu pe cele două femei să se uite la ea uluite. Nu trebuie să știe că sînt aici, rosti îndreptîndu-se cu pași mari spre camera alăturată, un alt spațiu de odihnă din apartamentul privat al Evei. Mama, primește-l și află ce vrea...dar nu-i spune nimic despre mine.

– Tu ce vei face? întrebă Eva, în mod clar uimită.

– Am să mă ascund pe aproape. Te rog, mama, nu-i spune nimic...Nu pot să iau nici o hotărîre, acum. Julia îi trimise un sărut și dispăru în camera alăturată.

Pîna acum, Damon pusese piciorul pe moșia Hargate doar de două ori în viața lui. Prima dată a fost în ziua căsătoriei lui, cînd avea șapte ani. A doua oară acum trei ani, cînd contactase pentru prima oară familia Hargate, în legătură cu locul unde se afla fiica lor. O găsisese pe lady Hargate o femeie liniștită și palidă, bîlîndă ca voce și aspect. Previzibil, lord Hargate era un bărbat rece, genul care se considera superior celor care îl înconjurau. Din acea zi,

Damon se întrebase adesea, pe cine prefera Julia Hargate mai mult, pe timida ei mamă, sau pe arrogantul ei tată. Nici o alternativă nu era atrăgătoare.

Damon aștepta cu răbdare în holul de la intrare. Interiorul casei era luxos, intimida, aproape ca al unei biserici, cu tavanele complicat boltite și mirosul de lemn lustruit. Cum se simțise o fetiță să crească într-un astfel de loc? Julia Hargate umpluse holurile cu țipete nestăpînite și-și trimisese vocea copilă-roasă să stîrnească ecou în tavanele extrem de înalte? Sau se jucase liniștită într-un colț, pierdută în propria ei imaginație? Însăși copilăria lui, cu toate greșelile și nesiguranța, fusese infinit de preferat acesteia de aici.

Unde era Julia acum? Unde ar fi putut să scape, după ce a crescut într-un loc ca acesta? *Să scape...* Brusc se gîndi la Jessica Wentworth din noaptea cînd s-au întîlnit la petrecerea de weekend, și ce i-a spus ea. *Niciodată n-am întîlnit pe cineva care se simte bine cu trecutul lui, sau al ei. Există întotdeauna ceva pe care am dori să-l schimbăm, sau să-l uităm.*

Menajera se întoarse și îi întrerupse gîndurile.

– Lady Hargate vă primește, my lord. Dar nu prea mult timp, dacă sînteți bun, sir, deoarece sănătatea ei e delicată.

– Înțeleg.

Menajera îl conduse din holul de intrare în sus pe scări, apoi de-a lungul culoarelor acoperite cu covoare groase și împodobite cu nenumărate sculpturi în lemn. Damon nu era sigur ce-i va spune lady-ei Hargate. Ar fi preferat să se întîlnească cu tatăl Juliei și să facă orice ar fi fost necesar, pentru a-l forța să

dezvăluie domiciliul fiicei lui. Din păcate, nu era posibil să amenințe, sau să intimideze, o femeie bolnavă.

O mamă cu sănătatea șubredă... i se părea că aceasta era o altă similitudine, pe care o împărțeau el și Julia Hargate. Cu ani în urmă, propria lui mamă murise de tuberculoză, cu un trup fragil ce stîrnea milă și mintea preocupată de grija constantă pentru soarta familiei ei. Ce nedrept fusese pentru o femeie, care dorea stabilitate, să fie măritată cu un parior la jocuri de noroc. Dacă Damon ar fi putut să o protejeze de tatăl lui și să-i ofere pacea și securitatea pe care le merita! Conștiința că eșuase față de mama lui îl va urmări toată viața.

N-ar abandona-o pe Julia Hargate, pentru că astfel ar avea-o și pe ea pe conștiință. Simțul onoarei impunea să o ajute, în orice fel posibil.

Dar era responsabil, de asemenea, și față de Pauline, însă era o diferență între cele două situații. Julia a fost victima circumstanțelor, pe care nu putea să le controleze. De cealaltă parte, Pauline a făcut tot ce a putut pentru a-l manipula și, fără îndoială, sarcina ei a fost orice, numai un accident nu.

Întrînd în salonul decorat în roz pal și roz-portocaliu, o văzu pe lady Hargate stînd pe un scaun mare. Exista ceva ciudat de familiar în ținuta ei rigidă, așa cum se ținea fermă și cu spatele drept, cînd întinse mîna spre el stînd jos. Părea exact așa cum și-o amintea, ca o pasăre ce prefera infinit mai mult adăpostul coliviei ei luxoase, în locul lumii care o chema afară. Odată, trebuie că fusese o femeie drăguță.

Damon îi sărută cu respect mîna subțire.

– Poți să te așezi lângă mine, rosti ea și el se supuse imediat.

– Lady Hargate, scuză inconvenientul provocat de sosirea mea...

– E o plăcere binevenită să te văd, îl întrerupse ea amabilă, deși cu întârziere. Spune-mi ce mai face familia ta?

– Fratele meu William e bine. Din păcate tata a avut o serie de atacuri cerebrale, care l-au slăbit foarte mult.

– Regret. Vocea ei era plină de sinceritate.

Damon rămase o clipă tăcut întrebându-se cum să procedeze. Nu voia să discute nimicuri și, din felul în care îl privea ea, era clar că se aștepta să atace subiectul Julla.

– Aveți vești de la fiica voastră? întrebă el deodată. Ar trebui să aveți unele noutăți de la ea. Au trecut trei ani.

Ea fu evazivă, dar nu neprietenosă, când răspunse:

– Ai continuat să o cauți, lord Savage?

Damon dădu din cap, privind-o insistent.

– Da, dar fără noroc. Julia Hargate pare că nu există nicăieri în lumea civilizată.

În camera de alături, Julia își lipi și mai tare urechea de ușă, jenată că ascultă pe la uși, dar incapabilă să se stăpânească. Era insuportabil de curioasă, să afle ce-i spune Savage mamei ei, ce tactici va folosi ca să încerce să descopere adevărul.

– Și dacă eventual mi-ai găsi fiica? întrebă Eva. Ce intenții ai cu ea, my lord?

– După toate probabilitățile, Juliei ori îi este frică, ori nu dorește să-și ia locul ca soție a mea. Dumnezeu știe că nu o acuz. Sîntem total străini. Tot

ce vreau este să știu că e bine și că are tot ce-i trebuie. Apoi intenționez să rezolv problema, în orice fel preferă ea.

– Dar dacă vrea să rămână soția ta? Poate dorește să devină cândva ducesă.

– Atunci să-mi spună ea personal asta, răspunse Damon înverșunat, tensiunea ieșindu-i brusc de sub control. Lasă-mă să văd asta în ochii ei și să o aud în vocea ei. Să o ia naiba, mi-ar plăcea să știu ce dorește, astfel încât să mă opresc să o mai caut și să termin odată cu asta! Imediat își regretă ieșirea, temându-se că a ofensat-o pe creatura delicată din fața lui. Scuză-mă...bolborosi el, dar ea înlătură scuza dînd din mîină și se uită la el cu o înțelegere deconcertantă.

– Mai mult decît orice, rosti ea, fiica mea dorește să facă ea însăși alegerea...și întotdeauna s-a revoltat împotriva faptului că una dintre cele mai mari alegeri i-a fost impusă. Desigur, trebuie că și tu simți la fel.

Brusc emoțiile lui Damon se revărsară în el, ca un rîu ce demola un dig sfărîmat. Nu exista nimeni pe lume, în care să aibă suficientă încredere, nici măcar în William. Problemele lui, simțămintele lui, au fost întotdeauna povara lui și numai el era responsabil pentru ele. Dar în acest moment nevoia de a le comunica cuiva era unul din cele mai puternice impulsuri, pe care le cunoscuse vreodată.

Damon își adună mîinile și își puse palmele pe genunchi.

– Da, la fel simt și eu, rosti el scrîșnind din dinți. Nu putea să se determine să o privească. Știu că Julia s-a revoltat și nu poate face față consecințelor

aranjamentelor lordului Hargate și ale tatălui meu. Și cu toate că întotdeauna am știut că n-a fost vina ei, o blamez totuși pentru unele lucruri, cu care nu are nimic de a face. Ani de zile am urît-o, aproape tot atît de mult cum mi-am urît tatăl, pentru că a fost risipitor și parior. Am încercat să uit de existența ei. Moartea mamei mele și boala tatălui m-au determinat să mă cufund într-o lume de noi responsabilități. Dar Julia era întotdeauna acolo, în străfundul minții mele. N-am fost niciodată în stare să iubesc pe altcineva, niciodată n-am simțit că am acest drept, din cauza ei. Am realizat că aș putea să mă eliberez, doar dacă îi fac față.

– Nu mi-am dat niciodată seama, cît de mult v-a afectat căsătoria pe amîndoi, murmură Eva. La vremea aceea, părea că se face o treabă ciudată, dar plină de bun simț. Două familii cu sînge albastru, asigurîndu-și copiii să aibă un partener corespunzător de viață. M-am simțit ușurată știind că s-a avut grijă de viitorul fiicei mele și că într-o zi va avea un titlu, pe care toată lumea îl va respecta. Probabil că ar fi fost un aranjament acceptabil, pentru oricare alt copil, nu pentru Julia. Din păcate, n-am știut că propria mea familie va fi divizată, din cauza hotărîrii pe care am aprobat-o. N-am înțeles ce voință puternică avea...are, se corectă ea cu un zîmbet trist.

– Cum arată? se auzi Damon întrebînd cu voce îngroșată.

– Julia nu-mi seamănă, nici mie nici tatălui ei... de mic copil s-a bazat pe propriile ei păreri și judecăți, mai mult decît pe ale noastre. Aș vrea să nu fi fost așa de independentă – nu cred că este o calitate deosebit de folositoare la o femeie. Dar mai

există și o altă latură a ei, nostimă, pasionată și vulnerabilă. Are dispoziții și curiozități deosebite. N-am găsit niciodată, că ar fi cîtuși de puțin previzibilă...

În timp ce Damon se uita la lady Hargate, atenția îi fu atrasă de strălucirea bijuteriei aflată între volănașele de la gîtul ei. Continua să vorbească, dar înțelesul cuvintelor ei fu brusc evaziv pentru el, toate sunetele fiindu-i înăbușite de bătăile inimii. Se uită în altă parte, pentru a nu-și trăda gîndurile, dar o imagine îi ardea strălucitor în memorie și deodată certitudinea îi explodează în minte. Făcu un mare efort să-și mențină respirația calmă.

Lady Hargate purta broșa cu rubine, pe care i-o dăduse el Jessicăi Wentworth.

Nu exista alta asemănătoare pe lume și nici o altă cale posibilă de a o fi primit, în afară de...

Era un cadou de la fiica ei... Jessica Wentworth...
Julia Hargate.

CAPITOLUL 5

Lui Damon îi venea greu să nu se uite tot timpul la broșa cu rubine. O cumpărase pentru Jessica Wentworth și îi plăcuse ideea ca ea să poarte ceva ce-i dăduse el. Așa de multe lucruri începură să aibă sens...cît de evazivă era, soțul ei misterios și absent, recunoașterea bruscă a trandafirilor rari, ce fuseră un cadou de la mama ei, cu atîția ani în urmă.

Întrebările îi străbăteau conștiința, urmate de concluzii, ce îi făcură minea să se strîngă amarnic. De ce nu i-a spus cine era? Ce fel de joc jucase? Poate că simțea și ea aceeași atracție față de el, pe care o simțea și el față de ea, sau probabil că totul era o iluzie. Era actriță, una talentată. Probabil că plănuse să-l facă să se îndrăgostească de ea, în timp ce în sinea ei rîdea de el, pentru că nu știa că e soția lui.

Sîngele își accelerează pulsația, din cauza furiei și a mîndriei rănite. De abia aștepta să o apuce și să o strîngă de gît, pentru ce-l făcuse să îndure. Trei ani de căutări infructuoase, în timp ce ea se ascundea în cel mai public loc posibil – teatrul. Și-o imaginase pe Julia Hargate ca pe un porumbel fragil, ce căuta refugiu în fața circumstanțelor de neîndurat ale

căsătoriei și, în loc de asta, ea era o actriță plină de succes, cu o mare înclinație spre înșelătorie.

Nu e de mirare că familia ei n-a vrut să accepte ceea ce devenise. Era ceva neauzit ca o tânără, cu bogăția și descendența ei, să se îndrepte spre viața pe scenă. Mulți dintre egalii lordului Hargate ar fi rîs batjocoritori și ar fi considerat-o o rușine. Totuși, Damon era conștient de admirația lui tainică față de cutezanța ei. A avut curajul să facă tot ceea ce făcuse, supraviețuind – nu, prosperînd – fără nici un ajutor, decît propriul ei talent. Făcuse sacrificii îngrozitoare și acceptase riscuri serioase, pentru a-și atinge scopul. Disprețul ei față de căsătoria aranjată și voința ei de a se împotrivi dorințelor tatălui ei, trebuie că au fost formidabile.

În toți acești ani, se luptase și el cu aceleași sentimente – doar că a reacționat diferit, față de aceleași circumstanțe. Julia a abandonat totul, reputația, siguranța și chiar numele ei. În ce-l privește, el preluase poziția tatălui lui de șef al familiei, hotărît să controleze nu numai propria lui viață, dar și viețile tuturor celor din jur.

Ținîndu-și privirea ațintită pe figura lady-ei Hargate, Damon avu pentru ea un sentiment nedorit de milă. Părea o femeie amabilă, dar prost dotată, pentru a se lupta cu soțul ei dominator și fiica ei îndărătnică. Lady Hargate se uită la el întrebătoare, observînd că ceva se schimbase în expresia lui.

– Realizez că Julia nu vrea să fie găsită, rosti Damon cu un calm forțat, dar totul a durat prea mult. Am obligații pe care nu le cunoașteți. Există hotărîri importante pe care trebuie să le iau, și repede. Am

așteptat ani de zile ca Julia să apară, nu mai pot aștepta.

Lady Hargate părea enervată de privirea lui directă.

– Da, înțeleg, lord Savage...dacă reușesc să-i trimit vorbă Juliei, voi încerca să o conving să te contacteze.

Înainte ca Damon să poată răspunde, o nouă voce interveni în discuție.

– N-o vei face!

Ridicără ochii amîndoi deodată spre bărbatul care intra în cameră...și Damon se ridică, pentru a se confrunta cu socrul lui, lordul Hargate.

– Edward! rosti Eva, cu tenul devenit alb ca varul de groază. N-n-nu m-am așteptat să te întorci atît de repede.

– Ce noroc că am făcut-o, răspuse soțul ei, cu o figură plină de aroganță. Ar fi trebuit să refuzi să-l primești pe lordul Savage, draga mea, pînă cînd nu eram eu disponibil să-l văd.

– Nu puteam să-l gonesc pe soțul Juliei...

Edward Hargate ignoră protestele slabe ale soției lui și schimbă o îndelungă privire cu Damon. Ultimii doi ani îl îmbătrîniseră mult, transformîndu-i părul de culoarea oțelului, într-o coamă cu șuvițe argintii. O rețea de riduri fine nu-i îmblînzea figura slabă, ci îi conferea aparența granitului bătut de vreme. Ochii lui erau mici și negri ca măslinile, umbriți de sprîncene groase și stufoase. Era un bărbat înalt, fără urmă de grăsime pe trup, un om care în mod cert cerea mult de la el, ca și de la alții.

– Căruia fapt îi datorăm plăcerea vizitei tale neașteptate? Îl întrebă pe Damon, cu o voce saturată de sarcasm.

– Știi deja, răspunse scurt Damon.

– N-ar fi trebuit să vii. Cred că ți-am făcut clar, că de la noi nu vei afla nimic despre fiica mea.

Damon își menținu figura impenetrabilă, în ciuda furiei în creștere ce îl cuprinsese. Ar fi vrut să sară la bătrîn și să șteargă superioritatea infatuată de pe figura lui. Evident, Hargate nu simțea nici o remușcare pentru nimic din ceea ce făcuse, indiferent pe cine rănise.

– Această situație nu depinde de mine, zise Damon cu voce joasă. Am dreptul să știu ce a devenit Julia.

Bătrînul rîse aspru.

– Vrei să știi rușinea care ne-a adus-o tuturor... ei, familiei și chiar ție, soțul ei. Fă ce vrei cu ea – dar nu-i mai menționa numele în prezența mea.

– Edward, rosti Eva plină de milă și cu voce spartă. Nu înțeleg de ce trebuie ca lucrurile să se desfășoare așa.

– Ea a ales asta, nu eu, rosti el tăios, cu totul neimpresionat de lacrima ce se rostogolea pe obrazul subțire al soției lui.

În camera de alături, Julia înțepenise, lipită de peretele de lângă ușă, și ascultînd schimbul de cuvinte dintre lordul Savage și părinții ei. Instinctul de conservare o îmboldea să-și ia zborul, se simțea teribil de vulnerabilă, ca și cum cuvintele aspre ale tatălui ei o distrugeau. Era îngrozită să-i facă față. Dar nevoia de a-l vedea și a-l forța să-i recunoască prezența, o făcu să acționeze. Înainte de a-și da

seama ce face, trecu dincolo de ușă intrînd cu pași mari în salon.

La vederea fiicei ei, Evei i se tăie răsuflarea de frică. Lordul Savage nu avu nici o reacție, doar o bruscă încheștare a maxilarului. Edward părea ca lovit de trăsnet, la apariția ei.

Ducîndu-se să stea alături de mama ei, Julia își puse un braț pe umărul îngust al mamei. Părea un gest de reconfortare, dar adevărul era că-l făcuse pentru a-și da ei însăși putere. Fragilitatea oaselor mamei sub mîna ei și conștiința că tatăl ei contribuise la nefericirea Evei, urcă furia Juliei la cote maxime.

– Cum îndrăznești să-ți arăți fața pe aici! exclamă tatăl ei.

– Crede-mă că n-aș fi făcut-o, dacă ar fi existat o altă cale de a-mi vedea mama.

– Voi două ați complotat împotriva mea!

Julia îl privi fix notînd schimbările cu care îl marcase timpul, noile riduri de pe față, argintul părului. Se întreba dacă el vedea că și ea se schimbase, că își pierduse dulcea moliciune copilărească și că devenise femeie. De ce era incapabil de tandrețea părintească, după care tînjise ea întotdeauna? Cîteva cuvinte amabile din partea lui, o expresie de mîndrie pentru realizările ei, i-ar fi schimbat întregul curs al vieții. Ar fi vrut să scape de nevoia de a fi iubită de el, încercase asta de cînd îl părăsise... dar ceva îndărătnic din ființa ei refuza să abandoneze ultimele fărîme de speranță.

Simți în ochi înțepătura umiltoare a lacrimilor, dar nu voia să plîngă.

– N-am fost niciodată în stare să-ți plac, rosti ea privind fața împietrită a tatălui ei. Nu e de mirare că

în final am încetat să mai încerc? Nimeni n-a reușit să corespundă standardelor tale înalte.

– Declari că m-am așteptat la prea mult din partea ta, remarcă tatăl ei ridicînd sprîncenele. Tot ce am cerut vreodată a fost supunere. Mi-e greu să cred că acest lucru e lipsit de rațiune. Și în schimb ți-am dat lux, educație și, Dumnezeu să mă ierte, un soț cu un titlu corespunzător.

– Știi de ce am devenit actriță? Pentru că obișnuiam să-mi petrec tot timpul imaginîndu-mi cum ar fi să mă iubești, cum ar fi fost dacă ți-ar fi păsat puțin de ceea ce gîndeam și simțeam. Am devenit așa bună, prefăcîndu-mă că nu aș putea să trăiesc altfel.

– Mă acuzi pe mine pentru slăbiciunile tale! Edward îi aruncă lui Damon o privire nimicitoare. Găsesc că e o ironie amuzantă, să văd ce perfect corespunzători sînteți amîndoi unul pentru celălalt – amîndoi rebeli și nerecunoscători. Ei bine, n-am să mă mai bag în viața ta – iar tu n-ai să te bagi în a mea. Vă interzic amîndurora să mai veniți pe aici.

Instinctiv Damon înaintă, pentru a opri cearta. Dar cînd se apropie de Julia, aceasta sări într-o parte, scoțînd un sunet uimit și îi aruncă o privire rugătoare și neajutorată, care îl năuci. În acea clipă, realizează că o înțelegea, poate mai mult decît oricine altcineva. Poseda aceeași combinație nereușită de mîndrie și dor, ce îl bîntuise și pe el toată viața. Voia să fie iubită, dar era îngrozită să-și abandoneze inima în mîinile altcuiva.

Mîna lui Damon se mișcă ușor. Era gata să o întindă după ea, să o apuce și să o ducă departe de această scenă urîtă. Cuvintele i se opriră pe buze, cuvinte pe care nu le spusese niciodată unei femei.

Vino cu mine...am să am grijă de tot...pot să te ajut. Dar înainte de a putea face o mișcare, Julia se întoarse și ieși din cameră, cu spatele drept și pumnii încleștați. După ieșirea ei, încăperea deveni sinistru de tăcută. Damon se întoarse și observă că lordul Hargate nu fusese mișcat de scena aceea.

– Indiferent de greșelile mele, rosti acesta, n-am meritat niciodată un copil ca ea.

Un zîmbet disprețuitor se așternu pe buzele lui Damon.

– Sînt de acord. E mult prea bună pentru tine.

Hargate scoase un pufnet batjocoritor.

– Fii bun și scutește-ne de prezența ta pe domeniul meu, Savage. Îi aruncă o privire de amenințare soției lui, indicînd că între ei problema era departe de a fi rezolvată și părăsi camera din cîțiva pași impetuoși.

Damon se duse la lady Hargate, care începuse să arate realmente bolnavă. Se ghemui lîngă scaunul ei.

– Să chem un sevitor? întrebă el. Aveți nevoie de ceva?

Ea răspunse legănîndu-și capul.

– Te rog, rosti cu voce nesigură, trebuie să încerci să o ajuți pe Julia. S-ar putea să arate foarte puternică, dar de fapt...

– Da, știu, murmură el. Julia va fi bine. Ai cuvîntul meu.

– Ce trist că a trebuit să se ajungă la asta, șopti ea. Întotdeauna am sperat că, într-o zi, voi doi vă veți regăsi, iar după aceea...

– După aceea? întrebă el cu sprîncenele adunate. Ea zîmbi slab de propria ei nebulie.

– După aceea, ai fi putut să descoperi că, la urma urmei, sînteți foarte potriviți unul pentru altul.

Damon își reprimă un sforăit sardonice.

– Asta ar fi fost o rezolvare convenabilă... dar mi-e teamă că lucrurile nu sînt așa de simple.

– Nu, rosti ea privindu-l tristă.

Julia intră în mica ei casă de pe Somerset, cu un amestec de panică și ușurare. Ar fi vrut să se ascundă în pat, sub cuverturi, și să găsească un mod de a-și șterge ziua de azi din memorie. Cînd menajera ei, Sarah, se apropie, Julia îi dădu dispoziție să nu accepte nici un vizitator, tot restul serii.

– Nu vreau să văd pe nimeni, indiferent cît de important poate părea.

– Da, doamnă Wentworth, rosti fata cu părul negru, obișnuită cu dorința de solitudine a Juliei. Pot să te ajut la dezbrăcat, doamnă?

– Nu. Mă dezbrac singură.

După ce luă un pahar și o sticlă de vin din bucătărie, Julia urcă treptele înguste ce duceau la dormitorul ei.

– Dumnezeule, ce am făcut? murmură ea. N-ar fi trebuit să-l înfrunte niciodată pe tatăl ei – asta n-a dus la nimic, cu excepția faptului că acum lordul Savage știa cine e.

Se întrebă dacă Savage era supărat pe ea. Da, trebuie că era... trebuie că-și închipuia că a încercat să-l prostească. Ce se întîmpla dacă hotăra să se răzbune? Julia sorbi pe furiș puțin vin. Va trebui să lase să treacă mai multe zile, înainte de a-l vedea pe Savage. Pînă atunci, furia i se va potoli și poate că vor putea să aibă o discuție rațională.

Mișcîndu-se ca o somnambulă, Julia intră în singurătatea dormitorului ei. Pereții erau acoperiți cu o zugrăveală delicată, în salvie și roșu, ca o completare a patului mare cu baldachin, patru coloane și perdele fluturînd, de un verde pal rece. Celelalte piese de mobilier din cameră erau: un șifonier din lemn lustruit și masa de toaletă, ca și un șezlong cu o ramă aurită și tapisat cu catifea de culoarea șampaniei. Pe pereți atîrnau cîteva gravuri înrămate de actori și scene din piese, ca și o pagină originală din una din piesele lui Logan Scott, darul lui după primul ei succes la *Capital*.

Se plimbă în jurul camerei, extrăgîndu-și liniștea din aceste obiecte familiare, bunuri pe care și le adunase singură. Nici o urmă a trecutului nu se afla aici, nici o amintire neplăcută...numai intimitatea și siguranța de a fi Jessica Wentworth. Dacă s-ar putea ca ziua aceasta să dispară! Ce impuls auto-distructiv a făcut-o să-și dezvăluie identitatea în fața lordului Savage?

Își amintea felul în care o privise, chiar înainte de a pleca de pe domeniul Hargate. Privirea lui părea că o străpunge, părea că fiecare gînd și emoție a ei erau clare pentru el. Se simțise neajutorată ca un copil, cu toate secretele divulgate, cu apărarea distrusă.

Se așeză la masa de toaletă și termină vinul din cîteva înghițituri. Nu-și va permite să se mai gîndească la Savage...avea nevoie să doarmă și să se pregătească pentru repetiția de mîine a noii piese a lui Logan. Nu putea să permită vieții profesionale să sufere, din cauza problemelor ei particulare.

Își scoase îmbrăcămintea, o lăsă să cadă pe podea și își puse un halat simplu albastru de muse-lină, care se încheia sus, în partea din față, cu cinci panglici de satin. Oftînd de ușurare, își scoase agrafele din păr și își trecu degetele prin bucelele dezor-donate, de un blond cenușiu. Cînd luă un exemplar din *Înșelătoria Doamnei Mele* și fu gata să se urce în pat, un sunet întrerupse liniștea casei. Julia rămase tăcută și ascultă în alertă. Tonurile înăbușite ale unei altercații se infiltrară de jos, pînă în camera ei, apoi auzi strigătul depărtat de alarmă al menajerei.

Julia puse alături paginile pe care le ținea în mînă și se grăbi să iasă din cameră.

– Sarah, strigă ea neliniștită grăbindu-se spre scări. Sarah, ce e...

Se opri pe treapta de sus și o văzu pe fată stînd în mijlocului holului de la intrare. Ușa din față era larg deschisă. Lordul Savage tocmai intrase cu sila înăuntru.

Mintea Juliei fu cuprinsă de alarmă, cînd se uită la figura lui amenințătoare. Fața îi era încordată, iar ochii îngustați periculos, cînd se uită la ea.

– Doamnă Wentworth, se bîlbîi menajera, el... tocmai a năvălit înăuntru... n-am putut să-l opresc...

– Am venit să vorbesc cu nevastă-mea, rosti cu îndrîjire Savage continuînd să o privească.

– Cu...rosti fata confuză. Atunci ești... domnul Wentworth?

O încruntare umbri fața lui Savage.

– Nu. Nu sînt domnul Wentworth, rosti el cu o precizie mușcătoare.

Cumva, Julia reuși să adopte o expresie calmă.

– Trebuie să pleci, rosti ea fermă. Nu sînt gata să discut nimic, în seara aceasta.

– Destul de rău. Savage începu să urce scările. Eu sînt gata de trei ani.

Era clar că nu-i oferea nici o altă alternativă. Julia își înconjură trupul cu brațele, gata de bătălie, și i se adresă fetei, care arăta speriată.

– Poți să te retragi la culcare, Sarah. Eu voi fi bine.

– Da, doamnă, rosti cu îndoială Sarah privindu-l pe bărbatul hotărît, care urca scările. Imediat, camera dispăru în camera ei, în mod clar hotărînd că era mai înțelept să nu se bage.

Cînd Savage ajunse la ea, Julia își ridică bărbia și îi restituî privirea.

– Cum îndrăznești să intri cu forța în casa mea, se repezi ea strîngîndu-și halatul mai aproape, în jurul ei.

– De ce toate minciunile astea? De ce nu mi-ai spus adevărul de prima dată, cînd ne-am întîlnit.

– Și tu ai mințit, tot atît de mult ca mine, afirmînd că nu ești căsătorit...

– Nu am obiceiul să dezvălui secretele mele intime, în fața femeilor pe care abia le-am cunoscut.

– Și pentru că ne aflăm la subiectul secrete intime... știe lady Ashton că nu ești celibatarul care pretinzi că ești?

– De fapt, știe.

– Presupun că vrea să scapi de soția ta și să te însori cu ea, de dragul bebelușului. Julia avu satisfacția să-i vadă trăsăturile albindu-se de surpriză.

– Cum de știi de asta? întrebă el tăios.

– Lady Ashton mi-a spus, cînd ne aflam amîndouă la croitoreasă. A încercat să mă avertizeze să mă țin departe de tine – dar am putut să-i spun pe loc, că nici nu era nevoie. Ești ultimul bărbat pe care l-aș alege, să mă încurc cu el.

– Pe cine ai prefera? Întrebă el ironic. Pe Logan Scott?

– Pe oricine, în afară de tine!

– De ce? Capul lui se aplecă și îi simți respirația fierbinte pe obraz. Pentru că te înspăimînt? Pentru că nu poți să nu te oprești să dorești același lucru ca mine?

Julia încercă să facă un pas înapoi, dar mîinile lui îi ajunseseră pe umeri. Deși o ținea ferm, ar fi putut să se elibereze dacă ar fi vrut. Ceva o reținea, era o forță puternică ce nu-i permitea să se retragă.

– Nu știi despre ce vorbești, rosti ea nesigură.

– Ai simțit din prima clipă cînd ne-am întîlnit... amîndoi am simțit.

– Tot ce vreau este să mă lași în pace, rosti ea și i se tăie răsufarea, cînd o lipi strîns de trupul lui puternic.

Exista o stălucire fierbinte în ochii lui, transformînd cenușiul rece în argint topit.

– Continui să mă minți, Julia.

Tremura confuză, lipită de el, perfect conștientă de mirosul lui, de căldura mîinilor lui, de senzația erecției lui ce îmbobocea lipită de abdomenul ei. Ridicarea și lăsarea pieptului lui se potrivea cu propria ei respirație grea. Fusesse ținută în brațe de bărbați și înainte, dar întotdeauna în contextul unei scene dintr-o piesă, întotdeauna la teatru. Cuvintele și mișcările îndelung repetate, nu fuseseră niciodată

ale ei proprii. Sentimentele erau cu măiestrie simulate, în beneficiul spectatorilor. Acum, pentru prima oară, era ceva real și nu avea idee ce să facă.

Savage își trecu mâinile peste mînecele subțiri ale halatului ei de casă, atingerea lui trimitînd o undă de căldură, de la umeri pînă la articulațiile goale ale mîinilor ei. El vorbi lipit de obrazul ei, buzele lui atingîndu-i pielea la fiecare cuvînt, cu gura apropiată chinuitor de a ei.

– În noaptea cînd ai venit în camera mea de pe proprietatea familiei Brandon, aș fi dat o avere să te pot atinge așa...orice, doar să fiu aproape de tine. Mi-am promis că nimic nu-mi va sta în cale, să te am.

– Nimic, cu excepția unei soții și a unei amante însărcinate, rosti Julia, în timp ce pulsul ei bătea nebunește.

El își trase capul înapoi, genele lui dese lăsîndu-se peste strălucirea ochilor.

– Nu știu sigur dacă Pauline e însărcinată. Nu știu dacă nu minte, sau ce să fac în caz că nu minte. Ezită și apoi adăugă țîfnos: tot ce știu e că tu ești a mea.

– Nu aparțin nimănui. Reuși să se tragă înapoi, împleticindu-se puțin. Te rog pleacă acum, rosti disperată, îndreptîndu-se spre protecția dormitorului ei.

– Așteaptă. Damon o prinse exact în ușă și o întoarse cu fața spre el. Julia...Toate cuvintele convingătoare pe care le exersase i se opriră în gît. Voia să o facă să înțeleagă că nu e genul de bărbat care fusese pînă acum. Oare cum, viața lui bine organizată devenise deodată o asemenea mizerie?

Apucă o buclă a părului ei lăsat liber, un stindard auriu ce i se așternea pe umăr ajungîndu-i pînă în

talie. O trecu blînd printre degete. Ea așteptă, fără să se miște sau să scoată un sunet, pîrînd cuprinsă de aceeași senzație a inevitabilului, care îl încerca și pe el. Incredibil, cum n-a putut să o sufere și a renegat-o toată viața... iar acum ajunsese să fie tot ce dorea el mai mult.

Damon își strecură mîna pe sub cascada părului ei, pîna la ceafă, cu toate degetele curbate pe suprafața pufoasă. Îi simți mușchii încordîndu-se sub atingerea lui. Un protest slab scăpă de pe buzele ei, cînd o trase mai aproape, centimetru cu centimetru, pîna cînd trupul ei era strîns lipit de al lui.

– Asta nu e corect, șopti ea.

– Nu-mi pasă. Nimic, în afară de această cameră, nu mai conta pentru el... viața pe care și-o clădise cu atîta trudă, lucrurile împotriva cărora luptase ani de zile... le împinse pe toate în spatele minții. Își apăsă o mîna pe spinarea ei mică, modelînd-o după trupul lui, pîna cînd ea se înfioră și scoase un sunet nearticulat.

Apoi așteptă să facă ea următoarea mișcare. Blînd mîinile ei se ridicară spre capul lui, degetele răsfirîndu-i părul. El avea nevoie de cel mai slab îndemn pentru a o atinge, așa că gura lui ajunsese peste a ei. Plăcerea îl înfioră, inundîndu-i nervii și simțurile. Era delicioasă, curbele sînilor palpitau delicat pe zidul format de pieptul lui, șoldurile ei fine și netede se potrivoră cu ale lui. Rîul moale al părului ei unduia peste brațele și mîinile lui și întrerupse sărutul, pentru a apuca un pumn din buclele strălucitoare și a le freca de obraz.

Ei îi scăpă un suspin și tremură lipită de el.

– Vreau să te urăsc, rosti ea cu voce înăbușită.

Damon o privi în față și își trecu degetele mari peste linia catifelată a obrazului ei.

– Nu sînt sfînt, Julia. I-am mințit pe toți, chiar și pe mine însumi, dar nu e departe de ceea ce ai făcut și tu. Ți-ai construit cea mai bună viață, pe care ai putut. Și tot așa am făcut și eu.

Julia simți cum din ochi îi izvorăsc lacrimi, picăturile calde fiind șterse imediat de degetul lui. Era o ușurare să fie în stare să-i vorbească cu sinceritate, pentru prima oară.

– N-am știut că, în toți acești ani, ai încercat să mă găsești.

– De ce nu mi-ai spus cine ești, în weekend-ul acela de pe proprietatea familiei Brandon?

– Încercam să mă protejez.

– Îți plăcea să ai un avantaj asupra mea.

– Nu, rosti ea imediat, deși simți pe obraji o undă de căldură trădătoare.

Un zîmbet nemilos traversă buzele lui.

– Voi ai să nu-mi spui niciodată adevărul, despre cine ești în realitate, nu-i așa? Citi răspunsul în îmbujorarea ei ce se accentuase. Mîinile lui se mișcă în josul trupului ei, într-o mîngîiere de posesor. N-ai să scapi de mine așa ușor, Julia.

Ea încercă să se retragă, dar fu ținută pe loc de o mîină pe spatele ei și cealaltă încleștată pe ceafa ei. De data aceasta, sărutul lui era ostentativ plin de conotații sexuale, limba lui căutînd moliciunea gurii ei. Julia nu se putu abține să nu răspundă, un geamăt de plăcere ridicîndu-i-se din gît, pînă cînd își întoarse brusc fața, apăsîndu-și obrazul de umărul lui. Era perfect conștientă, așa cum trebuie că era și el, de dezastrul ce ar fi reieșit din asta.

– Nimic bun nu poate ieși de aici, rosti ea lipită de stofa hainei lui. N-am fost niciodată genul de femeie, pe care-l vrei tu. Și ai și responsabilități...

– Întotdeauna am avut responsabilități, rosti el cu vocea vibrînd de frustrare. M-am apropiat de orice relație, cu conștiința că nu poate să dureze, că nu-i pot oferi unei femei numele meu, sau alt atașament permanent. Acum, că te-am găsit, nu-mi spune mie că nu ești ceea ce vreau eu.

– Despre ce vorbești? întrebă ea cu un zîmbet mizerabil. Că nu dorești anularea căsătoriei? Ce ar fi posibil să iasă din relația dintre noi? Nu mai sînt Julia Hargate. M-am transformat în cineva complet necorespunzător ție.

– Asta nu contează.

– Va conta, insistă ea încercînd să-și strecoare brațele între ei. Vei dori ca eu să abandonez totul. Am făcut eforturi pentru a ajunge aici și de tot ce am nevoie este să fiu fericită. Nu ești genul de bărbat, care poate să-și vadă soția pe scenă, curtată, sărutată și ținută în brațe de alți bărbați, chiar dacă asta e doar actorie.

– Să te ia naiba, rosti el blînd. Nu pot suporta asta nici acum. Își strivi gura de a ei, căutînd să o pătrundă, devorînd și preținzînd, pînă cînd ea nu mai avu aer, nici voință, nici alte gînduri, cu excepția nevoii de a-l primi în ea.

Degetele lui traseră violent de panglicile de satin ale halatului, pînă cînd muselina coborî de pe umerii ei, dînd la iveală curba înaltă și palidă a unuia dintre sîni. El trăsă conturul rotund cu vîrfurile degetelor, lăsînd în urmă dîre de foc, ce o făcuseră să o doară sfîrcul. Se arcui mai aproape de el, împingîndu-și

pieptul în palma lui, offînd cînd degetul lui mare se jucă cu bobocul întărit.

Julia era total nechibzuită. Ce ar fi să-l lase să facă dragoste cu ea? Nu datora nimănui nimic, doar ei însăși. Categorie, pînă acum își cîștigase dreptul de a face propriile alegeri, mai ales aceasta. Întotdeauna se deghizase într-un rol sau altul, ca Julia Hargate, ca doamna Wentworth, ca miile de eroine diferite jucate în piese. Dar în acest moment, aceste identități fură înlăturate și stătea în fața lui, fără să se prefacă.

– N-am cedat niciodată tentației, rosti ea, cu mîinile tremurătoare ajunse de o parte și de alta a feței lui înguste. E ceva ce nu-mi pot îngădui. Munca, disciplina, încrederea depusă în mine... acestea sînt singurele lucruri pe care pot să mă bazez. Nu vreau să mă îndrăgostesc. Nu vreau să aparțin nimănui. Dar în același timp...

– Da? o îndemnă el și tăcu.

– Nu vreau să fiu singură.

– Nu trebuie să fii singură, în noaptea asta.

– Ai accepta de la mine doar o noapte? Și apoi să pleci, cînd am să ți-o cer?

– Nu știu, mormăi el nevoind să admită adevărul.

Ei îi scăpă un rîs lipsit de speranță, cînd admise față de ea însăși că, de fapt, nici nu-i păsa. Brusc, nimic nu mai era așa important, ca nevoia de a fi cu el, de a-i afla toate tainele intime.

Descifrîndu-i privirea din ochi, Damon trase halatul de casă de pe ea. Îmbrăcămîntea căzu pe podea într-o grămadă foșnitoare. Julia nu se mișcă, atunci cînd privirea lui concentrată se plimbă pe ea. Nu suspectase niciodată că vederea trupului ei putea

să-l afecteze atât de mult, provocând îmbujorare pe fața lui, ca și tremurul mâinilor, când le întinse după ea.

Cu încheieturile degetelor, îi mîngîie pielea fină de sub sîni și liniile fragile ale coastelor, apoi palma lui se plimbă peste abdomenul ei. I se opri respirația când îl simți atingînd bucele dintre coapse, cu degetele scotocind blînd, pînă cînd ea se trase deoparte, cu un gîngăvit și o scuturare a capului.

El o urmă imediat, brațele lui alunecînd în jurul spatelui ei și auzi sunetul grav al vocii lui în urechile aproape asurzite. Gura lui o supse pe a ei și ea și-o deschise, cedîndu-i auto-controlul greu cîștigat, pentru prima oară în viață. O duse în pat, împingînd-o cu spatele pe matasea verde răcoroasă și ea trase de rîndurile de cearșafuri și cuverturi, cu care era acoperit.

– Julia, rosti Damon aproape scrîșnind, dacă vrei să mă oprești...pentru numele lui Dumnezeu, fă-o acum.

Febrilă ea își apăsă buzele pe maxilarul și pe gîtul lui.

– Vreau să te simt, șopti ea. Vreau să-ți simt pielea pe mine.

Damon răspunse respirînd neregulat, cu un efort în rafale îndatoritoare, smulgîndu-și de pe el haina, cravata și cămașa. Cînd ajunse să-și desfacă șlițul, mîinile ei mici îl dădură de-o parte. Făcu efortul de a aștepta răbdător, dorința lui intensificîndu-se cînd îi simți degetele trăgînd și smucindu-i de haine. Era profund concentrată asupra a ceea ce făcea, cînd strecură nasturii groși ai pantalonilor prin butonierele îngrijit festonate.

Cînd ultimul nasture fu eliberat, Damon se așeză pe marginea patului, pentru a-și scoate pantofii, ciurapii și boxerii. În spatele lui era liniște, apoi simți atingerea umedă a gurii Juliei pe spinarea lui. Înțepeni din cauza senzației, fiecare mușchi încleștîndu-se, de lanțul lung de sărutări ce urmă primului, de la ceafă, pînă în mijlocul spatelui.

Așa cum îl ținea cu spatele la ea, brațele îi alunecară în jurul umerilor lui, sîinii ei goi presîndu-se pe spatele lui gol. O buclă mătăsoasă a părului alunecă pe umărul lui. Părea o sirenă curioasă, care descoperea pentru prima oară bărbatul, cu trupul purtat de curent spre al lui, cu mîinile blînde pe pielea lui. Atinse conturul pieptului lui și se opri, pentru a-i simți bubuitul greu al inimii în palma ei. Aventurîndu-se mai jos, degetele atinseră ușor mușchii încordați ai abdomenului. Ochii lui Damon se închiseră, cînd simți apucarea timidă a mîinii ei, pe lungimea dure-roasă a membrului. Degetele lui tremurătoare se așezară peste ale ei intensificînd apăsarea, pînă cînd plăcerea amenință să-l copleșească.

Întorcîndu-se, o întinse pe pat și-și lăsă trupul peste al ei. Înflăcărată, ea îi trase capul în jos, înfi-gîndu-și degetele în părul lui, în timp ce-l săruta. Umplîndu-și mîinile cu sîinii ei, îi acoperi sfîrcurile cu gura, limba lui aducînd bobocii excitați la un nivel de nesuportat.

Julia se ridică spre el, pierdută de comunicarea existentă dintre trupurile lor. În ultimele cîteva minute tăcute, devenise o străină și pentru ea însăși, supunîndu-și fără rușine trupul și sufletul voinței altcuiva. Voia mai mult, să se apropie mai mult de el, să uite de propria ei existență în fața valului de extaz.

Mîinile și buzele lui se mișcă cu măiestrie pe trupul ei, răspîndind curenți de emoție, oriunde o atingeau. Genunchii lui se împinseră între ai ei și îi simți degetele între coapse, descoperind urma de umezeală dintre micile falduri țîșnitoare. Ochii ei se deschiseră la această intimitate și clipiră în strălucirea luminii ce provenea de la veioză.

Ar fi vrut să se ascundă în întuneric.

– Te rog, rosti ea cu voce tremurătoare, lumina...

– Nu, mormăi el cu gura pe pieptul ei. Vreau să te văd.

Julia încercă să protesteze, dar cuvintele îi fură oprite în gît, cînd capul lui coborî mai jos. Îi simți gura deplasîndu-se în jos, mai jos, prin hățîșul moale al părului lingînd profund, pentru a afla secretele din spatele lui. Limba lui era fierbinte pe carnea ei, făcînd-o să se răsucească și să geamă, de parcă ar fi durut-o...dar nu era durere ceea ce simțea; era o încîntare prea răscolitoare pentru a o înțelege. Mîinile ei coborîră în părul lui, la început în încercarea de a-l împinge de acolo, apoi curbîndu-se în jurul capului lui implorînd. Fu apucată de un fior nesfîrșit de plăcere, simțurile ei izbucnind într-o strălucire albă și fierbinte.

Damon își înălță capul și își alunecă trupul peste al ei. Julia se încordă și oftă, lăsîndu-l să facă tot ce voia. Se afla foarte departe de modestia virginității, maleabilă și deschisă tuturor dorințelor lui. Simți o împingere puternică între coapse, amenințarea durerii. Își mușcă buza cînd o pătrunse ușor și își încolăci brațele în jurul lui, dorind să o posede cu o insistență primitivă, care să o facă să se înfioare, în

ultimele clipe. Dar Damon se opri și se retrase, privind-o plin de neîncredere.

– Ești virgină, șopti el. Brațele Juliei se strînseseră și mai tare în jurul lui, micile ei mâini lucrînd pe spațele lui, mîngîind și frămîntînd cu o inconștientă încurajare. De ce? Părea că e singurul cuvînt, pe care reușea să-l articuleze.

Ochii ei sclipiră cînd se uită în sus, la el.

– N-am vrut pe nimeni altcineva, înainte de tine.

Damon sărută gîtul încordat, obrazul, buzele fre-mătătoare. Părea că întreaga lui ființă se umple de toate avertizările oarbe simțite în viața lui de adult. Într-o mișcare decisivă se împinse în ea cu suficientă forță, pentru a-i învinge inocența. Ea se încordă în brațele lui, trîgînd aer în piept șocată. Damon ura durerea pe care i-o cauza, deși descoperirea o satisfacție mîndră să o posedea, așa cum nici un bărbat n-o făcuse vreodată. Era imposibil de strîmtă, profunzimile ei moi apucîndu-l și înconjurîndu-l cu o fierbințeală intensă. Depuse pe fața ei o ploaie ușoară de sărutări, amestecînd cuvinte de prețuire și dorință, ce încercau să o reconforteze.

Gradat, Julia începu să se relaxeze, în timp ce se obișnuia cu invazia aceea fermă.

Era blînd cu ea, mîinile lui jucîndu-se pe trupul ei, într-o explorare fără grabă. Ea vibră cînd îl simți alunecînd și mai profund, împingîndu-se într-un ritm lent, care stîrnea curenți de plăcere prin trupul ei. Într-un fel, durerea inițială dispăruse, înlocuită de nevoia de a se încorda mai mult spre el și a-l primi și mai adînc în ea. El cedă cererii fără cuvinte, vîrîndu-se direct și sigur în ea, pînă cînd fu prinsă de alt val de plăcere. Îl simți apucînd-o de șolduri, degetele lui

încleștîndu-se în carnea rotundă și scoase un sunet grav și chinuit, cînd își găsi propria ușurare. Tremurînd, Damon se apăsă cu putere peste ea, pînă cînd păru că trupurile lor deveniră unul.

După aceea, Julia fu moleșită o vreme îndelungată, odihnindu-se în încheietura brațului lui. Damon stinsese veioza, rămînînd într-un întuneric plin de pace. Ea era pe jumătate pierdută în visare, cu capul plin de gînduri leneșe și cu simțurile îmbătate de prezența și căldura bărbatului de lîngă ea.

Nu mai era figura misterioasă, ce stîrnea curiozitatea publicului, sau actrița care-și rostea rolul serios repetat într-o piesă...fusesse despărțită de trecutul de care era legată și lăsată în voia valurilor. Întorcînd capul, se uiă la profilul bine conturat al omului de lîngă ea. Lordul Savage, soțul ei. Ar pune stăpînire pe toată viața ei, dacă l-ar lăsa. Ar ține-o în siguranță și la adăpost, și i-ar oferi atît de mult lux, încît pînă la urmă nu i-ar fi păsat prea mult că e închisă într-o colivie de aur. Dar niciodată nu voise să permită cuiva să o stăpînească. Petrecuse cea mai mare parte din viață sub călcîiul tatălui ei și îi era destul.

Nu se va pierde în umbra soțului, așa cum a făcut mama ei. Își va păzi cu grijă partea aceea din ea, pentru care luptase să o dezvolte și să o păstreze – și aceasta însemna că orice relație cu Damon era imposibilă.

CAPITOLUL 6

Damon se trezi încet, uimit că se afla într-un pat străin. Din perna de lângă el emana mirosul slab al parfumului unei femei. Încă pe jumătate adormit, își apăsă fața în lenjeria crem, bine mirositoare. Amintirile nopții trecute îi reveniră și deschise ochii.

Era singur în patul Juliei.

Julia... pentru el nu fusese niciodată mai mult decît un nume, o umbră a trecutului care deodată devenise buimăcitor de reală. Văzu urme de sînge pe cearșaf și înțepeni. Surprins, degetele lui trecură peste petele stacojii. Nu-i trecuse prin cap posibilitatea ca Julia să fie inocentă. Înainte, nu mai fusese niciodată cu o virgină, doar cu femei mature, versate în toate aspectele pasiunii. Sexul fusese întotdeauna o plăcere amuzantă, întâmplătoare. Julia era singura femeie din lume care îi aparținuse doar lui.

De ce i-a acordat acest privilegiu, pe care nu-l dăduse nimănui altcuiva? Desigur, nu era primul bărbat care o dorise. Era dorită de toți bărbații din Londra. Căută, în mod logic, toate motivele posibile, pentru care îi oferise lui virginitatea, cu așa de multe

întrebări fără răspuns printre ele, încît nu putu să se gîndească la nici una.

Acum, o voia înapoi în pat. Era atît de incredibil de frumoasă, atît de deschisă și încrezătoare. Voia să o necăjească, să o reconforteze și să o mîngîie, să o facă să simtă lucruri pe care nu se gîndise niciodată că ar fi posibile. Și apoi, să o țină în brațe ore întregi, în timp ce ea adormea și să vegheze asupra visurilor ei. Obsesia aceasta pentru ea, această nevoie de a o vedea în fiecare zi și în fiecare noapte, năvălise asupra lui atît de brusc și era convins cu fiecare fibră a ființei lui, că așa va fi întotdeauna. Nu putea să-și imagineze viitorul fără ea.

Dînd la o parte lenjeria de pat, Damon colindă gol prin cameră, adunîndu-și hainele lepădate. Se îmbracă repede și trase la o parte perdelele verzi, pentru a-și arunca privirea pe fereastră. Afară era încă devreme, soarele dimineții de-abia începuse să se ridice deasupra clopotnițelor și acoperișurilor înalte ale orașului.

Căsuța era tăcută, cu excepția pașilor menajerei, cînd traversă holul de la intrare. Zărindu-l pe Damon la jumătatea scărilor, roși și îl privi prudentă.

– My lord, rîsti ea, poate dorești niște ceai și micul dejun...

– Unde e soția mea? o întrerupse el brusc.

La apropierea lui, fata făcu un pas sau doi în spate, în mod clar nesigură dacă trebuie să-l considere nebun, sau nu.

– Doamna Wentworth e la teatru, sir. Au repetiție în fiecare dimineață.

Capital. Damon era supărat că Julia nu l-a trezit înainte de a pleca. Se gîndi să o urmeze și să se

confrunte imediat cu ea. Aveau multe de vorbit. Pe de altă parte, avea și anumite lucruri de care trebuia să se îngrijească, dintre care nu cel mai mic o privea pe Pauline. Se încruntă la menajera nervoasă.

– Spune-i doamnei Wentworth să mă aștepte diseară.

– Da, my lord, răspuse fata retrăgându-se, când el se îndreptă spre ușă.

Era o dimineață de iad la *Capital*. Julia știa că va juca mai prost la repetiție, ceea ce îl va frustra pe Logan Scott la nesfârșit. Îi era greu să-și amintească replicile. Părea imposibil să se concentreze asupra rolului pe care trebuia să-l joace, sau să le dea celorlalți actori posibilitatea de a-și spune replicile. În afară de o durere de cap orbitoare, fiecare bucățică din trup îi era inflamată – și mai mult decât atât, mintea îi era plină de gânduri despre noaptea trecută și despre ceea ce făcuse.

Într-un moment de nechibzuință făcuse o greșeală teribilă. Păruse așa de perfect să fie cu Damon! Fusesse drăguță, vulnerabilă, tînjind după plăcerea și confortul pe care i le oferea el. Dar în lumina crudă a zilei, totul era altfel. Simțea în ea o greutate teribilă – secretele ei fuseseră divulgate, zburînd departe de posibilitatea de a le ajunge și a le aduce înapoi. Nici atmosfera familiară a teatrului nu reușea să o liniștească. Poate că acum Damon își închipuia că are drepturi asupra ei. Trebuia să-i facă imediat cunoscut faptul că, indiferent de cele întîmplate, ea își aparținea doar sie însăși.

– Nu face greșeala de a-ți închipui că nu pot să te înlocuiesc, o avertiză Logan tensionat și cu voce

joasă, cînd ea se poticni dizgrațios la altă scenă. Pentru mine nu e prea tîrziu să-i dau rolul tău Arlyss-ei. Dacă nu începi să arăți interes pentru ceea ce faci...

– Atunci, dă-i ei rolul, roști Julia aruncîndu-i o privire fierbinte. În clipa aceasta nu-mi pasă.

Neobișnuit cu o astfel de împotrivire, Logan trase sălbatic de părul lui de culoarea mahonului, pînă cînd aproape și-l smulse. Ochiul lui albaștri străluceau de supărare.

– O să repetăm scena din nou, roști printre dinți. Făcu un gest imperios spre ceilalți actori de pe scenă: Charles, Arlyss și bătrînul domn Kerwin. Între timp, vouă vă sugerez să vă duceți în foaierea artiștilor și să vă studiați replicile. În punctul în care ne aflăm, nu prețuiesc jocul vostru decît cu un grad sau două mai mult decît al doamnei Wentworth. Micul grup se supuse bombănind, evident ușurați să scape de locul acela încărcat de tensiune. Logan se întoarse spre Julia. Începem? întrebă el rece.

Fără o vorbă, ea se duse spre culisele din stînga, de unde trebuia să-și facă intrarea. Scena era cea în care cei doi eroi principali, Christine și James, se trezeau în primele chinuri ale dragostei. În ce o privea pe Christine, se presupunea că e la adăpostul libertății oferită de mascarada pusă la cale de ea, de prefăcătorie că e menajeră. De asemenea, era îngrozită de atracția ce o simțea față de valet, dar incapabilă să se abțină să nu lanseze în aer semnale de alarmă.

Își făcu intrarea, încercînd să transmită ceva din combinația de înflăcărare și incertitudine a personajului, pînă cînd văzu silueta înaltă și rugătoare a lui

James așteptînd-o. Rîzînd emoționată se grăbi spre el și i se aruncă în brațe.

– N-am crezut că ai să vii, rosti el învîrtînd-o cu ușurință, astfel că picioarele de abia îi atingeau pămîntul. Dădu de-o parte o buclă de pe fața ei, parcă nevenindu-i să creadă că e reală.

– Nici n-am vrut, replică ea cu răsufierea tăiată. Dar nu m-am putut abține.

Cu o aparentă impulsivitate, el se aplecă și o sărută. Julia închise ochii, știind la ce să se aștepte. Înainte, fusese sărutată de nenumărate ori pe scenă, de cîte ori scena cerea aceasta, de către Logan, de Charles și chiar odată de domnul Kerwin, care juca rolul unui bătrîn patriarh căsătorit cu o mireasă tînără și frumoasă. Cît de frumos era Logan, sărutările lui nu o afectaseră niciodată pe Julia. Amîndoi erau prea buni profesioniști pentru așa ceva. Nu e necesar să simți ceva, pentru a-i convinge pe spectatori.

Îi simți buzele atingîndu-le pe ale ei...și deodată amintirea nopții trecute îi străbătu mintea...căldura gurii lui Damon, presiunea brațelor care o lipiseră de trupul lui lung, pasiunea care se prăvălise peste ea...

Julia se trase de lîngă Logan cu un sunet înăbușit, privindu-l uluită, în timp ce-și atingea buzele cu degete tremurătoare.

Personajul James fu părăsit și se ivi expresia familiară a lui Logan. Părea încurcat, clătînînd încet din cap. O notă vibrantă de furie îi pătrunse vocea.

– Ce dracu' se întîmplă cu tine?

Julia îi întoarse spatele, masîndu-și agitată brațele.

– Nu e permis să am și eu o zi proastă, ca oricine altcineva? Nu ești niciodată așa de aspru cu ceilalți, când au dificultăți cu un rol.

– De la tine mă aștept la mai mult.

– Poate că asta e greșeala
Privirea lui îi sfredeli spatele.

– Evident că asta e.

Ea inhală profund și se întoarce spre el.

– Nu vrei să încercăm scena din nou?

– Nu, răspunse Logan acru. Astăzi ai risipit prea mult din timpul meu. Ia-ți după-amiaza liberă – am să lucrez cu ceilalți. Și, fii atentă, dacă nu ești într-o formă perfectă mâine, dau rolul altcuiva. Această piesă înseamnă al dracului de mult pentru mine. Să fii afurisit dacă voi lăsa pe cineva să o distrugă.

Julia coborî privirea simțind o undă de vinovăție.

– N-am să te mai dezamăgesc.

– Ar fi bine.

– Să le spun celor din foaierea artiștilor că vrei să se întoarcă aici?

El dădu afirmativ din cap și îi făcu semn să plece, cu fața întoarsă.

Offînd, Julia ieși din scenă îndreptîndu-se spre culise. Își freca tîmplele și ochii, dorind să scape de durerea de cap.

– Doamnă Wentworth? Vocea ezitantă a unui tînr pătrunse în gîndurile ei.

Se opri și se uită spre cel ce vorbise. Era Michael Fiske, un decorator excepțional de talentat. Înarmat cu culori și pensule creiase unele din cele mai frumoase și originale elemente de decor și costume, pe care le văzuse Julia vreodată. Celelalte teatre îi recunoscuseră talentul și au încercat să-l fure,

forțându-l pe Logan Scott să-i ofere un salariu neobișnuit de mare, pentru a-i reține serviciile în exclusivitate. Cu fanfaronada lui obișnuită și plin de încredere, Fiske l-a informat pe Logan și pe toți ceilalți de la *Capital* că merita salariul. Cea mai mare parte dintre ei erau de acord, în sinea lor.

Dar expresia lui normală, încrezută, lipsea astăzi și comportamentul lui părea neobișnuit de ezitant. Sătea în umbră ținând un pachet mic dar gros, iar ochii lui calzi și căprui erau rugători.

– Doamnă Wentworth, repetă el și Julia se apropie.

– Da, domnule Fiske? Întrebă ea cu o urmă de interes. Ceva nu e în regulă?

El ridică din umerii lui lați și strânse în mână și mai tare pachetul.

– Nu chiar. E ceva ce vreau să te întreb... dacă nu te superi... Se opri cu un oftat exploziv, cu fața arătoasă străbătută de îndoială. N-ar fi trebuit să te deranjez. Te rog, doamnă Wentworth, uită...

– Spune-mi, insistă ea cu un zîmbet încurajator. Nu poate fi chiar atât de rău.

Arătînd tragic de resemnat, Fiske îi întinse pachetul învelit în hîrtie.

– Te rog, dă-l domnișoarei Barry.

Ea luă de la el obiectul și îl ținu cu grijă.

– E un cadou pentru Arlyss? Nu te superi dacă întreb, de ce nu poți să i-l dai tu personal?

Roșeața îi acoperi fața netedă.

– Toată lumea știe că ești cea mai bună prietenă pe care o are domnișoara Barry. Te place și are încredere în tine. Dacă i-l vei da tu și îi vei vorbi, din partea mea...

Julia fu inundată de înțelegere.

– Domnule Fiske, întrebă ea blîndă, ești interesat de Aryss din punct de vedere sentimental? Cu capu în jos, el dădu un răspuns afirmativ și țîfnos. Julia fu mișcată de evidenta lui sinceritate. Ei bine, nu e nici o surpriză. E o femeie atractivă, nu-i așa?

– E cea mai dragă și mai scumpă ființă, pe care am văzut-o vreodată, izbucni el. E așa de a naibii de minunată, că nu pot să mă determin să vorbesc cu ea. Cînd e în apropiere, genunchii mei se transformă în gelatină și nu pot nici să respir. Și ea nici măcar nu știe că exist.

Julia zîmbi cu simpatie.

– Cunoscînd-o pe Aryss cum o cunosc eu, sînt sigură că ar prefera să o contactezi personal...

– Nu pot. E prea importantă pentru mine. Am crezut că am să pot să-i spun ce simt, dar... ar putea să rîdă sau să mă compătimizească...

– Nu, te asigur că nu e genul acesta, rosti repede Julia. Aryss e foarte norocoasă să aibă un bărbat ca tine, căruia să-i pese de ea.

El clătină din cap, încrucișîndu-și apoi eliberîndu-și brațele.

– Nu sînt un domn fin, rosti el ursuz. Nu am îmbrăcăminte fătoasă, sau o casă mare – și nu prea am alte posibilități. Nu are să mă vrea.

– Ești un bărbat bun, un pictor minunat de talentat, rosti Julia asigurîndu-l, dar în sinea ei îi era teamă că s-ar putea să aibă dreptate. Întotdeauna, Aryss a fost cu ușurință influențată de promisiuni strălucitoare și de cadouri tentante. În ultimii cîțiva ani trecuse printr-un șir de nenorociți, care o foloseau pentru propriile plăceri egoiste și apoi o părăseau fără remușcări. După aceea, lipsa de speranțe

a lui Arlyss se izbise de Logan Scott, care în mod categoric, nu acorda nici măcar un gând unei relații cu ea. Arlyss nu făcuse nici un secret din faptul că era atrasă de bărbaii puternici. Dacă ar putea să se îndrăgostească de cineva ca Fiske, un tînăr serios, care s-ar putea să nu fie niciodată bogat, dar care ar respecta-o și ar iubi-o!

– Am să-i dau cadoul, rosti hotărîtă Julia. Și am să vorbesc cu ea, pentru tine, domnule Fiske.

El reuși să arate ușurat și disperat în același timp.

– Mulțumesc – deși e o cauză pierdută, fără speranță...

– Nu neapărat. Julia întinse mîna pentru a-l atinge consolator pe umăr. Am să văd ce pot să fac.

– Dumnezeu să te binecuvînteze, doamnă Wentworth, rosti el și plecă cu mîinile vîrîte în buzunare.

Îndreptîndu-se spre foaietul artiștilor, Julia îi găsi pe ceilalți actori repetînd. Le adresă un zîmbet timid.

– Domnul Scott vă vrea înapoi, pe scenă. Mi-e teamă că astăzi i-am provocat o furie regală. Scuze tuturor.

– Nu e nevoie de scuze, o asigură domnul Kerwin, și rîse pe înfundate. Toată lumea are cîte o zi proastă, acum sau altă dată, chiar și o actriță minunată ca tine, draga mea.

Julia îi zîmbi recunoscătoare și făcu un gest către Arlyss, în timp ce ceilalți ieșeau unul după altul din încăpere.

– Vino încoace o clipă. Am un cadou penru tine.

– Pentru mine? Sprîncenele lui Arlyss se încruntară. Nu e ziua mea de naștere.

– Nu e de la mine – e de la un admirator secret.

– Adevărat? Arătînd încîntată și flatată, Arylss se jucă cu pămătuful ei de bucle. Cine e, Jessica?

Julia îi întinse pachetul.

– Deschide-l și ai să vezi, dacă nu poți ghici.

Chicotind de emoție, Arylss apucă pachetul și sfîșie hîrtia, cu bucurie copilărească. După ce straturile de hîrtie protectoare fură desfăcute, ambele femei se uitară încîntate la cadou. Era un mic portret splendid al lui Arylss, costumată ca Muza Comediei, cu o piele luminoasă, obrajii roz și un zîmbet dulce care-i curba buzele. Realitatea era idealizată, silueta era puțin mai subțire decît în viața reală, ochii puțin mai mari...dar era fără îndoială Arylss. Măiestria și talentul artistului erau remarcabile, rezultînd într-o lucrare cu ușoare umbre, care prinsese esența veselă a subiectului.

– Ce minunat, murmură Julia gîndindu-se că Michael Fiske ar putea avea un viitor mai bun decît scenografia.

Arylss scrută portretul cu o plăcere evidentă.

– E prea frumos, pentru a fi eu! Ei bine...aproape.

Cu grijă, Julia atinse marginea ramei aurite.

– În mod clar, a fost pictat de cineva care te iubește.

Cu desăvîrșire perplexă, Arylss clătină din cap.

– Dar cine?

Julia o privi gînditoare.

– Ce domn cunoaștem noi, care poate picta așa?

– Nici unul de pe aici, cu excepția lui... Arylss izbucni într-un hohot neîncrezător. Nu-mi spune că e de la *Fiske*? O, draga mea... nu e deloc felul de bărbat, de care sînt de obicei interesată.

– E adevărat. E cinstit, muncitor și plin de respect – complet deosebit de bărbaii stricați, din cauza cărora te vaiți de atîta timp.

– Cel puțin sînt în stare să mă întrețină.

– Cu ce te întrețin? Întrebă Julia blînd. Cu cîteva cadouri? O noapte sau două de pasiune? Și apoi dispar.

– Nu l-am găsit pe cel potrivit.

– Poate că acum l-ai găsit.

– Dar, Jessica, un scenograf...

Julia se uită în ochii verzi ca marea ai prietenei ei.

– Fi amabilă cu el, Arlyss – cred că îi pasă de tine, cu adevărat.

Mica actriță se încruntă inconfortabil.

– Am să-i mulțumesc frumos pentru portret.

– Da, vorbește cu el, o îndemnă Julia. Ai putea să descoperi că-ți place. Judecînd după lucrările lui, e un bărbat profund – și arată destul de bine.

– Presupun, rosti Arlyss gînditoare. Îi aruncă portretului o privire plictisită și i-l dădu Juliei. Nu pot să-l fac pe domnul Scott să aștepte. Ești așa de bună să-l pui în cabina mea?

– Sigur că da. Julia își încrucișă superstițioasă degetele, cînd Arlyss plecă. Un zîmbet ironic se răs-pîndi pe figura ei. Crezuse despre ea că e practică, chiar cinică, dar mai exista o parte a ei ce rămăsese încă romantică. Sperase că Arlyss va găsi dragoste la cineva care ar aprecia-o, indiferent de greșelile ei, indiferent cît greșise în trecut. Dar confuză, Julia conștientiză că o făcea să se simtă mai bine să știe că, chiar dacă propria ei situație era mizerabilă, cel puțin altcineva putea să fie fericit în dragoste.

Pauline ridică ochii de pe muntele de pachete, aflate pe dușumeaua acoperită de covor a dormitorului ei, mov cu áuriu. Era o imagine fermecătoare, înconjurată de grămezi spumoase de panglici și materiale, cu părul negru căzîndu-i într-o dezordine senzuală pe umerii goi. Cînd Damon intră în cameră, buzele ei se desfăcură într-un zîmbet îmbietor.

– Ai sosit tocmai la timp să vezi noile mele achiziții, îl informă ea. Am fost într-o expediție de cumpărături încîntătoare în această dimineață. Se ridică ținînd un articol de îmbrăcăminte la piept, o mantilă ce semăna cu o pînză de păianjen subțire și aurie. Uită-te, iubitule...E făcută pentru a fi purtată peste rochie, ca o podoabă, dar cînd sîntem în intimitate, am să o îmbrac exact așa.

Plină de grație o trase peste cap lăsînd țesătura strălucitoare să-i alunece pe trup și, în acelaș timp, permițînd rochiei de dedesubt să cadă. Rețeaua de aur spori frumusețea rotundă a trupului ei, nefăcînd nimic pentru a ascunde triumghiul întunecat dintre coapse, sau bobocii roz-cafenii ai sfîrcurilor întărite. Excitarea străluci în ochii ei catifelați și își

linse buzele apropiindu-se de el încet.

– Fă dragoste cu mine, murmură ea. Pare o veșnicie de cînd nu m-ai mai atins.

Damon se uită la Pauline inexpressiv, fiindu-i greu să creadă că nu putea fi mișcat deloc de o femeie, pe care odată o găsise ispititoare.

– N-am venit aici pentru așa ceva, rosti el ținîndu-și brațele deoparte și de alta a trupului, în timp ce ea torcea și se freca de el. Vreau să vorbim

– Da...după aceea. Ea îi prinse mîna și încercă să i-o pună pe sîni.

Încruntîndu-se, Damon se retrase.

– Vreau să cunosc numele medicului tău. Cel care a constatat sarcina.

Interesul erotic dispăru de pe figura Paulinei, înlocuit de o expresie tulburată, în defensivă.

– De ce?

Damon îi aruncă o privire fermă.

– Cum îl cheamă?

Pauline se îndreaptă spre pat, întinzîndu-se pe cuvertura groasă din brocart. Lascivă ca o pisică, trasă un contur pe material, cu vârful unui singur deget.

– Doctorul Chambers. E un medic foarte bătrîn, de încredere, care mi-a asistat familia ani de zile.

– Vreau să-l cunosc.

– Ce drăguț din partea ta să arăți un astfel de interes, dragule, dar nu e nevoie...

– Faci tu aranjamentele, sau va trebui să le fac eu?

O îmbujorare acoperi pielea Paulinei, de vinovăție sau de furie, el nu putea să spună.

– Pari așa *acuzator*. Nu crezi, cînd îți spun că vom avea un copil?

– Cred că această sarcină „accidentală” e afurisit de convenabilă pentru tine, rosti el tăios. Și cred că e timpul să încetăm să mai jucăm teatru.

– N-am jucat niciodată teatru cu tine...

– Nu? o întrerupse cu un zîmbet răutăcios.

Abandonînd atitudinea pisicească, Pauline se ridică dreaptă.

– Refuz să discut orice cu tine, cînd ești așa de pomit.

El o privi rece.

– Vreau să faci aranjamentele necesare, pentru a mă întâlni cu doctorul Chambers.

– Nu poți să dispui de el ca de un servitor – și nici de mine, în această problemă.

– Cred că am plătit pentru acest privilegiu.

Scoțînd un sunet furios, Pauline aruncă în el cu o pernă brodată cu auriu. Aceasta căzu pe dușumea, la picioarele lui.

– Nu e nevoie să te porți cu atâta superioritate. Nu a fost vina mea că m-ai lăsat gravidă, și nici că ești ținut în frîu de o soție, pe care nu poți nici măcar să o localizezi. Ai făcut vreun progres în această privință?

– Asta nu te interesează pe tine.

– Am dreptul să știu, dacă se va naște ca bastard copilul meu!

– Ți-am spus că am să am grijă de tine și de prunc. Intenționez să-mi țin această promisiune.

– E la mare distanță de a te însura cu mine.

– Am fost forțat de tatăl meu să fac o căsătorie de conveniență. Am să mă duc în iad, mai curînd decît să te las pe tine, sau pe oricine altcineva, să-mi facă același lucru.

– Deci asta e concluzia a ceea ce ți s-a făcut *ție*? Întrebă Pauline cu voce ridicată. Dar ce spui de ceea ce mi s-a făcut *mie*? M-ai sedus, m-ai lăsat grea și acum se pare că intenționezi să mă abandonezi...

– Cu greu se poate spune că erai o școlăriță inocentă. Un zîmbet sardonice îi străbătu figura lui Damon, cînd îi aminti Paulinei cu cîtă nerușinare l-a urmărit, trucurile folosite pentru a-l atrage în patul ei. Și acum era în stare să declare că *ea* fusese sedusă? Ești o văduvă bogată, cu o întregă serie

de legături, dinainte de moartea bătrînului tău soț. N-ăm fost primul tău protector și Dumnezeu știe că n-am să fiu ultimul.

– Ești un ticălos rece, rosti ea, fața ei drăguță schimonosindu-se într-un surîs batjocoritor. Ieși afară! Pleacă chiar în această clipă, cînd sînt conștientă că e periculos pentru copil să mă înfurii așa.

Damon se supuse cu o plecăciune ironică și părăsi atmosfera volatilă și parfumată a dormitorului, întrebîndu-se cum a putut să-și permită să se combine cu Pauline.

Realizînd că era aproape timpul să se întîlnească cu doi administratori, în legătură cu problemele diverselor lui moșii, Damon se îndreptă spre trăsura și îi porunci vizitiului să-l ducă la casa lui din Londra. Nu voia să întîrzie, fiind întotdeauna mîndru să aibă calitățile pe care tatăl lui, obsedat de jocuri de noroc, nu le-a avut niciodată. Deși încercă să-și țină mintea concentrată asupra afacerilor, gîndurile la Pauline și la sarcina ei reveneau întruna.

Damon avea încredere în instinctele lui, care îi spuneau că „pruncul” era o invenție, pentru a-l prinde în cursă...dar trebuia să admită și posibilitatea că Pauline îi spusese adevărul. Era doborît de resentimente. Alți bărbați acceptau uneori să aibă copii cu amantele lor, chiar glumeau despre asta, dar pentru el nu era o problemă ce putea fi tratată cu ușurință. Copilul ar însemna o responsabilitate pentru toată viața.

Damon gemu și se frecă la ochi obosit.

– Nu există nici un copil, bombăni el într-un amestec de speranță și frustrare. Minte – sigur minte.

Cînd sosi acasă și intră pe ușa din față, majordomul îl informă că administratorii îl așteptau deja în bibliotecă.

– Bine, rosti cu bruschete Damon. Oferă-le niște ceai și o tavă cu sendviciuri. Mă aștept ca întrunirea să dureze ceva.

– Da, my lord, dar... Majordomul întinse mîna după o tăviță de argint, pe care fusese depus un bilet sigilat. Poate vrei să citești asta. A sosit nu de mult, adus de un mesager care părea foarte grăbit.

Încruntîndu-se, Damon rupse sigiliul și recunoscu mîzgăliturile grăbite ale fratelui lui mai mic, William. Privirea lui se plimbă rapid peste bilet.

Damon,

Mi-e teamă că, de data aceasta, am dat peste un necaz adevărat. Mîine trebuie să mă duelez. Cererea mea e ca tu să fii secundul meu și să-mi dai sfaturile necesare. Te rog, vino imediat în Warwickshire și salvează pielea singurului tău frate,

William

Nervii lui Damon se încordară brusc, de îngrijorare. Era obișnuit cu răfuielile și ghinioanele lui William, dar nimic n-a fost așa apropiat de ceea ce se întîmpla acum. „Dumnezeule, Will, acum ce ai mai făcut?” O încruntare prevestitoare de furtună i se aștemu pe figură. „La dracu'! Fratele meu trebuie că e ultimul om din Anglia care nu știe că duelul nu mai e la modă.” Își ridică privirea și văzu o urmă de simpatie în ochii de obicei impasibili ai majordomului.

– Aparent, William a făcut-o din nou, mîrîi Damon. De data aceasta a fost provocat la duel.

Majordomul nu fu surprins. Caracterul nesocotit ai tînărilor Savage era binecunoscut tuturor membrilor personalului.

– Aș putea să fiu de vreun ajutor, my lord?

– Da, făcu acesta semn în direcția bibliotecii. Spune-le celor doi, că am fost chemat în altă parte, într-o problemă urgentă. Să reprogrameze întîlnirea pentru luna viitoare. Între timp, mă duc să scriu un bilet, care trebuie dat doamnei Jessica Wentworth, pe Somerset Street. Trebuie să-l primească în după-amiaza aceasta, fără întîrziere.

O adiere rece și plină de negurile lunii septembrie trecu prin grădinița din spatele casei Juliei. Părul lăsat liber fu împrăștiat și răvășit de vînt și ea și-l aruncă peste umăr. Înconjurată de mireasma îmbătătoare a rosmarinului, a piperului sălbatic și a altor ierburi parfumate, se așeză pe o mică bancă albă și desfăcu notița ce îi zăcea în poală.

Dragă Julia,

Din păcate, planul meu de a te vedea diseară s a schimbat. Trebuie să plec imediat la moșia Savage din Warwickshire, pentru a mă ocupa de o afacere urgentă, ce-l privește pe fratele meu, lordul William. Te voi vizita, imediat după întoarcerea la Londra.

Al tău, Savage

Ca un gînd răsărit ulterior, la sfîrșitul paginii fu adăugată o ultimă propoziție: *Nu regret nimic din ce s-a întîmplat între noi – sper că și tu simți la fel.*

Tulburată de notița formată din cuvinte ațît de concise, Julia o citi din nou și se încruntă nefericită.

Un sentiment de stînjeneală se revărsă asupra ei. În mod cert, ultimele cuvinte intenționaseră să fie un fel de asigurare, nu știa dacă efectul era de ușurare, sau de spaimă. Se apucă să mototolească scrisoarea, dar pînă la urmă se trezi ținînd-o strîns lipită de ea.

Lordul William Savage, cumnatul pe care nu-l întîlnise niciodată! Se întrebă dacă tipul avea realmente necazuri, sau dacă servea doar ca o scuză convenabilă, ca Damon să evite să o vadă. În ciuda cuvintelor lui, ce spuneau cu totul altceva, era posibil să fi regretat că și-a petrecut noaptea cu ea. Poate că așa se practica, să i se spună femeii că nu regretă, cînd de fapt adevărul era altul.

Roșind de jenă și nesiguranță, Julia se întreba dacă îi displicuse ea în vreun fel, dacă el descoperise că e mai puțin pasională și excitantă decît lady Ashton. N-a știut ce să facă, sau cum să-l satisfacă. Poate că el considera că experiența l-a dezamăgit sau, și mai rău, l-a amuzat. Damon trebuie că se așteptase să se culce cu o iubită experimentată, nu cu o virgină stîngace.

Julia se strîmbă și se mustră singură. Mai bine să-și amintească faptul că ea voia anularea căsătoriei, că nu putea să-și abandoneze niciodată cariera și independența și să trăiască sub pumnul de fier al unui bărbat foarte voluntar. Ar fi o treabă bună, dacă ea i-ar fi displicut cu adevărat – în acest fel, el va fi de acord să-și sfîrșească mariajul fără remușcări.

Zidurile de un auriu palid ale castelului Warwickshire, dominînd semeț și senin peisajul rural, nu dădeau de bănuț harababura din interior.

Soarele tocmai apăruse pe cer, aruncînd umbre lungi pe pămînt și scoțînd în evidență strălucirea de diamant a ferestrelor acestei structuri medievale.

Damon locuise aici cea mai mare parte a vieții, renunțînd la plăcerile pe care un tînăr le-ar fi putut găsi la Londra, pentru a sta cu mama lui, în ultimii ei ani de viață. Ea suferise de lungă și dureroasă agonie a tuberculozei și el suferise alături de ea. Încă își amintea nenumăratele ocazii, cînd ridicînd ochii dintr-o carte sau un ziar pe care i le citea cu voce tare, descoperirea privirea neliniștită cu care-l fixa.

– Ai grijă de fratele și de tatăl tău, îl implora ea. Vor avea nevoie de îndrumarea și protecția ta. Mi-e teamă că tu ești singurul, care poate să-i ferească de o adevărată ruină. În timpul celor cinci ani de la moartea ei, făcuse tot ce putuse pentru a-și ține promisiunea, deși nu fusese ușor.

Intrînd cu pași hotărîți în marele hol de la intrare și apoi în salonul larg de la primul nivel, Damon își descoperi fratele răsturnat pe o sofa tapițată cu damasc, cu un pahar de coniac în mîină. Judecînd după ochii lui injectați și aspectul neîngrijit, părea că William petrecuse cea mai mare parte a zilei aici, întreținîndu-și amărăciunea cu ajutorul unei porții sănătoase de tărie.

– Dumnezeu! Sînt încîntat că ai venit, rosti William cu pasiune luptînd să se ridice de pe sofa. Pe jumătate, am crezut că ai să rămii la Londra și ai să mă lași în voia sorții.

Damon îi privi cu o afecțiune ambiguă.

– Nu, deloc. După tot ce am investit în tine.

Dîndu-se într-o parte pentru a-i face loc, William scoase un oftat îmbufnat.

– Nu m-am duelat niciodată, înainte. Nu-mi pasă dacă încep acum.

– Nu asta intenționam eu pentru tine. Damon se încruntă. Care a fost reacția tatei?

– Toată lumea conspiră să nu-l lase să afle. Cu sănătatea lui precară, în mod sigur l-ar termina, dacă ar auzi așa ceva.

Damon dădu din cap nefiind de acord.

– În afară de un simț prost al afacerilor, tata nu e cretin. Ar trebui să afle adevărul, mai bine decît să se meargă în vârful picioarelor și să se păstreze secrete față de el.

– Atunci, spune-i tu. Nu pot-să mă determin să arunc o astfel de grijă pe capul unui om pe moarte.

Dîndu-și ochii peste cap, Damon se așeză alături de fratele său mai mic, luîndu-i din mîină paharul cu coniac.

– Lasă naibii spirtoasele, îl sfătui el. Nu-ți va face nici un fel de bine, dacă te îmbeți. Se uită în jur după o măsuță, pe care să pună coniacul băut pe jumătate. Negăsind nimic convenabil în apropiere, dădu el însuși peste cap ultimele cîteva înghițituri, închizînd ochii la moliciunea și plăcerea băuturii.

– Era al meu, rosti indignat William.

Damon îi aruncă o privire de avertizare.

– Aveam nevoie de un întăritor, după călătoria pe care am făcut-o. Acuma, de ce nu-mi spui ce dracu' ai făcut, de ai intrat în mizeria asta? Am avut planuri mai mari pentru seara aceasta, decît să vin să te scot din altă situație neplăcută.

– Nu știu exact cum s-a întîmplat. Amuzat, William își trecu mîinile prin părul negru ciufulit. A fost o treabă așa neînsemnată. Noaptea trecută am

participat la un bal dat de familia Wyvill, o treabă simplă, de la țară...Am valsat cu tînăra Sybill și ne-am strecurat afară, în grădină...și următorul lucru pe care-l știu e că fratele ei, George, m-a provocat la duell!

N-a fost prea greu pentru Damon să citească printre rînduri. Familia Wyvill din Warwickshire, bine situată și cu titlu nobiliar, era cunoscută pentru firea lor neplăcută.

Din cîte își aducea aminte, Sybill nu putea să aibă mai mult de șaisprezece sau șaptesprezece ani. Orice ofensă adusă ei ar fi fost privită ca un afront mortal pentru onoarea familiei.

– Ce ai făcut, Will? Întrebă Damon pe un ton amenințător.

– Tot ce am făcut a fost să o sărut! N-a fost nimic altceva – cu greu mi-aș risca viața pentru așa ceva, poți să fii sigur! George și cu mine nu ne-am înțeles niciodată. Îl bănuiesc că ne spiona, pentru a avea o scuză ca să mă provoace – afurisitul ăla cu capul înfîrîntat...

– Lasă calificativele pentru mai tîrziu, îl întrerupse Damon sec. Singurul mod de a rezolva problema este să iei legătura cu bătrînul lord Wyvill. El conduce familia cu o mîină de fier și e singurul, care poate să oprească întreaga afacere, dacă vrea.

Ochii albaștri ai lui William se deschiseră mari, plini de speranță.

– O să vorbești tu cu el, Damon? Dacă poți să-l convingi să-l facă pe George să-și retragă provocarea...

– În primul rînd, vreau adevărul. Ești sigur că tot ce ai făcut a fost să o săruți pe Sybill?

William nu îl privi în ochi.

– În cea mai mare parte a timpului.

Damon se încruntă.

– Dracu' să te ia, Will! Cu toate prostituatele și barmanițele, de aici pînă la Londra, de ce te-ai apucat să agrezezi o fată supravegheată?

– N-am agresat-o! Se uita la mine cu niște ochi așa blînzi, ca de căprioară, invitîndu-mă să o sărut și atunci am făcut-o, în mod categoric a fost un sărut împărtășit... după care George a sărit afară din tufișuri, ca un nebun.

– Și Sybil, nevoind să atragă blamul familiei, s-a declarat cu desăvîrșire nevinovată și a spus că tu ai ademenit-o afară și ai încercat să o seduci.

William dădu viguros din cap.

– Da, asta e exact ce s-a întîmplat. Și nu te uita la mine, ca și cum n-ai fi fost tentat niciodată de o tînră frumoasă și inocentă! Drace, probabil că și tu ai făcut aceleași fapte, la vîrsta mea.

– La vîrsta ta, încercam ca un damnat să opresc să-mi fie îngropată familia sub un munte de datorii. Aveam prea puțin timp, pentru a-mi pierde vremea cu fete ca Sybill

Wyvill.

Fratele lui își încrucișă brațele în defensivă.

– S-ar putea să nu fiu așa de sfînt ca alții, dar nu sînt nici așa de rău.

Damon zîmbi întunecat.

– Un motto foarte adecvat familiei Savage.

După ce s-a spălat și și-a schimbat costumul de voiaj, Damon s-a dus la moșia Wyvill, aflată doar la cîțiva kilometri de castel. Cu toată averea lor substanțială, familia Wyvill locuia într-un ciudat conac

de țară, pe jumătate ascuns într-un crîng de mesteceeni argintii și tufișuri de rododendroni. Îmbrăcat în haine sobre, corespunzătoare situației, Damon rugă majordomul să-i transmită salutări lordului Wyvill și să-i ceară permisiunea de a-l vizita cîteva minute. Majordomul dispăru, dar se întoarse repede și-l conduse în bibliotecă.

Lordul Wyvill, care era doar cu puțin mai în vîrstă decît tatăl lui Damon, Frederick, stătea într-un fotoliu larg din piele, în fața unui foc mic, cu picioarele întinse spre flacăra jucăușă. Pentru că îl întîlnise de multe ori înainte, Damon știa că e un bărbat ambițios, care-și dădea importanță și era nemărginit de mîndru de copiii lui. Sybill era singura lui fiică și nu făcea nici un secret din planurile lui de a-i asigura o partidă splendidă. Doar un duce, sau un marchiz ar fi fost corespunzător, fără să se mai menționeze averea, ce trebuia să fie la fel de impresionantă ca și sîngele lui albastru. Damon se îndoia că William era ceea ce avea Wyvill în minte, ca ginere.

Wyvill ridică o mîină durdulie spre Damon invitîndu-l să se așeze în fotoliul de lîngă el. Lumina focului dansa cu o strălucire tremurătoare pe capul lui chel.

– Savage, rosti el cu o voce profundă, care suna discordant provenind de la un bărbat atît de scund. Am auzit că fratele tău – ticălos insolent – te-a chemat în ajutor. Ei bine, aceasta e o situație, din care nu vei putea să-l scoți. S-a purtat dezonorant și trebuie să răspundă.

– Vă înțeleg sentimentele, sir, răspunse grav Damon. Se pare că William a mers într-adevăr prea departe. Totuși, în interesul bunului renume al fiicei,

ca și al fiului vostru, am venit să vă rog să opriți duelul. George își va retrage provocarea, dacă i-o veți cere.

– Și de ce să fac asta? Întrebă Wyvill, cu gura lui rotundă strînsă de furie. Prețioasa mea Sybill, o fată naivă și inocentă, a fost distrusă, reputația ei *pătată*.

– De un sărut? Întrebă Damon ridicînd o sprînceană. Nu e o interpretare prea aspră? O fată frumoasă, o grădină sub clar de lună...oricine poate înțelege de ce William și-a pierdut capul.

– N-ar fi trebuit să fie niciodată în grădină, singur cu fiica mea, insultînd-o pe propria mea moșie, nici mai mult, nici mai puțin!

– Da, știu. Vă dau cuvîntul că William vă va da satisfacție în orice fel doriți, dacă îl veți convinge pe George să-și retragă provocarea. Am putea să ajungem la alt aranjament. Sînt sigur că sînteți, ca și mine, la fel de lipsit de dorința de a curge sînge între familiile noastre. Mai mult, dacă mîine va avea loc duelul, reputația Sybillei va suferi. Ceea ce, în această clipă, e doar un mic incident, ușor de uitat, va deveni un scandal. Birfele o vor însoți, peste tot unde se va duce. În timp ce vorbea, Damon se uită cu grijă la fața celuiilalt bărbat și văzu, cu satisfacție, că marca-se un punct. Dacă Sybill va fi centrul unui scandal, va deveni mult mai dificil pentru ea să se mărite bine.

– La ce aranjament te gîndești? Întrebă suspicios Wyvill.

Damon ezită și întîlni privirea celuiilalt.

– Asta depinde de ceea ce v-ar satisface pe voi. Ar rezolva problema, dacă William i-ar oferi Sybillei mîna? Era o sugestie, față de care se simțea în sigu-

ranță făcînd-o, pentru că știa că Wyvill avea ambiții mai mari, decît să-și mărite fiica cu al doilea născut al unei familii.

– Nu, rosti Wyvill, bărbia lui dublă clătinîndu-se cînd dădu din cap. Fratele tău nu are nici mijloacele, nici caracterul, celui pe care mi-l doresc eu ca ginere. Făcu o pauză un lung moment și o privire vicleană îi apăru pe figură. Totuși... am eu de sugerat o alternativă.

– Da? Damon îl privi intens.

– În ce mă privește, onoarea mi-ar fi satisfăcută, dacă te vei însura *tu* cu Sybill.

Damon simți cum sprîncenele lui se ridică pînă la rădăcina părului. Avu nevoie să-și dreagă glasul de cîteva ori, înainte de a putea răspunde.

– Sînt flatat, rosti răgușit.

– Bine. Am să o chem pe Sybill și poți să-i ceri imediat mîna.

– Lord Wyvill, eu... am ceva să vă mărturisesc. Brusc, Damon fu izbit de nostimada situației și simți cum un hohot trădător i se ridică din gît. Reuși totuși să-l rețină să nu irumpă. Sybill e o fată adorabilă, sînt sigur, și în oricare alte circumstanțe...

– Dar? îl îndemnă Wyvill încruntîndu-se ca un bulldog.

– Nu pot să mă însor cu fiica voastră.

– De ce nu?

– Sînt deja căsătorit.

Timp îndelungat nu se auzi nici un zgomot, în afară de pîlpîitul micului foc. Ambii bărbați se uitau în flăcările ce dansau, în timp ce Wyvill rumega extraordinara declarație. După o vreme vorbi, cu o voce grea de suspiciune.

– Este pentru prima oară, cînd aud așa ceva.

– A fost un secret foarte bine păstrat, multă vreme.

– Cine e?

– Fiica lordului Hargate, Julia.

– *Hargate*, repetă Wyvill, cu scurtele lui sprînce-ne arcuite, ca două semne de întrebare. Am auzit că a fost trimisă la o școală din Europa – sau expediată la o mănăstire. Ce s-a întîmplat în tot acest timp? Ai ascuns-o la mansardă, sau în pivniță?

– Nu chiar.

– Atunci de ce...

– Mi-e teamă că nu vă pot explica amănuntele, sir.

Arătînd îngrozitor de dezamăgit, Wyvill acceptă declarația, cu cît mai multă grație posibilă.

– Păcat. Ai fi făcut o treabă bună însurîndu-te cu Sybill a mea.

Damon făcu tot ce putu, pentru a afișa o expresie încărcată de regrete.

– Sînt convins de asta, lord Wyvill. Dar, în ce-l priveșt pe William...

Celălalt bărbat făcu o mișcare disprețuitoare, pentru a exclude problema.

– Am să-i spun lui George, că nu va avea loc nici un duel. Hai să spunem însă că îmi datorezi o favoare, ce va fi stabilită la o dată ulterioară.

Damon lăsă să-i scape un oftat de ușurare, de abia perceptibil.

– Mulțumesc, sir. Între timp, am să-l iau pe William din Warwickshire, pentru a elimina orice altă tensiune.

– Asta ar fi de apreciat.

Schimbară salutări cordiale de rămas bun și Damon părăsi încăperea, cu o mare senzație de ușurare. Când trecu pragul, îl auzi pe Wyvill bombănind către el însuși:

– *Hargate*... nici o fată de-a lui nu poate *spera* să o egaleze pe Sybill.

După ce i-a comunicat lui William noutățile bune, Damon fu tentat să se ducă imediat în camera lui și să se culce. Fusese o zi lungă și avea nevoie de puțină intimitate, pentru a se odihni și a reflecta. Totuși, mai exista o datorie, la care era de așteptat să participe. Îndreptîndu-și umerii, se duse spre apartamentul tatălui său. Spera ca ducele să se fi retras la culcare, dar cînd se apropie de ușa dormitorului, văzu o lumină strălucind din interior și auzi vocea unei femei, care citea cu voce tare dintr-un roman.

Bătînd ușor în ușa întredeschisă, Damon intră înăuntru. Deși tatăl lui, Frederick, suferise o serie de hemoragii cerebrale, ce îl lăsaseră parțial paralizat pe partea dreaptă, încă mai deținea multă vigoare. Avea frumusețea aspră a unui Don Juan, un bărbat care se bucurase în cea mai mare parte a vieții de plăcerile lumești și nu regretase niciodată nimic. Îi plăcea să povestească istoria orgiilor lui trecute nenumăraților prieteni, care încă mai veneau să-l viziteze în mod regulat și să se lase în voia amintirilor.

Proptit de o grămadă de perne luxoase, în mîină cu un pahar de lapte aburind, ducele părea că se simte cît se poate de confortabil. Era dificil de spus de ce se bucura mai mult, de roman, sau de farmecele tinerei asistente atractive, care veghea la

căpățiiul lui. Femeia întreruipse cititul și ducele ridică privirea, în expectativă.

– Am așteptat, rosti tatăl lui, cu vocea ușor neclară din cauza condiției sale fizice.

De ce n-ai venit... mai devreme?

– A trebuit să am grijă de ceva. Damon făcu o pauză și adăugă întunecat. O problemă care-l implică pe William.

– Iarăși? Ducele se bucurase întotdeauna ascultînd povestirea escapadelor fiului său mai tînăr, în mod clar simțînd că el și William aveau foarte multe în comun. Spune-mi. Făcu un gest către asistentă să elibereze scaunul pe care-l ocupa.

Cînd sora părăsi camera, Damon se așeză lîngă duce.

– Arăți bine, comentă el.

– Da, sînt destul de bine. Frederick băgă mîna sub perne, scoase un flacon de

argint și turnă o cantitate serioasă de coniac în laptele fierbinte.

– Nu te schimbi deloc, rosti Damon clătînd din cap cu mîhnire, cînd tatăl lui îi oferi flaconul.

Ducele păru o clipă dezamăgit de refuzul fiului său, apoi ridică din umeri resemnat.

– Nici tu. Dădu peste cap o înghițitură bună de lapte botezat cu coniac și plescăi din buze. Acum... despre William?

Cît mai realist posibil, Damon îl informă în privința evenimentelor din ultimele două zile. Așa cum se așteptase, darea de seamă păru că-l distrează mult pe Frederick. La început păruse destul de indispus, dar neplăcerea a fost în curînd înlocuită de greșitul sentiment al mîndriei masculine.

– Nebunul, puști îngăduitor cu el însuși... zise ducele chicotind. William are morala unui cotoi.

Damon se încruntă.

– Comportamentul lui e surprinzător, după exemplele pe care i le-ai dat în toți acești ani?

– Ah...ai ajuns și aici, rosti Frederick resemnat făcând un gest către laptele lui pe jumătate terminat. Încearcă să lași asta la ușa mea, ești bun?

Întotdeauna îl înfuriase pe Damon, faptul că tatăl lui n-a regretat niciodată nimic, că era cu desăvârșire împotriva acceptării responsabilității pentru acțiunile lui.

– Sînt îngrijorat că William îți va urma exemplul, bombăni el. Pare să aibă aceleași gusturi pentru cocote și pariuri, ca și tine.

– Și dacă e așa? Ce i se poate întîmpla, cel mai rău?

– Poate să termine împușcat într-un duel, sau să transforme o avere în datorii.

Tatăl lui îl privi cu o indiferență înnebunitoare.

– Nu mi-aș face griji în legătură cu datoriile. Banii vin încontinuu, într-un fel sau altul.

– Ce bine știi eu asta! Damon era plin de un sarcasm amar. Veneau destul de ușor acum optsprezece ani, nu-i așa? Ai adus familia la un pas de sărăcie și i-ai dat lordului Hargate ocazia perfectă, să apară cu oferta unei dote mari. Tot ce ai avut de făcut a fost să-ți însori fiul de șapte ani cu fiica lui, care de-abia ieșise din scutece.

Frederick oftă și își puse paharul gol pe noptieră.

– Poți să mă acuzi de orice vrei... inclusiv de situația neplăcută a lui William și de insatisfacția ta proprie față de viață. Sînt convins că n-am fost tatăl

care ar fi trebuit să fi fost. Dar fapt e, că am făcut ceea ce a trebuit să fac. De ce trebuie să stărui asupra trecutului, în loc să privești înainte, spre viitor?

– Pentru că ani întregi a trebuit să elimin mizeriile provocate de tine și acum, se pare că trebuie să fac același lucru pentru William – și sînt afurisit de obosit de toate astea!

– Suspectez că, într-un fel, mai curînd îți place, roști ducele blajin. Te face să te simți superior, pentru că îți conduci viața cu decența și responsabilitatea pe care William și cu mine nu am reușit să le atingem. Căscă și se lăsă pe spate, pe perne. Cerul să o ajute pe biata Julia, cînd ai să o găsești. Mi-e teamă că nu va fi o soție suficient de puritană pentru a ți se potrivi, chiar dacă e o Hargate.

Damon deschise gura să argumenteze, dar o închise brusc, cînd ecoul vocii Juliei îi trecu prin minte. *Ce s-ar putea să iasă dintr-o relație între noi?... M-am schimbat în cineva complet necorespunzător ție... Tu ai dori să abandonez tot ce am realizat, iar tot ce doresc eu e să fiu fericită.*

Ducele zîmbi ușor, cînd văzu expresia tulburată de pe fața fiului său.

– Știi că am dreptate, nu-i așa? Poate că ceea ce ai tu nevoie e să iei exemplul de la William. Un bărbat trebuie să aibă cîteva slăbiciuni....altfel devine mortal de plictisitor.

Văzînd că tatăl lui părea obosit, Damon se ridică și îi aruncă o privire exasperată. De puține ori în viața lui și-a bătut capul ducele cu adevărat să-i dea sfaturi și nici unul dintre acestea n-a avut sens.

– Am să te vizitez din nou dimineață, înainte ca William și cu mine să plecăm.

Frederick dădu din cap.

– Trimite asistenta să aibă grijă de mine. Făcu o pauză și adăugă gânditor: știi, îmi amintești de lordul Hargate, în tinerețe. Era exact la fel de auto-controlat și întotdeauna gata să-i facă și pe ceilalți corespunzători noțiunii lui despre corectitudine.

Momentan, Damon fu ultragiatic, revoltat de ideea că putea fi stabilită o asemănare între el și lordul Hargate. Dar în același timp, nu putea să se oprescă să nu se întrebe, dacă nu era și adevăr în asta. Și mai tulburătoare era posibilitatea ca și Julia să fie de acord. Oare era așa de rigid și dominant, încât ei să-i fie frică că îi va transforma viața într-o repetare a copilăriei?

Brusc deveni îngrozitor de nerăbdător să se întoarcă la Londra și să o facă pe Julia să înțeleagă, că nu va încerca să o schimbe, sau să o îndepărteze de ceva...dar oare acesta era adevărul? Nu putea să garanteze că i-ar accepta cu ușurință cariera, lumea teatrului de care aparținea, sau independența ei îndărătnică. Poate că cel mai bun lucru era să o elibereze pe Julia...dar asta părea să fie cea mai imposibilă alternativă, dintre toate.

CAPITOLUL 7

Seara premierei cu *Înșelătoria Doamnei Mele*, cea mai nouă piesă a lui Logan Scott, atrase o mulțime de proporții uluitoare. Aristocrații își trimisese servitorii să le ocupe și să le rețină locuri, cu câteva ore înainte ca spectacolul să înceapă, conform programului. Clădirea aproape sărea în aer, din cauza mulțimii înflăcărâte. La galeria de un shilling, unde se aflau locurile cele mai ieftine, oamenii se certau și se băteau, pentru a-și apăra teritoriul, împotriva celor ce voiau să le ia locul.

În siguranță față de iadul de jos, Damon și William priveau din una din lojile private, de la al treilea nivel. O cîntăreată angajată să întrețină mulțimea lupta să se facă auzită, în ciuda zgomotului.

– Ce adunătură, comentă William. Îl privea pe Damon cu un semi-zîmbet curios. Nu seamănă cu tine insistența de a participa la premiera unei piese. Acuma, de ce?

– Sînt sponsorul teatrului *Capital*, răspunse neutru Damon. Vreau să văd cît de bine a fost folosită investiția mea.

– Merge vorba că piesa asta e foarte bună, îl asigură William. Dar aş fi vrut să-mi permiţi să aduc şi o însoţitoare sau două. E păcat să rămână goale două locuri din loja noastră. Se întâmplă să cunosc cele mai încântătoare gemene, ambele roşcovane...

– N-ai vînat suficiente fuste pentru o săptămînă? Îl întrerupse Damon clătînînd din cap cu tristeţe.

Un rînjit se lăţi pe faţa lui William.

– Am crezut că mă cunoşti mai bine, încît să nu pui o astfel de întrebare. Cînd fratele lui mai mare nu-i înapoie zîmbetul, expresia lui William se îmbîlnzi interesată. Te gîndeşti la Pauline? întrebă el. În timpul voiajului pînă la Londra, Damon îi spusese totul despre presupusa ei sarcină şi dorinţa lui ca starea ei să fie confirmată de un medic. Nu mi-aş face griji, rosti pragmatic William. E mai mult ca sigur că Pauline minte. Ştie că, dacă poate să te facă să crezi că e însărcinată, eşti genul de bărbat care se va simţi silit de onoare să se însoare cu ea.

Un zîmbet ironic străbătu buzele lui Damon.

– Nu sînt chiar aşa onorabil, cum îţi închipui.

– În viaţa ta n-ai făcut vreodată ceva egoist. Ai făcut sacrificii pentru bunăstarea familiei, pe care eu niciodată...

– Indiferent ce am făcut, a fost din motive pur egoiste. Le-am făcut pentru propriul meu cîştig şi propria mea protecţie, astfel încît să nu fiu silit niciodată să fac ceva ce nu vreau să fac.

William oftă şi dădu din cap.

– Întotdeauna ajungi la afurisita aia de căsătorie cu Julia Hargate, nu-i aşa? Hai să încercăm să o uităm măcar pentru o seară, frate, şi să ne bucurăm de piesă.

– Mi-e teamă că e imposibil. Motivul pentru care am insistat să vin în seara aceasta este pentru a o vedea pe ea.

– Pe cine să vezi? William clătină din cap, ca și cum n-ar fi auzit bine. Damon nu-și bătu capul să clarifice, se uită doar la el cu o umbră de zîmbet pe buze. Vrei să spui...că Julia e aici...*În seara asta?* rîse William neîncrezător. Nu, încerci doar să mă faci să par cam prost...

– Am găsit-o, interveni Damon calm, bucurîndu-se de uluirea de pe figura fratelui său. Știu unde s-a ascuns și ce a făcut exact, în ultimii doi ani.

William își trecu mînile prin păr, răvășind șuvițele negre și groase.

– Dumnezeuule, nu pot să cred...cum ai găsit-o? Ai vorbit deja cu ea? De ce nu...

Damon ridică mîna într-un gest ce impunea tăcere.

– Așteaptă. Curînd ai să înțelegi.

Bolborosind și dînd din cap, William se uită la mulțimea din jur și de jos, ca și cum s-ar fi așteptat ca Julia Hargate să sară de pe locul ei și să se des-conspire.

Cîntăreața își încheie recitalul, făcînd reverențe de mulțumire pentru aplauzele răzlețe pe care le primea. După ce părăsi scena, orchestra rămase tăcută un minut, în timp ce muzicienii își pregăteau următoarea partitură. Apoi intonară o melodie drăguță, ca o uvertură, ce preceda începutul piesei. Gradat luminile teatrului se estompară. Valuri de emoție se rostogoliră la parter și la galerie, în timp ce aplauzele și strigătele de nerăbdare se răspîndiră prin loji și prin locurile din fața scenei.

Damon și-o imagină pe Julia așteptînd undeva în afara scenei, ascultînd urletele înflăcărare ale mulțimii, știind că ei pe ea o doresc și o așteaptă. Îl umplu de un amestec ciudat de mîndrie și gelozie, cînd realizează că cei aproape două mii de spectatori, bogați și săraci de-a valma, vociferau așteptînd să o vadă pe soția lui. Doamna Jessica Wentworth devenise subiect de șlagăre, poezii, picturi și gravuri. Toată lumea era încîntată de talentul ei, de figura și aspectul ei. Bărbații o doreau, femeile visau cum ar fi să-i semene, o actriță frumoasă și aclamată, cu toată Londra la picioare.

Se întrebă dacă Julia va vrea vreodată să abandoneze o astfel de adorație generală, pentru răsplata liniștei căsătoriei și a familiei. Ce putea ei să ofere, care să fie preferat tuturor acestora? Bogăția nu însemna nimic pentru Julia – dovedise asta abandonînd averea propriei familii, în favoarea libertății. Și dragostea unui bărbat pălea destul de mult, în față dragostei a mii de oameni. Tulburat de gîndurile sale, Damon privea încruntat scena, chiar și cînd cortina se ridică dezvăluind o imagine spectaculoasă de pe malul oceanului. Pînza fundalului era pictată pentru a înfățișa marea albastră și strălucitoare, iar restul recuzitei delicat pictată, să semene cu o casă elegantă de pe țarm.

Pe scenă intră o siluetă singuratică, o femeie subțire care-și ținea pălăria de panglici și o clătina, în timp ce se uita visătoare la valurile mării. Era Jessica – Julia, care rămase nemișcată, cum cerea rolul, în ciuda aplauzelor tumultuoase ce îi salutară intrarea. Alte actrițe ar fi acceptat salutul sălbatic al mulțimii cu o plecăciune frumoasă, sau o fluturare

din mîna, dar Julia continuă să se mențină pe poziție, așteptînd cu răbdare ca zgomotul să înceteze. Era de o frumusețe eterică, într-o rochie albastră-pal și cu părul blond platinat căzînd în zulufi pe spate.

– Fermecătoare creatură, rosti entuziasmat William. Ce n-aș da să-i gust și eu farmecele!

– Nu, atîta cît trăiesc eu, bombăni Damon aruncîndu-i o privire amenințătoare. E a mea.

William păru uimit de comentariu.

– Vrei să spui că ai făcut-o amanta ta? Nu crezi că ar fi fost mai înțelept să te descotorosești întîi de Pauline?

– Nu, nu e amanta mea. Are drepturi mult mai mari asupra mea, decît atît.

– Nu înțeleg. Damon, nu e... În timp ce William îl privea pe fratele lui mai mare, îi scăpă un hohot sugrumat de neîncredere. Dumnezeuule, doar nu vrei să insinuezi că ea e... nu. Clătină din cap. Nu. repetă cuprins de uimire, uitîndu-se repede de la figura lui Damon, la femeia de pe scenă. Nu poate fi... Julia Hargate? Cum poate fi posibil?

– Cînd a părăsit căminul părintesc, tatăl ei a dezmoștenit-o și ea s-a îndreptat spre

Viața de pe scenă. S-a reinventat ca Jessica Wentworth.

William zise cu ton scăzut și rapid și cu privirea ațintită pe scenă.

– Pe Dumnezeul meu, cred că ești cel mai norocos ticălos care a trăit vreodată! Și mai mult decît atît, ar trebui să săruți *picioarele* tatei, pentru că ți-a aranjat căsătoria cu ea...

– Lucrurile nu sînt chiar așa de simple, rosti Damon înverșunat. Ai impresia că sînt în situația de

a o declara soția mea și a o duce la castelul din Warwickshire?

– Ei bine, mai e de luat în considerație și problema Paulinei...

– Pauline e ultima mea grijă. Julia nu dorește să renunțe la viața pe care și-a clădit-o singură.

William era teribil de uimit.

– Vrei să spui că Julia n-ar vrea să fie soția ta? Oricare femeie cu mintea întreagă ar aspira să se mărite cu un bărbat cu titlul și averea ta...

– După toate aparențele, ea are deja ceea ce vrea.

– O viață în teatru? Întrebă sceptic William.

– E o femeie independentă, cu o carieră plină de succes.

– O femeie care preferă cariera căsătoriei? rosti William părînd ofensat chiar și de idee. E anormal.

– Julia vrea să ia singură hotărîrile care o privesc – deloc surprinzător, după ce toată viața ai fost îngrădită și manipulată de lordul Hargate.

– Aș putea să înțeleg dacă ar fi o ambițioasă, sau o pocitanie...dar o femeie cu aspectul și strămoșii ei... Năuc, William se concentrează asupra întâmplărilor ce se desfășurau în fața lor, pe scenă.

Mai multe personaje își făcuseră apariția, printre care un bătrîn greoi, care stîrni multe rîsete, în rolul tatălui Juliei, cu mari ambiții sociale, și o femeie cu părul ondulat, subreta ei personală. În curînd, apărură și un pețitor înalt, frumos și prietenos. Intenționa să o curteze pe domnișoara aristocrată și să cîștige aprobarea tatălui ei. Urmă o conversație ușoară, încărcată de farmec și satiră socială.

Julia, în rolul Christinei, iradia un amestec de dulceață și solitudine, în mod clar dorind mai mult decît îi permiteau limitele înguste ale vieții pe care o ducea. Scena următoare o arată în căutarea unei aventuri, îndrăznind să pozeze ca menajeră și aventurîndu-se la oraș, fără însoțitoare. Fu relevată o altă pînză de fundal, cu măiestrie pictată, și mai multe piese de recuzită, reprezentînd o comunitate agitată de pe litoral.

Părînd pierdută printre comercianții și orășenii de pe străzile aglomerate, Christine se plimba pe scenă, pînă cînd accidental dădu peste un bărbat înalt, cu părul ca mahonul. Chiar înainte ca Logan Scott să se întoarcă pentru a i se vedea fața, spectatorii știau cine e și izbucniră în aplauze frenetice. Primirea lui fu la fel de fierbinte, ca reacția pe care o stîmiseser Julia, strigătele de aprobare și aplauzele continuînd un minut întreg, sau chiar mai mult. Ca și Julia, Scott preferă să rămînă în rol, așteptînd pînă cînd zgomotul se potoli.

Exista o atracție aproape tangibilă între cei doi, cînd începură să vorbească: Fiecare fibră a trupului Juliei era încordată, plină de prudență și curiozitate. Logan Scott se prezentă ca servitorul unui lord local, dar un rîs apreciativ străbătu spectatorii, deoarece suspectau că această identitate era un truc. Inexorabil topiți unul după altul, cei doi plănuiă să se întâlnească din nou, în secret. De aici, povestea căpătă un ritm sprinten, pe cît de romantic, pe atît de voios.

Privindu-și fratele, Damon văzu că William urmărea piesa cu o atenție fascinată. Măiestria actorilor făcea aproape imposibil gîndul la altceva.

Restul distribuției era plin de elan, iar Logan Scott era la fel de talentat ca întotdeauna, însă Julia era fără îndoială sufletul piesei. Era ca o flacăra ce dansa pe scenă, misterioasă și vibrantă. Fiecare gest părea miraculos de natural, fiecare ridicare și coborîre a vocii, plină de semnificații pătrunzătoare. Era femeia de care fiecare bărbat își imagina că se va îndrăgosti cîndva, dezirabilă și infinit de greu de posedat. Dacă Julia nu-și reafirmase celebritatea înainte de această seară, acest spectacol i-o asigura.

Ceafa lui Damon se înfioră de gelozie, cînd îi văzu pe Julia și pe Logan purtîndu-se ca doi iubiți. Scrîșnea din dinți, de fiecare dată cînd se atingeau. Și în momentul în care se sărutară, teatrul se umplu de nostalgie și de suspine pline de invidie, în timp ce Damon ar fi vrut să sară pe scenă și să-i despartă.

În timpul unei scurte pauze pentru schimbarea decorului, William se întoarse spre Damon cu o expresie speculativă.

– Presupui că Julia și domnul Scott...

– Nu, se repezi Damon, pe deplin conștient la ce se gîndea fratele lui.

– În mod cert *par* ca și cum ar fi.

– Sînt actori, Will. Se presupune că trebuie să se comporte ca doi iubiți – aceasta e cheia poveștii.

– Sînt foarte buni la asta, sosi răspunsul plin de dubii al lui William.

Remarca micșoră flacăra geloziei lui Damon și el luptă să și-o mențină sub control. Cu așa ceva seamănă situația, dacă ești căsătorit cu o actriță. Vor exista îndoiele, resentimente și un permanent motiv de ceartă. Numai un sfînt ar putea să reziste – și Dumnezeu știe că el era departe de așa ceva.

Julia era plină de emoție și de calm față de scopul pe care-l avea de îndeplinit, în timp ce aștepta în culise următoarea ei intrare în scenă. Delicat își șterse cu mîneca pojghița de transpirație de pe frunte, cu grijă să nu-și strice machiajul. Piesa se desfășura minunat de bine și simțea că și ea realizase tot ce sperase, în rolul Christinei.

Hohotele și amuzamentul spectatorilor erau înviorătoare, făcînd ca interpretarea tuturor actorilor să devină scilpitoare. Se apropia una din scenele ei favorite, pe care ea și Logan o interpretaseră la petrecerea de weekend a familiei Brandon. Ea și „James” își descopereau adevărata identitate, într-un amestec de comic și dorință, care spera ea că va face pe toată lumea din teatru să rîdă și totodată să le miște inimile.

Simțind o prezență în spate, se întoarse și-l văzu pe Logan în apropiere, cu fața brăzdată de umbre, în lumina scăzută a culiselor. Ea îi zîmbi, arcuindu-și sprîncenele într-o întrebare mută, iar el îi făcu cu ochiul. Nu se întîmpla prea des să facă cu ochiul.

– Trebuie că ești încîntat, rosti Julia sec. Sau ți-a intrat ceva în ochi.

– Sînt încîntat că n-ai lăsat ca problemele tale personale să se interfereze în jocul tău, murmură el. În seara aceasta ai oferit un spectacol foarte bun.

– N-am spus niciodată că am probleme personale.

– Nici nu era nevoie. Logan o întoarse cu fața spre prelungirea scenei, ce se întindea în spatele culiselor. *Acesta* era singurul lucru care contează. Scena nu te va trăda niciodată, atîta timp cît i te dăruiești în totalitate.

– Tu nu obosești niciodată? întrebă încet Julia, cu ochii la scîndurile lungi ale dușumelei uzate de mii de urme de picioare și de scrijeliturile provocate de decoruri. Tu n-ai vrut niciodată ceva ce nu poți găsi aici?

– Nu, răspunse imediat Logan. Așa ceva e pentru oamenii obișnuiți – ceea ce tu și cu mine nu sîntem. Ascultînd replicile, trecu de ea și intră pe scenă, pentru că îi venise rîndul. Încruntîndu-se, Julia apucă un fald al cortinei de catifea uzată și îi mîngîie moliciunea. Apoi înaintă un pas, pentru a avea o vedere mai bună asupra scenei ce se desfășura, și o văzu pe Aryss așteptînd în culisele din partea opusă. Schimbară un zîmbet și un mic semn din mîină, ambele împărtășind bucuria succesului piesei.

În aer se simțea un miros fierbinte și pătrunzător, mirosul familiar de vopsea, sudoare și de lămpi cu carbid-luminile rampei. Dar în acest amestec, parcă mai era ceva aproape insesizabil. Încruntîndu-se curioasă, Julia privi dincolo de Aryss, spre pînza fundalului și recuzită. Nimic nu părea altfel decît de obicei, dar un al șaselea simț îi spunea că ceva nu e în regulă. Tulburată, se întoarse spre unii din tehnicienii de alături, un grup format din muncitorii care schimbau decorul și din tîmplari, care pregăteau următoarea schimbare a recuzitei. Se întreba dacă și ei simțiseră ceva ieșit din comun, dar aceștia arătau imperturbabili.

Deodată, Julia simți o urmă de fum. Un fior de panică i se răspîndi în trup. Întrebîndu-se dacă nu cumva era imaginația ei, trase cu putere aer în piept. De această dată, mirosul fu și mai puternic. Inima i se opri în piept și gîndurile i se transformară în haos.

Focul distrusese și teatrele *Drury Lane* și *Covent Garden*, cu optsprezece ani în urmă. Ravagiile mortale fuseseră întotdeauna mari în astfel de situații, nu numai din cauza focului și a fumului, ci și din cauza panicii ce se stîrnea într-o clădire așa aglomerată. Oamenii se călcau în picioare și se striveau, chiar dacă focul era repede stăpînit. Se apropia intrarea ei în scenă – deci trebuia să spună cuiva – dar unde izbucnise focul de nu putea să-l vadă?

Ca răspuns la întrebarea ei tăcută, recuzita de pe scenă tocmai izbucni în flăcări. Trebuie că se supraîncălzise vreo lampă, sau vreo flăcără fusese poziționată neglijent, pentru că vîlvătaia traversă lacomă suprafețele acoperite de vopsea. Actorii de pe scenă înțepeniră, brusc conștienți de dezastru, în timp ce din public începură se se audă țipete.

– Doamne, șopti Julia în timp ce personalul teatrului trecea pe lîngă ea, cu un potop de înjurături.

– Isuse blînd, exclamă William privind vrăjit vîlvătaia ce cuprinsese o parte a scenei. Damon, trebuie să ieșim de aici! Lojile de deasupra, de dedesubt și din jur se transformară în iad, cînd spectatorii au realizat ce se întîmplă. Oamenii luptau cu disperare, împingîndu-se și îmbrîncindu-se unul pe altul, în bătălia sălbatică de a scăpa din potențiala capcană a morții. Femeile țipau oripilate, în timp ce bărbații se încăierau și-și cărau pumni, pentru a-și croi drumul prin mulțime.

Damon privea focul de pe scenă realizînd că ar fi un miracol să poată fi stăpînit. Rezervoarele cu apă aflate deasupra scenei păreau să fie de puțin ajutor, în ciuda eforturilor frenetice ale tehnicienilor de a

Înăbuși focul. Flăcări roșii se furișau pe recuzita vopsită și se repeziră la pînza din fundal, aruncînd pe scenă fragmente de decor răsucite și arzînde. Prin fumul și ploaia de foc, Damon putu să vadă silueta subțire a Juliei arcuindu-se și aplecîndu-se, în timp ce împătura o țesătură înmuiată în apă, pentru a izbi flăcările cu ea. Fu apucat de teroare și furie. Ea rămăsese în urmă, împreună cu interpreții masculini și cu tehnicienii, pentru a se lupta cu focul.

– Să te ia naiba, Julia! strigă el, țipătul pierzîndu-se în zgomotul înfricoșător făcut de mulțime. Orice gînd conștient fu părăsit, în nevoia de a ajunge la ea.

Leșind în fugă din lojă, își croi drumul spre una din cele două mari scări gemene ce conduceau în holul principal al teatrului, de la primul etaj. Scările erau întesate de gloata țipătoare, ce se zvîrcolea. William se afla în spatele lui, urmîndu-l îndeaproape cînd se lansă în busculadă.

– Hai să încercîm prin intrarea laterală, gîfii William. Mai puțin aglomerată decît cea principală.

– Tu du-te pe acolo, îi aruncă Damon peste umăr. Eu mă duc înapoi, înăuntru.

– Pentru ce? Pentru Julia? E înconjurată de o duzină de oameni, perfect capabili să aibă grijă de ea. Cînd tu vei ajunge pe scenă, ea va fi deja afară... și ai putea foarte bine să fii prins în capcană!

– Nu o să plece, rosti răgușit Damon stînd lipit de balustradă, apoi croindu-și drumul în jos.

William mîrîi, în efortul de a-l urma.

– Oricine, suficient de nebun să rămînă în furnalul acesta, merită ce primește! Înjură cînd își dădu seama că Damon nu-l asculta. Să fiu afurisit dacă

vin cu tine! Spre deosebire de tine, nu am în trup nici măcar un os eroic.

– Și eu *vreau* să pleci.

– Nu, rosti William ultragiatic. Cu norocul meu, ai să pieri în foc... și atunci eu va trebui să devin fiul cel mare și responsabil... Drace, mai bine îmi încerc norocul aici.

Ignorînd văicărelile fratelui său, Damon continuă pînă ajunsese în josul scării, alunecînd pe balustradă, cînd mai rămăseseră doar cîțiva pași. William îl urmă în fumicar, spre ușile care duceau la parter și la fosa orchestrei. Era aproape imposibil să-ți croiești drum prin revărsarea violentă a mulțimii, dar reușiră să mai avanseze cîțiva pași, pînă ajunseră în mijlocul balamucului. Aerul era îmbîcsit de panica în masă.

Sărind peste șirurile de scaune, în efortul de a ajunge la scenă, Damon o zări pe Julia. Continua să se bată cu flăcările, cu îndrjire, încercînd să le oprească să ajungă la cortină. Tehnicienii luptau alături, pentru a muta piesele inflamabile și a dărîma recuzita, înainte ca vîlvătaia să ajungă la frontispiciul scenei și la schelele de deasupra. Dorind să-și strîngă de gît nevasta, pentru că a intrat într-un astfel de pericol, Damon se tîrî de-a bușilea în jurul fosei orchestrei și apoi se săltă pe scenă.

Pe jumătate orbită de fum, Julia izbea flăcările galbene ce cuprinseseră decorul, în timp ce bucăți de cenușă arzîndă îi ardeau brațele. Respirația îi inflama gîtul sensibilizat, ieșindu-i în suspine furioase de protest. Teatrul nu trebuie distrus – însemna mai mult pentru ea, decît tot ce realizase. Era ușor

conștientă de prezența lui Logan de alături, care lupta disperat să salveze singurul lucru care conta pentru el. Nu va supraviețui pierderii teatrului *Capital* – va rămîne acolo, chiar dacă va arde pînă la temelii.

Brațele ei tremurau de epuizare și își simți trupul clătînîndu-se învăluit de valuri de fierbințeală. De undeva din apropiere, auzi strigăte de avertizare, dar nu se opri din bătălia cu flăcările, ce începuseră să devoreze una din cortinele laterale. Deodată fu izbită puternic și apucată de talie de o forță ce îi tăie răsufierea. Înfiorîndu-se de durere și de șoc, nu putu să facă nici o mișcare pentru a se apăra, cînd fu ținută mai mulți metri de-a curmezișului spațiului liber. În urechi auzea trosnete și șuierături, amestecate cu bubuitul puternic al pulsului ei.

Cînd își dădu de-o parte din ochi o șuviță din părul ud de transpirație, Julia văzu că echipa de tehnicieni dărima recuzita din dreapta scenei. Și ea stătea exact în drum. Cineva o trase, pentru a o feri de pericol, aceeași persoană care acum o plesnea peste fuste, mîna lui coborînd și lovindu-i coapsele și pulpele. Tușind, luptînd după aer, încercă să scape de el, înainte de a-și da seama, cu un fior de oroare, că bucăți din rămășițele arzînde ale pînzei fundalului îi dăduseră foc costumului.

Cînd materialul fustelor fu stins, salvatorul ei se ridică, fața lui dominînd-o întunecată și furioasă. Conturat pe fundalul de foc și fum, arăta ca un diavol. Fața lui bronzată lucea de transpirație, iar pieptul lat i se ridică, atunci cînd inspiră profund înghițind aerul.

– Damon, rosti ea simțindu-și buzele amorțite cînd îi rostiră numele. Părea gata să o ucidă. Mîinile

lui se încleștară în jurul ei și începu să o tragă de pe scenă, în ciuda protestelor ei.

– Jessica? auzi ea vocea lui Logan Scott din apropiere. Își încetase eforturile de a stăpîni focul, ochii lui îngustîndu-se ca niște fante, cînd se uită de la ea la Damon. Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-o de aici!

– Plăcerea e a mea, bombăni Damon.

Clătîndu-se din cauza felului dureros în care o ținea soțul ei, Julia îi permise să o scoată de pe scenă și să o ducă spre foaierea artiștilor.

– Pe aici, reuși ea să spună, înainte de a fi cuprinsă de un atac de tuse. Îl conduse prin spatele teatrului, făcînd o pauză doar cînd simți că mai era cineva cu ei. Se întoarse și întîlni privirea irascibilă a unui bărbat, care semăna izbitor cu Damon. Nu putea să fie decît fratele lui. Lord William? murmură ea.

– Da, e William, rosti nerăbdător Damon. O să avem timp mai tîrziu pentru prezentări. Să mergem.

Încruntîndu-se din cauza strînsorii lui puternice, Julia se îndreptă spre ușa ce da în stradă. Aproape că se izbi de o siluetă, care intra în fugă înăuntru. Era Aryss, clocotind de ușurare și emoție panicată.

– Jessical exclamă ea încîntată. Cînd am realizat că nu ești afară, a trebuit să intru înapoi, să te găsesc... Făcu o pauză, cînd îi zări pe cei doi bărbați înalți și cu părul negru, din spatele Juliei. Un zîmbet amuzat îi lumină fața. Se pare că ești deja salvată. Văd că ar fi trebuit să rămîn și eu înăuntru, în teatru, să aștept un ajutor!

William făcu un pas înainte, oferindu-și galant brațul, pentru a o escorta.

– Te admir că ai avut bunul simț să ieși imediat, domnișoară...

– Barry, completă ea. Figura ei sclipitoare nu omise nici un detaliu al hainelor lui elegant croite și al aspectului întunecat și frumos. Arlyss Barry.

– Lord William Savage, rosti el recomandându-se bombastic. La dispoziția ta, domnișoară Barry.

Rostogolindu-și ochii, Damon o trase pe Julia afară, în aerul rece și proaspăt. Supărată de tratamentul lui brutal, sări de lângă el, imediat ce picioarele îi atinseră pavajul.

– Nu e nevoie să mă tîrăști ca pe un sac cu orz, se repezi ea, fără să-i pese de celelalte persoane care se învîrteau pe strada mică din spatele teatrului.

– Vei avea noroc, dacă n-am să-ți fac ceva și mai rău. Să te bagi într-un astfel de pericol, fără nici un motiv...

– Am vrut să rămîni rosti ea cu căldură. A trebuit să-mi ofer tot ajutorul de care eram în stare. Dacă teatrul arde, nu voi mai avea nimic!

– Vei avea viață; sublinie el pe un ton înțepător.

Alt val de tuse excluse un răspuns, dar reuși să-l privească cu ochi lacrimoși și pătrunzători.

Privind fața înroșită a Juliei, obrajii ei brăzdați de transpirație și funingine, Damon simți cum mult din furia lui se evaporă. Nu văzuse niciodată pe nimeni arătînd așa de curajos și vulnerabil în același timp. Reușind să descopere în haină o batistă, se îndreptă spre ea și începu să-i șteargă murdăria și machiajul de pe față.

– Stai liniștită, murmură el înconjurînd-o cu un braț, cînd ea încercă să se tragă înapoi. După o clipă, simți forma rigidă a spatelui ei începînd să se

relaxeze. Își ridicase fața câțiva centimetri, pentru a-i permite lui un acces mai bun. Cu grijă, el folosi un colț curat al batistei, penru a-i tampona ochii.

– William, murmură el, conștient de tentativele fratelui său de a flirta cu actrița cu părul ondulat de lângă el, încearcă să-l găsești pe vizitiul nostru, în fața teatrului, și spune-i să aducă trăsura aici, în spăte.

– Ar avea mai mult sens să închiriez o birjă, rosti William, în mod clar nevoind să plece de lângă Arlyss. Strada din față e probabil plină de oameni, cai, trăsuri – ar fi un miracol să gădesc...

– Du-te, rosti scurt Damon.

– Bine. Bine. William se uită la Arlyss cu un zîmbet plin de speranță. Nu pleca nicăieri. Nu te mișca de aici. În curînd sînt înapoi.

Chicotînd drept răspuns, Arlyss se prefăcu că-l salută și îl privi admirativ cum plecă cu pași mari.

Julia ridică ochii la fața lipsită de expresie a soțului ei.

– N-am știut că ești aici, în seara asta. Nervii ei fuseseră gata să pleznească din cauza încercărilor din teatru și, cu tot pericolul în care fusese și bolnavă de grijă pentru ce se mai întîmplase în continuare acolo, se simțea totuși ciudat de reconfortată. Părea că nu există un loc mai sigur pe lume, ca în brațele lui Damon.

Batista moale continua să se miște pe fața ei în tamponări blînde.

– N-am avut timp să te anunț, rosti el. L-am luat pe William din Warwickshire și m-am întors la Londra, cît mai repede posibil.

Ea ridică din umeri cu o ușoară indiferență.

– Puteai să rămii la țară. Pentru mine nu conta cînd te întorci.

– Conta pentru mine. Am vrut să te văd – mai ales în seara premierei.

Buzele ei se răsuciră cu amărăciune. Spectacolul era distrus și ceea ce trebuia să fie un pas semnificativ în cariera ei fusese anulat de foc. Și mai rău decît orice, teatrul – și toate visele întruchipate de el – putea să se transforme în cenușă, înainte ca noaptea să se termine.

– A fost doar un spectacol, nu-i așa? rosti ea oboșită.

– Mai mult decît m-am așteptat, admise el, un zîmbet atingîndu-i buzele. Părea că înțelege ce simțea ea, frica și certitudinea dureroasă că viața putea să aibă astfel de întorsături trădătoare. Nu era corect ca, după munca ei grea și sacrificiile făcute, totul să poată fi distrus așa de ușor.

Julia se uită în ochii lui cenușii ca argintul, izbită de calmul, puterea lui și de impresia că nu-i era frică de nimic. Îi salvase viața în această seară, sau cel puțin o ținuse departe de orice vătămare. De ce riscase așa de mult pentru ea? Poate că simțea că e dator să o protejeze, pentru că practic era soția lui.

– Mulțumesc, reuși ea să îngîne. Mulțumesc pentru... ceea ce ai făcut.

El urmări curba tremurătoare a feței ei cu degetul mare și vârful degetului arătător.

– N-am să permit niciodată să ți se întîmple ceva rău.

Degetele lui păreau că-i ard pielea. Încercă să-și aplece fața, dar el nu o lăsă. Emoția și senzațiile se extinseră în interior, trupul ei fiind gata să răspundă

la atingerile lui. O să o sărute. O șocă să-și dea seama cât de mult dorea asta, cât de tentată era să se relaxeze și să i se dăruiască. Întotdeauna fusese prudentă față de bărbații cu voință puternică, dar în acest moment era o ușurare binecuvîntată să-l lase să aibă grijă de ea.

– Ai așa un simț al datoriei! șopti ea. Nu e nevoie...

– Nu are nimic de a face cu datoria.

Pe ușa teatrului apăru o nouă figură.

– Domnișoară Barry! Slavă Domnului! Te-am căutat peste tot. Ești bine? Ai fost cumva rănită?

Julia se întoarse și-l văzu pe Michael Fiske, scenograful, îndreptîndu-se în grabă spre Arlyss și luînd-o de umeri. Era murdar, mînjit de funingine și cu cămașa ruptă pe umăr. Una peste alta, aspectul lui era deosebit de impetuos.

– Sînt foarte bine, îi răspunse Arlyss privindu-l surprinsă și vag încîntată, că e obiectul unei astfel de atenții pasionate. Nu trebuia să-ți faci griji, domnule Fiske...

– Nu puteam să trăiesc la gîndul că ai fi putut să fii rănită!

– Domnule Fiske, rosti Julia incapabilă să nu intervină, ce e cu teatrul? Ce se întîmplă înăuntru?

Cînd răspunse, Fiske continuă să o țină pe Arlyss îmbrățișată, iar aceasta părea că e mulțumită de aranjament.

– Focul este acum sub control, așa cred. Se pare totuși că unele persoane au fost rănite în timpul evacuării clădirii, dar pînă acum n-am auzit de nici un deces.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! Julia era copleșită de ușurare. Atunci, după câteva reparații, *Capital* va fi redeschis?

– Mai mult decât câteva reparații...răspunse trist decoratorul. Luni de muncă, poate și mai mult – numai dracu' știe de unde vom avea bani. Cea mai mare parte a sezonului s-a încheiat, așa spune.

– Of! Julia se simțea ciudat de dezorientată, pierzându-și orice simț al siguranței. Ce se va întâmpla în continuare? Oare Logan hotărâse să înceteze să mai dea salarii actorilor, pe perioada ce a mai rămas din sezonul teatral? Ea avea unele economii, dar s-ar putea să nu fie suficiente, pentru atât timp cât avea nevoie.

Vocea veselă a lui William îi pătrunse în gânduri, când acesta reapăru la fața locului și i se adresă lui Damon.

– Vizitiul o să aducă trăsura aici, frate. În ce mă privește, mai curînd nu l-aș mai aștepta. Am nevoie de o băutură tare și de o fetișcană drăguță, care să-mi umple brațele. Se uită întrebător la Arlyss citind indecizia de pe fața ei și brusca privire sfidătoare și îngrijorată a tînărului care o ținea în brațe.

– Domnișoara Barry nu e genul acesta de femeie, rosti bățos Michael Fiske, continuînd să-și țină brațul protector în jurul ei.

Gîndurile erau clare pe figura lui Arlyss, când se uită de la un bărbat la celălalt...Fiske, așa serios și plin de speranță și lordul William Savage, diabolic de frumos și iresponsabil. Încet se eliberă din brațele lui Fiske.

Julia se simți cuprinsă de groază, când realizează ce intenționa Arlyss să facă. Mica actriță nu fusese

niciodată în stare să-i reziste unui lord chipeș, chiar și atunci când, în mod clar, el nu voia de la ea nimic mai mult decât o distracție de o noapte. Tăcută, Julia fu cuprinsă de dorința ca prietena ei să nu facă o alegere greșită.

William își arcui o sprânceană neagră când se uită la Arlyss, cu ochii albaștri strălucind de o invitație urâtă.

– Ți-ar plăcea să mă însoțești la petrecerile din seara aceasta, fată frumoasă?

Arlyss nu avea nevoie de altă încurajare. Cu o privire plină de regret adresată lui Michael Fiske, se apropie de William. Un zîmbet obraznic îi curbă buzele și își puse mîna pe brațul lui.

– Unde mergem mai întâi? întrebă ea și William rîse. Murmură apoi un rămas bun spre Damon și luă mîna rigidă a Juliei în mîna lui, aplecîndu-se asupra ei într-o demonstrație de galanterie.

– Cele mai adînci respecte, doamnă... Wentworth. Îi rosti numele într-un fel, care o făcu pe Julia să-și dea seama că era perfect conștient de adevărata ei identitate. Plictisită de nerușinarea lui, nu-i înapoie zîmbetul.

Michael Fiske rămase inexpresiv, cu privirea fixată pe Arlyss, în timp ce aceasta pleca împreună cu William în căutarea unei birje.

– Regret, rosti Julia blînd.

Fiske dădu din cap și schiță un zîmbet scurt, lipsit de speranță. O cută brăzdă fruntea Juliei când îl văzu intrînd din nou în clădire. Îl privi pe Damon acuzatoare.

– Ar fi trebuit să-i spui ceva fratelui tău. Ar fi trebuit să o lase pe Arlyss în compania unui bărbat decent, căruia în mod evident îi pasă de ea.

– Fata era liberă să aleagă.

– Ei bine, a făcut cea mai proastă alegere. Mă îndoiesc serios că fratele tău are intenții onorabile față de ea.

– Aș spune că e o presupunere sigură, rosti Damon rece. Nu există decît un singur lucru în mintea lui William – și micuța ta prietenă a demonstrat că e gata și plină de dorință să i-l îndeplinească. Observînd trăsura apropiindu-se, făcu spre ea un gest hotărît. A sosit vizitiul. Vino cu mine.

Automat ea scutură din cap.

– Trebuie să mă duc înăuntru, să văd...

– Nu există nimic ce poți să faci acolo, în această seară. Vino – nu plec fără tine.

– Dacă plănuiești să repeți performanța din noaptea trecută...

– Gîndul mi-a trecut prin minte, rosti Damon cu ochii sclipind amuzați. Dar nu intenționez să insist. Dacă preferi, mai curînd vom bea ceva și vom sta de vorbă. Am să deschid o sticlă de Armagnac francez, vechi de douăzeci și cinci de ani – cel mai bun coniac pe care l-ai gustat vreodată.

La urma urmei, oferta era atractivă. Nu coniacul o tenta, ci mai curînd nevoia alarmantă de compania lui și de confortul pe care i-l oferea. Dar nu era sigură dacă putea să aibă încredere în el, mai ales în starea ei prezentă.

– Nu pot.

– Ți-e frică să rămîi singură cu mine? întrebă el blînd.

Acum era mai mult decît o ofertă; era o provocare. Julia îi susținu privirea directă și simți în ea o undă de nechibzuință. Noaptea era distrusă, iar ea se va confrunta cu totul mîine. Pentru moment, o băutură întăritoare și compania lordului Savage erau exact ceea ce dorea.

Încet se îndreptă spre el.

– Sînt sigură că, mai tîrziu, am să regret că fac asta.

El zîmbi și o conduse spre trăsură, apoi o ajută să urce. După un murmur scurt adresat vizitiului, urcă la rîndul lui în vehicol, ocupînd locul de lîngă ea. Trăsura porni cu o smucitură ușoară și Julia se relaxă cu un suspin, sprijinită de pernele de catifea.

Pentru moment închise ochii, dar curînd ridică pleoapele, cînd simți privirea intensă a lui Damon asupra ei. Se uita la ceea ce mai rămăsese din costumul ei șifonat și ars, o rochie verde-pal, legată în față cu șnururi auri. Notînd felul în care insista asupra corsetului ei fix, se încruntă dezaprobatore.

– Trebuie să te uiți la mine așa?

Împotriva lui însuși, își mută privirea la fața ei.

– Cum anume?

– Ca și cum tocmai te apuci să cinezi și eu sînt aperitivul. Cînd el rîse, Julia își încrucișă brațele pe piept în defensivă. Oricine ar crede că ești mulțumit după noaptea trecută!

– Mi-a stîmmit doar apetitul pentru și mai mult. În timp ce Damon o studia privind-o cît de inconfortabil se simțea, intenția de glumă dispăru. Stînd pe locul lui, se relaxă cu o nepăsare înșelătoare.

– Știu că în noaptea aceea te-am rănit, rosti ei calm. Așa e întotdeauna, cînd e pentru prima oara

O roșeață fierbinte se răspîndi pe fața ei. Brusc își aminti trupurile lor goale contorsionîndu-se împreună, durerea împreunării, plăcerea arzătoare de a fi posedată de el. Mai mult sau mai puțin, știuse la ce să se aștepte, dar nu-și închipuise niciodată ce strîns îi va lega această intimitate. Era de neînțeles cum unii oameni puteau să privească o astfel de experiență ca o întîmplare oarecare...experiență care pe ea se pare că a schimbat-o în o sută de feluri nedefinite.

- E în regulă, murmură ea incapabilă să-l privească.

- Va fi mai bine data viitoare.

Roșeața părea că-i acoperă acum tot trupul. Știa că putea să vadă și el culoarea fierbinte, cum străbate pielea fină a gîtului și a pieptului ei.

- Nu va mai exista o dată viitoare, rosti ea cu răsufierea tăiată. Ar fi ceva greșit.

- Greșit? repetă el perplex.

- Da! Sau ai uitat totul în legătură cu lady Ashton și pruncul ei nenăscut?

Expresia lui deveni închisă. Dar chiar și așa, Julia simți frustrarea ce se instalase în el.

Nu sînt convins că există un prunc, rosti el. Încerc să aflu adevărul. Dar chiar dacă Pauline este însărcinată, nu pot să mă însor cu ea. Dacă aș face-o, aș sfîrși prin a o ucide.

Pentru prima oară, Julia simți o undă de simpatie pentru el. Era un bărbat mîndru – nu accepta să fie manipulat de nimeni, mai ales de o femeie ca lady Ashton. Rezistînd nevoii de a-l atinge, pentru a-l consola, rămase unde era, țintuită în colțul trăsorii.

– Trebuie să fie dificil, să te descurci într-o astfel de situație...

– În seara asta, nu vreau să vorbesc despre Pauline, roști el abrupt. Într-o clipă privirea grea îi părăsi figura și în colțul gurii îi apăru o mișcare de persiflare. Pescui prin haină după ceva și scoase o punguță de catifea. Uite – am ceva pentru tine.

Julia privi cadoul, dar nu se mișcă pentru a-l lua.

– Mulțumesc, nu, roști ea stînjănită. Nu vreau nici un cadou.

– E al tău de drept. De mult ar fi trebuit să-l ai.

Ezitănd, luă punguța și îi slăbi șiretul. Apoi scotocind înăuntru cu două degete, scoase ceva rece și tare. I se opri respirația, cînd descoperi că era un inel magnific, un diamant tăiat sub formă de trandafir, montat într-un cerc greu de aur. Piatra avea cel puțin patru carate și era de culoare aproape albastră, fațetele sale strălucind de un foc nepămîntean.

– N-ai avut niciodată un inel de nuntă, zise Damon.

– Nu pot.

– Încearcă-l.

Julia tînjea să vadă cum arăta diamantul pe degetul ei, dar nu îndrăznea. Inelul – și tot ceea ce semnifica el – îi era interzis. Căsătoria lor nu putea dura. Jurămintele lor nu aveau nici o însemnătate, bombănitul supus a doi copii, care nu aveau idee ce spuneau. Îl privi pe Damon neajutorat, amîndoi mișcați și înfricoșați de gestul lui.

– Ia-l înapoi, roști ea cu o rugămintă blîndă.

Gura lui se strîmbă și întinse mîna după inel. Înainte ca ea să-l poată opri, el o apucă de încheietură și strecură diamantul pe cel de al patrulea deget al mîinii ei stîngi. Era doar puțin lejer.

Julia se uită la bijuteria sclipitoare, hipnotizată de fascinație.

– A aparținut mamei mele, rosti Damon. Ar fi vrut să-l porți tu.

– Încerci să mă mituiești? întrebă Julia ridicînd mîna pentru a examina uriașa piatră.

– Încerc să te tentez.

– Și ce vei cere în schimb?

Era deodată numai inocență, cînd îi înapoie privirea.

– Consideră-o ca o compensație pentru tot ce a trebuit să înduri, din cauza „căsătoriei” noastre.

– Nu sînt așa naivă – rosti ea scoțînd inelul greu de pe deget. Nu ești genul de bărbat care dă ceva, pentru nimic. Mulțumesc, dar nu pot accepta inelul.

– Dacă mi-l dai înapoi, îl arunc pe fereastră.

Ea îi aruncă o privire de-a dreptul neîncrezătoare.

– N-ai s-o faci.

Ochii lui Damon erau plini de o sclipire diabolică și hotărîtă, care o făcu să realizeze că într-adevăr intenționa să arunce pe stradă neprețuita piatră.

– Acum e a ta. Fă cu ea ce vrei. Întinse mîna cu palma în sus, pentru a primi inelul. Îl arunci tu, sau eu?

Alarmată, ea închise pumnul în jurul neprețuitei bijuterii.

– N-am să te las să arunci ceva așa de frumos!

Satisfăcut, el lăsă mîna în jos.

– Atunci păstrează afurisitul ăsta de obiect. Doar să nu-l mai dai mamei tale. Rîse văzînd expresia ei vinovată și se uită cum își strecoară inelul înapoi, pe deget.

Julia era agasată de suspiciunea că soțul ei nou descoperit devenise specialist în manipularea ei.

– Ai să vrei ceva în schimb, rosti ea cu impertinență. Te cunosc destul de bine pentru a fi sigură de asta.

– Vreau doar ceea ce dorești tu să-mi dai. El se trase mai aproape, cu privirea scăpărînd. Acum... spune-mi ce fel de relație preconizezi tu pentru noi, doamnă Wentworth.

Ea afurisi trezirea bruscă a simțurilor ei, felul în care trupul ei vibră luînd acută cunoștință de apropierea lui. Era așa de hotărît și încrezător, calități pe care ea le admirase întotdeauna la un bărbat. Faptul că nu făcea parte din lumea teatrului îl făcea și mai uimitor. Nu exista nimic permanent în viața unei ființe aparținînd teatrului. Ca țigani, duceau o existență superficială, în care întotdeauna un spectacol se sfîrșea și altul începea. Pînă acum avusese foarte puțin de a face cu un bărbat ca Damon.

– Presupun... că putem încerca un fel de... prietenie, rosti Julia într-o doară. Nu e nevoie să avem dispute. La urma urmei, amîndoi vrem același lucru.

– Și care e acesta?

– Să ne eliberăm unul de altul. Eu voi putea să-mi continui viața în teatru, tu vei putea să-ți îndeplinești obligațiile față de lady Ashton.

– Continui să-i menționezi numele...de ce?

– Sînt preocupată, desigur...

– Nu cred asta. Cred că faci tot ce poți, pentru a pune un obstacol între noi.

– Și ce dacă e așa? pară Julia cu vocea nesigură. El era mult prea aproape, coapsa lui tare lipită de a ei, antebrațul lui așezat pe tapiteria de deasupra capului ei. Ar fi fost așa ușor să se tîrască în poala lui, să-i tragă capul în jos spre ea și să capituleze în

fața plăcerii oferită de mîinile și gura lui. Trase adînc aer în piept și încercă să-și liniștească tremurul nervos din interior.

– E greșit să vreau să mă protejez singură?

– N-ai nevoie să te protejezi de mine. Te-am forțat eu vreodată, să faci ceva ce n-ai vrut?

Ea rîse nesigură.

– De cînd ne-am întîlnit, am fost constrînsă să cinez cu tine, să-ți ofer virginitatea mea, chiar și să accept acest inel, în ciuda dorinței mele de a refuza...

– Nu pot fi de vină, că ai o slăbiciune pentru bijuterii. Zîmbi cînd văzu frustrarea de pe fața ei și vocea lui scăzu. În ce privește luarea inocenței – acesta a fost un dar, la care nici nu m-am așteptat. Îl apreciez mai mult decît îți închipui.

Julia închise ochii și simți cum buzele lui se plimbă pe fruntea ei, întîrziind pe rădăcina nasului delicat. Erau niște atingeri ușoare ca fulgul pe pleoape și obraji, și gura lui îi mîngîie colțul buzelor. Propria ei gură o fumea și îi trebui toată puterea să nu se întoarcă total spre ușoara apăsare, invitîndu-i să-i dea sărutul profund, pe care-l dorea.

– Ai fost așa dulce în noaptea aceea, șopti Damon. Și așa de frumoasă. Nu am experimentat niciodată așa ceva înainte. Nu pot să mă opresc să nu-mi amintesc și să te vreau din nou.

Julia își umezi buzele uscate, înainte de a răspunde.

– Doar pentru că vrei, nu înseamnă că e corect.

– După cîte am auzit, nu e păcat ca un bărbat să se culce cu propria lui soție.

Își plimbă vîrfurile degetelor pe partea vizibilă a pieptului ei, făcînd ca pe suprafața fină să apară

piele de găină. Respirația Juliei deveni rapidă și superficială. Părea că tot ce putea să facă era să aștepte suspendată în tăcere, cu trupul încordat de anticiparea a ceea ce putea el să facă.

– Așa că, remarcă încet Damon, ți-ar plăcea să încerci să fii prietenă cu mine. Nu am nici o obiecție. Trase de șnurul auriu ce ținea legat corsajul, pînă cînd acesta cedă, obiectul depărtîndu-se în față, cu cîțiva centimetri. De fapt, cred că putem deveni prieteni... foarte apropiați. Gura lui fierbinte îi coborî pe gît, în timp ce mîna îi alunecă dincolo de corsaj, pe sub cămașa albă și subțire ce acoperea carnea goală.

Julia închise ochii și suspină, cînd simți degetele lui lungi acoperindu-i sînul, mîngîind-o, ațîțind-o, pînă cînd sfîrcul i se întări dureros. Trupul îi fu inundat de fierbințeală, lipsit de nervi și slăbit de dorință. Murmură un protest, cînd se simți ridicată și trasă în poala lui, dar orice obiecție slabă fu repede înăbușită de gura lui. Flămîndă, ea se deschise sărutului lui, abandonînd rușinea, vrînd mai mult din plăcerea pe care i-o oferea.

Legănarea trăsorii le depărtă buzele și Julia căută un nou sărut, dar el rezistă. Gura lui rătăcea într-o nouă investigație de-a lungul suprafeței gingașe a gîtului ei, în jos spre adîncitura de la gît, ce pulsa nebunește. Găsi valea expusă dintre sîni și își vîrî adînc nasul acolo, în timp ce degetele trăgeau de materialul care îi acoperea. Un strigăt slab scăpă de pe buzele Juliei, cînd îl simți mușcînd ușor de sfîrc. Mîna ei îi atinse capul, ținîndu-l acolo unde era, cu degetele vîrîte în părul lui negru și des. Limba lui mîngîia și se învîrtea pe vîrfurile sensibil al mamelonu-

lui, iar și iar, pînă cînd ea se arcui spre el suspinînd. Trecînd la celălalt sîn, se jucă leneș cu el, pîrînd că savurează micile sunete lipsite de apărare, pe care le scotea ea.

Cînd amîndoi ajunseră să respire repede și greu, dorința năpustindu-se asupra trupurilor lor, Damon o trase în sus, cu gura lipită de urechea ei.

– Spune-mi că nu vrei asta, șopti el cu cruzime. Spune-mi că poți să mă vezi, să vorbești cu mine, fără să te gîndești la asta... fără să ai nevoie de mine, la fel cum am eu nevoie de tine. Și mai spune-mi că nu vrei nimic altceva decît prietenie.

Tremurînd, Julia se lipi de el, cu sîinii goi apăsați pe pînza fină și pe stofa hainelor lui. Minteia ei formă ciudat de încet cuvintele.

– Te vreau, rosti cu un mic suspin, îngrozită de propria ei nevoie și de distrugerea sufletească ce o aștepta, dacă i-ar fi cedat. Nu trebuia să-și permită să-l iubească, sau să depindă de el. Asta îl va face să o lipsească de toată puterea și siguranța ei proprie. Ar fi chiar mai rău decît toți anii aceia petrecuți cu dictatorialul ei tată. Acest om îi va stăpîni și sufletul.

Damon îi dădu la o parte părul lung, îi sărută umărul gol și o trase atît de aproape, încît putu să simtă sub ea împunsătura tare a erecției lui. Tremurînd, se apăsă în jos pe lungimea dură, potrivindu-și moliciunea pe ea, pînă cînd el gemu în părul ei.

– Nu, sau am să te am chiar aici. O sărută cu putere, explorîndu-i gura cu pasiune și ea răspunse la cererea lui cu ceva asemănător.

Trăsura se opri și Julia realizează că sosiseră pe domeniul lui. Trăgîndu-se deoparte, se retrase pe locul opus începînd să-și scotocească în corsaj.

Degetele erau neîndemînaice, cînd strînse materialul și trase de șnurul auriu, pentru a-l închide. Cînd reuși să-și refacă oarecum aparența, ridică ochii și descoperi privirea lui Damon fixată asupra ei.

– Vino cu mine înăuntru, rosti el. Era tensiune pe fața lui și un luciul în privire, ce demonstau clar ce s-ar fi întîmplat dacă îl urma.

Nu, strigă în sinea ei, dar cumva cuvîntul nu voia să iasă. Voia să fie cu el, voia să-și potolească durerea fizică a trupului și să-i dăruiască aceeași pace și satisfacție pe care le experimentase înainte. Încă o noapte cu el... îi va face oare și mai rău decît pînă acum? Rușinată de slăbiciunea ei, copleșită de tentație, se lupta cu simțămintele.

Damon hotărî el pentru ea, deschizînd portiera trăsorii și întinzînd mîna. Apoi o prinse de mîna și ea îl lăsă să o dea jos din vehicul. Valetul se grăbi înaintea lor, pentru a le deschide ușa din față a palatului și trecură pragul spre holul liniștit de la intrare. Probabil că era seara liberă a servitorilor, pentru că nu se vedea nici unul în locul acela slab luminat.

Imediat ce ușa fu închisă, Damon o trase în brațele lui și o sărută cu o gură impetuoasă. Julia fremătă de plăcere și se ridică pe vîrfuri, pentru a se potrivi cît mai bine cu el, aruncîndu-și brațele în jurul umerilor lui lați. Damon își mișcă buzele, pentru a-i șopti la ureche, ceva tandru și erotic... dar Julia înțepeni, cînd văzu o mișcare în spatele lor. Ulmită, îl împinse cu mîinile în piept și se uită cu ochii larg deschiși la intrus. Întorcînd capul, se uită și Damon.

O femeie cobora scările cu un mers lent, deliberat, șoldurile ei mișcîndu-se grațios. Faldurile rochiei subțiri, croite în straturi transparente de culoarea

piersicii, se revărsau peste coapse și glezne ca un lichid. Era o îmbrăcămintă seducătoare, ce intenționa să atragă atenția unui bărbat. Avea picioarele goale, ca și cum tocmai coborîse din pat și venea să-i întâmpine pe oaspeții neașteptați.

– Pauline, murmură Damon părînd buimac.

Julia se depărtă de el, netezindu-și inconștientă fusta. Cu toată privirea grea din ochii ei, Pauline era extraordinar de frumoasă, cu părul întunecat și mătăsos ce îi cădea pe spate și cu ochii migdalați, ca ai unei pisici.

– Am crezut că-ți voi face o surpriză, iubitul, rosti blînd Pauline, părînd perfect stăpîină pe situație. Nu știam că eu voi fi cea surprinsă. Nu mă așteptam ca, avînd atîtea lucruri nerezolvate între noi, tu să aduci cu tine în seara aceasta altă femeie. Ajunse la piciorul scării și își încrucișă brațele, făcînd ca decolteul să i se ridice ademenitor. Privirea ei rece și amuzată căzu asupra Juliei. Ce ți s-a întîmplat, draga mea? Arăți teribil de murdară...și amîndoi duhniți a fum.

– O nenorocire la teatru, răspunse scurt Julia.

– Ooo! Pauline îl privi pe Damon arcuindu-și sprîncenele fine. Ai devenit un mare amator de teatru în ultima vreme, nu-i așa?

– Ce dracu' faci aici? Întrebă el cu voce dură.

Păru rănită de tonul lui. Își puse o mîină subțire pe abdomen, amintindu-i astfel de condiția ei delicată.

– Am crezut că trebuie să vorbim... și pentru că tu n-ai venit la mine, aceasta părea singura alternativă. Se uită din nou la Julia. Lasă-ne, ești așa bună? Damon și cu mine avem nevoie de intimitate. Sînt sigură că poți găsi alt bărbat, să-ți satisfaci nevoile în seara aceasta.

Sîngele Juliei deveni rece de furie și umilintă. Își menținu totuși fața inexpressivă.

– Desigur, răspunse cu voce controlată. Mi-ar plăcea să mă depărtez cît mai mult posibil, de amîndoi.

– Așteaptă, rosti Damon întinzînd mîna după brațul ei, dar ea sări într-o parte.

Un zîmbet satisfăcut se așternu pe figura Paulinei. Nu putu să reziste să nu intervină din nou:

– Doamnă Wentworth... poate că-ți închipui că ai devenit foarte apropiată de lordul Savage, dar există multe lucruri despre el, pe care nu le știi. Suspectez că, printre altele pe care a omis să ți le spună, este un fapt foarte relevant – e deja însurat.

Julia se opri în fața ușii.

– Da, știu asta, rosti calmă.

Pauline păru surprinsă, apoi fața ei se încreți plîmă de dispreț.

– Dumnezeule, ai morala unei pisici în călduri. Să te arunci asupra unui bărbat, care cu o femeie e însurat, iar pe alta a lăsat-o însărcinată... ești creatura cea mai lipsită de rușine, pe care am întîlnit-o vreodată.

– Pauline...interveni Damon cu un ton asasin, dar Julia îl întrerupse cu glas egal.

– Lipsită de rușine? *Tu* ești cea care defilezi prin casa unui bărbat căsătorit, îmbrăcată doar cu un neglijeu. Ardea să-i spună celeilalte adevărul, că ea e soția în cauză și că Pauline în mod cert nu avea dreptul să judece pe nimeni.

Reușind într-un fel să-și țină gura, Julia se îndreptă cu pași mari spre ușa din față și o deschise. Făcu o pauză, pentru a-i arunca lui Damon o privire, dar el părea că o ignoră, toată atenția fiindu-i îndreptată asupra lui Pauline. O străbātu gelozia. Și nu

putu să se hotărască, dacă era furioasă pe el, sau pe ea însăși.

Grăbindu-se să iasă, Julia îi strigă valetului.

– Spune-i vizitiului să aducă imediat trăsura înapoi. Vreau să plec chiar acum. În timp ce el se grăbea să se supună, ea își frecă brațele goale și începu să tremure, din cauza adierii reci. Se gîndi să se ducă acasă, dar respinse imediat ideea. Există cineva, pe care trebuia să-l vadă chiar acum, singura persoană din lume care putea să-i restabilească echilibrul mintal și să o ancoreze în realitate.

Damon rămase multă vreme tăcut privind-o pe Pauline, pînă cînd zîmbetul ei victorios păli și începu să arate stîmjenită. Vorbi încet, făcînd efort să pară în largul ei.

– Presupun că nu pot să te acuz pentru că te distrezi cu ea, dragule. E destul de atractivă, chiar dacă evident e ieftină...

– N-ar fi trebuit să vii aici. Pînă în acel moment nu o displăcuse în totalitate pe Pauline. Fusese suspicios, exasperat, furios pe ea, dar nu simțise niciodată nimic care să frizeze ura. Părea ca o piatră de moară de gîtul lui, atîmînd cu o hotărîre neîndurătoare, trăgîndu-l în jos, spre un loc foarte întunecat și rece. Scotea din el tot ce era mai rău. Înțepeni cînd se apropie de el apăsîndu-și trupul parfumat de al lui.

– N-am putut să stau departe de tine, murmură ea. Mi-ai lipsit așa de mult.

– Ai vorbit cu doctorul Chambers?

Privirea ei evazivă o străfulgeră pe a lui.

– Încă nu, dar am plănut să o fac foarte curînd. Brațele ei mătăsoase încercară să se încolăcească în jurul umerilor lui. Între timp...

– Atunci am să fac eu aranjamentul. O împinse înapoi un pas sau doi, eliberîndu-se din strînsoare. Felul cum se purta cu ea nu era dur, dar nici blînd.

Pauline părea plictisită și alarmată.

– Nu poți să faci asta!

– De ce?

– Doctorul Chambers e un bărbat foarte ocupat – nu poți să-i dai dispoziție ca unui servitor. Și nici nu va discuta cu tine situația mea, dacă nu-i permit eu.

– Te joci cu mine, roști el cu o liniște periculoasă. N-am să tolerez.

Ea se retrase pîrînd ofensată.

– Nu e nevoie să fii așa amenințător. Înainte nu ți-am văzut niciodată această latură și găsesc că e de-a dreptul dezagreabilă.

– Dezagreabilă? repetă el cu voce îngroșată. Nu există cuvinte care să descrie latura mea, pe care ai să o cunoști, dacă descopăr că m-ai mințit.

Ea îi întîlni fâțiș privirea.

– Ți-am spus adevărul.

– Atunci aranjează să mă văd curînd cu un doctor, Pauline – unul care-și bazează reputația pe faptul că vei naște. E singura ta șansă, să nu-ți rup gîtul.

– Ești în toane rele, pentru că ți-am dejucat planul de a te culca în seara asta cu tîrfulița de la teatru...

– Nici-o vorbă contra ei. Un puseu de furie îi făcu vocea să-i tremure.

Cu toată exasperarea, Pauline recunoscuse sinceritatea amenințării nerostite. Timp de cîteva clipe luptă să-și controleze emoțiile.

– Înțeleg că o vrei, roști ea în final. Poate la fel de mult cum mă voiai odată pe mine. Dar nu mă voi da în lături de la nimic, pentru a face ca lucrurile să meargă mai bine. Voi avea ceea ce vreau, ceea ce e al meu. Se uită la fața lui ca granitul și își înmuie vocea, expresia ei schimbându-se de la supărare la lingușire. Nu e chiar un chin să fii cu mine, nu-i așa? Ți-a făcut plăcere compania mea în trecut – asta nu trebuie să se schimbe. Dacă jocurile noastre din pat au început să te plictisească, voi inventa altele noi. Te voi satisface, cum cele mai multe dintre femei n-ar îndrăzni niciodată să o facă...

– S-a terminat, roști el rece.

Ochii ei se măriră.

– Ce s-a terminat, exact?

– Relația noastră – cel puțin în felul cum a fost.

– Și ce spui de copil?

– Dacă vei da naștere unui copil în următoarele nouă luni, voi hotărî care e răspunderea mea. Dacă nu, nu va exista nici o îndoială că nu eu sînt tatăl – pentru că nu mă mai culc cu tine, nu te voi mai atinge, și Dumnezeu să mă ajute, nici nu va trebui să te văd.

– *Există un copil*, roști ea repezind cuvintele ca un sfichiuit de bici. Ai să-ți înghiți vorbele, Damon. Ai să regreti că m-ai tratat așa.

– Poate. O apucă de braț strîngînd-o dureros și o îndemnă să urce scările. Între timp, o să te îmbraci și o să ieși dracului din casa mea.

CAPITOLUL 8

– Spune-i majordomului că vreau să-l văd pe domnul Scott, i se adresă Julia valetului, cînd coborî din trăsură. Spune-i că îmi pare rău că e așa tîrziu, dar e o problemă urgentă.

– Da, doamnă Wentworth. Valetul se îndreptă cu pași mari spre ușa din față și îi făcu cunoscută sositrea ei majordomului dinăuntru.

Julia îl urmă încet, curajul ei evaporîndu-se cu fiecare pas pe care-l făcea în luxoasa casă a lui Logan Scott, din cartierul liniștit St.James Square. Casa avea o deschidere cu trei arcade flancate de coloane masive cu caneluri, ce păreau destinate să-i intimideze pe vizitatorii curioși, așa ca ea. Nu fusese niciodată aici – Logan interzisese tuturor actorilor și echipei de tehnicieni de la *Capital* să pună piciorul pe proprietatea lui.

După cîte știa ea, Logan invitase arareori pe cineva acasă la el. Cei cîțiva, care se bucuraseră de privilegiul de a-i face o vizită, nu scoseseră niciun cuvînt despre casă sau ocupantul ei, respectîndu-i dorința de intimitate. Era domeniul lui exclusiv, acest mic stat ce părea acoperit de un văl invizibil de

mister. Dar ea voia să-l vadă pe Logan și era imposibil să aștepte pînă dimineată.

Logan era cel mai apropiat ca mentor pentru ea și problema cu care se confrunta era prea copleșitoare, pentru a se ocupa singură de ea. Nu mai exista nimeni altcineva, în care putea să aibă încredere că-i va da un sfat. Se întreba dacă Logan n-o să o alunge imediat din casă, surprins de apariția ei neașteptată sau de furie, sau de amîndouă. Apoi, era posibil să fie amuzat de dilema ei și să o ironizeze. La gîndul acesta se dădu înapoi, dar apoi făcu efortul de a continua să înainteze.

Valetul cel înalt care o precedase vorbea cu majordomul, care dispăru imediat, dar se întoarse repede. Evident, majordomul era antrenat să-și mențină fața complet lipsită de expresie, chiar cînd se confrunta cu apariția unei tinere, care tremura în costumul ei de scenă înnegrit de funingine.

– Domnul Scott vă primește, doamnă Wentworth, murmură el.

După ce i-a dat drumul valetului, Julia l-a urmat pe majordom în casă. Spera să nu-l fi trezit pe Logan, dacă deja se retrăsese pentru noapte. Sigur că nu – nu și-l putea imagina dormind, după tot ce se întîmplase în acea seară. Gîndurile îi fură distra-se, în timp ce mergea prin casă, de abia venindu-i să creadă că, în sfîrșit, putea să arunce o privire în lumea privată a lui Logan Scott.

Camerele erau decorate în stil italian, cu piese de mobilier complicat sculptate, fresce pictate pe tavane și busturi palide de marmoră. Un aer de lux stăpînea locul, totul lustruit sau acoperit cu catifea, asta spus doar pe jumătate. Tapîțeria și perdelele

ferestrelor erau toate de o culoare bogată de albastru, auriu și culoarea prunei.

Ajunseră la un salon intim, unde mobila era încărcată de perne de mătase și catifea, iar măsuțele încrustate erau pline de romane și cărți de gravuri. Când Iulia trecu pragul, Logan Scott se ridică dintr-un fotoliu.

– Doamnă Wentworth, rosti el cu o voce ușor răgușită. Ce mai faci? Sper că n-ai fost rănită în foc?

– Sînt foarte bine, îl asigură Julia. Privirea ei trecu la celălalt ocupant al salonului, o femeie de o frumusețe exotică, pe care nu o văzuse niciodată. Avea o piele aurie, păr negru drept și ochi pătrunzători de un verde pal. Roba grea de mătase, pe care o purta, era legată strîns pe talia subțire, scoțînd în evidență o siluetă înaltă și suplă. Julia era fascinată. Deci asta era femeia misterioasă care trăia cu Logan. Oare era amanta lui, sau era doar de ocazie?

Femeia îi zîmbi Juliei și se duse lîngă Logan.

– Am să vă las să stați de vorbă, rosti ea plină de tact și, înainte de a pleca, își trecu palma peste părul lui, într-o mîngîiere posesivă.

Logan se uită întrebător la Julia. Ochii îi erau înroșiți de la expunerea la fum, făcînd ca irisul albastru să pară mai puțin strălucitor ca de obicei.

– la loc, rosti el indicînd un scaun cu pernă de alături. Vrei ceva de băut?

– Da, orice, rosti Julia recunoscătoare, așezîndu-se pe un scaun confortabil. I se aduse un pahar cu un lichid de culoarea ambrei palide, pe care îl identifică imediat ca fiind whiskey cu apă, blînd la băut și ușor dulce. După ce își turnă și lui un pahar, Logan se așeză mai aproape și-și întinse picioarele. Ca și ea,

nu se schimbase de costum. Acesta era într-o condiție proastă, pătat de transpirație și fum, iar cămașa era ruptă în câteva locuri și pantalonii găuriți la genunchi.

– Ce e cu teatrul? Întrebă ezitantă Julia, sorbind din whiskey. Nu era o băutură pe care să o agreeze în mod deosebit, dar salută din suflet efectul ei întăritor.

Fața lui era umbrită de încruntare.

– N-a fost distrus, dar sînt de făcut multe reparații costisitoare. Va trebui să anulăm jumătate din spectacolele pe care le-am plănuisit pentru sezonul acesta și cu restul să plecăm în turneu în provincie. În tot acest timp, eu voi veni și voi pleca pentru a supraveghea lucrările de la *Capital*.

– Oooo! Julia ura să facă deplasări, orele tîrzii, hrana proastă și camerele murdare. În trecut dăduseră câteva spectacole în scurte turnee, în locuri ca Bristol, Leichester și Chester. Era obositor să se ocupe de mulțimea care de obicei o aștepta la locul unde era cazată și să suporte studierea atentă, căreia îi era supusă, indiferent unde mergea.

În ciuda silei ei evidente, Logan îi zîmbi cu entuziasm.

– Fără proteste, murmură el. Nu sînt înclinat să cedez, în seara asta.

Ca răspuns, Julia reuși să schițeze un zîmbet.

– Nici eu. Uitîndu-se la costumul de pe ea, se jucă cu o cută a fustei. În seara asta, piesa s-a derulat splendid, înainte de a izbucni focul. Sînt sigură că ar fi fost bine primită.

– O să o jucăm săptămîna viitoare, la Bath.

– Așa de repede? Întrebă Julia ridicîndu-și uimită sprîncenele. Cu decorul de fundal și recuzita care au fost distruse...

– Îi avem pe Fiske și pe ceilalți, care să improvizeze ceva. Pot să modifice piesele cu marea și litoralul, care ne-au rămas de la *Vînzătorul din Veneția* și unele materiale pe care le-am folosit în alte producții. Își masă rădăcina nasului cu degetul mare și cel arătător. Fapt este că nu ne putem permite să amînăm turneul.

– Poate că niște spectacole de beneficiu vor putea aduna fonduri suplimentare, pentru repararea teatrului, sugerează Julia.

– Am să am grijă de bani. Între timp... Se uită la ea neclintit. De ce te afli aici, Jessica?

Ea sorbi pe furiș din whiskey.

– Am... nevoie de sfatul tău.

Logan așteaptă să continue, demonstrînd o răbdare neobișnuită la el.

Julia inspiră adînc, apoi expiră.

– Am niște probleme personale, îi scăpă ei.

– Asta am ghicit deja. Dă-i drumul.

– Nu m-am purtat deloc ca de obicei. Fac alegeri care știu că sînt greșite și totuși nu pot să mă stăpînesc. Mi-e teamă că munca mea va suferi, dar mai mult decît orice, mi-e teamă de ce voi face în continuare...

– Așteaptă, murmură Logan căutînd să înțeleagă ceva din aceste declarații bîlbîite. Asta are ceva de a face cu un bărbat, presupun. Întîmplător e vorba de lordul Savage?

– Da.

– Sigur că da. Un amuzament sardonice strălucea în ochii lui. Ți-a întors viața pe dos... și acum crezi că ai început să te îndrăgostești de el.

Juliei nu-i plăcea felul în care puneă el problema, ca și cum sentimentele ei erau mai curînd un clișeu și suferința ei nefondată. Logan nu înțelegea ghemul uriaș și rece adunat în pieptul ei, singurătatea care o conducea spre dezastru. Totuși studie cu seriozitate declarația lui. Ceea ce simțea pentru Damon, puternica atracție fizică, dorința arzătoare pentru compania lui, senzația că s-au înțeles unul pe altul... Un fior adînc trecu prin ea, cînd se forță să facă față adevărului. Da, era îndrăgostită de Damon. Lacrimile îi înțepau ochii și repede dădu peste cap și mai mult whiskey, pînă cînd o ustură gîtul.

– Nu e ceea ce vreau eu să simt, rosti ea tușind ușor.

– Sigur că nu. Logan își răscoli părul de mahon și trase absent de o șuviță strălucitoare de pe frunte. Te-ai culcat cu el?

– Nu e treaba tal

– Te-ai culcat, afirmă el fără pasiune, citind răspunsul în expresia ei plină de sfidare. Asta explică foarte multe. Nu ești genul care să-și ofere cu ușurință favorurile. Fără îndoială că nu reușești să deosebești iubirea de pasiune – și asta e periculos. Niciodată să nu-ți îngădui o relație, dacă nu o controlezi în totalitate. Dacă Savage pare să fie mai mult decît poți tu să suporti, rupe-o cu el. Nu contează cît de dureros pare să fie la ora actuală, e singura alegere înțeleaptă.

– Nu e chiar așa ușor, rosti Julia.

– De ce nu?

– Penru că...se întîmplă să fiu măritată cu el.

Dacă nu s-ar fi simțit atît de prost, Julia ar fi trebuit să se bucure de paloarea bruscă așternută pe fața șefului ei. Nu se așteptase ca Logan, atît de versat și sofisticat, să fie așa șocat de revelația ei.

Sufocîndu-se cu băutura, Logan avu nevoie de un moment pentru a-și reveni.

– De cînd? întrebă năucit.

– De optsprezece ani.

Orice încercare de auto-control fu inundată de un val nou de consternare.

– Jessica, nu are niciun sens...

– Am fost căsătoriți cînd eram copii.

Arătînd fascinat și îngrozit, Logan își puse băutura deoparte.

– Continuă, rosti blînd.

Cuvintele se rostogoliră de-avalma, cînd îi vorbi despre trecutul ei și despre căsătoria care o împovărase așa de mult timp. În timp ce vorbea, simțea pe ea privirea lui care nu clipea, dar nu putea să se determine să-l privească. Era ciudat să mărturisească adevărul, după doi ani în care-și păstrase secretul, dar ce ușurare apăru cînd mărturisi totul, lăsînd deoparte doar problema sarcinii lady-ei Ashton. Dintr-un anumit motiv, asta părea ceva prea personal pentru a-i destăinui acest lucru lui, și ar fi făcut ca, atît ea, cît și Damon, să fie supuși batjocurii.

La sfîrșitul monologului Juliei, Logan părea că și-a revenit cumva.

– Acum că mi-ai spus toate astea, ce vrei de la mine?

– Presupun că am vrut pe cineva care să-mi spună ce să fac. Și să nu-mi zici că trebuie să iau eu

Însămi acesastă hotărîre, pentru că se pare că nu sînt în stare...

– Savage vrea să renunțe la căsătorie?

– Nu sînt sigură, rosti prudentă. Cred...poate că vrea.

– Am să-ți spun părerea mea. Nu e bine, Jessica... Julia. Dacă rămîi cu el, nu vei vrea să faci sacrificiile pe care ți le va pretinde.

– Știu, șopti tristă.

– Mai mult, eu nu cred în dragoste. Cel puțin nu în emoția uriașă și pasionată pe care o creăm noi pe scenă, pentru spectatori. Este o iluzie, ceva ce nu va dura niciodată. Oamenii sînt egoiști. Cînd sînt îndrăgostiți, își fac unul altuia promisiuni false, pentru a obține ceea ce vor. Și după ce dragostea pălește sau e distrusă, tot ce rămîne sînt minciunile și deziluziile...și amintirile ce te țin treaz noaptea.

Julia era destul de surprinsă de profunzimea cinismului lui.

– Se pare că vorbești din experiență.

Logan zîmbi fără veselie.

– O, am avut experiență. Destulă, pentru a înțelege riscurile de a avea încredere din inimă în altă persoană. Nu e recomandabil, Jessica, mai ales pentru o femeie.

– De ce spui asta?

– Dintr-un motiv evident. Esențial, căsătoria nu e nimic altceva decît o tranzacție de afaceri. Legea, religia și societatea toate pretind să devii proprietatea soțului tău. Poezia și romantismul sînt modul de a o face să pară acceptabilă, dar numai un tînăr sau un nebun e amăgit de astfel de lucruri. Poți să

hotărăști că îl iubești destul pe Savage, pentru a-ți dăruii trupul și sufletul lui... dar eu nu te sfătuiesc.

– Ce ai face, dacă ai fi în locul meu?

– M-aș apuca să caut un magistrat, care să invalideze căsătoria. Asta dacă e într-adevăr legală. Sînt sigur că s-a bazat pe o licență obținută prin mărturie falsă. Un zîmbet brusc îi traversă figura. Ce pereche remarcabilă de părinți ați avut amîndoi – aproape shakespearieni în lăcomia lor.

– Nu-ți poți imagina, rosti rece Julia. Se gîndi la sfatul lui Logan, așa de lipsit de compromisuri și așa de realist. Sperase că, după ce va vorbi cu el, totul va fi clar...dar avea și acum tot atîtea dubii, ca și înainte. Se pare că el pleda pentru o viață independentă și plină de încredere în tine, dar exista un preț de plătit pentru asta. Nu voia să fie singură pentru totdeauna.

– E ceva foarte confuz, rosti ea mai mult pentru sine, decît pentru el. Nu vreau să părăsesc scena și pun preț pe libertatea mea. Dar o parte din mine tînjește să aibă un soț, o familie și o casă corespunzătoare...

– Nu poți avea totul.

Julia ofă.

– Chiar și cînd eram copil voiam lucruri care nu erau bune pentru mine. În salonul nostru obișnuiam să avem o cutie de argint plină cu dulciuri și mie mi se permitea să iau doar una singură, cu vreo ocazie specială. Dar dulciurile continuau să dispară misterios, pînă cînd tatăl meu a început să-i acuze pe servitori, că le fură.

– Nu erau servitorii de vină, ghici Logan.

– Nu, eram eu. Mă furișam noaptea jos pe scări și le devoram, pînă cînd m-am îmbolnăvit.

Logan rîse.

– Întotdeauna se întîmplă așa cu plăcerile lumești. Să guști, nu e niciodată suficient.

Julia încercă să afișeze un zîmbet de răspuns, dar era copleșită de griji. Nu fusese niciodată atît de nesigură de judecata ei proprie și îi era teamă, că viața ușoară și de plăceri, pe care putea să i-o ofere Damon, va fi prea tentantă pentru a o refuza. Apoi, cînd va descoperi greșeala, va fi prea tîrziu. Va fi legată de el pentru totdeauna. O să ajungă să-l acuze, atît pe el, cît și pe ea, pentru nesfîrșita ei nemulțumire.

– Poate că n-ar fi prea rău pentru mine să merg în turneu, rosti ea. Am nevoie să fiu departe de locurile astea – de el – pentru a putea să gîndesc clar.

– Pleacă mai din vreme la Bath, sugerează Logan. Pleacă mîine, dacă vrei. N-am să spun nimănu unde ești. Următoarele cîteva zile poți să ți le petreci singură, stînd în pavilionul băilor și bînd ape, vizitînd magazinele de pe Bond Street... orice îți face plăcere. Rezervă-ți un timp, ca să te gîndești la hotărîrea ta.

Impulsivă, Julia se întinse pentru a atinge dosul mîinii lui cu oase lungi, ușor roșie de la părul roșcovan.

– Mulțumesc. Ai fost foarte amabil.

Mîna lui nu se mișcă sub degetele ei.

– Am și alt motiv. Ar fi dificil să te înlocuiesc la *Capital*.

Julia se retrase și zîmbi.

– Ai iubit vreodată pe cineva, așa cum iubești acest nenorocit de teatru vechi, domnule Scott?

– Numai o dată...și a fost destul.

Interiorul teatrului *Capital* era devastat de efectele combinate ale focului, fumului și apei, dar nu chiar așa de rău, cum se așteptase Damon. Ocolind niște scaune sparte ce îi blocau drumul, veni din spatele teatrului, îndreptându-se spre scenă. Există cel puțin o duzină de oameni lucrând sub frontispiciul distrus, unii dintre ei cățărăți pe scări pentru a evacua resturi de recuzită carbonizate, alții măturând și înlăturând dărîmăturile.

În mijlocul acțiunii, Logan Scott se ocupa cu desfacerea materialului de fundal, ce trebuia folosit la spectacolele viitoare.

– Țineți asta pînă arunc o privire, îi ordonă el pictorului scenograf și asistentului său. Dîndu-se înapoi, se uită critic la bucata de pînză, încrucișîndu-și brațele și dînd din cap.

Alertat de apropierea lui Damon, unul dintre membrii echipei de tehnicieni se îndreptă spre Logan Scott și murmură ceva cu voce scăzută. Scott își smuci capul întorcîndu-l și se uită la Damon cu o privire pătrunzătoare. Expresia lui deveni imediat stăpînită și binevoitoare.

– Lord Savage, rosti el cu ușurință. E ceva cu care pot să te ajut?

– O caut pe doamna Wentworth. Damon fusese îndrumat să vină aici, după ce a fost informat de servitorii Juliei că a părăsit Londra și nu se va întoarce o vreme. Refuzaseră să dezvăluie mai mult de atît, în ciuda banilor și amenințărilor de care se folosiseră.

– N-ai să o găsești aici, rosti Scott.

– Unde e?

Sărind jos de pe scenă, Scott se apropie de el cu un zîmbet rece, dar politicos. Scăzu vocea și spuse.

– În prezent, doamna Wentworth nu dorește să fie găsită, my lord.

– Asta e al naibii de rău, rosti Damon în mod egal. Am să o localizez, cu sau fără ajutorul tău.

Trăsăturile lui Scott puteau fi sculptate în piatră. Inspiră adînc.

– Am o idee destul de bună despre ce se întîmplă, Savage. Nu e dreptul meu să dezaprob. Totuși, am investit mult în Jessica – și compania are nevoie de talentul ei, acum mai mult ca oricînd. Sper că vei alege să respecti nevoia ei de intimitate.

Damon ar fi fost afurisit dacă ar fi discutat viața lui intimă cu angajatorul Juliei. Dar adevărul inconfortabil era că Scott o cunoștea pe Julia de mai multă vreme decît el. Se pare că ea avea încredere în Scott și îi era recunoscătoare pentru că îi oferise oportunitatea de a juca la *Capital*. Deși ea afirmase că relația lor nu era mai profundă de atît, Damon nu putea să nu fie suspicios. Cum putea Scott să nu fie atras de o femeie ca Julia?

– S-ar putea ca tu să ai și alte interese ca să o ții departe de mine, rosti Damon cu un zîmbet sardonic. Oare toți directorii de teatru demonstrează un astfel de interes personal pentru actrițele lor?

Scott rămase inexpresiv.

– Eu o consider pe doamna Wentworth prietenă, my lord. Și îi voi acorda protecția mea, de cîte ori va părea că e necesar.

– Protecție împotriva cui? A unui bărbat care poate să-i ofere ceva mai mult decît viața de fantezii schimbătoare, oferită spectatorilor? Damon aruncă

o privire disprețuitoare la pereții scorojiți și la cortinele pîrlite ale teatrului. Are nevoie de mai mult de afit, indiferent dacă unul sau altul dintre voi nu vrea să admită.

– Poți să-i dai tot ce vrea? murmură Scott.

– Rămîne de văzut.

Scott clătină din cap.

– În afară de drepturile pe care crezi că le ai asupra Jessicăi, de fapt nu o cunoști. Poate că intenționezi să o scoți din lumea teatrului și să-i dai ceva în schimb, dar ea se va veșteji ca o floare fără rădăcină.

– Vorbești ca un prieten interesat? Întrebă Damon cu o indolență înșelătoare. Sau ca un director îngrijorat de profiturile lui? Deși Scott nu reacționează vizibil la ironie, în silueta lui apăru o bruscă rigiditate, ce îi confirmă lui Damon că-și atinsese ținta.

– Pentru mine înseamnă mai mult decît profituri.

– Cu cît mai mult? Cînd fu răsplătit cu tăcere, Damon rîse scurt. Scutește-mă de interesul tău ipotetic pentru doamna Wentworth. Și nu te interfera în relația mea cu ea...sau te voi face să-i ceri lui Dumnezeu să nu fi dat ochii cu mine niciodată.

– Am făcut-o deja, bombăni Scott rămînînd ca o statuie, în timp ce-l privea pe Damon plecînd.

Inițial, orașul Bath a fost ridicat de romani, în jurul unor izvoare termice naturale cu ape minerale. La începutul anului 1700, locul a fost transformat într-o stațiune modernă, cu promenade liniștite și terase paladiene înalte și elegante. Acum, la maturitatea sa, Bath era abordat nu numai de *protipendadă*, dar și de clasele de mijloc. Veneau să-și îmbunătățească

starea de sănătate, bînd și făcînd baie în apele medicinale, și să-și reînnoiască toate cunoștințele sociale cultivate cu grijă. Așezat de-a lungul rîului Avon și înconjurat de dealuri de calcar luxuriante, orașul oferea divertisment, magazine și o cazare ce varia de la confortabilă la luxoasă.

Mergînd spre pavilionul băilor cu izvoare termale de lîngă hanul ei, Julia privea ultimele raze roz și violete ale soarelui dispărînd în spatele *Teatrului Nou*. Era o clădire elegantă, ce poseda o scenă frumoasă și trei rînduri de loji, toate magnific decorate în purpuriu și aur. Julia se afla la Bath de o săptămînă și în ultimele două zile văzuse descărcîndu-se lazi pline cu echipamente de scenă, sosite pentru pregătirea premierei cu *Înșelătoria Doamnei Mele*. De asemenea, ajunseseră în oraș și cîțiva membri ai echipei de tehnicieni și ai distribuției. Logan trimisese vorbă ca toți să fie prezenți la repetiția de a doua zi, în vederea primului spectacol de joi.

În timpul expedițiilor ei după cumpărături și al vizitelor la pavilionul de băi, o construcție magnifică, cu coloane corintice atît înăuntru cît și pe dinafară, Julia auzise zvonurile locale legate de piesă. Unii declarau că e o porcărie și nimic nu i-ar face să ia parte. Alții își exprimau un interes înflăcărat pentru spectacol. Erau o mulțime de speculații și despre doamna Wentworth, vorbe ce o amuzau pe Julia, care se afla alături, cu fața ascunsă sub un voal.

Era necesar să-și păstreze anonimatul. Cu ani în urmă învățase că nu va satisface niciodată speranțele oamenilor. Invariabil, ei voiau să fie ca una din eroinele pe care le interpreta, cu un dialog scilicet și cu gesturi înflăcărate. Chiar și Logan Scott se

pînsese că femeile doreau – și uneori pretindeau – să fie iubitul romantic și față de ele, așa cum era pe scenă.

– E o problemă comună actorilor, o informase el. Oamenii sînt întotdeauna dezamăgiți, cînd află că și noi sîntem oameni, ca și ei.

Cînd ajunsese la pavilionul băilor, Julia intră într-o clădire mică, avînd o arhitectură simplă, grecească, și îi făcu un semn îngrijitoarei care aștepta înăuntru. Aranjase anticipat cu bătrîna, să nu permită nimănui să intre la bazin, în timpul vizitei ei de seară. Era singura posibilitate ca Julia să se bucure de o oră de pace, fără să trebuiască să se confrunte cu bîrfele, întrebările și privirile insistente ale femeilor curioase. În mod convenabil, puțini oameni veneau să facă baie seara, pentru că nu era la modă. Se considera că e mai sănătos – să nu mai menționăm și de dorit din punct de vedere social – să-ți faci cura de băi dimineața.

Julia părăsi anticamera și intră printr-o ușă de lemn în încăperea bazinului. Suprafața apei era limpede ca sticla, reflectînd lumina unicei lămpi montată pe perete. Din bazin se ridica un abur, ce răspîndea în aer un miros mineral înțepător. Apa caldă era în contrast minunat cu aerul rece de afară. Offînd cu anticipație, Julia își scoase hainele și le aranjă pe un scaun de lemn. Folosi două agrafe, pentru a-și strînge părul într-un coc pe creștetul capului.

Cu grijă, coborî treptele uzate ce duceau la apă. Căldura îi mîngîie călcîiele, apoi urcă spre șolduri, talie și pe umeri, cînd atinse fundul bazinului. Se înfioră de plăcerea acestei călduri ce o lua în primire,

Își lăasă brațele să plutească deasupra apei ce o susține și se stropi alene pe gît.

Cînd trupul i se relaxă, mintea începu să-i alerge de la un gînd la altul. Se întreba cum reacționase Damon la brusca ei dispariție, dacă încercase să o găsească...sau dacă fusese prea ocupat cu lady Ashton, pentru a se gîndi la ea. Imaginația ei îl invocă pe el și pe Paulina, cu trupurile înlănțuite în actul iubirii. Clătină din cap pentru a alunga imaginea din minte. O tulbura profund întrebarea, ce s-a întîmplat după ce a părăsit ea casa lui Damon, în noaptea incendiului de la teatru. Îi permisesse Damon metresei lui să rămînă? S-au certat? Au făcut dragoste?

– Nu-mi pasă, nu-mi *pasă*, bombăni Julia frecîndu-și fața cu palmele ude. Era o minciună. În ciuda tuturor negațiilor ei, a fricii și a încăpățînării, nu putea să se oprească să simtă că Damon era *al ei*. După tot ce suferise datorită căsătoriei lor, în mod cert își cîștigase dreptul de a-l iubi. Pe de altă parte, dacă exista un copil...nu era sigură că va putea să trăiască cu gîndul că îl influențase pe Damon să-și abandoneze responsabilitățile.

Chiar cînd își stropea din nou fața, auzi vocea ca un cîrîp a îngrijitoarei pavilionului:

– Doamnă Wentworth? Ștergîndu-și ochii încețoșați, Julia se uită spre ușă, unde se afla bătrîna. Buclele ei cenușii prinse în vîrfurile capului se clătinară vesele, cînd aceasta vorbi din nou: doamnă Wentworth, ai un vizitator. Cineva pe care, nu mă indoiesc că vei fi fericită să-l vezi.

Julia clătină din cap.

– Ți-am spus că nimeni nu trebuie să intre la bazin, cînd sînt eu aici...

– Vai, doar n-o să-l alungi pe propriul tău soț, nu-i așa?

– Soț? Întrebă tăios Julia.

Îngrijitoarea dădu din cap, pînă cînd buclele prinse în creștet, fură în pericol să se desprindă.

– Vai, și ce bărbat bine și frumos e!

Gura Juliei rămase căscată nevenindu-i să creadă, cînd lordul Savage o împinse în lături pe femeie.

– Aici erai, rosti el încîntat, cu privirea învăluind-o pe Julia, în timp ce aceasta se cufunda și mai adînc în bazinul aburind. Ți-am lipsit, iubito?

Revenindu-și repede, Julia îi aruncă o privire cu ochii îngustați.

– Deloc. Tînjea să arunce cu apă pe pantalonii lui imaculați și pe cămașa albă.

Îngrijitoarea chicoti închipuindu-și că e un joc al lor. Damon se întoarse, pentru a o gratula cu un zîmbet fermecător.

– Cele mai adînci mulțumiri, că m-ai alăturat soției mele, madam. Acuma, dacă nu te superi, permite-ne cîteva minute de intimitate...și nu lăsa pe nimeni să intre...

– Nici un suflet nu va trece pragul, jură femeia făcîndu-i cu ochiul, cînd plecă. Bună seara, domnu-le Wentworth!

Numele îl făcu pe Damon să se încrunte.

– Nu sînt domnul Wentworth, murmură el, dar îngrijitoarea plecase deja. Cînd s-a întors spre Julia, ea tot îl mai privea.

– Cum m-ai găsit?

Neglijent, Damon își scoase haina și o puse pe spătarul unui scaun.

– Prietena ta Arlyss mi-a spus că trupa teatrului se pregătește pentru un turneu la Bath. După ce am întrebat la câteva hoteluri și hanuri, am descoperit unde stai. Proprietarul hanului mi-a spus că ai obiceiul să vii seara aici.

– Nu avea dreptul...

– Am fost foarte insistent.

Privirea lui căzu pe curbele albe ale sînilor ei, ce luceau în lumina pîlpîietoare a lămpii

– O, nu mă îndoiesc, rosti Julia sarcastic. Se apropie de peretele bazinului, ascunzîndu-și trupul de privirea lui. Poate că era din cauza căldurii apei, dar inima ei începu să bată vijelios. Nimeni nu se uitase la ea așa ca el, cu ochii aceia cenușii și calzi, plini de apreciere și posesivi.

Damon se ghemui lîngă bazin înconjurîndu-și genunchii cu brațele.

– Continuă să fugi de mine, rosti el calm, și eu voi continua să te găsesc.

– N-ai să petreci nici o singură noapte cu mine, la han. Și bănuiesc că aproape toate locurile de cazare din Bath sînt ocupate. Dacă nu vrei să dormi pe stradă în noaptea asta, ar fi mai bine să te întorci fără întîrziere la Londra.

– Am în Laura Place o casă cu terasă.

– Cu ce scop? întrebă ea încercînd să-și stăpînească nemulțumirea. Nu ești genul de bărbat, care face voiajuri de socializare la Bath...

– Am cumpărat casa pentru tatăl meu. Îi place să vină aici, cînd sănătatea îi permite călătoria. N-ai vrea să o vezi?

– Dificil. În caz că n-ai observat, să știi că am încercat să te evit. Își dădu capul pe spate, cînd Damon întinse mîna să-i ștergă cîteva picături de apă de pe bărbie. Nu mă atinge!

– Dacă ești furioasă pentru ceea ce s-a întîmplat cu Pauline noaptea trecută...

– Pînă la urmă, nu contează. Nu-mi pasă dacă ai aranjat sau nu ca ea să fie acolo. Sînt mai furioasă pe mine, mai mult decît pe oricine altcineva.

– Pentru că ai vrut să fii cu mine? murmură el.

Liniștea ar fi putut să fie totală, dacă n-ar fi fost blîndul clipocit a apei din bazin. Senzația de relaxare, pe care baia i-o dăduse Juliei, dispăru, înlocuită de o tensiune ce îi străbătea fiecare bucățică a corpului. Se uita la fața ascuțită și încordată, la strălucirea în alertă a ochilor lui și realizează amploarea foamei lui. Era aici pentru că o dorea – și nu o va lăsa să-i scape cu ușurință.

– N-ar fi trebuit să mă urmărești pînă la Bath, se repezi ea. N-ai să primești nimic de la mine, mai ales nu felul acela de bun venit, pe care se pare că-l aștepti.

În loc să riposteze, o cerceta atent, cu căutătura lui fermă. Privirea îi căzu pe mîna ei subțire, pe degetele încleștate de piatra alunecoasă ce înconjură bazinul.

– Porți inelul pe care ți l-am dat, observă el.

Mîna Juliei se descleștă de bordură și o băgă în apă cufundînd și diamantul strălucitor odată cu ea.

– Asta nu înseamnă nimic, doar că se întâmplă să-mi placă. Și dacă presupui că favorurile mele pot fi cumpărate...

– Nu presupun nimic. Un zîmbet i se așternu pe buze. Se pare că te aștepti în orice clipă să mă dezlănțui împotriva ta. Sînt înclinat aproape să cred că ai fi dezamăgită dacă n-o voi face.

– Hai să nu ne mai jucăm, rosti ea cu obrăznicie. Te afli aici, pentru că vrei să te culci din nou cu mine.

– Sigur că da, afirmă el cu voce egală. Și tu vrei același lucru. După cîte îmi amintesc, a fost o experiență care ne-a bucurat pe amîndoi – sau ai să încerci să declari că doar jucai teatru?

Înroșindu-se de frustrare, Julia își încordă brațul amenințător.

– Pleacă, sau am să te stropesc cu destulă apă, pentru a-ți distruge îmbrăcămintea asta fină.

Zîmbetul lui Damon persistă.

– Atunci nu voi avea nici un motiv să nu mă alătur ție.

Încet brațul ei se relaxă.

– *Te rog*, pleacă, rosti printre dinți. Am stat în apă destul de mult. Pielea începe să mi se încrețească.

El îi întinse o mîină rugătoare.

– Am să te ajut să ieși.

– Nu, mulțumesc.

– Rușinoasă? întrebă el cu o ridicare ironică a sprîncenelor. Te-am văzut deja goală. Nu e nici o diferență.

– N-am să ies, pînă nu pleci tu!

Un zîmbet batjocoritor îi curbă lui buzele.

– Nu plec.

Mai iritată decît putea să suporte, Julia își menținu trăsăturile inexpressive și îi întinse o mîină.

– Foarte bine, rosti rece. Poți să mă ajuți să ies din bazin. Îndatoritor, Damon întinse mîina și ea se agăță de încheietura lui, cu amîndouă mîinile. Înainte ca el să poată să se proptească pentru a rezista presiunii, ea își folosi toată greutatea pentru a-l trage în apă. Cu o înjurătură înăbușită, el își pierdu echilibrul și plonjă cu capul înainte.

Julia chiui triumfătoare și se retrase în partea opusă a bazinului. Nu se putu abține să nu izbucnească în rîs, cînd Damon ieși cu părul negru lipit de cap. Prin perdeaua perlată de apă a genelor, ochii lui cenușii promiteau răzbunare.

– Drăcia dracului, bombăni el și se năpusti după ea.

Rîzînd, cu un amestec de încîntare și teamă, Julia făcu efortul să scape de el. Damon o prinse de mijloc și o trase lîngă el, cu straturile ude ale îmbrăcămînții lui strivite între ei.

– Aveai nevoie de o înmuiere medicinală, îl informă ea, încă scuturată de chicoteli. Apa are să-ți vindece toate bolile.

– Există o singură problemă, pe care n-o poate vindeca, rosti el cu subînțeleș și îi cuprinse fundul gol cu ambele mîini, lipind-o strîns de el.

Rîsul Juliei dispăru, cînd simți muchia tare despicîndu-i intim partea de sus a coapselor. Trupul ei se scufundă în apa fierbinte, pînă cînd reuși să se agate de el, țînîndu-se de umerii lui și permițîndu-le picioarelor să se încolăcească în jurul șoldurilor lui. Respirația lor se amestecă în gîfiieli neregulate, cînd

se priviră unul pe altul. Deși amîndoi stăteau perfect nemișcați, Julia avea senzația că e rostogolită iar și iar, de un flux violent în creștere, prinsă fără speranță de valul învolburat.

Bînd dădu la o parte șuvițele ude de păr de pe fruntea lui, degetele ei trecînd de la tîmplă pînă la ureche. Degetul mare îi mîngîie fața și apoi atinse locul moale de sub bărbie. Era subjugată de senzația de asprime-lunecoasă a pielii lui, de mișcarea mușchiului cînd înghițea.

Deodată Damon o ridică mai sus lipită de el, mișcare lipsită de efort în apa caldă. Mîinile lui mari o prinseră de subsuori, ținînd-o liniștită în timp ce-și înclina capul spre pieptul ei. Julia se agită protestînd, pînă cînd îi simți gura alunecînd peste curba tandră a sînului ei și închizîndu-se pe sfîrcul îmbujorat. Atingerea limbii lui provocă un răspuns dureros de dulce, vîrfurile contractîndu-se în gura lui. Cu gura, el smuci și lovi ușor, tăindu-i răsufierea și făcînd-o să se arcuiască în brațele lui. Lacom, mîinile ei se încleștară de pînza fină a cămășii, tînjind să-i simtă pielea goală.

Lăsîndu-se pe spate în apă, Damon își alunecă mîna peste șoldul ei și peste pielea încordată a abdomenului. Atingerea lui se prelungi între coapse, ajungînd la petecul catifelat de păr, pînă cînd îi găsi partea cea mai sensibilă. Julia se înfioră de dorință crescîndă, vrînd din ce în ce mai multă plăcere. Dar conștientizarea locului unde se aflau, un loc public, o reținu să se abandoneze cu totul.

– Nu putem, gîffi ea sub gura lui. Nu aici.

– Mă dorești? șopti el și o sărută profund, savu-
rînd căldura dulce a gurii ei.

Julia tremura lipită de el, cu trupul alunecos și imaterial în brațele lui. Prin ceața genelor ude, îi văzu fața lîngă a ei, pielea lucioasă ca bronzul, privirea ce promitea fantezii erotice.

Cum ea tăcea, Damon își coborî gura pe gît în jos, sărutînd și mușcînd locul sensibil ce ducea în sus, la ureche.

– Ce trebuie să faci tu, este să spui doar un singur cuvînt, Julia...da sau nu.

Ei îi scăpă un mic geamăt. Era înneacă în senzații, dorind ceea ce își interzisese, știind ce greșit era... dar asta nu mai conta. Părea că nimic și nimeni nu mai exista pe lume, în afară de această încăpere. Mîna ei ajunse la părul ud de pe ceafa lui apucîndu-l cu fervoare.

– Da, șopti ea.

Damon își desfăcu nasturii cămășii, zîbind cînd Julia încercă să-l ajute, degetele lor alunecînd și atingîndu-se sub suprafața apei. Cînd pieptul lui fu gol, Julia își trase mîinile mai jos de întinderea netedă, mai tare ca o marmoră udă. Piscurile sînilor ei se frecau de pielea lui și începu să respire mai repede de excitare.

– Repede, îl îndemnă împărțind sărutări pe fața și pe ceafa lui.

Damon se poticni, în acțiunea dificilă de deschiere a pantalonilor uzi, și ridică sardonice sprînceană.

– Nu m-am deschiat niciodată sub apă. Nu e așa ușor, cum ai putea să crezi.

– Încearcă și mai mult, șopti Julia sărutându-l. Limba ei îi pătrunse în gură, pipăind și provocând, pînă cînd el scoase un oftat, însoțit de rîs, și smulse și mai tare de pantaloni. În final, șlițul se desfăcu, permițînd erecției năvalnice să țîșnească eliberată. Mîna Juliei prinse lungimea tare și mătăsoasă, apucînd-o blînd și mîngîind-o.

El îi rosti numele la ureche, cu voce răgușită, degetele lui îngropîndu-se în șoldurile ei, cînd îi ghidă trupul peste al lui. O ținu nemișcată și se împinse încet în ea. Scînci și se agăță de el, tremurînd de plăcere. Damon se înfipse și mai adînc, dorind să o pătrundă repede, dar determinat de apă la un ritm torturant de lent. Trupurile lor se flexau împreună, într-o frecare neîncetată și alunecoasă, ce promitea să dureze o eternitate.

Palpitînd, Julia își încolăci brațele în jurul umerilor lui și își îngropă fața la gîtul ud. Simți forța puternică a respirației lui umffîndu-i pieptul. Părea că deveniseră o singură ființă, împărtășind același ritm al pulsului și al nervilor. Plăcerea se intensifică tăios, șocînd-o cu intensitatea ei. Își pierdu toate percepțiile, în afară de mișcările din trupul ei, senzația că o vor inunda, pînă cînd nu le va mai putea suporta.

Damon îi înăbuși țipătul cu gura, simțînd tremurul convulsiv al corpului ei cînd explodează orgasmul. Mușchii ei interni se strînseră cu putere în jurul lui, provocîndu-i propria descătușare, în forță. Închise ochii, în timp ce simțurile i se zbăteau și sîngele îi luă foc.

– Julia, oftă el pe gîtul ei arcuit de încordare. N-am să te las să pleci niciodată... niciodată...

Într-un fel, Julia reuși să-l audă, dincolo de năvala haotică a propriului ei sînge. În timp ce o parte din ea se revolta împotriva dreptului de stăpîn, pe care-l auzea în voce, altă parte îl glorifica. Și ea îl stăpînea; simțea aceeași plăcere profundă în împreunarea lor... și, în ciuda lipsei ei de experiență, știa că nu ar putea afla niciodată așa ceva, cu nimeni altcineva. Slăbită, plină și disperată, se ondulă după el în apă. Mîinile lui alunecară peste trupul ei, mișcîndu-se blînd, de la ceafă pînă la șolduri.

– Lasă-mă să stau o noapte cu tine, murmură el.

Julia nu văzu nici un motiv de obiectare. Ar fi fost ipocrită, după tot ce s-a întîmplat. Îi adresă un mic semn din cap și se răsuci simțîndu-l cum alunecă din trupul ei.

Uitîndu-se apoi la Damon, scoase un brusc chicotit, cînd îl văzu pescuindu-și pantofii de pe fundul bazinului. Cînd se ridică din nou la suprafață ținînd în mîna triumfător articolele din piele distruse, Julia clătină încet din cap.

– Intenționezi să mergi pînă la han în hainele astea ude? O să-ți fie frig, sau și mai rău.

Damon o scoase din bazin, ochii lui cenușii mîngîind-o cînd îi privi trupul gol și îmbujorat.

– Mă încălzești tu, cînd ajungem în camera ta.

CAPITOLUL 9

Plină de energie și de o senzație de ușurare, Julia stătea pe scena *Teatrului Nou* din Bath și privea cu satisfacție activitatea din jurul ei. Focul de la Londra se pare că nu afectase spiritul actorilor și al echipei de tehnicieni. Erau ocupați să asambleze noile decoruri, repetau fragmente de dialog și de mișcare scenică și schimbau glume despre greutățile turneului.

– Afurisit de orășel plictisitor, murmură Aryss punându-și mâinile în șold. Se strîmbă comic la Julia. Nici un tînăr bogat, la vedere. Nimic, doar fete bătrîne disperate și bolnavi.

Julia zîmbi prefăcut.

– Am crezut că am venit aici să jucăm *Înșelătoria Doamnei Mele*, nu să ne uităm după bărbați.

– În ziua în care voi înceta să mă mai uit... începu Aryss și deodată se opri, cu o expresie ciudată pe figură.

Urmînd privirea prietenei ei, Julia văzu că Mary Woods, una din actrițele neînsemnate ale companiei, flirta în mod fățîș cu Michael Fiske. Scenograful

părea mai mult decît interesat de frumoasa tînără și de zîmbetul ei exuberant.

– Ce face aia, îi irosește timpul lui Fiske, cînd ar trebui să își repete rolul? întrebă Arlyss cu o încruntare pe nasul ei subțire.

Julia își reprimă un zîmbet, cînd auzi nota distinctă de gelozie din vocea ei.

– Mary nu are decît cîteva replici. Sînt sigură că le știe la perfecție, pînă la ora actuală.

Încruntarea lui Arlyss persistă.

– Domnul Fiske are destulă treabă, nu să-i acorde ei atenție.

– Ai fi putut să-l ai pe Fiske, dacă l-ai fi vrut, rosti Julla realistă. Dar, după cîte îmi amintesc, ai fost atrasă mai mult de lordul William Savage.

– Ei bine, nu a fost mai bun decît oricare altul, replică Arlyss. Deși William e divin în pat, aparent nu e interesat de mine, decît pentru asta. Am terminat cu el. Cu *toți* bărbații, în acest moment. Încrucșișindu-și brațele pe piept, se întoarse ostentativ cu spatele la Michael Fiske și la Mary Woods. Chiar atunci, Julia îl văzu pe Fiske aruncînd o privire furișă spre Arlyss. Deci, încearcă să o facă geloasă, se gîndi Julia și buzele ei schițară un zîmbet amuzat și plin de simpatie.

– Hai să vorbim de amorurile *tale*, sugeră Arlyss întorcîndu-se nerăbdătoare. Lordul Savage a venit să mă vadă la Londra – încerca să te găsească. Tot ce i-am spus a fost că, a doua zi, compania va începe un turneu la Bath. A venit aici? L-ai văzut? Julia ezită, apoi încuviință din cap, în timp ce fierbințelea

fi coloră arzător obraji. Ei bine? o îndemnă Arlyss. Ce s-a întâmplat?

Scuturînd din cap, Julia rîse cu luciditate. Chiar dacă era înclinată să-i spună, nici un cuvînt n-ar fi putut descrie noaptea trecută. După ce au plecat de la pavilionul de băi, s-au îndreptat pe jos, spre han. Aerul proaspăt al nopții o înviorase pe Julia, dar era perfect conștientă de fiorii care îi străbăteau lui Damon făptura, de sus pînă jos, cu îmbrăcămintea aceea udă și înghețată ce-i atîrna pe trup. Cînd ajunseră în camera ei, Julia aprinse focul în cămin și îi atîrnară hainele la uscat.

După ce s-au urcat în patul mic dar confortabil, și-au apăsat trupurile goale unul lîngă altul, pînă cînd pielea lui Damon s-a încălzit, ca a ei proprie. Făcu dragoste cu ea fără să scoată o vorbă, folosind mișcarea tandră a degetelor, căldura gurii și mișcărilor trupului, pentru a-și comunica sentimentele. Amintindu-și extazul pe care-l trăise în întunericul luminat doar de flăcări, Julia simți cum roșește și mai tare. În dimineața aceasta, Damon se trezise greu, căscînd, întinzîndu-se și bombănind... apoi trăgînd-o la el, cînd ea încercă să coboare din pat. O posedă din nou, plonjînd în trupul ei cu împingeri blînde, care o făcură să se piardă, pur și simplu.

Într-un fel, Julia reuși să-și scoată din minte gîndurile acestea înflăcărate.

– Nu mi-ar face bine cu nimic, dacă aș discuta despre asta, murmură ea.

Arlyss se aplecă mai aproape, cu o plăcere conspirativă.

– Sînt așa de fericită pentru tine, Jessical! Pînă acum, nu te-am văzut niciodată arătînd așa. Trebuie că ești îndrăgostită. A durat cam mult, nu-i așa?

– Nu spune nimănui, te rog.

– O, n-aș spune...dar oricum vor ghici. Știi cum sînt zvonurile. În afară de asta, nu poți ascunde că ești îndrăgostită. Se vede într-o sută de feluri.

Julia fu oprită să dea un răspuns de sosirea lui Logan Scott, care fusese reținut de un grup de politicieni locali, clerici și locuitori ai orașului, toți nerăbdători să-l cunoască și să-i ureze bun venit la Bath. Ochii lui albaștri și vii înregistră activitatea de pe scenă și făcu un semn scurt de aprobare. Cînd oamenii se adunară în jurul lui punînd întrebări, el îi îndepărtă cu un murmur și se îndreptă spre Julia:

– Doamnă Wentworth, roști el energic, ce mai faci? Ea îi susținu privirea și zîmbi ușor.

– Perfect, după o săptămînă de odihnă, domnule Scott.

– Bine.

Simțînd că prezența ei era *în plus*, Arlyss se îndreptă imediat spre Michael Fiske, care era în continuare ocupat cu Mary Woods.

Logan nu-și mută privirea pătrunzătoare de pe figura Juliei.

– Am auzit că și Savage e aici, în Bath, remarcă el. Deși cuvintele erau lipsite de orice nuanță, Julia se simți de parcă ar fi fost acuzată de ceva.

– Da, roști ea, într-un fel care putea să fie luat ori ca o confirmare, ori ca o întrebare.

– L-ai văzut deja? Julia nu se putu hotărî să-i răspundă, dar el îi descifră cu ușurință expresia. S-a îndopat iar cu dulciuri? mai întrebă el.

Julia roși, cînd își aminti conversația din casa lui din Londra. Ridică ușor din umeri, parcă pentru a se apăra.

– Nu e vina mea că a ales să mă urmeze. O sprînceană roșcovană se arcui, în bătaie de joc. Dacă insinuezi că i-am oferit o încurajare...

– Nu dau nici o para chioară pe ce i-ai oferit. Asigură-te doar că munca ta nu e afectată. În prima dimineață, cînd vii cu întîrziere la repetiție, din cauză că te-ai tolănit în pat cu...

– În dimineața asta n-am întîrziat, îl întrerupse Julia, vocea ei devenind aspră. *Tu* ai întîrziat, domnule Scott.

Aruncîndu-i o privire de gheață, Logan se întoarce și plecă strigînd în dreapta și în stînga tot felul de indicații.

Julia se simți deranjată și ușor uimită. A fost o controversă aproape fățișă cu el, și nu era prea sigură de ce. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, ar fi putut să speculeze că Logan Scott a fost motivat de gelozie. Dar pentru el, era ceva ridicol. În mod cert, nu avea nici un sentiment romantic față de ea – și chiar dacă ar fi avut, mai curînd ar fi murit, decît să încalce regula strictă stabilită de el, că nu trebuie să aibă relații cu nici una dintre actrițele companiei.

Oare era îngrijorat că ar putea să-și abandoneze cariera, în favoarea căsătoriei? *Ar fi dificil să fii înlocuită la Capital*, îi spusese el săptămîna trecută.

Poate că asta era adevărat, dar nu imposibil. Existau întotdeauna la orizont noi și talentate tinere actrițe și Julia nu-și făcea iluzii că ar fi de neînlocuit.

După ce repetară toată piesa, trupa fu ușurată să descopere că, în afară de câteva probleme minore de ritm, spectacolul ieșise aproape fără cusur. Totuși, Logan părea departe de a fi satisfăcut, oprind repetiția de nenumărate ori, pentru a da indicații succinte actorilor și tehnicienilor. Cum după-amiaza se prelungea, Julia se întreba cât de mult intenționa să-i chinuie pe actori. Murmure de împotrivire răzbăteau din grup, pînă cînd repetiția se termină în sfîrșit, la lăsarea serii.

– Vreau ca toată lumea să fie aici mîine dimineată la ora nouă, rosti Logan.

Bombănind în surdina, adunarea se împrăștie repede.

– Ar trebui să fii încîntat cît de bine a mers, îndrăzni Julia să i se adreseze lui Logan, așa cum stătea în mijlocul scenei. Liniile feței lui erau dispuse în unghiuri dure. În loc de asta, te comporti ca și cum repetiția ar fi fost un eșec.

El îi aruncă o privire amenințătoare.

– Cînd cineva te numește managerul companiei, tu ești cel care hotărăști cum merg treburile. Între timp, fii amabilă lasă-mi mie această responsabilitate.

Julia fu surprinsă și rănită de comportamentul lui agresiv.

– Aș vrea să putem fi toți la fel de perfecți ca tine, domnule Scott, rosti ea sarcastică și plecă de acolo. După ce-și apucă haina și pălăria de pe unul din locuri, își croi drum spre ieșire, uitînd în graba ei că,

fără îndoială, afară se afla o mulțime de oameni. Acum, că locuitorii din Bath aflaseră de prezența companiei teatrale, se adunau să arunce o privire asupra lui Logan Scott, sau a altor artiști de la *Capital*.

Cînd ea deschise ușa și fu gata să iasă, a fost imediat împinsă înapoi de o hoardă de oameni, care încercau să intre în teatrul pînă atunci încuiat.

– E ea! strigă cineva. Doamnă Wentworth! se auziră strigăte înflăcărate, atît de bărbați cît și de femei, și mîini frenetice se întinseră după ea. Uluită, Julia își sprijini toată greutatea de ușă și reuși să o închidă, dar nu înainte ca doi bărbați să-și forțeze drumul înăuntru.

Gîfîind de efort, Julia făcu un pas înapoi și privi perechea. Unul era îndesat și de vîrstă mijlocie, celălalt era înalt, uscățiv și mult mai tînăr. Cel masiv își scosese pălăria și o privea cu o poftă evidentă. Vîrfurile limbii lui roșii se plimba peste buzele subțiri și flasce. Cînd vorbi, din gură îi răbufni greu miros de tutun și băutură.

Se recomandă, parcă s-ar fi așteptat ca ea să fie impresionată de titlul lui:

– Lord Langate, draga mea, și acesta e însoțitorul meu, lord Strathearn. Acesta își scoase la rîndul lui pălăria, dînd la iveală un mic petec de păr pomădat și parfumat. Dă-mi voie să-ți spun că ești și mai plăcută de aproape, decît de la distanță.

– Mulțumesc, rosti Julia prudentă. Își puse mica ei pălărie pe cap și o prinse în părul perfect răsucit din creștet. Vă rog să mă scuzați, domnilor...

Ei se înghesuiră și mai aproape de ea, împingînd-o în ușă. Ochi ca de silex trecură peste silueta ei subțire.

– Fiind obișnuiți cu orașul și cu toate distracțiile lui, Strathearn și cu mine am hotărît să-ți oferim serviciile noastre, în seara asta.

– Nu e nevoie, rosti Julia cu voce tăioasă.

– O să te ducem să iei o masă excelentă, madam, și apoi o să facem o plimbare cu trăsura mea. O să descoperi că va fi destul de distractiv, te asigur.

– Am alte planuri pentru seara aceasta.

– Fără îndoială că ai. Langate își linse buzele subțiri și zîmbi, revelînd niște dinți pătați de tutun. Dar sigur că poți fi convinsă să ți le schimbi, pentru o pereche de gentlemen, care te admiră așa de mult.

– Mi-e teamă că nu. Julia încercă să treacă de ei, doar pentru a fi înghesuită din nou în ușă.

Mîna lui Langate ajunsese la umărul ei, apoi se îndreptă spre piept.

– Poate că ai nevoie de un mic stimulent.

Spre șocul ei, îl simți răscolind în corsajul ei, cu degetele lui scurte și butucănoase și depunînd un mic teanc de bancnote în decolteu. Tremurînd de repulsie, sări înapoi și pescui banii din rochie. Fața ei deveni stacojie, cînd deschise gura pentru a striga după ajutor.

Totuși, înainte de a scoate un sunet, parcă un vîrtej întunecat coborî asupra lor.

Julia clipi și îngheță, în timp ce în jurul ei avu loc o mișcare rapidă. Cei doi bărbați, care o striviseră de ușă dispărură brusc, smulși parcă de o mîină gigan-

tică olimplană. Teancul de bani căzu dintre degetele Juliei și se împrăștie pe podea. Își privi uluită salvatorul. Era Damon, cu fața ca o mască rece, cu ochii luminați de o furie mortală. Îi lipise pe cei doi domni neajutorați de perete, ca pe o pereche de terieri hămăitori. Nu părea că aude scuzele și explicațiile lor bîlbîite. Însă cînd vorbi, cuvintele șuierîndu-i printre dinți, amîndoi rămaseră tăcuți.

– Dacă vă mai apropiați de ea, vă sfîșii în bucăți... și n-am să mă opresc, pînă n-am să le împrăștii dintr-o parte în alta a orașului Bath.

Fața plîngăreață a lui Langate deveni stacojie.

– Nu ne-am dat seama cu cine vorbim, reuși el să spună.

Damon îi dădu drumul lui Strathearn și își fixă toată atenția asupra lui Langate. Degetele lui se strînseră în jurul gîtului acestuia.

– Atinge-o, vorbește cu ea, chiar și numai uită-te la ea... și teucid.

– Nu e nevoie... i se tăie omului răsufierea, gîfîind după aer. Te rog... plec...

Brusc, Damon îi dădu drumul și Langate căzu peste ușă. Imediat Strathearn se duse la el, arătînd intimidat și palid cînd întinse un braț să-și sprijine prietenul. Împreună perechea trecu de ușă, intrînd înapoi în grupul înflăcărat care aștepta afară.

Damon se întoarse spre Julia, cu ochii încă scăpărînd de furie.

– Cum... întrebă ea cu răsufierea tăiată.

– Am venit prin intrarea din spate a teatrului. E o mulțime care te așteaptă pe tine acolo.

– Și pe ceilalți actori, rosti ea cu o pîlpîire de iritare.

– Mai ales pe tirre. El îi adresează un zîmbet greu. Se pare că ești considerată proprietate publică, doamnă Wentworth.

– Nu sînt proprietatea nimănui.

– Eu pot să dau la iveală un certificat de căsătorie ce stabilește altceva.

– Certificatul tău valorează asta, replică ea pocnind din degete. Căsătoria noastră e de o legalitate îndoielnică, după cum îți dai seama și singur. Orice tribunal o va anula fără ezitare, avînd în vedere faptul că nici unul dintre noi nu am avut vîrsta corespunzătoare. După un lung moment, privirea Juliei cedă și se întrebă de ce, așa deodată, erau atît de supărați unul pe altul. Își îmbîlînzii considerabil vocea. Mulțumesc că m-ai scăpat de bufonii aia, continuă ea. Damon nu răspunse, cu trăsăturile încă încordate. Va trebui să aștept aici, pînă cînd mulțimea va începe să se risipească, mai comentă ea.

– Nu e nevoie, rosti el înverșunat. Am să te însoțesc, pînă la trăsura mea.

Ea clătină din cap și se dădu înapoi.

– Nu, mulțumesc. Nu cred că ar fi înțelept, să mai petrec încă o seară cu tine.

– Nici măcar să cinăm împreună? După cîte știu eu, n-ai mîncat nimic astăzi.

– Nu obiectez împotriva unei cine cu tine, e vorba doar de... de după aceea...

Cînd Damon văzu ce îmbujorată era, deveni ciudat de amabil. Întinse mîna și îi aranjă pălăria, degetele lui netezind cîteva șuvițe moi ale părului blond.

– N-am venit la Bath în special să te alerg în jurul dormitorului – deși ideea ar fi meritat.

– Atunci de ce ești aici?

– Vreau să petrec puțin timp cu tine. Vreau să știu mai multe despre viața pe care o duci și de ce exercită o asemenea atracție asupra ta. Și vreau să știi și tu mai multe despre mine. Adevărul este că încă sîntem niște străini. Înainte de a discuta despre cum să ne terminăm căsnicia, nu va dăuna nimănui dacă devenim mai familiarizați unul cu altul.

– Presupun că nu, roști prudentă Julia ridicînd ochii la el. Făcu o mișcare penru a-și coborî voaleta neagră de pe calota pălăriei. Dar el preluă inițiativa, aranjînd cu grijă rețeaua pe fața ei.

– Atunci cinează cu mine în noaptea aceasta, pe terasa mea. După aceea te voi duce la han, perfect neatinsă. Ai cuvîntul meu.

Julia studie oferta. Gîndul de a mînca singură la han, sau cu alți oameni din trupa teatrului, nu părea prea atrăgător în acest moment.

– Presupun că orice ar pregăti bucătarul tău, va fi mai bun decît mîncarea de la han, zise ea.

Acceptarea ei cu zgîrcenie, îi provocă lui un zîmbet.

– Ai cuvîntul meu și pentru asta. El îi puse mîna sub brațul lui. Să mergem, madam, înainte ca publicul tău să devină și mai obraznic.

Julia avusese nevoie întotdeauna să-i evite singură pe următorii și admiratorii ei înfierbîntați. Era o schimbare plăcută, să meargă la brațul puternic al unui bărbat, lăsîndu-l să preia controlul situației. Nu protestă cînd Damon își puse o mîna protectoare pe spatele ei delicat și o ghidă prin îmbulzeala străinilor indiscreți de afară. Imediat fu asaltată de întrebări

înfălăcărate și de mâini care o trăgeau de pălărie, de voaletă și de haină.

Uluită, Julia simți că pălăria îi fu smulsă de pe cap. Lacrimi usturătoare îi veniră în ochi, cînd acele cu care era prinsă o traseră cu putere de păr. Pășind mai departe de strigătele excitate și periculoase, se agăță de Damon, pînă ajunseră la trăsura. Apoi reuși să zîmbească și să facă cu mîna mulțimii, înainte de a urca în vehicol. Damon nu fu chiar așa împăciuitor, împingîndu-i pe cei din față, ținîndu-i în șah și ignorîndu-le protestele.

Ghemuită în siguranța trăsorii, Julia oftă de ușurare și își masă țeasta îndurerată.

– Am crezut că o să-mi smulgă părul din rădăcină, exclamă ea cînd trăsura demară.

Privirea lui Damon era imperturbabilă.

– Să se încălzească la adorația publicului, urmărită de toată lumea... trebuie că e tot ceea ce și dorește o actriță.

Julia se gîndi la remarcă și răspunse cu grijă:

– Presupun că îmi place să știu că oamenii sînt încîntați de ceea ce fac...iar aprobarea lor înseamnă că poziția mea la *Capital* și salariul îmi sînt asigurate.

– Aprobarea lor înseamnă mai mult decît atît.

Plictisită de nota ironică din vocea lui, Julia deschise gura să răspundă. Dar o închise imediat. Avea dreptate, deși ura receptivitatea lui, pentru că nu voia să poată fi descifrată cu atîta ușurință. Îi plăcea senzația de a fi admirată de public, care părea mai mult decît gata să-i acorde toată atenția și afecțiunea, de care tatăl ei o lipsise întotdeauna.

– Să duci o viață obișnuită, trebuie să fie ceva plictisitor, în comparație cu asta, remarcă Damon.

– Nu știu, zise ea cu o urmă de sarcasm, lăsându-și pe umeri părul desfăcut. Spune-mi cu ce seamănă o viața obișnuită...o, dar am uitat. Nici tu nu știi.

– Am trăit viața pentru care am fost merit.

– Și eu la fel, rosti ea în defensivă.

În colțul gurii lui apăru o mișcare sardonică, dar preferă să nu se certe. O privi liniștit cum folosea unul din pieptenii din carapace de broască țestoasă, pentru a-și pieptăna și a-și îndrepta părul, înainte de a-l răsuci din nou.

Casa cu etaje terasate era așa de elegantă, cum puteai să te aștepți de la această adresă din exclusivistul Laura Place. Dușumelele lucioase de stejar erau acoperite cu palide covoare englezești lucrate manual, peste care erau împrăștiate piese frumoase de mobilier din lemn de trandafir lustruit și urne cu plante luxuriante. Perdele de un galben pal și verde acopereau ferestrele, în timp ce oglinzi în rame ornamentale dădeau camerelor un aspect eteric, deschis.

Relaxată în atmosfera luxoasă luminată de lumînări a micii sufragerii, Julia se dedică înfometată mîncării. Un sortiment bogat de veselă franțuzească prezenta pui și trufe în sos de șampanie, escalop de vițel înăbușit în ierburi și legume strălucind de o pojghită de unt. O farfurie cu fructe macerate în vin fu adusă ca desert, precum și mici tarte cu alune umplute cu zmeură și bezea.

– După o masă așa îmbelșugată, n-am să pot să mai intru în costumele mele, rosti Julia mușcînd dintr-o tartă și scoțînd un sunet de apreciere.

– De abia poți și acum.

Julia zîmbi din cauza nuanței de gelozie din vocea lui.

– Comparativ cu alte actrițe, costumele mele sînt extraordinar de modeste. Ridică o zmeură care îi căzuse pe farfurie și o mîncă grațios.

Pe fața lui persista o umbră de neplăcere.

– Nu-mi place ca alți bărbați să poată vedea atît de multe din soția mea. Știu exact ce gîndesc, cînd se uită la tine.

Amuzată de spîritul lui de posesiune, Julia își sprijini bărbia pe mînă și se uită la el.

– Ce gîndesc? îl provocă ea.

Sub pretextul de a-i mai turna vin, Damon se ridică și se apropie de masă pe partea ei. Aproape așezat pe margine, îi reumplu paharul și se uită la ea. Julia nu se mișcă, nici chiar cînd privirea lui fierbinte trecu peste pieptul ei, apoi înapoi, la față. Încet îi prinse obrazul fragil între degete și îi aplecă ușor capul pe spate.

– Își imaginează cum ți-ar simți pielea, dacă este și în realitate tot așa de catifelată cum pare. Arătătorul lui urmări curba obrazului ei și se uită la colțul tandru al buzelor. Se întrebă ce gust ai... se gîndesc să-ți desfacă părul și să-l lase să-ți cadă pe umeri... să-l aranjeze pe sîinii tăi... Mîna lui coborî în jos pe gît, într-o mîngîiere înceată, apoi dosul articulațiilor trecu o dată, de două ori peste piscurile sînilor ei.

Respirația Juliei se accelerează și degetele i se încheștară de marginea scaunului luptându-se să se liniștească. Voia să se ridice și să se preseze la adăpostul coapselor lui, să salute cu bucurie căldura mîinilor lui pe pielea ei. Damon continuă să se joace cu ea, fără grabă, ochii lui cenușii ca argintul fiind ațintiți pe fiecare nuanță a expresiei ei.

– Vor să facă dragoste cu tine, murmură el în continuare, și să te încuie undeva, pentru plăcerea lor personală. Degetele lui alunecară pe sub marginea corsajului, ajungînd aproape de bobocul palpitant al sînului.

Tremurînd Julia îl prinse de mînă.

– Ai spus că ai să mă duci la han neatinsă.

– Așa am spus. Încet degetele lui se retraseră de pe rochia ei. Buzele lui se aflau peste ale ei, respirația lui fierbinte și dulce tremura pe pielea ei. Ți-a rămas o bucățică de bezea în colțul gurii.

Automat Julia scoase limba și găsi ceva lipicios, pe care îl lăsă să se dizolve în gură. Privirea lui Damon nu rată vibrația mișcării. Mîna lui, încă prinsă de a ei, era tare ca oțelul.

Încet Julia îi dădu drumul și se întîmplă să se uite la diamantul strălucitor de pe degetul ei. Piatra era extraordinar de frumoasă în lumina lumînărilor, licărind în ape constant schimbătoare. Se simțea vinovată că l-a acceptat, că purta ceva ce nu era îndreptățită să poarte.

– Ar trebui să-l iei înapoi, rosti ea scoțînd inelul și oferindu-i-l.

– N-am ce să fac cu el.

– Nu-mi aparține.

– Ba îți aparține, o contrazise calm. Ești soția mea. Julia se încruntă, ținând inelul în palmă.

– E un simbol al unei căsătorii care n-a exista niciodată – și nici nu va exista.

– Vreau să-l păstrezi. Nu contează ce se va întâmpla în viitor, ai să te uiți la inelul acesta și ai să știi că odată ai fost a mea.

Julia nu realizase că el considera acest inel ca un semn de proprietate. Îl puse pe masă, forțându-se să nu privească minunatul diamant. Inelul pretindea un preț, pe care nu era sigură dacă voia să-l plătească.

– Regret, rosti ea, incapabilă să-l privească în ochi.

Deși nu putea să-i vadă fața, ea simți schimbarea atmosferei... voința aprigă a unui luptător gata de bătălie, impulsul de a cuceri și a domina. Conștientă de violența lui de-abia stăpînită, Julia rămase foarte liniștită. Își menținu fața întoarsă dinspre el și îi ascultă respirația, pînă cînd mișcările profunde ale plămînilor lui deveniră din nou calme.

– Ai să mi-l ceri înapoi, cîndva.

Uimită, Julia făcu greșeala să se uite la el. Fața lui era foarte aproape, ochii străluceau ca lama unui cuțit bine ascuțit. Îi trebui tot auto-controlul pentru a se opri să nu se înfioare alarmată. În acest moment era ușor de văzut cum a reușit el singur să-și scoată familia din sărăcie și să o conducă spre bogăție, doar cu forța pură a voinței.

– Nu, rosti ea încet. Chiar dacă am să mă îndrăgostesc de tine, n-am să accept inelul și nici să devin proprietatea ta.

– Proprietatea, repetă el cu un ton ca șfichiuitul unei cravașe. Așa crezi tu că am să te tratez?

Ridicîndu-se de pe scaun, Julia îl privi în față, în timp ce el rămase pe jumătate așezat pe marginea mesei.

– Dacă aș fi soția ta, m-ai lăsa să merg unde vreau, să fac ce-mi place, fără să pui întrebări sau să mă acuzi? Nu ai protesta, cînd eu îmi voi continua profesia, participînd dimineața la repetiții, întorcîndu-mă de la spectacole la miezul nopții, sau mai tîrziu? Și ce spui de prietenii tăi și ceilalți nobili? – de comentariile bajocoritoare și obscene pe care le-ar face în legătură cu mine, bănuielile lor că nu sînt mult mai mult decît o prostituată. Ai găsi o cale să poți accepta toate astea?

Figura lui deveni mai închisă cu cîteva nuanțe, confirmîndu-i suspiciunile.

– De ce înseamnă așa de mult teatrul penru tine? Întrebă el tăios. Ar fi un sacrificiu atît de afurisit de mare să renunți la viața de țigancă?

– N-am depins niciodată de nimic altceva. E singurul lucru de care sînt sigură. Nu vreau un titlu, un șir nesfîrșit de evenimente sociale și o moșie liniștită la țară – aceasta e viața pe care ar fi ales-o pentru mine tatăl meu.

Damon îi prinse șoldurile în mîini, imobilizîndu-le între coapsele lui.

– O parte din tine dorește această viață.

Răsucindu-se, sprijinindu-se de pieptul lui tare, Julia încercă să se elibereze, dar el o ținu strîns. O trase mai aproape, pînă cînd eforturile ei creară între ei o fricțiune intimă. Deodată ea îngheță, realizînd

efectul pe care-l aveau mișcărilor ei asupra lui. Dovada rigidă a erecției lui se presă pe abdomenul ei, smulgîndu-i din trup un răspuns prompt.

– Vreau să plec, acum, rosti ea cu respirația tăiată.

Damon o eliberă, dar privirea lui intensă se fixă în a ei, încît nu mai putu să se miște.

– N-am să-ți ușurez acțiunea. N-ai să mă respingi – și nici n-ai să scapi de mine – fără luptă.

Julia îl privi, cu un amestec de furie și dorință. Era destul de greu să-și interzică ceea ce își dorea atît de mult. Existau vise ce încă mai sălășluiau profund în ea, de a avea propria familie și un cămin, de a dormi în fiecare noapte în brațele soțului, de a petrece ore plăcute jucîndu-se cu copiii ei. Acum toate aceste imagini căpătaseră în mintea ei o formă clară... voia să fie soția lui Damon și să dea naștere progeniturilor lui, cu părul închis la culoare. Visele erau acum posibile și să renunțe la ele ar fi fost treaba cea mai grea pe care o făcuse vreodată.

Brusc își aminti de vocea rece și ironică a lui Logan Scott cînd i-a spus: *trebuie să te hotărăști, dacă îl iubești destul de mult pe Savage, pentru a-ți supune trupul și sufletul lui... eu nu te-aș sfătui.*

Clătînîndu-se se întoarse, cu mîinile pe pieptul ce-i palpita. Inspiră profund de cîtрева ori, cu dorința de a-și potoli emoția. Damon se apropie pe la spate, fără să o atingă. Vocea lui era egală, cînd rosti deasupra capului ei:

– Te însoțesc la han.

– Nu trebuie...începu ea, dar el o ignoră și se duse să sune după trăsură.

Rămaseră tăcuți în drumul spre han, atmosfera dintre ei fiind tensionată. Coapsele le rămaseră strâns lipite, frecându-se din când în când, când roțile vehicolului treceau peste locurile denivelate ale străzii. Julia încercă să se retragă, dar continua să alunece spre el. Ar fi murit înainte de a se muta pe locul de vizavi, mai ales sub focul privirii lui reci și răutăcioase. În final, mizerabila călătorie se termină și el o ajută să coboare din trăsură.

– Urc singură în camera mea, zise Julia simțind că el intenționa să o însoțească.

Damon clătină scurt din cap.

– E periculos. Te duc pînă la ușă.

– Am locuit aici singură mai mult de o săptămînă și totul a fost perfect și fără protecția ta, sublinie Julia.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu intenționez să te ating. Dacă aș fi avut în minte să te seduc în această seară, ai fi în pat cu mine, chiar acum. Tot ce vreau este să te văd în siguranță, în camera ta.

– N-am nevoie...

– Suportă-mă, rosti el printre dinți, arătînd ca și cum era pe cale să o sugrume.

Ridicînd mîinile de exasperare, Julia îl precedă în clădire, trecu de biroul proprietarului și de sufrageria vacantă la acea oră, spre scările ce duceau la nivelul superior. Damon o urmă cu pas domol și cu sprîncenele negre încruntate de neplăcere. Înaintară pe un lung culoar sărăcăcios, pînă ajunseră la camera ei. Scoțînd o cheie mică din săculețul de mînă, Julia își concentrează atenția asupra încuietorii. Cheia aproape că nu se răsuci.

Realizînd că probabil uitase să-și încuie bine camera de dimineată cînd plecase, Julia se dădu în spectacol zdrăngărind cheia în broasca de metal. S-a ocupat de destule în această seară, ca să nu mai fie acuzată și de lipsă de grijă și incompetență. Răsucind bușonul, făcu o pauză și se uită în spate, la Damon.

– Ți-ai făcut datoria de gentleman, îl informă ea. Am fost adusă în siguranță la ușă. Noapte bună.

Înțelegînd subtila invitație de a pleca, Damon se uită la ea cu ochii lui cenușii neiertători, înainte de a-i întoarce spatele și a pleca cu pași mari.

Cu un șuspin, Julia intră în cameră și începu să caute cutia cu chibrituri. Cu grijă aprinse flacăra mică și galbenă a lămpii cu gaz de pe toaletă. Fixă apoi globul de sticlă, după ce ajustă fitilul, pînă cînd o lumină blîndă umplu camera. Mintea ei era muncită de gînduri, ce o făceau să o doară capul. Era neatentă la ceea ce o înconjură, pierdută în grija... dar cînd își aruncă privirea în oglindă, văzu o urmă de mișcare în colțul suprafetei reflectate. Și totodată se auzi un ciudat zgomot pe dușumea.

Nu era singură. Un fulger de spaimă îi trecu prin trup. Răsucindu-se, Julia reuși o jumătate de țipăt, înainte de a-i fi înăbușit de mîna unui bărbat, care-i strivea cu putere gura. Fu trasă înapoi și lipită de o formă scheletică, dar inexorabil de puternică și agilă. Cu nările dilatate, cu ochii larg deschiși, se uita la silueta îndesată a lordului Langate, care se apropia de ea. Era ținută de însoțitorul lui, Strathearn. Erau cei doi oameni, care o agresaseră la *Teatrul Nou*, mai devreme, în aceeași zi. Părea că își alimentaseră

curajul cu o cantitate mare de spirtoase, ambii duh-
nind și respirînd acru, totuși insuportabil de plini de ei.

– Nu te-ai așteptat să ne vezi din nou, nu-i așa?
toarse Langate trecîndu-și mîna dolofană peste șu-
vițele grase ale părului, pieptănat peste capul chel.
Privirea lui alunecă apreciativă peste trupul ei ce se
zvîrcolea. Ce fetișcană prețioasă ești – cea mai
șmecheră bucățică, pe care am văzut-o vreodată.
Nu-i așa, Strathearn?

Omul cel înalt dădu din cap și rîse pe înfundate
dîndu-și acordul.

Gura mică a lui Langate se deschise într-un rîn-
jet, cînd vorbi din nou.

– Nu e nevole să-ți fie frică. Te vom folosi în tihnă
și te vom plăti bine, după aceea. Vei putea să-ți cum-
peri orice fleac dorești. Nu arăta așa jignită, draga
mea. Pun pariu că ai distrat o mulțime de domni dor-
nici, așa ca noi, între frumoasele tale coapse. Veni
mai aproape și apucă una din mîinile Juliei care se
zbătea, punînd-o cu forța pe umflătura dintre picioa-
rele lui. Fața rotundă îi fu traversată de o privire pof-
ticioasă, de anticipare. Aici, fredonă el. Nu e chiar
așa de rău, nu-i așa? Cred că o să-ți placă...

Dar propoziția n-a mai fost terminată niciodată.
Julia auzi zgomotul ușii izbită de perete și se simți
brusc eliberată. Incapabilă să-și găsească echilibrul,
căzu înainte zgîriindu-și mîinile și genunchii pe
dușumeaua tare. Apoi se tîrî într-un colț și își apăsă
cu putere spatele de zid. O șuviță de păr îi căzu
peste față, împiedicînd-o să vadă ce se petrecea în
fața ei. Auzi doar sunetul surd al pumnului, ce izbea

în carne cu lovituri repetate, și urletele de durere ce umplură camera.

Dîndu-și înapoi părul rebel, Julia realizează că se întorsese Damon, care părea că intenționează să-iucidă pe atacatori. După ce l-a trimis pe Strathearn la pămînt, adunat într-o grămadă, își întoarse atenția spre Langate, lovindu-l pe tipul mai în vîrstă, pînă cînd începu să scîncească cerînd îndurare. Cu tot șocul și frica, Julia realizează totuși că Damon era cu într-adevăr gata să comită o crimă.

– Te rog, oprește-te, gîfii ea. Sînt bine. Dacă nu te oprești, ai să-l ucizi... *Damon*...

La pronunțarea numelui său, acesta se opri pentru a se uita la ea cu ochi întunecați, ca de cărbune. Indiferent ce văzu pe fața ei, păru că-l trezește din furia asasină ce îl cuprinsese. Se uită la omul care tremura sub el și clătină din cap, pentru a se elibera de ceața setei de sînge. După ce își șterse pumnii însîngerțați de haina lui Langate, se ridică și traversă camera spre Julia. Langate și Strathearn profitară de ocazie și plecară imediat, gemînd și înjurînd.

Știind că nu putea să stea în picioare singură, Julia încercă să se agate de soțul ei, mîinile tremurîndu-i vizibil. Damon se aplecă și o adună de jos, de parcă ar fi fost un copil, ridicînd-o la pieptul lui. Ea se lipi strîns de el, încercînd să înțeleagă ce s-a întîmplat.

– Mulțumesc, gîfii ea, cu gîtul de abia funcționînd. Mulțumesc...

Damon se așeză pe pat și o ținu în poală, netezindu-i părul desfăcut pe spate. Îl simți ștergîndu-i lacrimile de pe obraji cu degetele. Cu tot bubuitul din

urechi, putu să audă sunetul vocii lui care o liniștea, cu asigurarea blîndă că era în siguranță, că nimeni nu o va răni.

Julia ținea ochii închiși, canalizîndu-și întreaga voință spre ea însăși și încercînd să se abțină, să nu izbucnească în alte lacrimi. Dacă Damon nu s-ar fi întors, Langate și însoțitorul lui ar fi violat-o. Gîndul de a fi supusă unei astfel de brutalități era terifiant.

– De ce...de ce te-ai întors? reuși ea să întrebe pînă la urmă.

Mîngîierea mîinii lui pe gîtul ei era deosebit de blîndă.

– Am ajuns la capătul coridorului și am crezut că te aud țipînd. Cu riscul de a părea nebun, am hotărît să controlez din nou.

Mîna ei ajunse la a lui și îi strînse cu putere degetele.

– Se pare că menirea ta este să mă salvezi întotdeauna.

Damon îi ridică bărbia, nepermițîndu-i să-și întoarcă fața, cînd o privi în ochi.

– Ascultă-mă, Julia...Nu voi reuși întotdeauna să ajung la tine, la timp. A fost mîna destinului, că am fost aici în noaptea aceasta...

– Acuma s-a terminat, îl întrerupse ea sesizînd ce brusc se depărta de ea tandrețea lui și noua notă de dezaprobare din glasul lui.

– Nu s-a terminat, rosti el dur. De acum încolo, va fi din ce în ce mai rău. Vor exista din ce în ce mai mulți ca Langate, care să dorească o bucată din tine, care să facă orice penru a se apropia de tine. Dacă vrei să-ți continui cariera de actriță, vei avea

nevoie de protecție, ziua și noaptea și asta e o poziție pe care n-am intenția să o solicit. Neceremonios o aruncă pe pat și se ridică, cu o privire nemiloasă. Dacă asta e viața pe care o dorești, continuă el, așa să fie. Aș urî să te lipsesc de această bucurie. Dar ascultă-mi sfatul și angajează pe cineva, care să te păzească de hoarda ta de admiratori. Și încuie afurisita aia de ușă, când plec.

Julia rămase în pat, privindu-l în tăcere cum iese cu pași mari din cameră. Ar fi vrut să-l roage să rămînă. *Nu mă părăsi... am nevoie de tine...* Dar cuvintele rămaseră ferecate în ea și își strînse gura cu putere. Ușa se închise tăios, în urma lui. Mîna Juliei apucă perna și o aruncă cu toată puterea. Nu avu nici o urmă de satisfacție, cînd o auzi izbindu-se ușor de tocul ușii.

Cum îndrăznea să fie atît de acuzator, ca și cum ea ar fi cerut să se întîmple ce s-a întîmplat! Oare faptul că își cîștiga existența pe scenă îi dădea cuiva dreptul să o atace? De ce era silită o femeie să trăiască sub protecția unui bărbat? Sărind din pat se duse la ușă și o încuie, împotriva lui Damon și a restului lumii, ferecîndu-se ferm în cameră. Își frecă fața cu palmele, descoperind că obrajii îi erau tot umezi de lacrimi.

Dintr-un motiv oarecare, nu realizase pînă acum cît de mult îi dezaproba Damon cariera. Se aflau într-un impas. El voia ca ea să aleagă – nu va tolera niciodată un compromis. Profesiunea de actriță expunea o femeie blamului și riscului și nu ținea seama de nevoile soțului și ale familiei.

Nenorocită, Julia se plimba prin cameră, înconjurându-și mijlocul cu brațele. Ar fi găsit pe altcineva, poate peste câțiva ani... un bărbat care nu avea nimic din aroganța sîngeros de revendicativă a lordului Savage. Ar avea un caracter mai blînd, acceptînd independența ei și nu ar fi avut nimic de a face cu trecutul ciudat și imposibil pe care l-a împărțit cu Damon.

Dar trecutul lor i-ar fi legat penru totdeauna, indiferent cît ar fi încercat să-l ignore. Ea și Damon fuseseră modelați de aceleași forțe, temperate de anii de cunoaștere secretă dintre ei. Ar fi fost o greșală să-și evite soțul, sperînd împotriva oricărei rațiuni că ar putea să dispară în mod miraculos, schimbîndu-și numele și viața, pentru a se asigura că nu se vor mai întîlni niciodată. Nu putea să fugă – ar fi trebuit să se confrunte cu el, de mult.

Din păcate, era prea tîrziu pentru asta. Știa că înrudirea pe care o împărtășeau, flacăra pasiunii lor, plăcerea pură și clocotitoare pe care o găsea fiecare în compania celuilalt, nu le va găsi niciodată alături de altcineva. Dacă îl alegea pe el, în ciuda oricăror altor lucruri ce constituiau o valoare pentru ea, va exista o răsplată amplă care să o răsplătească. Dar să-și sacrifice profesia, ar fi ca și cum și-ar amputa o parte din ea însăși și, în cele din urmă, l-ar urî pentru că n-a fost în stare să umple golul care a fost lăsat în urmă.

Sprîjinindu-se de fereastră, Julia își apăsă fruntea pe micul ochi de geam rece, vizibilitatea fiindu-i obturată de văluri subtile și distorsiuni din sticlă. Lady Ashton ar fi mai bună pentru Damon, se gîndi

ea. Pauline nu voia nimic altceva decît să fie soția lui și să dea naștere copiilor lui – și nu-i va pretinde compromisuri, pe care el nu putea să le facă.

După o noapte de insomnie, Julia se îmbracă și plecă obosită la *Teatrul Nou*, cu un vâl pe față. La această oră matinală, nu se vedea nici un vînător de curiozități. Intră în teatru și-l văzu pe Logan Scott stînd singur pe scenă. Fața lui era întoarsă spre fundalul nou pictat pe care-l studia. Dar, ceva din poziția lui trăda faptul că era preocupat de alte probleme, mintea lui zăbovind asupra unor gînduri, pe care nimeni nu va avea privilegiul să le cunoască vreodată.

Auzind-o pe Julia apropiindu-se, Logan se întoarce cu fața spre ea, nepărfînd surprins că a sosit așa devreme. O ajută să urce pe scenă, apucînd-o cu putere și asigurîndu-se, înainte de a-i da drumul la mînă.

– Arăți ca dracu', rosti el.

– N-am putut să dorm. Julia făcu efortul să zîmbească obosită. Conștiința mi-a fost tulburată.

– Ar trebui să te împaci cu conștiința ta, o sfătui Logan. Eu am făcut-o cu ani în urmă și de atunci dorm ca un prunc, în fiecare noapte.

– Trebuie să-mi spui cum ai făcut, rosti ea doar pe jumătate în glumă.

– Altă dată. Am cîteva noutăți. Expresia lui era indescifrabilă. La *Capital* s-a primit un mesaj pentru tine și ei ni l-au retransmis aici. Se pare că în familia ta e cineva bolnav.

– Mama, rosti automat Julia, în timp ce inima ei începu să bată într-un ritm îngrijorător.

– Tatăl tău, cred. Nu cunosc amănunțele.

– Tatăl meu. Julia clătină din cap confuză. Nu poate fi adevărat. N-a fost bolnav niciodată, el... Rămase tăcută, privind inexpressiv înainte, toate cuvintele dizolvându-se în liniște. Trebuie că ceva e teribil de greșit. Eva n-ar fi trimis niciodată după ea. Era imposibil să și-l imagineze pe tatăl ei bolnav, imobilizat în pat. De-a lungul întregii ei copilării, nu-l văzuse niciodată atins de altceva, decît de o mică răceală.

– Intenționezi să te duci la el? întrebă Logan nestrămutat.

– Nu pot... nu am timp... nu, cu premiera piesei de mîine seară...

– Am să anulez spectacolul de mîine seară. Vom începe turneul în seara următoare, marți.

Uluită, Julia se uită în ochii lui albaștri și vii. Logan n-a anulat niciodată un spectacol – era una din regulile lui stricte.

– De ce? întrebă ea încet.

El ignoră întrebarea.

– Vei putea să te întorci pînă marți?

– Da. Cred că da. Era mișcată de amabilitatea lui neașteptată. Cei mai mulți directori în situația ta nu m-ar lăsa să plec. Nu m-aș fi așteptat la asta niciodată.

Logan ridică din umeri cu nepăsare.

– Dacă te-aș fi forțat să rămii, n-ai fi fost în stare să joci decent.

– Poți să-i dai rolul lui Arlyss, sugeră Julia. Știe toate replicile. Nu e nevoie să anulezi spectacolul de mîine seară.

– Rolul e al tău. Nimeni altcineva nu poate să-l joace ca tine.

– Mulțumesc, dar...

– Du-te la tatăl tău. Încearcă să te împaci cu el. Și vino înapoi repede...sau am să-ți tai din salariu.

– Da, domnule, rosti Julia supusă, deși nu se lăsa înșelată de încercarea lui Logan de a fi aspru. Îi adresă un zîmbet mic și recunoscător. Tocmai am realizat că, în ciuda celor știute, ești un om bun. Dar nu fi îngrijorat – n-am să-ți distrug reputația spunînd cuiva asta.

CAPITOLUL 10

În timp ce Julia făcea călătoria de o jumătate de zi pînă la moșia Hargate, în trăsura lăcuită cu un roșu ca vinul, se tot întreba dacă ar fi trebuit să-l informeze pe Damon că pleacă din Bath. Era tulburată de senzația sîciitoare, că ar fi trebuit să-i mărturisească. Era oare greșit din partea ei, dacă dorea confortul lui? Mai mult decît oricine altcineva, Damon i-ar fi înțeles sentimentele complicate față de tatăl ei.

Amintirea despărțirii lor amare o făcu pe Julia să se cutremure și îi împinse maxilarul înainte, cu încăpăținare. Damon nu i-ar fi oferit confort; probabil că ar fi făcut o remarcă disprețuitoare și i-ar fi spus că va trebui să facă față singură greutăților. Ar fi fost o Ipocrizie din partea ei, să facă declarații mari despre libertate și independență, ca apoi să se întoarcă la el după ajutor, la primul semn de necaz.

În timp ce trăsura și călăreții însoțitori traversau provincia deluroasă și se apropiau de domeniul Hargate, tensiunea Juliei se transformă în anxietate. Realiză că îi era frică de ce putea să găsească în

căminul copilăriei ei, frică să-și vadă tatăl bolnav și convinsă că el va porunci să plece de pe moșie, imediat ce o va vedea. Casa mare se zări printre dealuri ca un șoim, magnifică și întunecată, cu turnulețele ei avîntate spre cer.

Vehicolul se opri în fața intrării. Doi valeți o ajutară pe Julia să coboare, în timp ce alți servitori veniră să ia caii și să-l conducă pe vizitiu la grajduri și la șopronul pentru trăsuri. Înainte ca Julia să fi ajuns la ultima treaptă de sus, ușa masivă se deschise și un majordom o întâmpină, pentru a-i ura bun venit.

În cîteva minute apăru Eva, cuprinzînd-o pe Julia cu brațele, fără nici un cuvînt.

– Mamă, rosti ea surprinsă, cu obrajii striviți de materialul albastru gofrat al rochiei mamei ei. Deși întotdeauna sănătatea Evei oscilase mult, nu păruse niciodată așa de bine ca acum. Într-un anumit fel, mama ei demonstra o putere și o voință, pe care nu le demonstrase de ani întregi. Era încă mult prea subțire, dar oasele nu mai erau așa de radical proeminente pe fața ei și avea un luciu de seninătate în ochi. Părea că Eva primise bine situația neobișnuită, că soțul ei avea nevoie de ea. Deodată, el era nepuțincios și ea era capul familiei.

– Sînt încîntată că ai venit, murmură Eva. Mi-a fost teamă că programul tău n-o să-ți permită să ne vizitezi.

– Cum se simte? întrebă Julia mergînd alături de ea prin holul de la intrare, spre scări. Părea că un giulgiu fusese aruncat peste casă; totul fiind anormal de liniștit și tăcut.

Eva răspunse încet, cu fața încordată de grijă.

– Acum cîteva zile, tatăl tău a căzut la pat cu febră. Una foarte rea – doctorul spune că i-a slăbit toate organele interne. Nu eram siguri că va trăi, dar se pare că răul a trecut.

– Se va reface pe deplin?

– Medicul spune că nu va fi niciodată același. Febra a fost suficientă pentru a ucide un om mai slab. Va fi nevoie de ceva timp, penru că Edward să-și recapate puterea.

– Nu va dori să mă vadă, rosti Julia cu toată ființa ei încordată.

– Nu e adevărat. A întregat de tine.

– De ce? se interesă ea prudentă. Dacă vrea să-mi spună din nou că mi-am distrus viața și am aruncat familia în dizgrație, știu deja.

– Dă-i o șansă, murmură Eva. A trecut printr-o încercare grea, Julia, și vrea să-și vadă singurul copil. Nu știu ce dorește să-ți spună, dar te rog stăruitor să te duci la el însuflețită de sentimente de iertare.

Julia ezită, înainte de a răspunde:

– Voi încerca.

Eva clătină din cap mîhnită.

– Dacă ai ști cît de mult îi semeni! Cred că îl iubești, în ciuda celor întîmplate, dar nu vrei să renunți la mîndrie, destul încît să admiți.

– Îl iubesc, acceptă Julia sfidătoare, dar asta nu anulează lucrurile ce au fost spuse și făcute. Iubirea nu-i oprește pe oameni să se rănească unul pe altul.

Rămaseră amîndouă tăcute, în timp ce urcau scările împreună.

– Ai dori să te aranjezi puțin, în camera ta? întrebă Eva.

– Aș prefera să-l văd chiar acum, răspunse Julia. Era prea nervoasă să mai aștepte și tensiunea ei se agrava cu fiecare minut. Asta dacă tata e suficient de puternic.

Eva o însoți pînă în camera lui Edward.

– Julia... rosti ea blînd, trebuie să accepți că oamenii se pot schimba. Chiar și tatăl tău. E înfricoșător să te apropii așa de mult de moarte. Cred că asta l-a făcut pe Edward să revadă unele întâmplări din trecut, pe care a încercat să le ignore ani întregi. Te rog, fii amabilă cu el și ascultă ce vrea să-ți spună.

– Sigur că da. Mi-ar fi greu să intru în goană în camera lui de bolnav și să încep să-mi urlu acuzațiile, mamă.

Julia se opri la ușă, așteptînd ca Eva să intre în cameră. Silueta subțire a mamei ei se profila în razele soarelui, ce reușeau să se strecoare prin perdelele de culoarea lămîii de la ferestre. Aplecîndu-se peste forma subțire întinsă în pat, Eva atinse părul lui Edward și murmură ceva cu blîndețe.

Privind scena, Julia fu mișcată de propria ei lipsă de emoție. Inima ei era pustie și amorțită, nemarcată de supărare, dar nici de furie. Se pare că nu putea să aibă nici un sentiment pentru tatăl ei și asta o deranja profund.

Eva ridică ochii și îi făcu semn Juliei să intre. Încet, trecu pragul și se apropie de pat, unde tatăl ei stătea lungit, umbrît de baldachinul de creton. Deodată apăru o urmă de sentimente, un val de regrete și simpatie ce o uimiră. Edward fusese întotdeauna o figură puternică, acum însă părea mic și singur,

așa cum stătea lungit în pat cu cuverturile trase pînă la umeri. Dispăruse robustețea pe care o posedase din abundență, lăsîndu-l nemăsurat de bătrîn. Și mai era și paloarea de ceară a pielii lui, rezultatul faptului că recent doctorul îi luase sînge.

Cu grijă, Julia se așeză pe marginea patului. Apoi îl apucă de mîină, simțîndu-i pielea mișcîndu-se prea ușor pe oasele lungi. Pierduse din greutate. Îl apăsă pe mîină, cît de tare îndrăzni, dorind să poată să împartă cu el ceva din vitalitatea ei.

– Tată, rosti blînd. Sînt eu, Julia.

Trecu un timp îndelungat, pînă cînd genele decolorate se ridicară. Ochii erau la fel de strălucitori și pătrunzători ca întotdeauna, cînd o măsură de sus pînă jos. Julia nu știuse niciodată, dacă tatăl ei se confruntase vreo clipă cu stîngăcia – întotdeauna a fost stăpîn pe situație. Ciudat, totuși, părea că îi împărtășește nesiguranța căutîndu-și în van cuvintele.

– Mulțumesc, rosti cu voce alarmant de slabă. Mîina i se contractă și, pentru o fracțiune de secundă, Julia crezu că intenționează să și-o retragă. În loc de asta, degetele lui le strînseră și mai ferm pe ale ei. Era cea mai mare dovadă de afecțiune, pe care i-o arătase timp de ani întregi.

– Am crezut că mă vei alunga din casă, rosti Julia cu un zîmbet intenționat.

– Am crezut că s-ar putea să nu vii. Edward oftă, pieptul lui ridicîndu-se și coborînd superficial Nu te-aș fi acuzat.

– Mama mi-a spus cît de bolnav ești, murmură Julia retrăgîndu-și mîina. Ar fi trebuit să-i spun ei și

doctorului că ești prea încăpățînat, pentru a permite febrei să te priveze de ce e mai bun în tine.

Cu efort, tatăl ei încercă să se proptească în pat, în capul oaselor. Eva sări să-l ajute, dar Julia îi vîrîse deja o pernă la spate. Edward îi aruncă soției sale o privire enigmatică.

– Draga mea... aș dori să vorbesc singur cu Julia.

Eva zîmbi ușor.

– Înțeleg. Apoi dispăru din cameră cu o grație fantomatică, lăsînd ca tatăl și fiica să se confrunte între ei.

Trăgîndu-și un scaun din apropiere, Julia se uită la Edward încruntată și perplexă. Nu-și putea imagina ce voia să-i spună, după toate certurile și sentimentele amare ce avuseseră loc între ei.

– Ce e? Întrebă ea liniștită. Dorești să vorbești despre viața mea profesională, sau despre cea personală?

– Nici una nici alta, afirmă tatăl ei cu efort. Ci, despre mine. Întinse mîna după un pahar și Julia i-l umplu cu apă proaspătă, dintr-un mic ulcior de porțelan. Cu grijă el sorbi lichidul rece. Nu ți-am vorbit niciodată despre trecutul meu. Au existat... amănunte despre familia Hargate, pe care am omis să le menționez.

– Amănunte, repetă Julia ridicînd din sprîncenele fine. Istoria familiei Hargate era banală și lipsită de complicații. Era o familie cu un prestigiu moderat și o bogăție considerabilă, ambițioasă să-și facă o poziție în înalta societate, poziție ce putea fi cîștigată doar prin căsătorii cu cineva cu sînge mai albastru decît al lor.

– Mi-am spus că e necesar să te apăr de adevăr, continuă Edward, dar n-a fost decît lașitate curată din partea mea.

– Nu. Există multe calități pe care aş putea să ți le atribui, tată, dar lașitatea nu e una dintre ele:

Edward continuă hotărît:

– Au fost lucruri despre care n-am putut să vorbesc niciodată, pentru că le-am găsit dureroase, și te-am pedepsit din cauza lor. Vocea lui morocănoasă conținea un viu regret, care o surprinse pe Julia. Era o revelație, una cam neplăcută, să vadă că tatăl ei e capabil de o astfel de emoție.

– Ce lucruri? întrebă ea blînd. Ce vrei să-mi spui?

– N-ai știut niciodată despre...Anna. Numele părea că-i lasă un gust dulce-amar pe buze

– Cine e, tată?

– Era mătușa ta... sora mea.

Julia era uimită. Nu cunoscuse niciodată pe nimeni din familia tatălui ei, cu excepția unei perechi de unchi, care s-au căsătorit și au ales să trăiască liniștiți, la țară.

– De ce nu a pomenit-o niciodată nimeni? Unde e acum și ce...

Edward ridică o mîină, pentru a opri torentul de întrebări. Încet începu să explice:

– Anna era sora mea mai mare. Era cea mai frumoasă creatură de pe pămînt. Dacă n-ar fi fost Anna, aş fi avut cea mai searbădă copilărie imaginabilă. Ea născocea jocuri și povești, pentru a mă distra... era mama, sora, prietena mea... era... Nereușind să găsească un cuvînt potrivit, făcu neajutorat o pauză.

Julia asculta cu atenție. Niciodată înainte, tatăl ei nu-i vorbise în acest fel, fața lui împlinzindu-se pe măsură ce vorbea, ochii lui de oțel voalându-se datorită amintirilor.

– Nici unuia dintre părinții noștri nu le plăceau copiii, continuă el. Nici chiar ai lor proprii. Au avut puțin de a face cu noi, pînă am ajuns la maturitate, și chiar și atunci ne-au arătat puțin interes. Singura lor preocupare era să creștem cu un simț al disciplinei și al datoriei. Nici eu nu pot să spun că i-am iubit. Dar am iubit-o pe Anna...și am știut că era singura ființă din lume, care mă iubea cu adevărat.

– Cum era? întrebă Julia în interludiul tăcut ce urmă. Părea că lui Edward îi era dificil să continue povestea, amintirile zăpăcindu-l între itele lor fragile.

Privirea lui nu era stabilă, ca și cum se uita la ceva de la mare distanță.

– Era sălbatică și plină de fantezie, foarte diferită de frații mei și de mine. Annei nu-i păsa de reguli sau responsabilități. Era o creatură a emoțiilor, complet imprevizibilă. Părinții noștri n-au înțeles-o niciodată – adeseori îi înnebunea.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– Cînd Anna avea optsprezece ani, a făcut cunoștință cu un diplomat străin, care avea o funcție la o ambasadă din Londra. El trebuie că întruchipa toate visurile Annei. Tatăl meu nu l-a aprobat pe bărbat și i-a interzis Annei să-l vadă. Normal, ea s-a revoltat și s-a folosit de orice prilej, pentru a se strecura afară și a fi cu el. S-a îndrăgostit, așa cum făcea totul... din toată inima, dăruindu-se lui cu trupul și sufletul. Dar a fost ceva lipsit de înțelepciune.

Ea... O umbră se așternu pe fața lui Edward și părea că e gata să se oprească. Spusese prea mult, totuși. Ajungînd așa departe, trebuia să-și continue povestirea, pînă la finalul ei dureros. Anna a rămas însărcinată, rosti el sugrumat de cuvinte. Iubitul a abandonat-o, după ce i-a explicat că e deja căsătorit și nu are nimic de oferit. Familia mea detesta orice fel de scandal, așa că a alungat-o dintre noi. A fost ca și cum brusc a încetat să mai existe. Tatăl meu a dezmoștenit-o, lăsînd-o aproape fără mijloace materiale. Și ea a hotărît să plece în Europa, să suporte singură consecințele rușinii ei. Înainte de a pleca, a venit la mine. Nu mi-a cerut bani, sau alt ajutor... doar reconfirmarea faptului că încă o iubesc. Și n-am putut s-o fac. I-am întors spatele. Nici măcar n-am vorbit cu ea. Și cînd ea a continuat să-mi rostească numele și a încercat să mă prindă în brațe, am...numit-o tîrfă și am plecat. Edward începu să plîngă în mod deschis, lacrimile pîrînd că-i epuizează toată puterea ce-i mai rămăsese. A fost ultima oară cînd am văzut-o, continuă el. Anna s-a dus în Franța, la un vîr îndepărtat. Mai tîrziu, am aflat că a murit la naștere. Am reușit să mi-o scot din minte mulți ani – trebuia să fac asta, ori să înnebunesc gîndindu-mă la ea. Tocmai cînd aproape uitasem că a existat vreodată, te-ai născut tu. Își tamponă fața cu o batistă, rîul de lacrimi din ochii lui refuzînd să înceteze. Semănai atît de mult cu ea, încît eram șocat de fiecare dată, cînd mă uitam la tine. Am considerat că este o lovitură crudă a sorții, să o regătesc în figura ta, în ochii tăi...erai o amintire permanentă a cruzimii mele față de Anna. Și mai rău, aveai și firea ei,

felul tău de a privi lucrurile. Erai sora mea renăscută. Nu voiam să te pierd, așa cum am făcut cu ea. Am crezut că, dacă aș putea să te fac să semeni mai mult cu mine... rațională, serioasă, complet lipsită de imaginație... nu mă vei părăsi niciodată. Dar, cu cât încercam mai mult să te modelez, cu atât mai mult îmi rezistai... deveneai din ce în ce mai mult ca ea. Tot ce credeam că fac bine pentru tine, era o greșeală.

Julia își șterse o urmă de lacrimi de pe obraji.

– Inclusiv căsătoria cu lordul Savage.

– Mai ales asta, fu de acord Edward cu voce șocată. Am crezut că asta nu-ți va permite altă alegere, decît de a deveni exact ceea ce am vrut să fi. Dar tu te-ai revoltat, exact cum a făcut Anna. Ai renunțat la numele tău, ți-ai luat unul de scenă și, mai rău, ai avut succes. Am încercat să te pedepșesc dezmoștenindu-te...dar asta părea că nu conta pentru tine.

– Ai dreptate, banii n-au contat, rosti Julia cu voce nesigură. Tot ce voiam era să mă iubești.

Tatăl ei clătină din cap, mișcarea semnînd cu balansarea unei jucării stricate.

– N-am vrut să te iubesc, dacă n-am putut să te schimb. Nu puteam să suport riscul.

Și acum? Julia tînjea să afle, întrebarea bîntuindu-i buzele. Era prea tîrziu pentru ei? De ce se hotărîse el să-i spună toate astea? Îi era teamă să spere, că o voia înapoi în viața lui, că ar fi putut să încerce să o accepte, cum nu fusese în stare în trecut. Dar era prea devreme pentru a pune întrebări. De acum, înțelegerea era suficientă.

Se uită la tatăl ei, văzînd epuizarea în fiecare trăsătură a feței lui. Pleoapele îi căzură, bărbia i se lăsă pe piept.

– Mulțumesc că mi-ai spus, șopti ea și se aplecă peste el, pentru a-i aranja pernele. Acuma dormi, ești obosit.

– Ai să rămîi? reuși el să o întrebe.

Ea dădu din cap afirmativ și zîmbi tandru.

– Voi rămîne cu tine, tată, pînă cînd te vei simți iar bine.

Cu toate că mărturisirile tatălui ei o lăsaseră prea buimăcită pentru a-i fi foame, Julia consumă mecanic o farfuriuță cu pui și legume fierte, de pe tava trimisă în camera ei. Îi spuse Evei tot ce se discutase și mama ei reacționă, fără să fie prea surprinsă:

– Știam de biata Anna, admise Eva, dar nimeni din familia Hargate nu era înclinat să vorbească despre ea. Tatăl tău nu mi-a spus niciodată că-i amintea aițit de mult de sora lui. Presupun că ar fi trebuit să ghicesc. Asta explică o mulțime de lucruri...

– De ce mi-a spus acum? se minună Julia cu glas tare. Ce a intenționat să realizeze?

– A încercat să-ți spună că îi pare rău, răspunse cu blîndețe mama ei.

Era ciudat să doarmă din nou sub acoperișul părinților ei, ascultînd trosnetele subtile ale casei, sunetul vîntului ce biciuia ferestrele, zgomotele nopții ținutului rural înconjurător. Toate îi erau extraordinar de familiare. Aproape că putea să-și închipuie că era din nou o fetiță și că se va trezi dimineată,

pentru a-și petrece ziua studiindu-și lecțiile și căutînd locuri intime, pentru a citi teancuri de cărți.

Stînd cu ochii deschiși în întuneric, Julia văzu imaginea copilăriei ei trecîndu-i prin față, într-o paradă domoală, regulile casei impuse de tatăl ei cu un pumn de fier, prezența timidă a mamei ei, propriile ei fantezii minuțios înflorate...și, ca de obicei, umbra lui Damon. Toată adolescența ei, el se aflase în centrul curiozității, fricii și resentimentului ei. Fusese o povară invizibilă, de care tînjea să scape. Și cînd l-a întîlnit, a descoperit că nu era un chin, cît o tentație, ispitind-o periculos de aproape de a-și îngrădi libertatea, afit de greu cîștigată.

Damon i-a arătat ce pierdea, dacă și-ar fi petrecut viața jucînd pe scenă și întorcîndu-se acasă în fiecare seară, la un cămin gol și un pat solitar. Acuma îl iubea, în ciuda voinței ei de a-i rezista; oare cît de mult l-ar putea iubi, dacă și-ar permite! Îl voia, chiar în ciuda încurcăturii lui cu lady Ashton. Sub exteriorul lui controlat, Damon era un bărbat pasionat, din carne și sînge, unul care se lupta cu problemele iscate de dorință, onoare și responsabilitate. Îl admira cu ce perseverență își urma scopurile și eforturile lui de a schimba lumea, conform voinței lui. Dacă l-ar fi întîlnit înainte de a deveni actriță, cum s-ar fi schimbat viața ei?

Cînd în final adormi, în visurile ei nu interveni vreo întrerupere. Imaginea lui Damon și sunetul vocii lui îi umplea mintea, chinuind-o dulce. Se trezi de nenumărate ori în timpul nopții, își aranja perna și-și schimba în permanență poziția, în efortul de a se simți mai bine. „Ai să trimiți după el?” o întrebuse

mama ei aseară. Întrebarea încă o bîntuia pe Julia. Nu se putea opri să nu-l dorească... voia dureros să-i simtă brațele în jurul ei. Totuși, nu va trimite după el. Nu depindea de nimeni, decît de ea însăși.

În următoarele trei zile, Julia petrecu ore nesfîrșite la căpătîiul tatălui ei, ajutînd la îngrijirea lui, citind romane cu voce tare, pentru a-l distra. Edward asculta cu o atenție fascinată, cu privirea ațintită pe fața ei.

– Sînt sigur că trebuie să fii o actriță desăvîrșită, rosti el la un moment dat, surprinzînd-o. Pentru un bărbat care s-a opus așa crîncen carierei ei, trebuie că era o afirmație foarte dificil de făcut. Cînd citești, faci ca vorba tipărită să devină vie.

– Într-o zi, trebuie să vii să mă vezi la *Capital*, rosti Julia cu un ton mult mai visător decît intenționase. Asta, dacă poți suporta ideea de a te uita la fiica ta, pe scenă.

– Poate, sosi răspunsul lui Edward plin de îndoială. Julia zîmbi. Chiar și numai să aibă în vedere aceasă posibilitate, era mai mult decît s-ar fi așteptat ea vreodată din partea tatălui ei.

– E posibil să îți facă plăcere, rosti ea. Sînt cunoscută ca o interpretă pur și simplu competentă.

– Ești cunoscută ca o mare actriță, o corectă el. Se pare că n-am putut să evit să citesc tot ce s-a menționat despre tine în ziare. Și se pare că ești subiectul favorit al bîrfelor – cea mai mare parte dintre ele fiind cam neplăcute pentru un tată, să le audă, aș putea să adaug.

– O, bîrfele, răspuse Julia cu grație bucurîndu-se de experiența de a conversa cu el. Aproape toate

sînt minciuni, te asigur. Duc o viață foarte liniștită la Londra – nici o legătură sau scandal cu care să mă laud.

– Ești adesea menționată alături de directorul teatrului tău.

– Domnul Scott mi-e prieten, nimic mai mult. Julia îmi arată privirea lui directă. Teatrul e singura lui dragoste adevărată și nici o altă pasiune nu se poate apropia de el.

– Ce spui de lordul Savage? Mama ta pare să creadă că poți avea unele sentimente pentru el.

Julia privi în lături, cu sprîncenele încruntate.

– Am, admise ea, împotriva voinței ei. Dar nimic nu poate ieși de aici. E prea... de necompromis. Edward păru că înțelege bogăția de implicații din cuvîntul respectiv. Se uită la ea în tăcere, cu o privire gînditoare. Fără îndoială că încă ți-ar plăcea, să-mi iau locul ca soția a lui și să devin ducesă într-o zi, adăugă Julia.

Lui îi scăpă un zîmbet uscat.

– Așa cum ai demonstrat în mod clar de-a lungul anilor, nu eu trebuie să aleg.

– Ce ar fi dacă anulez căsătoria? întrebă ea. M-ai respinge din nou, încă o dată.

– Nu, rosti el după o scurtă pauză. Mă voi împăca cu hotărîrea ta, indiferent care s-ar întîmpla să fie.

Aceasta o umplu de gratitudine și se trezi întinzîndu-se spre el. Mîna ei se închise strîns peste a lui.

– Mulțumesc, rosti ea cu glas sugrumat. N-ai să știi niciodată ce înseamnă asta pentru mine.

Spre uşurarea Juliei și a Evei, însănătoșirea lui Edward fu înceată dar constantă, culorile și puterea revenindu-i câte puțin, în fiecare zi. În timp ce Julia se pregătea să se întoarcă la Bath, se bucura de noua viață pe care o începuse, alături de familia ei. Atitudinea lui Edward față de ea se îmbălinzise, obiceiurile lui de autocrat se temperaseră, însoțite de toleranță și chiar de ocazionale semne de afecțiune. Se pare că avea mai multă considerație și față de Eva, realizând probabil ce mult considerase devotamentul soției sale ca fiind ceva normal, de-a lungul mariajului lor.

Luni dimineața, când ultimele bagaje fură împachetate, Julia se duse în camera tatălui ei să-și ia rămas bun. Se impunea să ajungă la Bath la timp, pentru repetiție și spectacolul de a doua zi. Spre surpriza ei, Edward nu era singur. Se întâlnise cu un avocat, care era în serviciul familiei Hargate de cel puțin zece ani.

– Vino, Julia, rosti Edward. Tocmai am rezolvat niște treburi cu domnul Bridgeman.

Schimbînd un salut politicos cu avocatul, Julia așteptă pînă cînd acesta părăsi camera, înainte de a se întoarce spre tatăl ei, cu o privire întrebătoare.

Expresia lui Edward era solemnă, dar avea o strălucire în ochi, care îi trăda satisfacția. Îi făcu semn Juliei, să se așeze lîngă el.

– Am un cadou pentru tine.

– O da! răspunse Julia, în mod deliberat ușuratică și nepăsătoare. Se așeză pe scaunul de lîngă pat. Să îndrăznesc să sper că m-ai trecut din nou în testament?

– Da, situația ta a fost restabilită. Dar am mai inclus ceva în tranzacție. Îi întinse un pachet, un teanc de hîrtii împachetate în pergament.

– Ce e? întrebă ea ezitînd.

– Libertatea ta. Prudentă Julia luă pachetul și îl puse în poală. E anexat contractul tău de căsătorie, continuă Edward. Între timp, eu am să-l contactez pe preotul care a slujit la nuntă, să o șteargă din registrele lui. Nu va mai exista nici o urmă, că a avut loc vreodată această ceremonie. Julia rămase tăcută. Aparent dorind o demonstrație de grațitudine, Edward se încruntă la ea. Ei bine? adăugă el. Ar trebui să fii încîntată. Este ceea ce ai declarat întotdeauna că dorești.

– Ceea ce am dorit eu întotdeauna a fost mai ales să nu fi fost căsătorită niciodată, murmură Julia încercînd să scape de uluire. Nu era sigură cum se simțea... poate ca un prizonier, căruia paznicul îi aruncase neceremonios cheile. Totul apăruse fără avertisment, fără să-i ofere nici o ocazie de a se pregăti.

– Asta nu o mai pot schimba, răspunse tatăl ei. Totuși, pot încerca să aduc amendamente.

În felul lui propriu, admitea că a făcut o greșală – acum făcea ce putea mai bine, pentru a-i înapoia ceea ce îi luase. Avea dreptate, trecutul nu putea fi schimbat. Totuși, amîndoi puteau să controleze viitorul, pe care erau liberi să-l modeleze cum voiau. Ridicînd pachetul la buze, Julia îl privi pe deasupra lui și schiță un zîmbet.

Cînd Edward îi văzu ochii încrețindu-se, zîmbi și el drept răspuns.

– După părerea ta, deci, am făcut o treabă corectă.

Ea își lăsă din nou pachetul în poală și își trecu degetele pe suprafața lui netedă și uscată.

– Mi-ai dat puterea să navighez pe propria mea rută. Nimic n-ar putea să-mi placă mai mult.

Tatăl ei clătină din cap încet, în timp ce se uita la ea.

– Ești o femeie neobișnuită, Julia. Suspectez că ar fi fost mai ușor pentru oricine, dacă ai fi semănat mai mult cu mama ta.

– Dar nu semăn, replică Julia, un zîmbet ușor atingîndu-i buzele. Semăn cu tine, tată.

Distracțiile orașului Bath începură repede să-și piardă atracția pentru Damon. Era prea puțin interesat de tîrguieii sau de amuzamente sociale și Dumnezeu știe că nu avea nevoie nici de ape minerale și de efectele lor vindecătoare asupra aparatului digestiv. Asta însemna că nu-i mai rămăsese nimic de făcut, decît să aștepte întoarcerea Juliei, o ocupație care-l plictisea și-l frustra teribil. Avea o viață foarte aglomerată ce-l aștepta la Londra, treburi și afaceri personale, ce-i solicitau atenția imediată, iar el se plictisea la Bath!

Fusese o hotărîre judecată cu grijă, de a rămîne în oraș, în loc să o urmeze pe Julia. Affînd amănuntele situației, de la Arlyss și de la cîțiva membri mai vorbăreți ai companiei teatrale, Damon știa că Julia părăsise orașul Bath, din cauza unei boli în familie și cel mai probabil că se va înapoia pînă marți. Bănuia că Eva se simțea mai rău, ceea ce l-a

determinat pe Edward să trimită după fiica lui, împotriva voinței sale.

Julia alesese să meargă singură la familia ei, nevoind sprijinul altcuiva din afară. Era dreptul ei și Damon nu voia să se interfezeze în această adunare particulară a familiei Hargate. În afară de asta, ar fi fost blestemat, dacă s-ar fi ținut după Julia, ca un cățeluș.

A doua zi după plecarea ei, cînd se întorcea de la o plimbare de patru kilometri, pînă în satul Weston și înapoi, Damon fu surprins să descopere că fratele lui sosise la casa terasată din Laura Place. William era în obișnuita lui formă bună, lungit pe un divan stil grecesc din bibliotecă, cu un coniac în mîină. Ridică privirea, cînd Damon intră în încăpere și rînji drept bun venit.

– Ți-ai făcut exercițiile? comentă William observînd rumeneala din obraji fratelui său și mireasma proaspătă de frunze și aer de toamnă ce-l însoțea. Să nu-mi spui că ai epuizat toate celelalte posibilități oferite de o după-amiază frumoasă în Bath. Dacă nu altceva, măcar ai putea să găsești niște fete bătrîne destul de atractive, cu care să-ți pierzi vremea – orașul e plin de ele. Fetele astea bătrîne sînt de-a dreptul subestimate. Găsesc că un surplus de grațitudine și bunăvoință înlocuiesc lipsa de frumusețe...

– Scutește-mă de teoriile tale despre femei, rosti Damon strîmb, turnîndu-și ceva de băut și așezîndu-se într-un fotoliu greu, de piele.

William se ridică și-l privi cu amabilitate.

– Ce mai face soția ta, frate dragă?

– Julia e bine, după cîte ştiu. Damon făcu o pauză și adăugă scurt: a plecat din Bath.

– O? William își înclină capul într-o parte, cu un papagal curios. Cînd se întoarce?

– Cel mai probabil marți. Nu mi-a spus.

Privind expresia cruntă a fratelui său, William izbucni deodată în chicoteli nestăpînite.

– Dumnezeule, gîffi el. Ce ironie că, spre deosebire de nenumăratele femei care te vînează și de asiduitatea lady-ei Ashton, se pare că tot ce vrea Julia este să-ți scape.

– Du-te și rîzi, rosti Damon cu zîmbetul lipsit de chef ce-i însoțea încruntarea. Într-o zi îmi va vedea farmecele într-o lumină nouă.

William continuă să chicoteacă, precum un școlar în vacanță.

– Cunoscîndu-te, pot să ghicesc care e problema. Dă-mi voie să-ți dau un sfat, frate...

– Mai curînd nu-mi da, rosti Damon, dar William continuă:

– Femeile nu caută cinstea la un bărbat. Ele vor să fie fermecate, amăgite, seduse... și mai presus de orice, nu vor să fie sigure de un tip. Femeilor le place să se joace. Și înainte de a-mi arunca privirea aceea superioară, reflectează asupra faptului că eu întotdeauna am avut-o pe oricare femeie cu care m-am jucat.

Damon zîmbi sardonice.

– Barmanițele și actrițele sînt ușor de cucerit, Will.

Lui William îi căzu fața lăudăroasă, arătînd vag ofensat.

– Ei bine, n-ăr fi greu pentru tine să o cucerești pe Julia. Căsătoria cu ea trebuie că-ți conferă un avantaj în această competiție!

Damon își privi dîrz fratele. Pe cît de distractivă părea că găsește William conversația, exista totuși o urmă abia sesizabilă de încordare în expresia lui. Își cunoștea fratele destul de bine, pentru a fi conștient că avea ceva în minte. Brusc schimbă subiectul.

– De ce ai venit la Bath, Will?

– Să văd *Îmșelătoria Doamnei Mele*, desigur. Nu pot să suport să nu aflu sfîrșitul poveștii. William afișă un rînjit strîmb, care se risipi repede. Un spasm de disconfort umil îi traversă figura. Și... mai e ceva.

– Așa m-am gîndit și eu, rosti Damon sec. Ai dat din nou de necaz?

– Nu cu adevărat. Adevărul este...*tu* ești cel care ai necazuri și se pare că și eu am fost prins în treaba asta.

– Explică-te.

William se înfioră și dădu pe gît o porție sănătoasă de băutură.

– Pauline a venit să mă vadă la Londra, în apartamentul meu particular, rosti el fără menajamente. A spus că vrea să mă cunoască mai bine, deoarece în curînd ne vom înrudi. A spus că nu există nici un motiv să nu putem deveni „prieteni” și să ne sprijinim, cum face orice frate și soră.

– Ce fel de „sprijin” vrea?

– Nu a spus exact, dar...avînd în vedere rochia pe care o purta și felul în care mă tot atingea, cred că a încercat să mă seducă! Jur că n-am făcut nimic care să o încurajeze, Damon, *niciodată* n-am să-ți

încalc teritoriul. Pentru numele lui Dumnezeu, sîntem frați...

– E în regulă, îl întrerupse calm Damon. Spune-mi ce altceva a mai zis Pauline.

– M-a flatat al dracului și a spus că ea și cu mine avem multe în comun și că s-ar putea să fiu interesat să descopăr și altele. M-am prefăcut că nu înțeleg, desigur, și am făcut tot ce am putut, să o scot afară cît de repede....dar nu înainte ca ea să declare că e așa singură cînd tu ești plecat din Londra și că speră și-mi poată solicita ajutorul, dacă va fi vreodată necesar.

Damon studie situația și respiră profund, cînd îl inundă ușurarea.

– Interesant, murmură el. Informația lui William era confirmarea celor mai mari speranțe ale sale. Acum nu mai avea nici o îndoială: Pauline nu era însărcinată. Singura surpriză era că decăzuse atît de mult, încît să încerce să-l seducă pe propriul lui frate. Totuși, era de înțeles. Dacă Pauline ar fi reușit să conceapă un copil cu William, asemănarea cu familia ar fi fost de necontestat... și ca una din părțile vinovate, William n-ar fi vrut niciodată să divulge micul secret murdar, că moștenitorul fratelui lui e de fapt propriul său bastard.

– Nu ești furios? întrebă William pârînd ușurat.

– Departe de asta. Damon ridică paharul într-un salut adresat fratelui său și un zîmbet îi luminează fața. Mulțumesc, Will.

– Pentru ce?

– Că ai venit așa de repede să-mi spui. Și pentru abținerea ta. Sînt sigur că mulți bărbați ar fi găsit oferta Paulinei prea tentantă pentru a o refuza.

– Te rog, rosti William indignat. Chiar și eu am unele principii.

– Uneori, reflectă tare Damon. De fapt cred că există mari speranțe pentru tine.

– Asta înseamnă că te-am recompensat pentru problema Sybill Wyvill.

– Aproape, rosti Damon. Dacă ai putea vedea clar cum ai putea să mă ajuți, într-o ultimă problemă ce o implică pe Pauline...

William se aplecă înainte cu ochii lui albaștri dansînd de plăcerea anticipării.

– La ce te gîndești?

După întoarcerea Juliei, marți dimineată actorii și echipa de tehnicieni de la *Înșelătoria Doamnei Mele* s-a întrunit la *Teatrul Nou*. Spre mulțumirea tuturor, repetiția s-a desfășurat cu bine, fără incidente. Chiar și Logan, neobositul perfecționist, nu putu să-și ascundă satisfacția. După ce împărți cîteva cuvinte de apreciere printre cei adunați, le dădu drumul devreme, lăsîndu-le un timp amplu pentru odihnă și pregătirea premierei din seara aceea.

Julia nu se putu opri să nu observe că ceva se întîmplase cu Aryss, în timpul absenței ei. Exista o strălucire și un aer de ardoare tinerească în mica actriță. În timp ce Aryss aștepta în culise să intre în scenă, îi făcea ochi dulci lui Michael Fiske și flirta fără reținere cu el. În ce-l privea, Fiske părea că-și pierduse în totalitate interesul pentru Mary Woods,

toată atenția fiindu-i îndreptată spre Arlyss. De câte ori cei doi se aflau aproape unul de altul, aerul pocnea de tensiune romantică.

Cînd repetiția se termină, Julia o înghesui pe Arlyss într-un colț și o privi cu un zîmbet răbdător:

– Ei bine? întrebă ea. Ceva s-a întîmplat între tine și domnul Fiske, în absența mea, și vreu să aud ce anume.

Fața lui Arlyss sclipea de un zîmbet satisfăcut.

– Am decis că ai avut dreptate. Merit să fiu cu un bărbat care mă apreciază. După ce trupa a participat împreună la o cină tîrzie, m-am dus la Michael la hotel și i-am șoptit la ureche cîteva cuvinte dulci... s-a topit ca untul. Mă iubește, Jessica! Pentru Michael nu contează cine sînt, sau ce am făcut...și cînd îl întreb cum poate să simtă așa ceva pentru mine, el spune că mă iubește din prima clipă cînd m-a văzut. Ai putea să crezi că un bărbat poate să-mi spună mie astfel de lucruri?

– Sigur că pot, răspunse Julia cu o plăcere sinceră. Tu meriți să fii iubită, Arlyss. Sînt încîntată că, în sfîrșit, ai avut înțelepciunea să alegi pe cineva, care nu va profita de tine. Făcu o pauză și o privi pe Arlyss de aproape. Dar ce se întîmplă cu pasiunea ta pentru domnul Scott?

– Dispărută cu desăvîrșire. Arlyss se apropie mai mult și rosti conspirativ: dacă mă întrebi pe mine, domnul Scott e rece ca un pește. Nu și-a dat nicio dată inima nimănui. Privirea ei se întîmplă să cadă pe Michael Fiske, care aranja o piesă de decor și expresia i se luminează. În după-amiaza asta Michael și cu mine ne ducem să facem cumpărături la un tîrg

de carte, apoi ne oprim la o patiserie să mîncăm turtă dulce. Vino cu noi, Jessica – arăți ca și cum ai avea nevoie de puțină distracție.

Ideea de a răscoli printre tancuri de cărți era categoric atrăgătoare.

– Mulțumesc, rosti Julia cu un zîmbet abia schițat. Poate că am să vin.

– Doamnă Wentworth, am ceva de vorbit cu tine, le întrerupse conversația Logan în obișnuita lui manieră bruscă, luînd-o de-o parte pentru o discuție între patru ochi. Aryss zîmbi și se duse spre Fiske, cu mîinile în șolduri și legînîndu-se cu impertinență.

Julia îi aruncă lui Logan o privire întrebătoare. O surprinsese mai devreme cu salutul lui lapidar, neobosindu-se nici măcar să întrebe de sănătatea tatălui ei. Apoi s-au lansat imediat în problemele repetiției și ea considera că Logan era ori prea ocupat, ori nu voia să știe nimic despre viața ei personală.

Teatrul scilipitor luminat stîrnea străluciri de foc în părul roșcat al lui Logan și făcea ca trăsăturile lui aspre să pară mai unghiulare decît de obicei.

– Ce face tatăl tău? întrebă el fără altă introducere.

– Mult mai bine, mulțumesc.

– Și diferendul dintre voi? S-a rezovat ceva?

Pentru un anumit motiv, ea ezită înainte de a răspunde, simțind că subiectul era prea intim pentru a-l discuta deschis. Totuși, și înainte își mărturisise secretele față de el și știa că e un confident de încredere.

– De fapt, da. Tatăl meu pare că regretă ce a făcut. Și-a exprimat dorința de a aduce îmbunătățiri.

Mi-a dat chiar mijloacele de a anula căsătoria, dacă asta voi alege.

Ochii lui sclipiră cu interes.

– Ce vei hotărî?

Julia se gîndi că ar fi cazul să mai aibă o confruntare cu Damon, așa încît stomacul i se strînse de o ciudată și aproape plăcută tensiune.

– Nu știu. Încruntarea se gravă adînc pe fruntea ei. O parte din mine nu vrea altceva decît să mă duc la el și să-i spun ce mult îl iubesc, că merită orice sacrificiu... dar cealaltă parte vrea să mă agăț cu putere de teatru și restul să fie abandonat. Nu mi-am imaginat niciodată că va fi atît de dificilă alegerea.

– Există și alte opțiuni, rosti Logan cu o expresie enigmatică.

– Cum ar fi?

– Poate că le vom discuta într-o zi.

Perplexă, Julia se uită după el cînd plecă și un scurt hohot îi părăsi buzele. Era așa de tipic pentru Logan, să emită o declarație misterioasă și apoi să plece. Era un desăvîrșit om-spectacol, știind exact cum să capteze atenția oricărui ascultător și să o păstreze.

Mișcîndu-se încet printre rafturile cu cărți în aer liber, Julia se bucura de mireasma aerului proaspăt amestecat cu mirosul de piele și praf, emanat de cărți. Unele volume erau noi, unele uzate, toate conținînd promisiunea amăgitoare a unor lumi noi, în care să evadezi. Colecția ei de achiziții crescuse, pînă cînd deveni generoasă în brațele ei. Arlyss și Michael păreau mult mai puțin interesați de materialul

de citit, decît unul de altul. Schimbau șoapte chicotite, priviri semnificative și mîngîieri ocazionale, pe care își închipuiau că nimeni altcineva nu putea să le vadă.

Dași Julia hotărîse că a ales suficiente cărți, încă una cu o copertă ornamentată stacojiu cu auriu îi fură ochii și începu să răsfoiască volumul gros. În timp ce se uita pe primele cîteva pagini, auzi alături o voce vag familiară. În alertă, ascultă și privi prin voalul pălăriei, pînă cînd îl văzu pe vorbitor.

Inima Juliei palpită, cînd o siluetă înaltă și întunecată ieși la iveală, cu cîteva rafturi mai departe, un bărbat cu părul negru-corb și un profil izbitor, cu contururi dure. *Damon*, gîndi ea imediat... dar nu era soțul ei; era fratele lui mai mic, lordul William. Nu părea prea subjugat de teancurile de cărți din jur și se plîngea unui însoțitor nevăzut că ar fi timpul să plece.

– Am lucruri mai bune în minte, decît să vînez cărți, rosti iritat. N-ai văzut destule dintre afurisitele astea de obiecte, pînă acum, frate?

Deci și Damon era aici. Privirea Juliei se roti în jur și îi descoperi imediat silueta inconfundabilă, cu umerii aceia lați. Cumva, intensitatea privirii ei trebuie că a trădat-o, pentru că el se întoarse, într-o mișcare bruscă dar fluidă și se uită direct la ea. Imediat, o sclipire de recunoaștere îi luminează ochii. Orbește, Julia se întoarse spre raftul cu cărți, în timp ce în piept inima îi bătea cu putere. Ținea lipit de trup teancul greu de volume, așteptînd cu ochii pe

jumătate închiși, întrebându-se nebunește dacă va veni la ea.

Apoi, îl simți în spatele ei, stînd aproape dar fără să o atingă, respirația lui agitînd voalul prins de borul îngust al pălăriei ei. După care el vorbi cu o șoaptă intimă, ce totuși depăși zgomotul mulțimii de la tîrg, blîndețea vocii lui amintindu-i de conversația plăcută, pe care o avuseseră în ultima noapte petrecută împreună.

– Cum a fost vizita ta în Buckinghamshire?

Julia voia să se întoarcă cu fața la el, dar picioarele păreau că prinseseră rădăcini în pămînt. De pe buze, cuvintele amenințau să-i izbucnească într-o rafală nervoasă. Dar pînă la urmă, reuși să se stăpînească și răspunse calmă:

– Tatăl meu a fost bolnav, cu febră mare. M-am dus la el imediat ce am aflat.

– Tatăl tău, repetă el, surpriza îngroșîndu-i timbrul glasului. Credeam că lady Hargate...

– Nu, ea e foarte bine. De fapt, l-a îngrijit pe tata, care acum pare să fie mult mai bine. El și cu mine am ajuns la un fel de... armistițiu. Julia îi simți mîna pe braț, cînd o întoarse pentru a-l privi în față. Ea se supuse, încă mai strîngînd teancul de cărți în brațe. Prin voal, era vizibil cenușiu luminos al ochilor lui, dar expresia îi era îndepărtată.

– Sînt încîntat pentru tine, rosti Damon liniștit. Era cazul să se întîmple de mult. Fără îndoială că a fost o ușurare pentru el, ca și pentru tine.

– Da, rosti Julia simțind cum rămîne fără respirație cînd îl privi. De ce trebuia să fie așa devastator

de atractiv? De ce trebuia să arate serios și gînditor? De ce era o tentație așa profană, să dorească transformarea gurii lui ferme într-o moliciune pasionată, pe care și-o amintea atît de bine? Ar fi vrut să dea drumul cărților și să ajungă la mîinile lui mari și calde, pe care să le pună pe trupul ei. Îl dorea, era flămîndă de el...iar el nu dădea nici un semn că ar simți la fel.

– Eu... regret că nu ți-am spus că plec, dar nu era timp...

– Nu contează, rosti el nepăsător, atingînd cărțile din brațele ei. Aș putea să le car eu, pentru tine?

– Nu, mulțumesc. Făcu un pas înapoi, ținîndu-și strîns povara.

Damon făcu un semn scurt, ca și cum refuzul ei era exact ceea ce se așteptase.

– Am ceva să-ți spun, rosti el pînă la urmă. Diseară plec la Londra. Există niște probleme, cărora nu le-am acordat atenție de prea multă vreme.

– Oh! Julia reuși un zîmbet indiferent, încîntată că purta voalul. Nu era cazul ca el să vadă nici un semn al bruștei ei dezamăgiri, sentimentul găunos care i se furișa în fiecare nerv și fibră. O să o vezi pe lady Ashton? o provocă un diavol intern să-l întrebe.

– Mă aștept la așa ceva.

Răspunsul brusc nu mai lăsă loc altui comentariu. Întrebările tălăzuiau în ea și fu prinsă în menghina unei neliniști mușcătoare. Ce se va petrece între Damon și lady Ashton? Poate că va încerca un fel de reconciliere. Pauline ar accepta, desigur. L-ar primi înapoi domică și vor începe să facă planuri, pri-

vind viața pe care o vor trăi împreună cu bebelușul lor.

Încercînd să alunge din minte imaginile chinuitoare, Julia întrebă încet:

– O să te mai întorci la Bath?

El ezită, în timp ce privirea o susținu pe a ei.

– Asta vrei tu? *Da*, striga inima ei, însă ea era paralizată de nehotărîre. Tot ce putea să facă era să-l privească mută. Dracu' să te ia, bombăni el. Ce vrei de fapt de la mine, Julia?

Înainte să poată răspunde, auzi în apropiere vocea obraznică a lui Arlyss, pe jumătate acuzatoare, pe jumătate provocatoare

– ...surprinsă că încă îți mai amintești cum mă cheamă, lordul meu... m-ai făcut să înțeleg clar că a fost doar o fantezie pasageră.

Spre groaza Juliei, William o văzuse pe Arlyss printre standuri și fără să piardă timpul, se apropiase de ea. Întorcîndu-se, Julia se uită la scena ce se desfășura în fața lor... William uitîndu-se la mica actriță și evaluîndu-i ștregărește silueta, provocatoare și cochetă, precum și la Michael Fiske, provocîndu-i cu toată masculinitatea, în timp ce se îndrepta cu pași mari spre cei doi. Se pare că putea să aibă loc o încăierare. Pe Julia o durea gîndindu-se ce ar provoca o astfel de scenă, pentru romanul abia îmbobocit dintre Arlyss și Fiske.

– Te rog, rosti Julia privind instinctiv după ajutor spre Damon, nu-l lăsa pe fratele tău să stîrmească necazuri.

Damon părea lipsit de simpatie.

– N-o să se întâmple nimic, dacă mica ta prietenă cu creier de păsărică, nu-l va încuraja pe William.

Julia înjură în surdină. William și impulsivitatea lui zgomotoasă o să distrugă totul. Va potoli mândria rănită a lui Arylss făcându-i avansuri ostentative, apoi o va părăsi din nou, după ce va reuși să o seducă. Și Michael Fiske nu va mai dori să aibă nimic de a face cu ea.

William rânji spre Arylss, ochii lui albaștri sclipind de un farmec irezistibil.

– Sigur că îmi amintesc numele tău, dulceață. Îmi amintesc asta și o mulțime de alte lucruri. Am venit la Bath, pentru că mi-a fost dor de tine și de deosebitele tale farmece.

Era clar că Arylss nu va putea rezista unei flatări așa sfruntate.

– Ai venit la Bath doar ca să mă vezi pe mine? Întrebă ea prudentă.

– Sigur că da. Nu mai sînt alte atracții pe aici.

Michael Fiske interveni în discuție privindu-și îndrîjit rivalul, cum ar face un bou provocînd un pur sînge rafinat.

– Acum Arylss e cu mine. Pleacă și nu ne mai plictisi.

Părînd amuzat, William își adresează replica Arylss-ei.

– Te plictisesc, dulceață?

Ea stătea între cei doi bărbați, ciuful de bucle clătîindu-i-se, în timp ce se uita de la unul la altul. Într-o doară, se apropie puțin de Michael Fiske.

– Acum sînt cu domnul Fiske, murmură ea cu un ton departe de a fi sigur. Era un pas mic, dar era tot ce avea nevoie Fiske.

Agățîndu-se de această slabă încurajare, o trase pe Arylss mai aproape și îi depuse un sărut zgomotos pe buze. În timp ce Arylss rîdea de demonstrația ostentativă, Fiske o ridică în aer și o aruncă pe un umăr. Rezultară țipete feminine stridente și chicoteli de necontrolat, ce-i făcură pe toți cei din tîrgul de cărți să se întoarcă și să se uite, în timp ce Fiske o căra pe Arylss de acolo.

– Fii atent...protestă William pornind în urmărirea lor. Dar fu oprit scurt, cînd Damon îl apucă de braț.

– Will...găsește altă porumbiță, cu care să te distrezi.

William ezită privind după perechea ce se depărta.

– Știi cît de mult îmi plac provocările, rosti el gînditor.

– Pe asta las-o în pace, rosti Damon. Ai cauzat destule necazuri. În afară de asta, pleci cu mine la Londra diseară...îți amintești?

William bombăni și dădu din cap. Recăpătîndu-și repede buna dispoziție, îi aruncă o privire șmecherească Juliei, apoi lui Damon.

– Adu-ți aminte de sfatul *meu*, rosti el făcînd cu ochiul, înainte de a pleca.

Julia se întoarse spre Damon.

– Care era sfatul lui?

– Mi-a spus că femeilor le place să fie vrăjite, apoi seduse.

Gura ei se strîmbă.

– Fratele tău are multe de învățat, în legătură cu femeile.

– Se pare că prietenii tăi te-au părăsit. Ai dori să fii însoțită undeva?

Murmurînd un refuz, Julia clătină din cap.

– E un drum scurt pînă la han.

– Tu cu o mîină mă respingi și cu alta mă tragi și mai aproape. Cineva ar spune că ești o femeie căreia îi place să ațîțe, doamnă Wentworth.

– Asta este ceea ce crezi tu despre mine?

– Cred că ești cea mai înnebunitoare femeie, pe care am cunoscut-o vreodată. Privirea lui o mîngîie, deși vocea lui bațjocoritoare îi sfredeli urechile. Hotărăște-te ce vrei, Julia. Și repede. Răbdarea mea are limite. O părăsi printre rafturile cu cărți, cu fața ei delicată schimonosită de încruntare, pe sub voal.

În ciuda reportajelor privind nenorocirea survenită la prezentarea piesei *Înșelătoria Doamnei Mele*, cu care s-a confruntat la Londra, fiecare loc din *Teatrul Nou* era ocupat, clădirea fiind atît de plină, gata să dea pe dinafară. Parcă toată lumea din Bath lua parte, iar spectatorii erau pătrunși de entuziasm, așteptînd să înceapă piesa. Julia intră în culise pentru a aștepta prima ei intrare în scenă, zîmbind scurt la încurajarea echipei, în timp ce treceau pe lîngă ea, în semiîntineric.

Facu efortul de a se concentra asupra muncii ce o aștepta, pentru a face ca piesa să fie un succes, așa cum merita să fie. Totuși, era dificil să-și scoată din minte evenimentele ultimelor cîteva zile. În minte

continua să-i stăruie pacea ofertantă, pe care i-o acordase tatăl ei, scena de astăzi cu Damon, certitudinea că putea să se elibereze de el oricând. Damon avea dreptate; trebuia să facă în curînd o alegere, măcar și pentru pacea ei personală.

În ciuda dificultății profesiei, îi plăcea să fie actriță, îi plăceau emoția și ceea ce realiza. Ideea de a părăsi scena pentru totdeauna era de neconceput. Dar și să nu-l mai vadă pe Damon... sau, și mai rău, să-l vadă căsătorindu-se cu altcineva, în timp ce viața ei era lipsită de compania cuiva... era o situație tot atît de respingătoare.

– Nu te gîndești la piesă, rosti o voce în spatele ei și Julia îl privi peste umăr pe Logan Scott.

– La o mie de alte lucruri, mărturisi ea. Cum ai putut să-ți dai seama?

– Ești atît de încordată, că umerii ți-au ajuns la urechi.

Julia se strîmbă la el și își relaxă umerii. Inspiră adînc, își reținu respirația și apoi îi dădu drumul încet. Cînd se uită din nou la Logan, el păru convins.

– E mai bine.

Gînditoare Julia se uită spre scenă, la contururile umbrite ale decorului și restul recuzitei de abia vizibil, în spatele cortinei lăsate. Îi plăcuse întotdeauna acest moment, exact înainte de începerea piesei, sentimentul anticipării străbătîndu-i tot trupul. Dar, dintr-un motiv oarecare, acum această senzație era umbrită de tristețe. Se simțea de parcă era o fetiță, care deschisese un cadou minunat ambalat și descoperise că e gol.

– Cît va dura viața mea pe scenă? se întrebă ea cu voce tare. Mai am vreo zece ani? Poate douăzeci?

Logan veni lîngă ea și o privi critic.

– Mai ai mult de parcurs, aș spune. Pe măsură ce îmbărfinești, talentul tău se va maturiza și vei primi alt gen de roluri, inclusiv eroine de mare substanță.

Un zîmbet trist îi atinse buzele.

– Mă întreb, oare va fi destul pentru mine?

– Tu ești singura care poți răspunde la această întrebare.

Împreună așteptară în tăcere să se ridice cortina, viața adevărată să fie abandonată și să înceapă iluziile.

Spectacolul se desfășură cu viteza luminii. Timp de două ore o scenă urmă alteleia, contopindu-se într-un întreg fără fisuri. Cînd Julia nu era pe scenă, sau ocupată să-și schimbe costumul, aștepta nerăbdătoare în culise, concentrată asupra acțiunii ce-i subjugase pe spectatori. Cînd era pe scenă, rostindu-și replicile, simțea ca și cum își extrăgea magia din aer. Simțea felul în care mulțimea afirmă de fiecare cuvînt al ei, privirile lor urmărindu-i fiecare gest, fiecare mișcare a capului.

Julia știa că nu jucase niciodată atît de bine, scenele cu Logan emanînd emoție, umor scilpitor și dorință. Pentru o vreme încetă să mai existe personal. În mintea ei nu mai avea loc nici un gînd în afară de piesă, în ea nu exista nici un sentiment, cu excepția celor întrucipate pentru a-i distra pe spectatori. Cînd cortina finală căzu, știa că îndeplinise

șteptările pe care ceilalți le aveau din partea ei, că își jucase rolul cu ce avea mai bun în talentul ei. Triumfătoare îl lăsă pe Logan să o tragă în fața cortinei, pentru a primi furtuna de aplauze și de urări.

Fața ei strălucea și făcu reverențe, pentru a mulțumi aprecierii lor. Aplauzele durară minute întregi, pînă cînd plecă spre culise, în efortul de a se strecura afară. Logan nu o lăsă să plece, apucînd-o de mîna și aducînd-o în față, în timp ce uralele de apreciere deveniră și mai intense. Flori și mici daruri fură aruncate pe scenă și adunate în grămezi. Aplecîndu-se să ridice un trandafir alb, Logan îi oferî floarea Juliei. Ea își strînse degetele în jurul tulpinei lungi și făcu încă o plecăciune, înainte de a pleca în culise, în ciuda mulțimii de voci ce îi strigau să rămînă.

Actorii și tehnicienii din spatele scenei izbucniră în felicitări, făcînd-o să rîdă. Cabiniera ei Betsy o însoți în cabina personală.

– Există un ulcior cu limonadă pentru tine, sublinie Betsy și se îndreaptă spre ușă, știind că după spectacol Juliei îi făceau plăcere cîteva minute de intimitate. Voi fi înapoi curînd, ca să-ți adun costumele.

– Mulțumesc, rosti Julia oftînd de ușurare, în pacea și liniștea cămăruței. Se așeză în fața oglinzii, începînd să-și descheie rochia. Acum, că euforia spectacolului se diminuea, se simți epuizată. Avea pete de transpirație la subsoară și culorile fardului de pe față începuseră să lase dîre și să se ofilească.

În timp ce-și contempla reflecția în oglindă, văzu o formă întunecată ce se mișca prin cameră. Uluită, se întoarse și o mică exclamație îi părăsi buzele, când îl văzu pe Damon în fața ei. Nu se așteptase să vină, în seara aceasta. Indiferent ce gîndea el despre spectacol, nu era plăcere sau mîndrie ceea ce simțea. O roșeață îi colora umerii obrajilor și rădăcina nasului, iar ochii cenușii erau strălucitori și fierbinți. Era supărat pe ea...iar ea nu intenționa să suporte mustrarea tăioasă a furiei lui.

CAPITOLUL 11

Uitându-se fix la soțul ei și minunându-se în tăcere, Julia nu rezistă cînd el se apropie de ea din doi pași mari, și îi lipi spatele de oglindă. O mîină mare o apucă de braț și cealaltă se îndreptă spre fața ei, cu degetele apucînd-o de bărbie.

– Am crezut că pleci la Londra în seara asta, reuși ea să spună.

– Mai întîi, a trebuit să te văd pe tine.

– Ai văzut piesa...

– Da, am văzut-o. Am văzut plăcerea pe care o ai jucînd. Am văzut ce mult înseamnă pentru tine și pentru toți ceilalți locul ăsta blestemat. Julia clătină din cap, tulburată de furia lui. Degetele lui Damon se strînseră în jurul maxilarului ei, făcîndu-i aproape rău. Asta intenționezi să alegi, nu-i așa? continuă el printre dinți. Nu vei fi în stare să renunți. Spune-mi adevărul, Julia.

– Nu acum...

– Ba da, acum. Am nevoie să-ți aud vorbele, înainte de a pleca.

– Cum ai reacționa *tu*, dacă ți-aș cere să sacrifici totul pentru mine?

– Țasta e răspunsul tău?

– Nici măcar nu sînt sigură care e întrebarea, țipă ea încercînd să se elibereze.

– Te vreau, bolborosi el.

– Dar numai în condițiile puse de tine.

– Da, în condițiile mele. Să-mi iei numele, să locuiești în casa mea, să dormi în patul meu în fiecare noapte. Te vreau a mea, fără limite...fiecare bucățică din tine...fiecare gînd, fiecare cuvînt pe care-l rostești...

Julia încetă brusc să se lupte, cînd simți gura lui peste a ei, căldura buzelor și a limbii lui tăindu-i răsufllarea. Părea că încerca să o pecetluiască cu sărutul lui, să se imprime în suflétul ei, cu forța pasiunii sale plină de gelozie. Brațele îi erau tari, cînd o cuprinse cu putere. Mîinile apucară curbele trupului ei, capul lui se aplecă peste al ei, pînă cînd și ea se arcui spre el. N-ar fi vrut să-i răspundă, dar deveni atît de sălbatică, pînă cînd i se supuse, cu un oftat de disperare.

Mîinile i se agățară strîns de gîtul lui, degetele se apucară de părul negru, pentru a-l atrage cît mai aproape. Damon scoase un sunet gutural, cînd mîinile i se făcură cupe pe dosul ei și o ridică la el.

– Ești a mea, rosti el lipit de gîtul ei, dinții și țepii bărbii zgîrîindu-i pielea fină. Nu vei fi niciodată eliberată de mine, indiferent ce vei face.

Îi auzea vorbele doar pe jumătate, cu trupul lipit în disperare de al lui, căutînd plăcerea pe care numai el putea să i-o ofere. Palmele lui alunecară în sus pe

corsaj, apucînd marginile materialului și depărtîndu-le, pînă cînd șiretul cedă. Trăgîndu-i cămașa în jos, îi supse sîinii. Degetele lui fierbinți se curbară sub greutatea lor dulce, degetele mari mîngîindu-i. Gemînd, Julia i se oferî, cu gura deschisă sub a lui, cu sîinii împingîndu-se în mîinile lui.

O împinse cu forța spre masa de machiaj și își înclină capul spre sînul ei, trăgînd de vîrfurile tare cu buzele, netezindu-l cu limba. Lipită de el penru a se echilibra, Julia îi apucă trupul încordat între coapse, cu brațele înodate în jurul taliei lui. Damon își întoarse atenția spre celălalt sîn, lingînd și trăgînd de protuberanța roz. Julia era prinsă în capcană, între dorință și respingere, știind că apropierea după care tînjea cu atîta disperare ar fi distrugerea ei finală.

– Te rog, oprește-te, rosti ea cu respirația gîfîită ce îi scăpa din gît. Te rog... nu vreau asta.

La început Damon păru că nu o aude, atenția lui fiind îndreptată asupra promisiunii desăvîrșite a trupului ei, gura lui mișcîndu-se flămîndă pe pielea ei. Ea îl împinse proptindu-și mîinile în piept și în cap, la început doar încercînd, apoi cu forța mai mare, pînă cînd el îi dădu drumul din îmbrățișare. Privirea lui o sfredelea pe a ei, mîinile lui ridicîndu-se pentru a-i ține capul nemișcat.

– Plec la Londra, rosti cu glas îngroșat, apoi revin la tine.

– Nu...

– N-am să te las niciodată să pleci. Nu, pînă cînd nu vei putea să te uiți în ochii mei și să-mi spui că nu mă iubești...că poți să-ți petreci restul vieții fără să ai nevoie de așa ceva...fără să mă dorești...

Buzele ei tremurau, dar nu putu să scoată nici un sunet.

Declicul provocat de deschiderea uşii, cu toate că fusese așa de ușor, îi făcu să tresară surprinși. Cabiniera Betsy stătea pe prag, cu un coș cu haine.

– Oh, exclamă ea cu ochii mari și rotunzi, cînd îl zări pe vizitatorul Juliei.

Damon se așeză în fața Juliei, pentru a o ascunde de privirea fetei, în timp ce ea bîjbîia după șireturile corsajului.

– Scuză-mă, doamnă Wentworth, murmură fata și dispăru imediat închizînd ferm ușa în urma ei.

Roșind, Julia continuă efortul de a-și aranja îmbrăcămintea, în timp ce Damon o privea intens.

– Te rog, nu te întoarce la mine, zise ea evitîndu-i privirea. O vreme nu mai pot să te văd. Am nevoie de timp de gîndire.

– Vrei să spui că ai nevoie de timp, pentru a te convinge că lucrurile ar putea să revină la modul cum erau înainte de a ne întîlni. N-o să funcționeze, Julia. Nu vei fi niciodată aceeași...și nici eu.

– Faci să-mi fie imposibil să mai joc. N-am să mai fiu capabilă să mă concentrez.

– Mă întorc repede, insistă el, și vom stabili totul, o dată pentru totdeauna.

Julia nu se mișcă atunci cînd Damon plecă. Se sprijini de masa de machiaj și respiră nesigură. Se pare că în sfîrșit își pierduse categoric controlul pe care îl avusese asupra vieții ei, de cînd își părăsise căminul părintesc. Se gîndi la hîrțile pe care tatăl ei i le dăduse, cheia libertății ei. Avea oare curajul să le folosească? Ura paralizia care o cuprînsese,

frica de a-l pierde pe Damon fiind aproape la fel de mare, ca frica de a i se dăru.

Încet se dezbracă, lăsându-și costumul de scenă să cadă grămadă pe dușumea.

– Doamnă Wentworth? se auzi vocea lui Betsy însoțită de un ciocănit timid.

– Da, intră.

Fata avea pete de roșeață pe față.

– Regret că mai devreme v-am deranjat, doamnă, dar n-am știut...

– Totul e în perfectă ordine, rosti Julia cu glas egal. Ajută-mă să mă îmbrac.

Fata o ajută încheind șirul de nasturi de pe spațele rochiei verzi de mătase. După ce și-a prins cu agrafe părul strâns pe creștet, Julia s-a spălat pe față și și-a cercetat aspectul în oglindă. Buzele îi erau moi și umflate, obrajii îi erau îmbujorați și pe gît avea urmele trădătoare ale bărbii lui. Cu grijă, Julia își aranjă gulerul înalt cu volănașe al rochiei, pentru a acoperi urmele. Făcu o pauză când auzi murmurul profund al lui Logan Scott lângă ușa cabinei.

– Doamnă Wentworth, am o vorbă cu tine.

Julia îi făcu semn fetei să-i dea drumul înăuntru. Logan își schimbase și el hainele și se spălase, umezeala făcînd ca părul să-i strălucească în culoarea lemnului de cireș.

Luînd coșul cu rufe, Betsy spuse noapte bună și îi lăsă singuri.

– Ți-a plăcut spectacolul din seara aceasta? întrebă Julia. Sau ai venit să mă critici?

Logan zîmbi.

– Ai depășit toate speranțele pe care mi le-am pus în tine. Ai făcut pe toată lumea din distribuție să strălucească, asemeni unei reflexii a gloriei tale, inclusiv pe mine. Lauda excesivă fu așa de neașteptată, încît Julia rămase zăpăcită. Îi aruncă o tentativă de zîmbet și se întoarse, pentru a aduna articolele de pe masa de machiaj. L-am văzut pe lordul Savage venind în spatele scenei, continuă Logan. După expresia feței, era evident că nu a intenționat să te felicite.

– Nu, nu m-a felicitat. Mîinile Juliei se aflau încă pe masă, cu vîrfurile degetelor apăsate pe suprafața netedă, pînă deveniră albe. Avu grijă ca imaginea ei din oglindă să nu ofere nici un indiciu despre ceea ce se întîmplase.

Logan o privi gînditor și făcu o scurtă mișcare din cap, ca și cum ar fi luat-o hotărîre.

– Vino cu mine, Julia. Vreau să vorbesc cu tine, despre o idee pe care am avut-o de curînd.

Ea se întoarse spre el, incapabilă să-și ascundă surpriza.

– E tîrziu.

– Pînă la miezul nopții am să te duc înapoi, la han. Gura lui mare se curbă într-un zîmbet. Am o propunere, care privește viitorul tău.

Julia era intrigată.

– Spune-mi-o.

– Între patru ochi. Logan o apucă de braț cu o mîină și o trase amabil de la masa de machiaj.

– Unde mergem? întrebă ea luîndu-și mantia.

– Am o casă lîngă rîu.

Plină de uimire, Julia îl însoți fără alte întrebări. Era uluită, întrebându-se de ce i-ar permite el să-i vadă una dintre reședințe, invitând-o astfel să intre în lumea lui intimă, pe care o păzea cu atîta strășnicie.

După ce și-au croit drumul prin mulțimea ce aștepta în fața teatrului, făcură un drum cu trăsura, pînă la o vilă mică și elegantă, așezată printre dealurile împădurite. Ca și casa lui Logan din Londra, respira o atmosferă italienească liniștită și luxoasă.

Stînd în salon cu un pahar de vin în mîină, Julia se relaxă lăsîndu-se pe spatele tapisat al unei sofale stil Empire. Se uita la Logan în așteptare. El se juca cu cîteva obiecte plasate cu artă pe masuța cu tăblie de marmoră: un vas chinezesc meiping, o cutie verde de malachit, un ceas consolă din ebonită Ludovic XIV. Apoi îi aruncă o privire piezișă, pentru a-i aprecia starea sufletească.

– Arăți ca și cum te-ai pregăti să-mi spui ceva, comentă Julia.

– Așa e, rosti el dezarmant de direct. Dar înainte de a încerca, spune-mi cum stau lucrurile între tine și lordul Savage.

Julia era ocupată să scoată o bucățică de dop din pahar. În final ridică ochii la el, cu un zîmbet lipsit de confort.

– Pot să cunosc și eu motivul întrebării tale?

– Nu vreau să mă interferez în relația ta...în căsătoria ta.

– Nu poate fi o căsătorie reală, rosti ea cu o voce sumbră și egală. Mie mi-e clar că ne-ar fi mai bine la amîndoi să o anulăm. Din păcate, lordul Savage nu

e de acord...și e copleșitor pînă ajunge să spună ce vrea.

– Te vrea pe tine, rosti Logan liniștit.

– Vrea o soție tradițională. Julia luă o înghițitură de vin. Vrea să devin lady Savage și să las în urmă tot ce amintește de Jessica Wentworth.

– Asta n-ar fi posibil. Nu, pentru cineva cu talentul tău.

– Măcar dacă aș fi bărbat, rosti ea cu amărăciune. Aș putea avea totul... munca mea, familia mea și libertatea de a hotărî treburile care mă privesc... și nimeni n-ar fi împotriva. Dar sînt femeie și indiferent ce aleg, o să ajung să fiu nefericită.

– Pentru o vreme, poate. Durerea de a pierde ceva – sau pe cineva – se diminuează cu timpul.

Logan era așa pragmatic, așa sigur pe el, ca și cum avea inima învelită în oțel. Julia nu era sigură, dacă era invidioasă sau îngrozită de răceala lui.

– Ai spus că ai să-mi faci o propunere? întrebă ea.

El se duse să se așeze la celălalt capăt al sofalei. Glasul îi fu aspru și cu ton de afacere.

– În viitorii cîțiva ani, intenționez să fac ceva schimbări la *Capital*.

– Oh?

– Intenționez să pun pe picioare o companie, cu cei mai renumiți actori din lume. Am nevoie să faci parte dintre aceștia.

– Sînt flatată că îmi apreciezi așa de mult munca.

– N-am flatat niciodată pe nimeni, Julia – în mod cert nu pe cineva pe care-l respect. Trebuie că ai înțeles pînă acuma, că ești o ființă de neprețuit pentru companie. Vreau să fii piatra de temelie a succesului

acesteia. Vreau să-ți ofer o parte din profiturile teatrului *Capital*, pentru a mă asigura că rămîi. Julia rămase mută de surpriză. Nu-l auzise niciodată pe Logan făcînd o astfel de ofertă altui actor. Voi face tot ce e necesar pentru a-mi proteja investiția în tine, continuă el, și să fac alegerea aceasta dificilă mai ușoară pentru un prieten ca tine.

Ea își înclină capul, gîndindu-se la cuvintele lui cu o încruntare perplexă.

– Se pare că îmi oferi un fel de...parteneriat în afaceri?

– Poți să-l descrii și în acest fel. Dar parteneriatul acesta ar însemna mai mult decît afaceri.

Mai mult decît afaceri? Julia îl privi de aproape. Nu era nimic de prădător în expresia lui, nimic care să dea o tentă erotică vorbelor lui. Ce ar putea să însemne? Gîndind că era aproape de neconceput să aibă acesastă conversație cu Logan, îi aruncă o privire întrebătoare.

– Poate că ar trebui să te explici.

. Absent, Logan trase de o șuviță a părului lui roșcat.

– Ți-am spus cîndva că nu cred în dragoste. Totuși, cred în prietenie – felul acela de prietenie care înseamnă respect și cinstitie. Nu m-aș însura niciodată din dragoste, dar aș alege să mă căsătoresc din motive practice.

– Să te căsătorești? repetă ea rîzînd plină de uimire. E posibil să sugerezi că tu și cu mine... dar eu n-aș putea să mă mărit niciodată cu un bărbat pe care nu-l iubesc!

– De ce nu? întrebă el calm. Ai beneficia de toate avantajele oferite de căsătorie...protecție, tovarășie,

interese reciproce... și de nici o obligație care-i incumbă.

Fără promisiuni false, fără complicații emoționale, nimic, doar siguranța pe care doi prieteni pot să și-o ofere unul altuia. Gîndește-te la asta, Julia. Împreună, am putea înființa o companie teatrală, cum n-a văzut nimeni vreodată în lume. Ne asemănăm mai mult decît crezi tu, amîndoi trăim la marginea unei societăți, care se uită de sus la noi – dar în același timp are nevoie de ceea ce îi oferim.

– Dar e necesar să *ne căsătorim*?

– Ca nevastă a mea, m-ai însoți la evenimentele sociale din Londra, Paris și Roma. Ai putea să atribui cît timp vrei jocului, să-ți alegi tu însăși rolurile, să alegi plesele de jucat...nu știu nici o femeie, care să aibă o asemenea influență în profesia aceasta.

– Ultimul lucru la care m-am așteptat, a fost să primesc încă o cerere în căsătorie, rosti Julia năucită.

– E o diferență importantă. Savage vrea să se însoare cu tine, pentru a te ține în întregime pentru el. Eu mă ofer să te iau în căsătorie pentru succesul amîndurora, atît financiar, cît și artistic.

Agitată, Julia își termină vinul și puse paharul alături. Apoi se ridică și începu să se învîrte prin încăpere, netezindu-și repetat mînele lungi ale rochiei verzi.

– Ce spui de...culcatul împreună? întrebă ea, fără să se uite la el. Ar face parte din aranjament?

– Dacă ideea devine plăcută amîndurora, nu vād de ce nu. Totuși, între timp, ne vom urma interesele separat. Nu vreau să te posed ca pe un obiect, Julia.

Nu vreau să am nici un drept asupra ta – și nici tu nu trebuie să ai vreunul asupra mea.

Adunându-și toate gândurile, Julia se întoarse și rămase dreaptă în fața lui Logan. El stătea lungit pe sofa, arătând foarte relaxat, ca și cum i-ar fi propus să servească ceaiul de după-amiază, nu să se căsătorească.

– De ce eu? întrebă Julia direct. Există o mulțime de femei cu care ai putea să te însori, inclusiv o fiică de familie cu titlu, care ar primi bucuroasă un bărbat cu mijloacele tale.

– Nu vreau pe cineva de viță nobilă sau o domnișoară din înalta societate. Vreau pe cineva cu care să împărtășesc niște țeluri comune. Ca actriță, ai un potențial deasupra a orice am văzut eu vreodată. Ca persoană...se întâmplă să-mi plăci. Cred că putem să ne descurcăm bine împreună. Ochii lui de un albastru profund se fixară pe fața ei palidă. Mai mult, adăugă încet, asta te-ar ajuta să-ți rezolvi dilema, nu-i așa? Dacă devii soția mea, Savage nu te-ar mai plictisi niciodată.

Cînd își întoarse privirea, brusc Julia parcă nu se mai uita în ochii albaștri, ci în cei cenușii ca argintul. Sunetul vocii lui Damon îi umplea mintea. *Ești a mea...Nu vei scăpa niciodată de mine, indiferent ce ai face.*

Acesta ar fi modul cel mai sigur, care să-i garanteze că amenințarea pe care Damon o exercita asupra independenței și carierei ei de artistă ar dispărea. Dacă n-ar accepta protecția lui Logan, era convinsă pînă în măduva oaselor că nu va putea să reziste pasiunii insistente a lui Damon. S-ar lăsa

sedusă, influențată, convinsă...și după aceea ar trăi o viață întreagă de regrete. Îl iubea pe Damon, dar nu putea să se schimbe în genul de femeie pe care îl voia el.

Era străbătută de nesiguranță, dar prin multitudinea de îndoieli prin care trecea, se pare că nu avea de ales. Când vorbi, vocea ei sună slabă și depărtată.

– Am...voi avea nevoie să rezolv întâi unele lucruri.

– Desigur. Exista o scipire de satisfacție în ochii lui Logan. Când ți-ar plăcea să organizez nunta?

– Cît mai curînd posibil, rosti Julia rigidă. Mi-ar plăcea să se facă chiar acum.

Logan se apropie de ea, trăsăturile lui deschise și atractive împlînzindu-se interesate.

– Julia, dacă vrei să-ți schimbi hotărîrea...

– Nu, îl întrerupse ea îndreptîndu-și umerii. Asta e hotărîrea corectă.

– Sînt de acord. Întinse mîna și o apucă de un braț, strîngîndu-l blînd. Vei descoperi că sînt un bun prieten, Julia. Am dovedit-o de-a lungul timpului.

Ea dădu din cap și zîmbi, în ciuda sufletului ei greu, ca și cum în piept ar fi avut un bloc de granit.

A doua zi dimineata, la hanul din Bath, Julia primi un bilet de la vechia ei prietenă și profesoară, doamna Florence. Bătrîna actriță sosise în oraș din motive de sănătate și amuzament social și era entuziasmată de interpretarea Juliei din *Înșelătoria Doamnei Mele*. Doamna Florence o invita să se întîlnească la pavilionul de băi, la o oră matinală la modă și Julia

nu ezită să se execute. Erau multe luni, de când o vizitase ultima oară pe bătrîna la Londra, cu toate că locuiau pe aceeași stradă. Timpul avea un mod de a trece mult prea accelerat și Julia se simțea vinovată că nu și-a impus să meargă să o vadă pe prietena ei.

Cînd sosi la pavilionul de băi, Julia fu încîntată să vadă că doamna Florence părea la fel de vivace ca de obicei, cu părul ei roșu decolorat aranjat în șuvițe stilizate în vîrfurile capului și cu figura plină de o inteligență ascuțită. Își purta grațios bătrînețea, ca o statuie de marmoră bătută blînd de vreme și îndulcită de timp. Stînd la o măsuță cu un pahar de apă minerală în față, doamna Florence asculta muzica interpretată de un cvartet de coarde din apropiere. Imediat ce o văzu pe Julia, ochii ei sclipiră plini de nerăbdare.

– Doamnă Florence, exclamă Julia sincer încîntată să o vadă. Era providențial că mentora ei sosi se la Bath exact în momentul în care avea nevoie de ea. Se așeză pe un scaun de alături și apucă cu blîndețe mîinile pline de zbărcituri fine ale bătrînei. Degetele doamnei Florence erau împodobite cu o colecție substanțială de bijuterii, iar la încheietura mîinii purta un șir subțire de perle și granate. Arăți minunat, ca de obicei!

– E mult de cînd n-ai mai venit pe la mine, rosti doamna Florence cu un reproș prietenesc. Pîna la urmă, mi-am dat seama că ar trebui să fac eu o călătorie la Bath, să te văd.

Julia începu să înșire scuze și explicații adresîndu-i un zîmbet neconvingător.

– Am fost *foarte* ocupată. Nu poți să-ți imaginezi...

– O, cred că pot, o întrerupse sec doamna Florence. Nu sînt chiar atît de bătrînă, ca să nu-mi pot aminti ce se pretinde de la o actriță populară. O privi pe Julia plină de dragoste. Trebuie să-ți scoți voalul, copilă. Pot să-i țin la distanță pe toți admiratorii și vînătorii de curiozități.

Julia se supuse, ridicîndu-și voalul de pe pălăriuță, conștientă de imediatul val de interes ce trecu prin încăpere și de privirile care o fixau. Două femei durdullii și cu expresii emoționate se ridicară imediat, pentru a se apropia de măsuță. Expertă, doamna Florence apucă basonul, care stătuse agățat de spătarul scaunului și îl înălță, ca și cum ar fi vrut să le pocnească.

– Altă dată, li se adresa fermă. Tînăra mea prietenă și cu mine purtăm o conversație intimă.

Intimidate, femeile se retraseră bombănind proteste în surdină, în timp ce Julia își stăpîni un hohot de admirație.

– Ești o tigroaică, doamnă Florence.

Bătrîna făcu un gest, pentru a înlătura admirația.

– Am binecuvîntat ziua în care am putut în sfîrșit să fiu dură cu oamenii, care totuși să mă scuze, din cauza vîrstei mele. Îi înapoie Juliei zîmbetul. Te-ai maturizat, transformîndu-te într-o actriță splendidă, Jessica. Am fost așa de încîntată și mîndră să te vad aseară pe scenă și să mă gîndesc că poate am avut și eu o contribuție la succesul tău.

– Îți datorez totul, pentru sfaturile și îndrumările tale și pentru modul în care m-ai încurajat să mă alătur artiștilor de la *Capital*.

– Se pare că ai dobândit tot ce ai visat. Apoi Doamna Florence remarcă cu o privire vag uimită. Atunci, de ce nu pari fericită, draga mea?

Cu tristețe Julia realizează că prietena ei o cunoștea prea bine, pentru a fi înșelată de aparențe. Se lăsă pe spătarul scaunului și oftă.

– Îți amintești conversația avută cu ani în urmă, când mi-ai spus că nu te-ai căsătorit cu bărbatul pe care l-ai iubit, pentru că a vrut să părăsești teatrul? Ai sugerat că s-ar putea ca într-o zi să mă aflu și eu în fața aceleiași dileme și nu te-am crezut.

– Dar acum mă crezi, rosti doamna Florence înțelegând imediat sclipirea din ochii ei. Nu-mi face nici o plăcere că s-a dovedit că am dreptate, Jessica. N-aș fi vrut asta pentru tine – e un fel de durere foarte specială, nu-i așa? Julia aprobă din cap, brusc incapabilă să mai vorbească. Își simțea pieptul și gâtul sufocate insuportabil. Îmi dau seama că ai fost cerută în căsătorie, remarcă în continuare doamna Florence. Care a fost răspunsul tău?

– Am...am rupt relațiile. Ca apoi aseară să primesc o altă cerere în căsătorie de la alt bărbat...de la domnul Scott...

Doamna Florence arăta intrigată.

– E îndrăgostit de tine?

– Nu. Nimic de genul acesta. Mi-a descris-o ca pe o căsătorie de conveniență.

– O, îmi dau seama. Doamna Florence rîse ușor. Ambiția domnului Scott al tău nu are limite, nu-i așa? Dacă pleci de la *Capital*, ar rămîne un loc greu de completat. Dar, cu tine ca soția lui, poate să transforme o companie teatrală în ceva extraordinar... și

vrea să se însoare cu tine pentru a face asta. Întrebarea este, tu vrei să-l sacrifici pe celălalt bărbat – pe cel pe care-l iubești – de dragul profesiei?

– Tu așa ai făcut, sublinie Julia.

Doamna Florence se ciupi de nas și luă o înghițitură de apă minerală amară.

– Dar totodată, ți-am spus că mi-am regretat hotărîrea, rosti ea folosind o batistă de dantelă, pentru a-și tampona colțurile gurii.

– Dacă ai putea să faci alegerea din nou...

– Nu, o întrerupse blînd dar ferm doamna Florence. Odată o hotărîre luată, nu trebuie să mai privești înapoi. Continuă în direcția pe care ai ales-o, indiferent ce s-ar întîmpla și spune-ți ție însăți că e cel mai bun lucru.

Julia îi aruncă o privire rugătoare.

– Dacă ai putea să mă sfătuiești, așa cum ai făcut-o atît de des înainte...

– Ți-aș oferi toate sfaturile privind actoria, pe care le-ai cere vreodată, dar nu în legătură cu viața ta personală. Nu pot să hotărăsc eu pentru tine. Și nici nu mă gîndesc că ar trebui să fac altfel. Trecutul nu poate fi schimbat.

Julia se strîmbă, realizînd cît de mult sperase ca doamna Florence să-i spună ce să facă.

– Există doar un lucru de care sînt sigură, rosti ea posacă. Aș fi mai în siguranță dacă mi-aș urma mintea, nu inima.

– Într-adevăr. Bătrîna o privi cu un amestec de amuzament și simpatie. Trebuie să fim în siguranță, cu orice preț, nu-i așa?

William intră cu pași mari în salonul apartamentului său terasat din St.James, unde majordomul tocmai o introdusese pe lady Ashton. Nu era o surpriză, că Pauline venise în vizită seara, la o oră atît de tîrzie. Imediat după întoarcerea lui William la Londra, adusese la cunoștința cercurilor respective ale societății, că va rămîne o vreme la reședința lui din oraș. În plus, a făcut și o aluzie grosolană la faptul că se afla într-o severă nevoie de companie feminină. Ca o viespe la borcanul cu miere, Pauline nu pierdu timpul și-și făcu apariția.

Acum stătea la fereastră, etalîndu-și expertă silueta spectaculoasă. Cu o mișcare îndelung practică, se întoarse cu fața la el, cu o urmă de zîmbet pe buzele roșii. Era izbitor de frumoasă, într-o rochie de catifea de culoarea vinului roșu, ce se asorta într-o armonie bogată cu culorile masculine ale încăperii. Decolteul era foarte adînc, descoperind sîinii albi, cu un centimetru sau doi mai mult decît cerea bunul gust. S-ar putea spune că efectul era stimulator, pînă la urmă.

– Lady Ashton...ce surpriză, murmură William traversînd camera spre mîinile ei întinse.

– Lord William, toarse ea apucîndu-l de degete. A trebuit să te văd imediat. Sper că nu te deranjează. Sînt groaznic de înnebunită.

El se uită la fața ei prefăcîndu-se îngrijorat.

– Dar de ce, lady Ashton?

Deodată apăru o sclipire lacrimogenă în ochii ei întunecați.

– Trebuie să-mi spui Pauline. În mod cert, ne cunoaștem de destulă vreme pentru a o face.

– Pauline, repetă el supus. Nu vrei să iei loc?

Cu regret îi dădu drumul la mâini și se așeză pe sofa, aranjându-și rochia pe damascul lucios.

– Ceva de băut? se oferi William. La semnul ei afirmativ din cap, se duse și turnă vin pentru amândoi, apoi se așeză la capătul celălalt al sofalei. Pauline ținu paharul cu vin în degetele ei lungi, jucându-se cu forma lui, mîngîindu-i delicat piciorul și buza.

– Sper că nu ți-am încurcat planurile din seara asta, rosti, privindu-l intens.

– N-ai încurcat nimic, o asigură el.

– Arăți singur, bietul băiat. Vocea ei se împlânzi, aproape o șoaptă. Se întîmplă că și eu sînt singură. Capul ei cu părul lins se așeză pe umărul lui, făcîndu-l să se miște neconfortabil.

– Lady Ashton...Pauline... te rog, să nu crezi că sînt lipsit de simpatie, dar pentru cineva cu o minte suspicioasă, această situație ar părea de-a dreptul compromițătoare. Datorz fratelui meu loialitate...

– Fratele tău e cauza pentru care sînt înnebunită, îl întrerupse ea netezindu-i haina înainte de a-și lipl obrazul de umărul lui. Nu îndrăznesc să vorbesc despre ce îi datorz *lui*, cînd se pare că-și închipuie că el nu-mi datorză *mie* nimic. Nu pot să am încredere din tot sufletul în nimeni, în afară de tine. Nu poți să fii așa lipsit de inimă, să mă respingi, nu-
așa?

William se agită stîmjenit.

– Nu pot să mă interferez în relația dintre tine și Damon...

– Nu vreau să te interferezi, rosti ea cu mîna începînd să-i mîngîie ușor pieptul. Tot ce vreau este un

prieten. Îți cer oare prea mult, William? Fratele tău n-a fost prea amabil cu mine în ultima vreme. Poți să-ți imaginezi ce înseamnă asta, pentru o femeie în situația mea? Am nevoie de companie.

– Ai putea să obții așa ceva de la altcineva, nu de la mine.

– Nimeni nu poate să-mi ofere ceea ce poți tu, William.

– Dar fratele meu...

– Pentru moment, Damon e plecat. Lui nu-i pasă ce fac în absența sa, atît timp cît sînt disponibilă, atunci cînd mă vrea el. Și nu are nici o pretenție asupra mea... știi asta. Vino, William, ești om de lume. Nu e nimic greșit, dacă doi prieteni își petrec timpul unul cu altul, în intimitate.

Înainte ca el să poată răspunde, ea se întinse spre el și își strivi buzele roșii de ale lui. Micile ei mîini mișunau pe trupul lui, în timp ce parfumul ei exotic îl învăluia într-un nor invizibil.

– Pauline, strigă el înfiorîndu-se, în timp ce ea îi scormonea între coapse cu degete lacome și dure.

– E în regulă, bolborosi ea întinzîndu-și trupul deasupra lui. N-o să spunem nimănui. Nu te-ai întrebă niciodată, cum ar fi să fii cu mine, William? Am să-ți ofer plăcere, dincolo de tot ce ți-ai imaginat tu. Nu fi îngrijorat pentru fratele tău. Ar trebui să fii gelos pe el – oricine în situația ta ar fi. El e primul născut, are toți banii și toată influența. Meriți și tu să guști din ceea ce are el... și eu asta intenționez să-ți ofer. Agresivă, îi luă mîna și i-o puse pe sînul ei. Da, atinge-mă, toarse ea. Atinge-mă peste tot... du-mă în dormitorul tău... oh, William.

În timp ce se răsucea în jurul lui, o umbră traversă fața Paulinei și pleoapele ei grele se ridicară o fracțiune de secundă. Apoi brusc deschise ochii mari și albi de uimire când îl văzu pe Damon stînd în fața lor. Ochii lui erau reci, expresia dură ca de marmoră.

Momentul fu plin de tensiune, pînă cînd Pauline îl împinse pe William cu o mișcare hotărîtă. Își aranjă corsajul, în efortul zadarnic de a-și acoperi sîniile amplii. Privirea ei se întoarse spre Damon și vocea îi tremură cînd spuse:

– Regret că a trebuit să vezi asta, iubitul. Trebuie că te doare dovada că fratele tău mai mic a încercat să profite de mine.

Un zîmbet cinic atinse buzele lui Damon.

– Am auzit totul, Pauline.

William sări de pe sofa și își aranjă cravata și haina, părăind un virgin ultragiāt.

– Tocmai mă întrebam cît de mult aveai de gînd să o lași să continue, zise el încruntîndu-se întunecat la Damon.

– Ați plănuit totul? întrebă Pauline cu furie crescîndă, privind de la unul la altul. Voi doi ați conspirat să mă păcăliți? Îl înfruntă pe Damon cu pumnii încleștați. O roșeață de minie ajunsă la culme îi acoperă fața. Nu ai nici un fel de decență! N-am să mă las manipulată, nici înșelată, ticălosule!

Brusc Damon izbucni într-un hohot zgomotos.

– Nu te lași manipulată?

– Categorie. Îmi ești dator, pentru toate lunile petrecute împreună, pentru folosirea trupului meu și pentru felul în care m-ai indus în eroare...

– Am plătit pentru că ți-am folosit trupul, chiar l-am supraapreciat, o informă Damon, cu o urmă de rîs ce-i scâldea ochii. În ce privește inducerea ta în eroare... va trebui să explici, pentru că pentru mine nu e prea clar.

– M-ai lăsat să cred că îți vei asuma responsabilitatea pentru copilaș!

– Nu există nici un copilaș, deși nu pot spune că n-ai încercat.

– Am făcut totul pentru *noi*, rosti ea vehementă. Știi că ne potrivim de minune, Damon. Știi că eu sînt tot ce vei avea mai bun vreodată și că sîntem perfecți unul pentru altul...

– Eu știu că ai plănuit să dai naștere bastardul fratelui meu, pentru a mă agăța pe mine, rosti blînd Damon. A fost o lovitură de maestru, Pauline, deși nu prea flatantă pentru William, sau pentru mine.

– Aș fi reușit. Doar că am calculat greșit, ce mult se află el sub călcîiul tău. Îi aruncă lui William o privire răutăcioasă. Nu ai voință proprie, nu-i așa? scuipe ea cuvintele. Vei petrece toată viața în umbra fratelui tău mai mare...

– Destul, rosti William înaintînd spre ea și prinzînd-o de braț. Să fiu al naibii dacă mă voi lăsa insultat, sub propriul meu acoperiș. O scoase afară din cameră, în timp ce ea scuipa și șuiera, ca o fiară înfuriată.

Cînd William se întoarse, arăta chinuit și epuizat și avea o urmă distinctă de palmă pe obrazul drept.

– A plecat?

– Da, după ce mi-a oferit un gest de adio neașteptat. William își fricționează obrazul gînditor.

Dumnezeule, trebuie că e tigroaică în pat. E o minune că n-ai fost mîncat de viu. Tu ești un om mai bun decît mine, frate... Eu prefer ca femeile mele să fie puțin mai prevenitoare în această privință.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că în sfîrșit am scăpat de ea, rosti Damon căzînd pe un scaun și întinzîndu-și picioarele.

William zîmbi cînd zări ușurarea trudită de pe fața fratelui său. Se îndreptă spre bufet și turnă coniac în două pahare.

– Bănuiesc că ai să-i spui Juliei imediat?

– Da...cu toate că asta nu va rezolva problemele dintre noi.

– Ce probleme s-ar putea să mai ai acum?

Încruntîndu-se, Damon luă băutura pe care William i-o oferea.

– Ultima oară cînd l-am văzut pe tata, mi-a spus că nici o femeie nu va fi vreodată suficient de rigidă în concepții, pentru a-mi corespunde. A avut dreptate. l-am făcut cunoscut Juliei că vreau să joace alt rol... de soție obișnuită și devotată, care trăiește doar pentru a servi nevoilor mele.

– Nu vezi ce greșit este acest lucru?

Damon cîtină din cap și oftă încet.

– Julia nu e ca celelalte femei, pe care le-am întîlnit. Din păcate, lucrurile care o fac atît de unică, sînt totodată și obstacole pentru o căsătorie plină de pace între noi.

– Vrei să părăsească teatrul pentru totdeauna, afirmă William, în loc să întrebe.

– Nu văd altă cale. Dumnezeu știe că nu pot trăi cu ideea că soția mea își etalează ființa pe scenă, în

fața a mii de oameni. Am încercat să-mi imaginez asta...Damon se opri și-și masă templele. Nu pot, rosti supărat. Dar nici nu mă pot opri să o doresc.

– Poate că nevoia asta se va estompa cu timpul, rosti William făcînd efort să fie diplomat. Mai sînt și alte femei pe lume, unele dintre ele la fel de frumoase și realizate ca Julia – și vor aprecia imediat ocazia de a sacrifica tot ce e necesar, pentru a se mărita cu viitorul duce de Leeds.

– Nu vreau pe nimeni altcineva.

– Tu și femeile tale...William clătină din cap și zîmbi. Întotdeauna le-ai avut pe cele mai complicate. Mulțumesc lui Dumnezeu că sînt un bărbat cu gusturi simple. Te asigur, barmanițile și ușuraticile nu-mi fac niciodată problemele cu care te confrunți tu.

Damon se duse la reședința sa din Londra, intenționînd să plece spre Bath dimineața, după o noapte de odihnă bună. Totuși, fu trezit înainte de ivirea zorilor de majordom, care bătea la ușa dormitorului cu o insistență blîndă, pînă cînd se ridică în capul oaselor.

– Ce este? bodogîni el

Ușa se crăpă puțin,

– Scuzați-mă, my lord, dar unul din valeții de la Warwickshire a fost trimis să vă aducă o scrisoare. Problema e de o oarecare urgență. Am bănuț că ați vrea să știți totul imediat.

Damon scutură din cap, pentru a-și alunga ceața de pe creier.

– Ce să știu?

Intrînd în cameră cu o lampă cu petrol în mînă, majordomul o puse pe noptieră și îi înmînă lui Damon o scrisoare sigilată.

Clipind în lumina gălbuie, Damon rupse sigiliul de ceară și parcurse repede scrisoarea. Era de la medicul tatălui său.

– La dracu', rosti el încet și spre surpriza lui, pergamentul îi tremura în mînă.

Majordomul își întoarse ochii, cu toate că avea o privire blîndă de înțelegere.

– Doriți să vă anunț fratele, Alteța Voastră?

După o săptămînă de spectacole primite cu entuziasm, cu piesa *Înșelătoria Doamnei Mele*, succesul se răspîndi în toată Anglia. Teatrele, din Bristol pînă în York, cereau zgomotos să fie incluse printre destinațiile turneului artiștilor de la *Capital*. Criticii începură să afirme că personajul Cristinei, cel jucat de Jessica Wentworth, era jucat de ea cu o absolută perfecțiune.

Julia găsea ironic faptul că succesul pe care-l visase, se dovedea mult mai puțin satisfăcător decît se așteptase. Se simțea vie doar în strălucirea luminilor rampei, în timp ce fiecare moment din afara scenei părea searbăd și lipsit de viață. Acuma înțelegea exact ce simțea Logan în legătură cu teatrul. Deoarece sacrificase tot ce era de valoare în viața ei, iluziile scenei erau tot ce-i mai rămăsese.

Logan se oferă să-i organizeze Juliei o nuntă de amploare, dar gîndul o neliniștea. În loc de aceasta, îl rugă să aranjeze o ceremonie privată și pînă atunci să păstreze secretul planurilor lor. Încă nu era

gata să dea explicații, sau să facă față surprizei prietenilor și familiei, când vor auzi de hotărîrea de a se mărita cu Logan. Nefiind o fire sentimentală, Logan fu de acord în totalitate. Între timp, Julia se consulta-se cu un avocat, care confirmă tot ce îi spusese tatăl ei. Oricînd, începînd din acest moment, Damon putea primi scrisoarea prin care i se cerea restituirea zestrei primite.

După ce ultimul spectacol din Bath se termină, Julia stătea în cabina ei și se demachia ștergîndu-și totodată sudoarea de pe față. Plictisită, se uita în oglindă întrebîndu-se cum să înlătore insensibilitatea simțită în sinea ei.

– Jessica! Arlyss năvăli în cabină fără să anunțe, cu fața strălucind de emoție. A trebuit să te văd imediat. Vei fi prima care află.

Julia se întoarse spre ea, cu un zîmbet slab.

– Prima care află, ce?

Zîmbetul lui Arlyss deveni timid și întinse mîna.

– Michael tocmai mi-a dat asta.

Încă așezată, Julia se aplecă mai aproape și se uită la cel de al patrulea deget al lui Arlyss, unde un mic diamant strălucea încrustat într-o verigă îngustă de aur.

– O, Doamne, i se opri ei răsufierea și se uită la fața prietenei sale. Asta înseamnă...

– Dal se aplecă și Arlyss spre ea.

– E foarte repede, nu-i așa?

– Poate așa le pare altora, dar nu și mie. Michael este singurul bărbat care mă va iubi întotdeauna, așa cum îl iubesc și eu pe el. Arlyss privea cu mîn-

drie inelul și își mișca mâna, penru a-l face să sclipească. Nu e drăguț?

– E frumos, o asigură Julia.

– De asemenea, mi-a dat și asta. Arylss îi arată jumătatea unei monede de argint. E o tradiție în familia Fiske, ca o monedă să fie ruptă în două, când un cuplu se logodește. Michael păstrează cealaltă jumătate. Nu e romantic?

Luînd moneda de la prietena ei, Julia se uită îndeaproape la ea și gura i se curbă într-un zîmbet dulce-amar.

– Ești foarte norocoasă, Arylss. E o treabă rară să poți să te măriți cu cineva pe care-l iubești.

Văzînd nostalgia de pe figura Juliei, Arylss se așeză cu un șold pe masa de demachiaj și se uită la ea tăios.

– Ce se întîmplă, Jessica? Ai probleme cu iubitul tău? Nu e lordul Savage?

– Nu e iubitul meu. Cel puțin acum nu mai e. Am.... Julia ezită și își alege vorbele cu grijă. M-am asigurat ca relația noastră să înceteze.

– Nu înțeleg de ce. E arătos, bogat și pare să fie un gentleman...

– Am realizat că nu am nici un viitor alături de el.

– Chiar dacă ar fi adevărat, de ce nu poți să te bucuri de treaba asta, atîta timp cît rezistă?

– Pentru că intenționez să... Julia se opri brusc, știind că ar fi extrem de lipsit de înțelepciune să-i încredințeze ceva secret lui Arylss, dacă voia să-l păstreze doar pentru ea. Dar simțea impulsul de a-i spune cuiva. Cuvintele nerostite păreau să-i bîntuie buzele.

– Ce e? întrebă Arlyss încruntându-se îngrijorată. Mie poți să-mi spui, Jessica.

Julia își aplecă fruntea și privi în poală.

– Am să mă mărit cu domnul Scott.

Ochii lui Arlyss se deschiseră mari.

– Nu pot să cred! De ce ai face asta, pentru Dumnezeu? Tot ce putu Julia să facă fu să ridice neconvingător din umeri, drept răspuns. Nu-l iubești, continuă Arlyss. Oricine poate vedea asta. Ai nevoi financiare? Faci asta pentru cariera ta?

– Nu, doar...pare să fie cea mai bună alegere.

– Faci o greșeală, rosti Arlyss sigură pe ea. Nu-i aparții domnului Scott. Când plănuiești să te măriți cu el?

– Polmiine.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că mai este încă timp să renunți.

Într-un fel, Julia crezuse că spunându-i prietenei ce hotărîre a luat, s-ar putea să ușureze ceva din depresia și povara din sufletul ei. Speranțele însă i se micșorară repede, cînd realizează că nici o mare simpatie, sau niște obiecții bine intenționate n-ar schimba situația.

– Nu pot să fac așa ceva, rosti ea încet și îi restitui lui Arlyss jumătatea de monedă din argint. Apoi luă o pînză umedă și își șterse obrajii, înlăturînd ultimele pete de roșu.

Arlyss o contempla, în timp ce mintea ei viciaie alerga de la o speculație la alta.

– O, Jessica...doar nu ești însărcinată, ești oare? Julia dădu din cap, cu gîtul strîns din cauza emoției.

– Nu, nu e nimic de felul acesta. E doar faptul că nu-l pot avea pe bărbatul pe care-l vreau, din prea

multe motive pentru a ți le explica. Și, dacă viața cu el nu e posibilă, pot tot așa de bine să mă mărit și cu domnul Scott.

– D..dar...îngăimă Arlyss, tu mi-ai spus întotdeauna să-mi aleg bărbatul din dragoste, nu din alte motive. Mi-ai spus...

– Cred fiecare cuvînt pe care ți l-am spus, zise Julia cu voce ușor răgușită. Dar, din păcate, unele vise nu sînt posibile pentru oricine.

– Trebuie să existe ceva, cu care pot să te ajut.

Întinzîndu-se pentru a atinge mîna prietenei ei, Julia îi zîmbi cu dragoste și cu ochi brusc strălucitori.

– Nu există, murmură ea. Dar mulțumesc, Arlyss. Ești o prietenă dragă și sînt fericită pentru tine.

Arlyss nu răspunse, cu figura pecetluită de o expresie preocupată.

A fost ceva ireal, în legătură cu funeraliile private ale ducelui de Leeds, unde au participat doar cîteva rude și prieteni apropiați. Pentru Damon a fost greu să înțeleagă că tatăl lui se odihnea în sfîrșit, că nu vor mai exista certurile nenumărate, frustrările și amuzamentul, pe care i le oferise tatăl lui de-a lungul anilor. Privind fața încordată a fratelui său, Damon simți că William trece prin același amestec de tristețe și uimire.

După ce sicriul fu coborît în groapa rece a toamnei și lopețile de pămînt fură aruncate pe suprafața lui lucioasă din lemn, participanții au plecat întorcîndu-se la castel, pentru a lua parte la gustarea organizată. Damon și William îi urmară cu pas lent, picioarele lor lungi potrivindu-și pașii, fără grabă.

O adiere trecu prin părul lui Damon și îi răcori fața, în timp ce privea peisajul cenușiu-verde din jur. Se simțea confortabil la vederea castelului, senin și solid ca întotdeauna și simți o undă de mândrie că, prin eforturile lui proprii, moșia fusese reținută în familie. Frederick pierduse aproape tot ce avusese familia Savage. Totuși, în ciuda capriciilor egoiste și obiceiurilor periculoase ale ducelui, nu simțea nici o urmă de satisfacție că a murit. Damon știa că tatăl îi va lipsi...de fapt, întotdeauna îi lipsise.

– Tata a avut o viață a naibii de frumoasă, nu- așa? murmură William. A făcut tot ce i-a plăcut și a dat naibii conștiințele. Dacă n-a intrat în rai, fac pariu că pînă acum a reușit să-l ispitească pe bătrînul Lucifer, să facă o mare partidă de cărți. Damon aproape zîmbi vizualizînd imagină. Semăn atît de mult cu el, continuă William sumbru. Am să sfîrșesc exact ca el, singur, rîzînd de orgiile trecute și încercînd să ciupesc cameristele, cînd trec pe lîngă mine.

– Nu va fi așa, îl asigură Damon. N-am să las să se întîmple asta.

William scoase un oftat profund.

– Puțin ai reușit să faci pînă acum, pentru a mă opri. Trebuie să-mi fac eu bilanțul vieții, Damon. Trebuie să fac și altceva, în afară de vînătoarea după fuste și cheltuirea alocăției pe băutură, haine și cai.

– Nu ești singurul care trebuie să se schimbe.

Auzind tonul îndrjit al lui Damon, William întoar-se spre el o privire surprinsă.

– Desigur, nu te referi la tine personal? Tu ești conștiincios, responsabil. Nu ai obiceiuri proaste...

– Sînt al dracului de arogant. Încerc să-i fac pe toți să intre în chenarele pe care le-am creat eu pentru ei.

– Întotdeauna mi-am închipuit că asta face parte din atribuțiile fratelui mai mare. Unele persoane ar considera-o o virtute.

– Julia nu e una dintre acestea.

– Ei bine, nu e genul obișnuit de femeie, nu-ia așa? William se uită la castelul din fața lor, la liniile sale demne și arcurile uriașe de piatră, reflectate în lacul argintiu de dedesubt. Poți să ți-o imaginezi trăind departe de distracțiile Londrei?

De fapt, Damon putea. Nu-i era greu să se gîndească la Julia călărind alături de el peste dealurile și prin pădurile ce înconjurau moșia, cu părul blond răvășit de vînt... sau să acționeze ca gazdă la un bal în holul cel mare, cu silueta ei subțire luminată de candelabrele masive... sau să se zbenguiască cu el în patul enorm din dormitorul dinspre est, trezindu-se împreună odată cu răsăritul soarelui.

Mintea lui Damon era încă plină de imaginea Juliei, cînd împreună cu William intrară în castel. Trecînd pe lîngă mulțimea care se învîrtea prin salon și sufragerie, se îndreptară spre bibliotecă, unde îl aștepta domnul Archibald Lane. Acesta era avocatul pe care Damon îl angajase cu ani în urmă, pentru a-l ajuta la treburile lui din străinătate. Deși cu aspect de pensionar, în maniere și aparență, Lane era totuși foarte inteligent. Era doar cu puțin mai bătrîn ca Damon, dar părul lui subțiat și ochelarii îi conferau o aparență de maturitate calmă.

– My lord...vreau să spun Alteța Voastră... murmură Lane, în timp ce strîngea mîna lui Damon. Sper că totul e în regulă? Așa cum de altfel m-am așteptat?

Damon dădu afirmativ din cap și îi oferi avocatului de băut, dar el refuză.

– Bănuiesc că nu există surprize în testamentul tatălui meu, remarcă Damon făcînd semn spre teancul de hîrtii de pe biroul de alături.

– Nimic, ce să pară altfel decît obișnuit, Alteța Voastă. Totuși, înainte de a ajunge aici, există altceva... O expresie încurcată traversă fața îngustă a lui Lane. Recent am primit copia unei scrisori privind problema doamnei Wentworth și a circumstanțelor...căsătoriei voastre. Damon îl privi în alertă. Se pare că această unire a fost lipsită de valabilitate încă de la început, continuă avocatul. Trebuie privită ca o logodnă, ce nu s-a finalizat niciodată. De aceea, lordul Hargate cere restituirea dotei acordată familiei Savage.

Damon clătină din cap, încercînd să înțeleagă ce spunea Lane.

– Conform lui Hargate, fiica lui, Julia, vă consideră, de acum înainte, liber de orice obligație.

– Trebuie să vorbesc cu ea, se auzi Damon bombănind. Julia voia să pună capăt oricărei speranțe de unire dintre ei. El trebuia să o convingă de altceva. Naiba să o ia... e soția mea. Cu toate că știa că nu e în întregime adevărat, nu putea să se gîndească la ea în alt mod. O iubea... avea nevoie de ea.

– Alteța Voastră, începu avocatul, nu ai nici o soție. Conform oricărei definiții legale, nici n-ai avut vreodată.

Nu ai nici o soție. Cuvintele păreau că răsună în urechile lui Damon încet, totuși amețitoare în intensitatea lor. *Nu ai nici o soție...*

William alese chiar acel moment pentru a interveni.

– Damon...acesta s-ar putea să fie felul destinului de a-ți spune, să acționezi pentru un nou început. Tata a dispărut și tu ești un bărbat liber acum. Nu există nici un motiv să nu începi să te bucuri de unele dintre lucrurile oferite de viață, pe care le-ai respins întotdeauna...

– După tot acest timp...roști Damon. După toți acești ani, pe care i-am petrecut încercînd să o găsesc, se înhăitează cu primul avocat și trimite o astfel de scrisoare. Pe Dumnezeul meu, cînd ajung la ea...

– Ar trebui să-i mulțumești Juliei, îl întrerupse William. După părerea mea, a făcut cel mai rezonabil lucru. E clar că nu ai nici un drept și ea e destul de deșteaptă să știe...Vocea lui se transformă în tăcere, cînd se trezi ținta unei priviri reci.

– Nu știi despre ce dracu' vorbești, mîrli Damon.

– Ai dreptate, nu știu, afirmă William repede. Există situații cînd gura mea pare că acționează independent de creier... al naibii de neplăcut. Cred că acum urc la etaj. Nu mai pierdu timpul și ieși din cameră, după ce îi aruncă o privire de avertizare avocatului, care îl făcu pe Lane să se foiască nervos

– Alteța Voastră, dacă dorești am să mă întorc mai târziu, cînd e mai convenabil pentru voi, pentru a discuta problemele tatălui vostru...

– Pleacă, rosti Damon.

– Da, Alteța Voastră. Avocatul dispăru, mai repede chiar decît William.

Îi trebui mult timp lui Damon să depășească valul de furie care-l cuprinse. Se trezi stînd la biroul lui, cu o băutură într-o mîină și o sticlă de coniac în cealaltă. Arsura blîndă a alcoolului începu să-i dizolve ghemul înghețat din stomac.

Julia nu-l voia, nici pe el, nici viața pe care i-o oferise. În acest moment, ar fi vrut să fie aici, o țintă disponibilă pentru cuvintele batjocoritoare, pe care voia să i le urle. Era nebună să prefere o viață pe scenă, celei a unei ducese? Sigur, oricine i-ar fi spus asta – chiar și ea trebuie că știa, în ciuda insistenței de a-și păstra afurisita de carieră.

Gînduri de răzbunare dansau în fața lui. Voia să o strîngă de gît, să o bruscheze pentru a accepta ceea ce voia el...însă ea nu va ceda niciodată. Era prea încăpățînată pentru așa ceva. Poate că va lua de soție o ființă proaspătă, fiica îmbujorată a vreunui nobil, pe care să o ducă peste tot, încît Julia să o poată vedea. Ar face-o geloasă pe Julia, grozăvindu-se în fața ei cu frumoasa și tînăra lui soție, pînă cînd Julia va fi roasă de invidie și regrete. Ar face-o să creadă că falsa căsătorie nu însemnase nimic pentru el, că se considera scăpat cu bine de ea.

Turnîndu-și alt pahar, Damon îl bău, în căutarea uitării, ce părea că nu va veni niciodată. Amărăciunea se mai diminuează și el se uită la hîrțile din fața

lui, pînă cînd cuvintele și literele deveniră un talmeș-balmeș de semne străine. Vocea Juliei se ridica în mintea lui.

Ai vrea să renunț la tot pentru ce am muncit, la tot ce am nevoie pentru a fi fericită...

Dacă aș fi soția ta, m-ai lăsa să merg oriunde vreau, să fac tot ce-mi place, fără întrebări și reproșuri?

Nu te întoarce la mine.

Și amintirea întrebării sardonice a lui Logan Scott, care îl rodea chiar și acum: *Poți să-i oferi tot ce vrea?*

Se gîndi la Julia sub toate aspectele. Nu întîlnise niciodată o femeie așa fascinantă. Pentru prima oară începu să înțeleagă că, a o închide pe Julia într-o cușcă aurită, așa cum plănuse el, ar fi ceva intolerabil pentru ea.

– Damon? Vocea bruscă a lui William îi anunță intrarea. Pătrunzînd neinvitat în bibliotecă, aruncă pe birou un bilet sigilat. Tocmai a sosit de la Bath!

Damon se uită la scrisoare, fără să întindă mîna după ea.

– E de la Julia?

– Destul de ciudat, scrisoarea pare să fie de la prietena ei, Arlyss Barry. M-am gîndit să ți-o aduc, înainte de a fi prea beat pentru a o putea citi.

– Deja sînt, bombăni Damon, mai luînd o dușcă din pahar. Citește-o tu.

– Foarte bine, rosti vesel William, deși știi cît urăsc eu să mă bag în treburile altora. Rupînd sigiliul de ceară, parcurse scrisoarea. Strălucirea de amuzament din ochi îl părăsi și îi aruncă lui Damon o privire prudentă.

– Ce spune domnișoara Barry? întrebă acesta ursuz.

William se scărpină la ceafă și clătină din cap cu îndoială.

– Avînd în vedere starea prezentă a minții tale, ar fi mai bine să discutăm despre asta mai tîrziu.

– Să te ia naiba, spune!

– Foarte bine. Domnișoara Barry scrie că, deși nu e felul ei de a se amesteca, se simte obligată să te informeze că a aflat de planurile Jessicai Wentworth de a se mărita cu Logan Scott...mîine.

William tresări cînd paharul lui Damon pe jumătate plin cu coniac se sfărîmă de peretele din fața lui, răspîndind peste tot o pulbere de picături de ambră și de fragmente de cristal. Damon se ridică clătîindu-se și respirînd greu.

– Ce intenționezi să faci? întrebă precaut William.

– Plec la Bath.

– Cred că trebuie să vin cu tine.

– Rămîi aici.

– Damon, nu te-am văzut niciodată așa și mi-e al dracului de frică. Trebuie să mă lași...Dar înainte ca ultimul cuvînt să-i părăsească buzele, fratele lui mai mare ieșise din încăpere cu pași mari și hotărîți.

CAPITOLUL 12

De obicei, la ultima reprezentație a piesei, în aer exista și mai multă magie. Când își interpretau rolurile, actorii erau înconjurați de o aură specială. Spectatorii din Bath erau generoși cu hohotele de râs și cu aplauzele, implicându-se intens în povestea *Înșelătoriei Doamnei Mele*, de la prima pînă la ultima scenă.

Totuși, în seara aceasta, Julia nu se putea stăpîni să nu se simtă departe de spectacol. Deși știa că interpretarea ei e fără reproș, părea că nu poate să se confunde cu personajul, ca de obicei. Poate că, din cauză că a doua zi era ziua căsătoriei cu Logan Scott, când își lega pentru totdeauna viitorul de al lui, cu toate că destul de impersonal. Mintea ei insista asupra acestui fapt, cu toate că vorbea și rîdea, în timpul desfășurării piesei.

Pînă acum Damon trebuie că a primit scrisoarea. Ce a spus? Cum se simte? Se întreba cum va fi data viitoare când îl va vedea, când se va prezenta ca soția lui Logan Scott? Totuși, e mai bine pentru amîndoi, se gîndi ea... dar motivația practică nu

ușura durerea și grija, pe care le simțea. Dacă lucrurile ar fi fost altfel, doar dacă...

Piesa se termină într-o furtună de aplauze, în timp ce actorii făceau reverențe, pentru a mulțumi fluviului de aprecieri. Ușurată, când în sfârșit Logan o conduse afară de pe scenă, Julia trase de corsajul ud de transpirație și oftă.

Logan îi aruncă o privire cercetătoare.

– Arăți puțin cam tulburată. Odihnește-te bine la noapte, o sfătuie el, conștient că artiștii vor încerca să o convingă să li se alăture, la un chef cu băutură și mâncare din belșug. Ne vom ocupa de ceremonie mâine dimineață, înainte de a pleca la Bristol.

Julia reuși un zîmbet șters.

– Mai multe turnee, mai multe spectacole...nu e genul obișnuit de lună de miere, nu-i așa?

El o privi, ca și cum gândul nici măcar nu-i trecuse prin minte.

– Ți-ar plăcea să plecăm în luna de miere?

Pentru o fracțiune de secundă fu tentată să spună: da, mi-ar plăcea să merg undeva într-un loc exotic, un loc în care să mă pot relaxa și care să-mi permită să uit totul, chiar dacă pentru o scurtă durată. Totuși, ideea de a merge undeva singură cu Logan era descurajantă. În afară de aceasta, lui i-ar displăcea să fie nevoit să întreprindă programul de turnee, indiferent din ce motiv, mai ales acum, când dorea să reconstruiască teatrul *Capital*.

– Nu, murmură Julia. Acum nu e momentul. Poate totuși, cândva...

– Roma, promise el, sau Grecia. Vom merge la Atena, la vreun festival și vom viziona piese în aer liber.

Julia zîmbi și îi murmură noapte bună, netezindu-și părul, în timp ce se îndrepta spre cabina ei. Depășind cîțiva oameni, care se aflau în întunericul din spatele scenei, se trezi înghesuită în perete, așteptînd să treacă lumea.

– Doamnă Wentworth? auzi lîngă ea o voce joasă. Îl recunosc pe unul dintre cei care mînuiau decorurile pe scenă. El și încă un tovarăș o flancau de ambele părți, striviți de îmbulzeala oamenilor din jur.

– Da, rosti Julia simțindu-se total inconfortabil. E foarte aglomerat, nu-i așa? Așteptă pînă se ivi ocazia să plece și se depărtă de cei doi. Dar, spre surpriza ei, și ei o luară în aceeași direcție, urmînd-o îndeaproape. O cuprinse o senzație neplăcută și grăbi pasul, pînă aproape ajunse la cabina ei.

Dar, înainte de a-i trece pragul, fu apucată de pe la spate, iar țipătul ei fu înăbușit imediat de un căluș din bumbac și brațele legate cu eficiență la spate. În ea explodă teroarea. Se zvîrcoli în van, cînd ei aruncară peste ea o mantie, gluga căzîndu-i peste față și acoperind-o. Cei doi porniră cu pași rapizi, strîngînd-o cu mîinile de brațe și astfel susținînd-o în picioare.

– Regret, doamnă Wentworth, bombăni unul dintre ei, dar un gentleman care așteaptă afară, ne-a plătit ca să i te aducem. Spune că nu vrea decît să vorbească puțin cu tine. Nu e prea mult ce-ți cere, nu-i așa?

Înlemnită de frică, Julia fu pe jumătate trasă, pe jumătate cărată, în spatele teatrului și urcată într-o trăsură ce aștepta. Gluga îi obtura total vederea. Așa orbită, așteptă cu brațele legate, prizonieră pe banchetă, cu spatele lipit de spetează. Respirația îi ieșea în rafale greoaie. În vehicol nu era nimic altceva, decît liniște. Apoi trăsura se clătină și începu să se depărteze de teatru.

Sudoarea curgea în picături înghețate pe ceafa și între sînii Juliei. Cînd fu aproape sigură că era singură în trăsură, simți pe cineva mișcîndu-se în spațiul de alături. Ghemuindu-se își întoarse capul, cînd o mînă o apucă de tivul glugii și trase de ea, pentru a-i descoperi fața. Încet, ea ridică ochii larg deschiși și zări figura soțului ei – *fostului* ei soț – lordul Savage.

Prima ei reacție fu un torent de furie, ce secă repede, cînd îl privi mai bine. Se simți pälind, sub straturile de fard. Era un Damon pe care nu-l mai văzuse niciodată, răvășit și duhnind a alcool.

Apoi acesta vorbi, cu o voce tărăgănată, aproape de nerecunoscut.

– Bună seara, doamnă Wentworth. Ce amabil din partea ta că mi-ai dedicat o oră sau două din valorosul tău timp. Te-aș fi adus eu însămi, dar a părut mai ușor în felul acesta. Degetele lui fierbinți ajunseră pe fața ei și o mîngîie blînd. Julia își lăsă capul pe spate și-l privi, cerînd fără cuvinte să-i scoată călușul din gură. Nu, bombăni el citindu-i gîndurile. Nu am nevoie să aud ce ai de spus. Ai făcut ca totul să fie foarte clar părăsindu-mă și fiind de acord să te măriți cu Scott. Da, am aflat asta...trebuia să știi mai bine ce

secrete îi încredințezi lui Arlyss. Trase mantia de pe umerii ei și îi privi în mod ostentativ trupul și bombarea sînilor, împinși în față de presiunea brațelor legate la spate. Julia inspiră cu putere, cu spatele rigid, ca de oțel. Deja ți l-ai făcut amant? întrebă Damon. Nu ai privirea unei femei satisfăcute...privirea pe care ai avut-o, după ce am făcut eu dragoste cu tine. Ți-au plăcut mîinile lui pe tine, gura lui pe a ta? Cum te simți, atunci cînd te culci cu un bărbat, pe care nu-l iubești?

Julia voia să dea din cap pentru a nega, dar rămase într-o liniște încăpățînată, cu ochii fixați pe fața lui amărîtă. Să fie afurisit că i-a făcut așa ceva, ticălos egoist! Voia să fie răsplătit...voia să o sperie îngrozitor. Exista ceva deosebit în apariția lui din seara aceasta, o asprime care îi întuneca frumusețea și îi conferea aspectul unui satir. În seara aceasta părea că putea fi capabil de orice...parcă era o fiară rănită, căreia i-ar fi plăcut să sfîșie pe oricine și orice îi cădea în labe.

– Nu te iubește, continuă Damon. Nici eu n-aș face-o, dacă aș putea. Aș face orice pentru a-mi scoate din cap gîndurile despre tine... fața ta, trupul tău dulce... Îi atinse sîni, la început cu blîndețe, apoi își strînse degetele în jurul curbelor lor, pînă cînd Julia scoase un sunet mic de durere. Ți-ai spus că sunt eu, rosti el suffîindu-i respirația în față și pe gît. Ești încă soția mea. Asta nu se va schimba niciodată. Nici o lege a lui Dumnezeu, sau a oamenilor, nu mi te va lua.

Grav jignită, Julia încercă să se depărteze de el, dar o reținu nemișcată. Mîntea i se tulbură, cînd el se

aplecă peste trupul ei cu un murmur de neînțeles, cu buzele căutîndu-i gîtul, cu mîinile dezmierdînd-o cu o apăsare stîngace, dar plină de pasiune. Ea închise ochii și se luptă împotriva răspunsului dat de propriul corp, dar nimic nu putu opri fiorul brusc al nervilor ei, întărirea memeloanelor sub palmele lui, pielea de găină ce o acoperi. Trupul ei savura mirosul lui familiar, mîngîierea aspră a părului lui pe obraji ei, în timp ce gura i se plimba, de la ceafă pînă în decolteu.

Damon linse urma de sare de pe pielea ei, respirația lui arzînd ca un abur fierbinte, pe urma umedă trasată de gura lui. La scîncetul ei slab, își înălță capul și se uită la ea triumfător. Julia știa că fața îi era îmbujorată și pulsul îi galopa, că semnele excitației ei deveniseră clare. Dur, el îi scoase călușul din gură și își strivi buzele peste ale ei, trimitîndu-și limba adînc într-o cercetare înfierbîntată.

Imediat, Julia îl privi și făcu un efort să-și potolească nervii.

- Dezleagă-mi mîinile, rosti cu respirația gîfîită.
- Nu, pînă cînd nu stabilim cîteva probleme.
- Nu vreau să discut nimic cu tine, cînd ești beat.
- Nu sînt beat – dar am băut. Era singurul remediu care m-a ținut sănătos mintal, în timpul călătoriei spre Londra.

– Ce plănuiești să faci? întrebă ea. Să mă răpești? Să împiedici cumva nunta? Nu contează, ai amîna doar inevitabilul.

– Intenționez să te desființez, pentru oricare alt bărbat. Mîinile lui alunecară peste gîtul ei fragil și

apoi pe sîni. Poți să-l alegi pe el, dar nu vei obține niciodată ceea ce-ți pot oferi eu.

– Acuma recurgi la viol? Întrebă ea rece, ignorînd răspunsul înflăcărat al trupului ei, la atingerea lui.

– Nu va fi un viol.

Julia era furioasă, din cauza aroganței lui egoiste.

– O să reușești să mă faci să regret tot ce s-a întîmplat vreodată între noi.

– Vei regreta. Vei regreta că ai aflat ce înseamnă să fii iubită de cineva, cînd tu te culci lîngă un bărbat, care nu dă nici o para chioară pe nimic, decît pe profesia lui.

– Asta e ce vreau. Și nu m-am culcat cu Logan – căsătoria noastră va fi de conveniență.

Rîse, auzind afirmația.

– Pînă la urmă vei sfîrși în patul lui. Ești prea frumoasă, pentru ca să nu te dorească. Dar te vei trezi lîngă el dorindu-mă pe mine.

– Crezi că eu nu știu? Întrebă ea cu voce brusc înfrîntă. Crezi că e ușor pentru mine să accept oferta unei căsătorii fără iubire, în loc să stau cu omul pe care eu...

Cuvintele muriră, dar Damon completă propoziția neterminată:

– Omul pe care tu... ce? Rostește cuvîntul, Julia. Îmi ești datoare cu cel puțin atît.

Ea strînse din buzele tremurătoare și se uită la el cu ochi scăpărători.

El își reținu respirația cînd o privi.

– Pentru Dumnezeu, te voi face să accepti, înainte de a se termina noaptea.

– Cît bine ar face asta? întrebă ea, în timp ce o lacrimă îi căzu dintr-un ochi și alunecă în jos, pe obraz.

Damon urmări cu degetul mare urma umedă.

– Trebuie să aud cuvintele. Am nevoie să știu că înțelegi ce faci. Fața lui era foarte aproape de a ei, părul lui negru răvășit căzîndu-i pe frunte, ochii îi erau injectați. Brațele lui alunecară în jurul ei și ea îi simți degetele acționînd asupra legăturilor de la mîini. Cînd brațele îi fură eliberate, îl împinse cu putere în piept, dar el continua să o strivească lipită de el, cu gura lui la urechea ei.

– Știu ce vrei, rosti el aspru. Exact acel lucru de care ți-e frică cel mai mult... să fii iubită de un bărbat, să i te dăruiești, fără să mai păstrezi nimic din tine. Dar îți este prea afurisit de frică, pentru a avea încredere în mine. Crezi că am să-ți folosesc sentimentele împotriva ta, așa cum a făcut tatăl tău cu mama ta.

– Dar ce spui de tine? întrebă ea răsucindu-se spre el. Tu trebuie să ai totul cum vrei tu, la dispoziția ta, indiferent cît trebuie să sacrific pentru a-ți face plăcere!

– N-ar trebui să fie așa.

Rămaseră amîndoi tăcuți, încleștați unul de altul ca doi luptători pe ringul de lupte. Trăsura se opri și Damon o trase jos din vehicul, în ciuda protestelor ei. Se aflau la casa Savage, din Laura Place. Doi valeți cu figuri perplexe încercau să-și facă datoria, în timp ce stăpînul lor tîra în casă o femeie, care în mod evident se împotrivea. Julia se gîndi să apeleze la ei pentru ajutor, dar Damon o opri scurt, cu o declarație concisă.

– Nu-ți face iluzii. N-or să te ajute.

Julia continuă să se lupte, în timp ce el o trăgea spre scară, pînă cînd se opri și o aruncă pe un umăr. Scoțînd un țipăt de surpriză, avu viziunea amețitoare a scării desfășurîndu-se sub picioarele lui. În sfîrșit ajunseră în dormitorul lui, mobilat cu un pat masiv, cu baldachinul albastru regal. După ce o depuse pe canapea, Damon se duse la ușă și o încuie. Se întoarse apoi cu fața spre ea și aruncă cheia pe covorul ce acoperea podeaua.

Julia se tîrî jos din pat, cu mușchii înțepeniți, atît de ofensată se simțea.

– Abordarea asta e eficientă și față de lady Ashton? Pentru că te asigur, cu mine nu va funcționa.

– Am rupt legăturile cu Pauline. Nu e însărcinată. Nu are nici un drept asupra mea.

Julia refuză să arate vreo reacție față de această informație, deși inima ei făcu un salt de bucurie.

– Ce ironie! Ai fost văduvit și de soție și de amantă, deodată.

– Sînt încîntat că nu sîntem căsătoriți.

– De ce? întrebă ea reușind să rămînă pe loc, cînd el se apropie de ea.

Damon se opri la cîtiva pași depătare și își scoase haina. Îi dădu drumul pe dușumea și începu să-și descheie nasturii de la cămașă.

– Acum sîntem doar tu și cu mine. Trecutul nu mai stă între noi și tot ce au făcut părinții noștri s-a terminat.

– I-ai spus tatălui tău de scrisoare? întrebă Julia, deși nici ea nu reușise să se determine, să spună propriei ei familii ce a făcut.

O expresie ciudată, împietrită, traversă fața lui.

– Nu, rosti el scurt. A murit înainte de a afla eu de ea.

– Cum?!? întrebă uluită Julia privindu-l inexpressiv, pînă cînd percepu semnificația cuvintelor lui. De asta nu te-ai întors la Bath. Îmi...îmi pare rău.

Damon o întrerupuse brusc ridicînd nerăbdător din umeri, în mod clar nedorind să discute subiectul.

– Era bolnav de multă vreme.

Milă și regret trecură prin tumultul emoțiilor din sufletul ei. Dacă ar fi fost conștientă de situația creată, în mod cert n-ar fi ales să trimită scrisoarea, chiar cînd ducele murea.

– Presupun că sincronizarea nu a fost prea respectuoasă...începu ea plină de remușcări.

– Nu am nevoie de respectul tău. El își trase cămașa din pantaloni. Pînza albă rămase desfăcută revelînd șirul de mușchi de pe abdomenul lui. Vreau să-ți scoți hainele și să te urci în pat.

Juliei i se uscă gura și simți năvala frenetică a sîngelui prin vene.

– Nu se poate să spui asta, cu adevărat.

– Vrei să te ajut?

– Ai înnebunit? întrebă cu voce controlată, în afară de suspinul ușor ce punctă întrebarea.

– Sînt foarte aproape de așa ceva. Deși gura lui se strîmbă sardonice, Julia realizează cu un fior de teamă, că era serios. Am fost nebun, din clipa în care te-am întîlnit, continuă el. M-am întrebat, de ce nu ar trebui să mă îndrăgostesc de altcineva... o femeie care dorește viața pe care pot să i-o ofer. Dar pentru mine nu a existat posibilitate de alegere.

Te-am iubit, cu mult înainte de a realiza că ești soția mea. Descoperirea că ești Julia Hargate a fost un noroc, la care nu m-am așteptat. Am sperat că asta te va lega de mine...dar, așa cum ai subliniat cîndva, căsătoria nu a fost niciodată reală. N-am putut să-ți pretind să-ți ții jurămintele, pe care ai fost forțată să le faci, cînd erai copil. Iar tu erai afurisit de înclinată să-ți urmezi drumul, tot așa ca mine. Mi-e teamă că nici unul dintre noi nu stăpînește deloc arta compromisului. Și nici unul dintre noi nu-l poate forța pe celălalt să se schimbe. Așa că...am rămas doar cu o singură dorință. Încă o dată în viața mea vreau să fac dragoste cu tine și să te aud că admiți că mă iubești.

Se uitau unul la altul, conștienți de tensiunea uriașă din aer, de pîlpîirea unei speranțe neîntemeiate. Liniștea încordată fu întreruptă de o voce masculină, ce stîrni ecou pe scări, proferînd amenințări și punînd întrebări servitorilor, care încercau să-i schimbe hotărîrea.

– Savage! Vreau să știu unde dracu' e Jessical! Laș afurisit...vreau să o văd, acum!

Julia era mai mult decît uluită. Era clar că era vocea lui Logan, dar ea nu-l auzise niciodată zbirînd așa, în afara scenei. Trebuie că s-a înfuriat, cînd a descoperit dispariția ei bruscă din *Teatrul Nou*. Cu privirea încă ațintită asupra lui Damon, strigă cu voce stranie, dar stăpînită.

– Sînt bine, Logan.

Vocea lui fu și mai puternică, atunci cînd ajunse pe palier.

– Unde ești?

Julia îi aruncă o privire prudentă lui Damon, care nu se mișcă. Evident perspectiva de a-i face față unui Logan Scott furios nu-l deranja.

– Sînt în apartamentul din dreapta scării, răspunse ea într-o doară, apoi încercă să se îndrepte spre cheia care zăcea strălucind pe covor, întrebîndu-se dacă Damon o va împiedica să deschie ușa. Dar, înainte de a ajunge la ea, ușa vibră sub o lovitură explozivă și apoi alta, balamalele scrîșnind alarmate. Încă două izbituri devastatoare și ușa fu deschisă.

Logan stătea acolo cu o expresie feroasă, cu părul roșcovan într-o dezordine sălbatică. Rapid, privirea lui cuprinse scena, aspectul pătat al Juliei, haina lui dezbrăcată, cămașa descheiată și cheia de pe dușumea. Un mîrîit disprețuitor strîmbă gura mare a lui Logan.

– După ce termin cu tine, vei învăța să te ții departe de ea.

O plăcere sumbră aruncă o umbră înfricoșătoare pe figura lui Damon.

– Încă nu e a ta.

– Sînt foarte bine, i se adresă Julia lui Logan, cu respirația tăiată, din cauza urii ce umplea încăperea. Te rog, du-mă de aici, și vom rezolva asta mai tîrziu, ca niște adulți...

– Singurul loc unde ai să te duci este în patul meu, rosti Damon cu voce răgușită. Imediat după ce îl arunc pe logodnicul tău afară din casa mea.

Aceasta a fost în mod clar ultima picătură pentru Logan. Se aruncă înainte cu viteza fulgerului, pumnul

lui puternic zvîcnind într-un arc mare și izbindu-se cu o bufnitură oribilă de fața lui Damon.

– Nu, suspină Julia îndreptîndu-se spre ei, apoi oprindu-se scurt, cînd Damon se aruncă la rîndul lui asupra rivalului. Cei doi bărbați luptară cu violență cărîndu-și unul altuia pumni, în ciuda țipetelor Juliei, care le cerea să se oprească. Cu un mormăit de efort, Damon îl împinse pe Logan înapoi cu cîtiva pași, rămînînd astfel față în față și privindu-se cu ochi asasini.

Imediat, Julia profită de ocazie și se azvîrli între cei doi bărbați. După ce privi furia irațională de pe figura lui Damon, se duse la Logan și îi puse mîna pe piept. El se uită în jos, la ea, cu ochi albaștri fierbinți și cu nările palpînd la fiecare respirație.

– Te rog, rosti ea liniștită, nu e nevoie de asta.

– Vino cu mine, acum, murmură Logan.

Julia se gîndi să se supună, dar ceva în sinea ei rezistă ideii. Reuși doar să se bîlbîie:

– N..n...nu pot.

– După ce a făcut? întrebă tăios Logan. Unul dintre oamenii responsabili cu decorul te-a văzut răpită din culise. Am știut imediat că a fost Savage. Dumnezeu știe că n-am fost surprins de comportamentul lui. O prinse de umăr, degetele lui înfigîndu-se puternic în carnea ei delicată. Crede că ești proprietatea lui, Julia. Pleacă departe de el, acum, și să terminăm cu treaba asta afurisită.

Privirea ei coborî. Nu putea să se mai uite la fața lui.

– Nu încă, rosti ea de-abia șoptit. Treburile n-au fost încă puse la punct. Te rog, încearcă să înțelegi.

– O, înțeleg, răspunse rece Logan. Julia îi simți degetele slăbindu-și strînsoarea, apoi mîinile lui se depărtară de ea. Să te aștept la piciorul scării?

– Nu, dar...mulțumesc că ai venit. Înseamnă foarte mult pentru mine, faptul că ai vrut să mă protejezi.

– Dacă aș fi putut, trebuia să te protejez de tine însăși! rosti el cu o undă de ironie în glas. Schimbînd o privire plină de aversiune cu Damon, Logan se întoarse și părăsi încăperea, făcînd un spectacol plin de ironie din închiderea în urma lui a ușii stricate.

Julia se întoarse cu fața la Damon, doar pentru a descoperi că aparent el își pierduse orice dorință de a-i mai ține companie.

– Ieși, rosti el, folosind mîneca pentru a-și tampona nasul ce sîngera, distrugînd astfel frumosul material alb.

Gura ei se subție de exasperare. Ducîndu-se la lavoar, găsi un prosop de pînză, pe care îl udă cu apa dintr-un ulcior de porțelan. Damon sătea pe marginea patului și își trase capul înapoi, cînd ea încercă să-i șteargă fața.

– Ți-a spart nasul? întrebă Julia, insistînd pînă cînd îi șterse sîngele de pe buza superioară.

– Nu. Luă prosopul de la ea. Nu poți înceta să te mai joci de-a îngerul păzitor? Nu am nevoie de tine.

Julia dădu încet din cap, simțînd un val copleșitor de iubire pentru acest bărbat îndărătnic, arogant și cu temperament urfît. Îi aranjà șuvițele de păr ce-i căzuseră peste față și se așeză lîngă el. Bînd își alunecă mîna peste obrazul bine ras și îl făcu să se uite la ea. Fața lui era ca de granit.

– Eu am nevoie de tine, rosti ea încet. Damon nu se mișcă, dar ea simți cum i se încheștează maxilarul sub mîna ei. Ai avut dreptate, continuă ea. Mi-e teamă să am încredere în tine. Dar dacă n-am s-o fac, atunci niciodată nu voi putea să mai am încredere în cineva. Mă înspăimîntă de moarte să mă gîndesc că vei vrea de la mine mai mult decît pot să-ți dau. Totuși, dacă dorești să accepți ceea ce pot să-ți ofer...

Damon se lupta în tăcere cu rămășițele geloziei lui furioase. Nebunia ce pusese stăpînire pe el, de cînd descoperise că ea intenționa să devină soția lui Logan Scott, începu să cedeze ușor. Cînd se uită la Julia, văzu semnele de încordare de pe figura ei.

Mîna ei era moale pe obrazul lui și ochii albaștri-verzi erau plini de o emoție ce-i făcu inima să i se strîngă de durere. O dorea atît de mult încît se sufoca, vrînd-o în orice fel în care ar fi putut să o aibă. Mai rămăseseră nespuse prea multe cuvinte, ce aveau nevoie îngrozitoare de explicații, probleme de rezolvat...dar le ignoră pe toate și întinse mîna spre ea, într-o mișcare ce o surprinse.

Nu protestă cînd el îi astupă gura cu a lui, sărutînd-o flămînd. Buzele ei se depărtară și brațele i se strecurară pe sub cămașa descheiată, mîinile ajungînd să i se odihnească pe spatele lui. Cîte nopți nu visase el la ea în această postură, blîndă și dornică în brațele lui, lipindu-se cu voluptate de trupul lui.

O întoarse, o împinse cu spatele pe saltea, pînă cînd părul i se revărsă pe umeri ca un torent de aur. Aplecîndu-se peste ea, îi sărută gîtul și pieptul coborînd pînă la sîni. Sfîrcurile i se întăriră, se ițiră prin

materialul rochiei și ea scoase un sunet slab și gutural, când Damon o mușcă ușor prin corsaj.

Era miraculoasă lipsa de rezistență a Juliei, modul în care îi accepta atingerea...și el realizează că în seara aceasta îi va permite tot ce voia el, și inima îi bubui într-un ritm furios de dorință. Cu degete neobosite îi desfăcu corsajul și trase rochia de pe umeri, pînă la talie. Ea își ridică șoldurile și-l ajută să-i scoată tot costumul, lăsînd-o doar în desuuri. Cu o mișcare suplă, se ridică în genunchi și-și scoase și cămașa peste cap, descoperind curbele și umbrele ispititoare ale trupului ei. Damon atinse rotunjimea delicată a unui sîn, trecîndu-și încheieturile degetelor peste bobocul întărit. Ridicîndu-și privirea spre fața luminoasă a Juliei, văzu o tandrețe care îl devastă.

– Fă așa cum ai promis, rosti ea cu voce tainică. Fă dragoste cu mine în noaptea aceasta... și lasă-mă să-ți spun cît de mult te iubesc.

– Dar dimineată? nu se putu opri el să nu întrebe.

Ea zîmbi, ca și cum întrebarea era prostească, și se aplecă pentru a-l săruta pe gură.

– Stinge lumina, șopti ea.

Damon se duse să stingă lămpile, lăsînd doar o mică flacără să ardă în una dintre ele, și se întoarse în pat. Trupul Juliei se zărea aproape fantomatic în penumbră, neted și argintiu, așa cum stătea lungită de-a curmezișul patului. Luciul de mătase al ciorapilor și cercurile jartierelor erau tot ce mai rămăsese pentru a o acoperi. Damon își scoase îmbrăcămîntea și se lăsă pe patul regal, simțurile lui

amețindu-l, când îi trase trupul gol lângă al lui, stîmînd foc peste tot pe unde pielea li se atîngea.

Mîinile cercetătoare ale Juliei se plimbară peste spatele lui și pe șolduri, coborînd la fundul tare. Era mai cutezătoare decît fusese vreodată înainte, cu gura și degetele înnebunitor de inventive cînd îl explora, o nimfă jucăușă dedicată torturii.

Damon făcea eforturi să nu o posede imediat, așteptînd să facă în așa fel ca plăcerea să dureze. Îi scoase una din jartiere și îi rulă ciorapul sărutînd fiecare centimetru din pielea nou descoperită, pînă cînd își croi drumul din interiorul coapsei spre arcul piciorului. Răspunzînd, Julia torcea și îi oferi tot piciorul, plimbîndu-și zburdalnică degetele de la celălalt picior îmbrăcate în mătase pe abdomenul lui. El îi scoase și ciorapul acela, făcînd-o să se agite la senzația gurii sale care o gîdila în spatele genunchiului. Cînd păru că e gata, o răsuci sub el.

– Spune, porunci frecîndu-și nasul de obrazul ei.

Ochii Juliei se deschiseră mari și el văzu strălucirea cochetă ce îi trăda încîntarea totală.

– Ce să spun?

– Ce ai promis că o să-mi spui.

– Mai tîrziu, rosti ea și îi apucă în mîină erecția țeapănă, ghidînd-o între coapsele ei. Damon rezistă și se încruntă la ea, dorind să audă cuvintele refuzate. Cu artă, Julia încercă să-l convingă să se apropie mai mult, murmurînd promisiuni erotice, înconjurîndu-l cu coapsele ei fine. Din gît, lui îi izbucni un hohot nedorit. O mîngîie și o sărută, savurîndu-l reacțiile... accelerarea respirației, tremurul ce puse se stăpînire pe ea.

– Ia-mă, acum, rosti ea cu răsuflarea tăiată. Acum, acum...

– Mă iubești? întrebă el mîngîindu-i pieptul cu palma și îngropîndu-și un deget în buric.

– Da, oftă în sfîrșit Julia, desfăcîndu-și coapsele. Nu mă face să mai aștept. Îi umplu urechile cu o litanie de iubire, amenințări și rugămînți, pînă cînd, pînă la urmă, el se înduioșă și-și furișă degetele în ea, mișcîndu-le ritmic, ceea ce o duse repede la extaz. Se arcui în sus, presîndu-și petecul cîrlionțat și moale în mîna lui și explodează în orgasm, cu un geamăt și un tremur fără sfîrșit.

Mult mai tîrziu, își ridică pleoapele și răspunse sărutului, limba ei împletindu-se cu a lui. El îi trase șoldurile și amîndoi își lipiră trupurile, într-o împingere care o făcu pe ea să scîncească de plăcere. O pătrunse cu mișcări lungi și fără grabă și ea își strînsese fesele și șoldurile, pentru a-l atrage cît mai adînc. Prinzîndu-o cu mîinile de încheieturi, le trase deasupra capului ei, fixîndu-le cu putere pe cearceaf.

Julia îi simți gura lipită de gîtul ei, buzele mișcîndu-se cu cuvinte nerostite. Mîinile îi alunecă apoi pe sîni, în locul unde se uneau, torturîndu-i blînd, pînă cînd ea nu mai putu să respire. Chiar cînd se gîndi că va leșina, asupra ei se revărsară senzații ce-i inundară fiecare nerv. Tremura violent, șoldurile ei ridicîndu-se pentru a-l primi cît mai adînc, iar el dădu drumul fluviului lui de plăcere și de dorință, în trupul ei.

Cînd se putură mișca amîndoi, se întoarseră pe o parte. Julia zîmbi somnoroasă cînd îi simți picioarele

lungi înțepenite sub ale ei și cu pieptul presat de spatele ei.

– Îmi place să fiu răpită, murmură ea trăgându-i mâna pe talie, apoi în sus, pînă la sîni.

– N-am știut ce altceva să fac. Am fost înebunit încă de dimineată. Degetele lui trasară cercuri blînde în jurul sfîrcului. Julia... o să te măriți mîine cu Scott?

– Îmi oferi o alternativă?

Mîna lui Damon se făcu cupă peste sînul ei, pînă cînd putu să-i simtă bătaia rapidă a inimii. Rămase tăcut timp îndelungat, încît ei îi trecu prin minte că nici nu va răspunde.

– Mărită-te cu mine, rosti el cu glas aspru. De data aceasta cu adevărat.

Julia închise ochii și trase nesigură aer în piept.

– Și condițiile tale?

– Fără condiții. N-am să-ți cer să părăsești teatrul.

– Ce se va întîmpla, dacă oamenii te vor ironiza că te-ai căsătorit cu o actriță? întrebă ea blînd.

– Să-i ia dracu'!

Așa că, pînă la urmă, s-a ajuns și aici. El o iubea destul, pentru a face cea mai mare concesie dintre toate. Nu-și imaginase niciodată că Damon, omul cel mai mîndru și mai pretențios pe care-l întîlnise vreodată, va da deoparte propriile lui pretenții în fața alor ei. Știa că îi datorează aceeași considerație, lipsită de egoism.

– Aș putea să-mi limitez implicarea în teatru, rosti ea ezitantă. Voi alege doar rolurile care mă interesează cel mai mult...și voi înceta să mai fac turnee.

- Scott va permite așa ceva?
- Va trebui, dacă vrea să rămîn la *Capital*.
- Cariera ta nu va mai fi niciodată aceeași.
- Asta nu mai contează, atîta timp cît te am pe tine.

Cu grijă, o întoarse pentru a o privi în față. Deși Julia era plină de speranță și fericire, pe fața lui Damon nu exista nici un zîmbet de răspuns.

- Am să-mi doresc copii, Julia. Vocea lui era joasă și iritată și ea nu putu decît să bănuiască emoțiile care-l zguduiau.

- Da, și eu. Ridică din umeri neajutorată. Nu știu cum vom reuși, dar... ei bine vom găsi noi o cale. Nu va fi ușor.

- Mai ușor decît să trăim despărțiți. Julia dădu afirmativ din cap și îl sărută blînd. Care sînt sentimentele tale pentru Scott? mai întrebă Damon cînd buzele lor se dezlipiră.

- Între noi n-a existat dragoste. Va înțelege de ce nu pot să mă mărit cu el. În afară de asta, niciodată n-am intenționat să fiu soția nimănui, decît a ta.

- Bine! Pentru că am fost soțul tău de prea mult timp, pentru a-mi imagina altceva.

Ea zîmbi și îi dădu un pumn în piept.

- Ce ciudat, că amîndoi am vrut să ne eliberăm unul de altul, de atîta timp...și chiar cînd a fost gata să se întîmple, tot ce ne-am dorit a fost să fim din nou împreună.

- Deci o să iei înapoi inelul.

- Inelul și tot ceea ce vine odată cu el.

Damon o prinsé de mînă și o strînse atît de tare, încît ea începu să se foiască, din cauza durerii.

Ducîndu-i palma la gură, el apăsă un sărut în căuşul moale. Emoția îl lăsă fără cuvinte...iubirea și bucuria se amestecau în el...și teama, că era doar un vis și că femeia de lîngă el era o fantezie, creată de singurătate și de dorința pe care o simțise întreaga viață.

Strecurîndu-și o mîină pe ceafa lui, Julia îl trase încă o dată spre ea, cerîndu-i sărutul și returnîndu-i-l fără reținere.

Cînd Logan o întîmpină pe Julia în vila lui din Bath, a doua zi dimineața devreme, nu avea pe figură nici o expresie, doar o ușoară adîncitură între sprîncenele roșcate. Privirea lui îi cercetă fața, luînd notă de îmbujorarea de pe obraji ei și strălucirea de fericire din ochi.

– Bună dimineața, rosti ea cu răsufierea tăiată. El dădu din cap, înțelegînd pe loc că în ziua aceea nu va mai avea loc nici o nuntă. Planurile făcute împreună nu vor mai fi menționate niciodată.

Stînd cu Julia în salon, Logan păru relaxat cînd un servitor turnă cafea în cești aurii de porțelan și îi servi. Apoi îi făcu un semn servitorului să plece și îi aruncă Juliei o privire resemnată.

– Faci o greșeală, rosti el lipsit de intonație.

Un zîmbet apăru pe fața ei.

– Poate că da. Căsătoria cu Damon s-ar putea dovedi un dezastru. Dar n-am să mi-o iert niciodată, dacă n-am să încerc.

– Îți doresc noroc.

– Nu intenționezi să mă avertizezi asupra a ceea ce fac? Nu intenționezi să subliniezi toate motivele

sensibile, pentru care căsătoria nu va funcționa și să-mi spui...

– Cunoști deja părerea mea despre subiectul căsătoriei din dragoste. Singura mea îngrijorare este cum vor afecta acțiunile tale compania mea teatrală. Evident că lucrurile

vor trebui să se schimbe.

– Da, acceptă Julia încercînd să-și potrivească tonul cu realitatea. Aș dori să rămîn una din actrițele de la *Capital*. Totuși, nu voi putea participa la turnee... și va trebui să-mi limitez numărul de piese în care joc.

– Poți să rămîi la *Capital* cît dorești. Numai un nebun ar refuza să aibă o actriță ca tine în trupă, chiar cu o capacitate limitată.

– Mulțumesc.

– Am vrut pentru tine mai mult decît atît, rosti el brusc. Nici măcar n-ai început să-ți atingi limitele măiestriei. Ai fi putut să fii cea mai aclamată actriță de pe scena engleză...

– În loc de asta, voi fi fericită, îl întrerupse Julia. Toate aclamațiile și averea din lume nu ar fi reușit să-mi risipească singurătatea. Vreau să fiu iubită. Vreau să rîd și să am companie. Vreau mai mult decît am avut din partea vieții mimate în teatru.

– Ești sigură că Savage îți va permite să continui colaborarea cu *Capital*?

– O, da. Un zîmbet diabolic îi străbătu figura. S-ar putea să nu-i placă, dar vrea să-mi accepte cariera, de dragul de a-i fi soție. Sorbi din cafea, privindu-l peste marginea ceștii și zîmbetul îi deveni trist. Crezi probabil că sînt nebună, nu-i așa? Nu-ți poți imagina

că ai putea să faci nici un fel de compromis, care să te depărteze de teatru.

– Nu, nu pot, rosti Logan cu glas egal și pentru prima oară îi apăru o sclipire prietenoasă în ochii albaștri. Dar nu cred că ești nebună. Într-un fel, aproape că te invidiez. Și nu mă întreba de ce. Dumnezeu știe că nu-mi pot explica nici mie însumi.

EPILOG

A fost o nuntă restrînsă, fără fast, în capela castelului din Warwick, unde a participat doar familia și cîțiva prieteni deosebiți. Mama Juliei, Eva, evident s-a bucurat de faptul că fiica ei se mărita cu Damon. Lucru evident și din expresia lordului Hargate, care avea o viziune mai ironică a procedurilor, dar își exprimă totuși bucuria față de cei doi.

În lunile ce urmară, Julia își preluă locul de soție a lui Damon, cu o ușurință care îi surprinse pe amîndoi. Dacă existase vreun gînd în mintea ei, că viața ca ducesă de Leeds se va dovedi monotonă și respectabilă, s-a evaporat repede. Damon o răsfața cum nimeni n-o făcuse vreodată, răzgîind-o cu cadouri extravagante și furîndu-i, pe cît se putea, orice clipă posibilă din timpul dedicat teatrului.

Spre deosebire de ea, Damon era mare iubitor de activități în aer liber, așa că ea se trezi însoțindu-l în plimbări lungi, sau călărind prin peisajul rural. Din cînd în cînd participa la exerciții de tir și la pescuit, activități care-i plăceau lui și, cu toate că nu dovedea

mare dragoste pentru aceste sporturi, îi admira lui măiestria.

Odată cînd Damon pescuia la păstrăv, pe un torent aflat pe una din moșiile lui, Julia se odihnea pe un podeț ce traversa cursul de apă. Bucurîndu-se de razele soarelui, își ridică fustele și-și lăsă picioarele goale să atîrne peste margine. În tăcere, își privea soțul aruncînd undița spre un mal înalt, unde un păstrăv mare și cafeniu apărea prudent din apă. Stînd pe malul opus, Damon acționa cu o grație lipsită de grabă, ca un pescar experimentat. Fiecare aruncare se desfășura în ritm egal, lansînd și trăgînd guta.

– Nu te mișca, rosti Damon cu voce joasă, cînd zări sclipirea picioarelor palide ale Juliei, dar era prea tîrziu. Alertat de neobișnuitul luciului, istețul păstrăv dispăru, prea speriat, pentru a mai încerca să se hrănească aproape de suprafața apei. Damon se încruntă. La naiba!

– L-am speriat? întrebă Julia scuzîndu-se. Descopăr că e uimitor, că un pește e așa sensibil. Tu știi că niciodată nu pot să stau liniștită, prea mult timp. Ridicînd mîinile într-un gest resemnat, se întinse pe spate pe pod și oftă. Foarte bine, data viitoare nu mai vin cu tine.

Cu mai puțin de un minut mai tîrziu, îl simți pe Damon deasupra ei.

– N-ai să scapi de asta așa ușor.

Julia zîmbi, ținînd ochii închiși.

– Vei pescui mai bine, fără alte distracții.

Damon se lăsă în jos, lîngă ea, mîinile alunecîndu-i peste genunchiul gol.

– Se întîmplă să-mi placă distracțiile, murmură el și-și apăsă buzele pe gîtul ei încălzit de soare.

Pentru a-i face plăcere Juliei, Damon o însoțea cu bunăvoință la nesfârșite serii de baluri, serate și seri muzicale. Fu încîntată să descopere că soțul ei era un dansator excelent și că avea o energie inepuizabilă, pentru a rămîne în picioare toată noaptea, dacă dorea ea. Cele mai bune erau orele întunecate ale serii, care urmau evenimentelor sociale la care participau, cînd el o concedia pe cameristă și o dezbrăca personal, apoi făceau dragoste, pînă cînd ea adormea plăcut epuizată.

Damon era partenerul la care Julia nu îndrăznise niciodată să viseze, ascultîndu-i cu interes părerile, dezbătînd punctele în care nu erau de acord, fiind mîndru de inteligența ei, în timp ce cei mai mulți bărbați s-ar fi simțit amenințați de ea. În curînd Julia realiză că putea să i se adreseze în orice problemă, indiferent cît de neînsemnată era, dar pe care el o trata cu seriozitate. Cînd simțea nevoia de confort, se tîra în poala lui și rămînea cu capul pe umărul lui, pînă cînd necazurile ei căpătau propria lor perspectivă. Uneori aproape o îngrozea să realizeze ce repede ajunsese să depindă de el.

– Nu m-am așteptat niciodată să simt așa ceva pentru cineva, îi spuse ea într-o seară, cînd stăteau lungiți amîndoi în pat și priveau focul din cămin. Și mai ales pentru un bărbat ca tine.

– Un bărbat ca mine? repetă amuzat Damon.

– Da, cu toate speculațiile și investițiile tale în afaceri și discuțiile tale despre arendași și munca de la fermă...

– Pare ceva lipsit de sensibilitate, în comparație cu teatrul.

– Trebuie să admiti și tu, avem niște interese foarte diferite.

Damon rîse și trase cuvertura de pe umerii ei, pînă cînd aerul rece făcu să i se întărească sfîrcurile. Pielea ei era punctată de luminile și umbrele focului și el își trecu mîna încet peste suprafața mătăsoasă.

– Într-un fel, da, rosti el aplecîndu-și capul pe gîtul ei. Dar avem totodată și cîteva lucruri importante, în comun. Zîmbi cînd simți fiorul ei de răspuns la atingerea lui. Vrei cumva să detaliez? întrebă el, încolțind cu dinții o parte sensibilă a cefii ei.

Julia își aruncă brațele în jurul lui și se arcui în sus, dornică de plăcerea pe care i-o oferea.

Damon era un iubit generos, uneori zăbovind îndelung asupra trupului ei, ore dulci, alteori posedînd-o cu o pasiune violentă, ce o umplea de emoție. Julia luă obiceiul să-l seducă atunci cînd avea chef, îmbrăcînd rochii provocatoare și ațîțindu-l, pînă cînd el o ridica în brațe și îi oferea exact ceea ce îi cerea ea. Cînd erau împreună, putea să-și abandoneze grijile profesiei ei și devenea o ființă cu desăvîrșire nouă, plină de mulțumire și pace.

Cînd se apropie septembrie și repetițiile pentru sezonul următor deveniră mai dese, Julia făcea naveta de la reședința din Londra a familiei Savage pînă la *Capital*. La început, membrii companiei se simțeau neconfortabili, în fața noului ei statut de ducesă de Leeds, dar totul fu uitat repede, în fața muncii ce-i aștepta. Arlyss era cu adevărat fericită

de căsătoria ei cu Michael Fiske și satisfăcută de popularitatea ei crescîndă, ca actriță de comedie.

În ce-l privește, Logan Scott era același ca întotdeauna – pretențios, arogant și obsedat să facă din teatrul lui cea mai spectaculoasă atracție a Londrei. Cu fiecare acțiune de renovare făcută în interiorul teatrului, părea că se înflăcărează din ce în ce mai mult.

– Marea ta iubire! comentă rîzînd Julia, cînd îl văzu într-o zi după repetiție inspectînd avanscena proaspăt lustruită. Cîte femei ar da totul, ca să te facă să te uiți la ele în acest fel! Doar că, nu uita că o construcție nu-ți va înapoia niciodată iubirea.

– Greșești, o informă Logan aruncîndu-i o privire zîmbitoare dintr-o parte. Își purtă mîna mare peste sculptura complicată a avanscenei. Ea îmi oferă mult mai mult, decît a putut să-mi ofere vreodată o femeie în carne-și-oase.

– Un teatru poate fi numit Ea?

– Cum ar putea fi altfel?

Julia își încrucișă brațele pe piept și îl privi speculativ, mulțumind providenței că nu s-a măritat cu el. Logan era – și probabil va fi întotdeauna – extrem de limitat cînd se ajungea la problemele inimii. Ceva din el nu permitea încrederea și intimitatea, ce erau necesare pentru a iubi o ființă adevărată, a supraviețui riscului cerut de o relație.

Cînd începu sezonul teatral, Julia să trezi năpădită de hoarde de admiratori, unii plini de respect, alții supărători. Pentru a-i asigura siguranța, Damon făcu în așa fel încît să fie însoțită pînă și de la teatru de valeți înarmați sau călare și, de cîte ori se ducea

la cumpărături sau în vizită, să aibă o escortă adecvată. La început, Julia crezu că măsurile de securitate suplimentare erau exagerate, dar în curînd realizează că erau necesare. Odată, cînd părăsea *Capital* după un spectacol, urechile îi fură umplute de țipete: „Doamnă Wentworth!” sau „Ducesă!” și fu asaltată de oameni care încercau să-i smulgă o bucată de dantelă din rochie, sau chiar cîteva fire de păr din cap.

Logan era încîntat în mod deschis de popularitatea Juliei, știind că era una din cauzele veniturilor spectaculoase adunate de *Capital*.

– Să te măriți cu Savage poate că n-a fost o hotărîre prea proastă, rosti el gînditor, după ce văzu mulțimea adunată, care aștepta ieșirile și intrările Juliei în teatru. Publicului îi place ideea ca o ducesă să-l distreze. Asta mă face să doresc să mă fi născut și eu cu un titlu – gîndește-te ce înălțimi aș fi atins.

– Sînt așa încîntată că poți afla un beneficiu pentru teatrul tău, din toate astea, replică Julia acră. Asta face să merite inconvenientul.

Logan rînji în fața sarcasmului ei.

– Tu ai fost cea care ai preferat să te măriți cu un duce, în locul unui tragedian, sublinie el. Nu e vina mea, dacă teatrul *Capital* profită de pe urma acțiunilor tale.

– Da...dar chiar trebuie să te desfeți cu asta? întrebă Julia, privirea ei dezaprobatoare dizolvîndu-se într-un rîs crispat.

Recent apăruse o tensiune între ei doi. La o adunare socială din săptămîna trecută, Logan a încercat să demonstreze că, deși Julia era ducesă de Leeds,

era totuși o salariată, căreia i se cerea să dedice voinței lui, cel puțin o parte din timpul ei. Când se dori ca oaspeții să fie distrați, Logan îi făcu semn Juliei, care se afla alături de soțul ei.

– Poate că Alteța Sa își va da osteneala să joace împreună cu mine? sugeră el.

Julia îi aruncă lui Logan o privire discretă. Îi spusese mai devreme că nu o să-l ajute la nici o scenetă, în seara aceasta. Se afla acolo ca soția lui Damon, nu ca actriță, pe care Logan să o etaleze, pentru a solicita donații pentru teatrul lui. Oaspeții de la petrecere o îndemnară să vină în față, dar ea rămase alături de Damon.

– Sînt sigură că domnul Scott poate să interpreteze ceva și fără ajutorul meu, rosti cu un zîmbet rigid pe buze.

Privirea lui Logan o întîlni pe a ei, într-o confruntare de voințe.

– Vino, Alteța Voastră. Nu-i lipsi pe toți de bucuria pe care o provoacă talentul tău.

Atunci interveni Damon, cu fața o mască inexpressivă.

– Soția mea cunoaște dorința mea de a o avea companie exclusivă, în această seară. Poate că vei reuși să o convingi, altă dată.

Logan își adresă următorul comentariu întregii încăperi, în general.

– Evident ducele nu-și dă seama că nu e la modă, ca un bărbat să fie gelos pe propria lui soție.

Damon înlănțui cu brațul talia fină a Juliei.

– Dar e perfect de înțeles, cu o soție ca a mea. Se uită la fața nefericită a Juliei și zîmbi încrezător. Du-te și joacă scena, dacă dorești.

Ea dădu scurt din cap și îi înapoie zîmbetul.

– O voi face, pentru tine.

Mai tîrziu, în seara aceea, Julia se ghemui în pat alături de Damon și îl sărută recunoscătoare.

– Comportamentul lui Logan a fost groaznic, rosti ea. Nu dă nici un ban pe nimic, doar pe ceea ce aduce profit pentru teatrul lui. Ai fost foarte înțelegător. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu ești unul din acei soți posesivi, care ar fi putut să facă o scenă!

Cu grijă, Damon îi întoarse fața spre el.

– Te vreau numai pentru mine, rosti el cu ochi deosebit de serioși. Și întotdeauna te voi vrea. Sînt gelos ca dracu' pentru fiecare minut pe care îl petrece Scott cu tine, în afurisitul ăla de teatru. Numai pentru că te iubesc, nu mă împotrivesc celor dorite de tine. Dar nu face niciodată greșeala să-ți închipui că nu sînt posesiv.

Julia dădu din cap pocăită. Se întinse pentru a-l săruta, încercînd să-i arate că n-are deloc nevoie să fie gelos.

Jane Patrick a fost una dintre piesele care au inaugurat noul sezon de la *Capital*. Subiectul se baza pe viața unei scriitoare strălucite și nonconformistă și pe problemele ei sentimentale explozive, eșuate și dezastruoase, care făceau din ea una din cele mai complexe figuri ale lumii literare. Logan își exprimase îndoiala întrebîndu-se dacă Julia nu era

prea delicată ca aspect, pentru a interpreta o femeie faimoasă pentru figura ei robustă și bărbătoasă.

Julia abordă vitejește rolul lui Jane Patrick, compensînd lipsa staturii ei fizice cu adoptarea unei personalități neobișnuite, pînă cînd Logan fu satisfăcut de rezultat. Logan juca rolul unuia dintre cei mai apropiați prieteni ai Janei, un bărbat care fusese îndrăgostit în secret de ea, timp de treizeci de ani, dar care nu-și consumase niciodată relația. Găseau un echilibru agreabil pe scenă, cu Julia subliniind aroganța cutezătoare a caracterului ei și cu Logan oferind o interpretare cu grijă reținută.

Spectacolul fu atît popular, cît și aclamat de critică, și cînd începu cea de a doua săptămîină, Julia fu încîntată să-și vadă casa plină de flori. Va fi fericită cînd se va termina reprezentarea piesei, programată să dureze o lună. Era epuizant să joace o femeie așa de diferită de ea însăși. Se întorcea acasă în fiecare seară prea slăbită pentru a mai mînce ceva, sau a sta de vorbă, adormind imediat ce se urca în pat.

În seara în care Damon participă la spectacolul cu *Jane Patrick*, Julia se străduie să ofere cea mai bună interpretare. Știa că soțul ei stătea în loja privată de la al doilea nivel, împreună cu fratele lui, William, și cîțiva prieteni. Plină de hotărîre, Julia dădu rolului tot ce pretindea acesta, în timp ce rostea tiradele pasionate și remarcile sarcastice, ca și cum erau ale ei proprii. Spectatorii reacționară rîzînd, oftînd de surpriză, sau păstrară tăcerea, pînă cînd primul act fu aproape de sfîrșit. Ajunseseră la scena în care Julia și Logan izbucneau într-o ceartă

violentă, cînd prietenul Janei încercase să o facă să-și asume responsabilitatea pentru viața ei nechibzuită, iar ea reacționa cu o izbucnire furioasă.

Pe fața Juliei apăru o transpirație provocată de efort, cînd începu să rostească una dintre replici. Era conștientă de umezeala simțită sub costum, de picăturile reci de pe ceafă și din corsaj. Concentrîndu-se asupra feței lui Logan, Julia continuă scena, în ciuda unui val de amețeală. Realizînd că ceva nu e în regulă, voia cu disperare să termine scena repede. Dacă puteau să termine primul act, ar putea să se așeze undeva, să bea un pahar cu apă și să-și potolească ritmul inimii.

Spre oroarea Juliei însă, simți scîndurile scenei clătinîndu-se sub picioare, parcă ar fi fost puntea unui vapor. Vocea lui Logan răsuna îndepărtată, cu toate că știa că se află chiar lîngă ea. Fața lui era încețoșată, ochii albaștri deveniți niște pete de culoare depărtate, în ceața cenușie ce plutea deasupra ei. Nimic asemănător nu i se întîmplase vreodată. *O să leșin*, gîndi ea cu o uimire panicată, exact cînd își simți picioarele cedînd.

Imediat fu apucată și ținută dreaptă de strînsoarea puternică a lui Logan. Era vag conștientă că el improviza replici, spunînd ceva despre personajul ei amețit, apoi o ridică în brațe și o scoase din scenă. Spectatorii, nedîndu-și seama că leșinul nu făcea parte din piesă, izbucniră în aplauze la căderea cortinei.

Udă de transpirație, Julia stătea tăcută în brațele lui Logan, incapabilă să răspundă la întrebările lui, cînd o duse în cabină. Așezînd-o cu grijă pe un

scaun, Logan lansă ordine membrilor companiei, care se îmbulzeau în jur.

– Aduceți niște apă, mîrîi el spre unul dintre ei, și voi ceilalți încetați să vă mai înghesuiți. Supuși, privitorii părăsiră încăperea. Logan stătea în fața Juliei, încălzindu-i mîinile reci în ale lui. Spune-mi ce se întîmplă, întrebă forțînd-o să se uite la el. Ești albă ca varul. Ai mîncat astăzi? Vrei puțin ceai? Ceva de băut?

– Nimic, murmură ea ducîndu-și mîna la gură, ca și cum sugestiile lui îi stîrniseră un val de greață. La acest gest, ochii lui Logan se îngustară, dar rămase tăcut, cu privirea tăioasă și speculativă.

Altceineva intră în cabină și Logan se dădu la o parte.

– Ți este în regulă, rosti amabil.

Julia ridică privirea spre figura întunecată și implacabilă a soțului ei și zîmbi ezitant. Dămon nu-i înapoie zîmbetul, cînd se așeză pe vine în fața ei. Mîna lui fierbinte îi ridică bărbia și îi studie fața.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

– Am leșinat, rosti Julia, pe cît de surprinsă, pe atît de sfioasă. Eram amețită. Sînt... sînt mult mai bine acum. Riscă o privire spre Logan. Sînt suficient de bine să termin piesa.

Înainte ca Logan să poată răspunde, Damon o întrerupse calm.

– Vii acasă cu mine.

– Asta nu e o decizie ce trebuie să o ia Julia? întrebă Logan.

Privirea lui Damon se fixă în a Juliei și mîna lui se depărtă de bărbia ei

– Lasă-ți dublura să o termine. Sau vrei să riști să leșini din nou?

– N-am părăsit niciodată un spectacol, înainte de a se termina, murmură ea șocată de idee.

– Dar probabil că nici nu te-ai prăbușit vreodată în mijlocul unei scene. Deși comportamentul lui Damon era stăpînit, sub această fațadă Julia simți un amestec de furie și îngrijorare. Vino cu mine, Julia. Nu arăți bine.

Încet Julia se ridică și se privi în oglindă, descoperind că era încă nesigură pe picioare. Damon avea dreptate – arăta bolnavă și cleioasă. Gîndul de a termina piesa și efortul emoțional și fizic cerut de asta, părea imposibil.

Aparent, Logan realizează că era incapabilă să continue. Își trecu ambele mîini prin păr.

– Du-te, bombăni el. Am eu grijă de treburile de aici. Făcû o pauză și adăugă spre Damon. Comunică-mi mîine dimineată care e starea ei.

În ciuda protestelor Juliei, Damon o ajută să ajungă în spatele teatrului, unde îl instruiseră pe vizitii să le aducă trăsura. Ea se sprijini de el în drumul spre casă, extrăgînd confort din susținerea brațului lui din jurul taliei.

– Nu știu ce se întîmplă cu mine, murmură ea. Sînt epuizată, presupun...rolul este foarte solicitant.

Damon nu răspunse, mîngîind-o pe păr și tampo-nîndu-i fața udă cu batista lui.

Medicul părăsi camera și se opri scurt să vorbească cu Damon, care așteptase chiar în spatele ușii. Stînd în capul oaselor pe pat, Julia privea ce

sortiment bogat și comic de expresii traversa figura soțului ei, printre care bucurie și îngrijorare. Ea reuși să schițeze un zîmbet, cînd el intră în dormitor și se așează alături de ea, pe pat. O apucă de mîină, ca și cum ar fi fost prea fragilă pentru a putea suporta mai mult decît o ușoară apăsare.

– N-ai bănuț nimic? întrebă el cu voce răgușită.

– Nu eram sigură, admise ea cu un zîmbet slab. M-am gîndit să aștept cîteva săptămîni, înainte de a spune ceva. Ești încîntat de bebeluș?

– Dumnezeule, Julia... nici n-ar trebui să întreb așa ceva... Damon se aplecă și îi prinse gura într-un sărut afectuos. Julia răspunse avidă, plimbîndu-și degetele prin părul lui negru.

Retrăgîndu-se, Damon se uită în ochii ei. Julia simți întrebările care i se ridicau pe buze, știind cîtă stăpînire de sine se cerea din partea lui, ca să nu le pună.

– Am să iau în considerație mai tîrziu unele lucruri, îi spuse ea, punîndu-și mîinile pe piept.

Damon rămase tăcut, așteptînd să continue. Era important pentru ea să aleagă cuvintele corecte, să-l facă să înțeleagă revelațiile care o copleșiseră.

Din cauză că nu cunoscuse niciodată siguranța afecțiunii și aprobării tatălui ei, nu fusese niciodată capabilă să creadă cu desăvîrșire în cineva, să fie convinsă de conștiința că iubirea nu se va ofili și nu se va termina niciodată. Dar Damon schimbuse asta. O făcuse să creadă că sentimentele lui pentru ea vor dăinui pentru totdeauna...și că îi vor da curajul să mai slăbească atașamentul ei puternic pentru cariera de actriță. Voia să exploreze și alte laturi ale

ei. Voia să se dăruiască iubirii, la fel de liber cum se dăruiuse ambiției.

Întotdeauna fusese foarte auto-protectoare, evitând orice părea o amenințare a independenței ei. Într-un fel, își construise în jur o închisoare și acum zidurile se prăbușeau, pentru a da la iveală o imagine pe care nu o avusese niciodată în vedere înainte.

Gîndul la ce se aștepta de la ea, dacă îndrăznea în final să lase trecutul să dispară, o umplea de senzația aventurii. Experimental, puse mîna lui Damon pe abdomenul ei plat, apăsînd-o peste micuța viață care începea în ea. Și-l imagină pe Damon ca tată și gîndul îi aduse un zîmbet pe față. Ce ciudat că lucrurile de care odată îi fusese frică, o vor deposeda de prețioasa ei libertate. Dar un soț și un copil îi vor oferi mai multă libertate decît visase vreodată. Ei vor fi sursa ei de putere. Și ea, a lor.

– Am hotărît că mi-ar plăcea să nu mai joc o vreme, rosti ea. Voi apărea cu o alternativă, care cred că mi se va potrivi mai bine...cel puțin pentru moment. Aș dori să fac o investiție financiară în teatrul *Capital*, una substanțială, pentru a-mi avea numele trecut în statutul companiei. Asta m-ar face partenera domnului Scott...o parteneră minoră, dar fără îndoială, cu o anumită influență.

– La ce ar servi asta?

– Aș putea să ajut la conducerea teatrului, să mă consult cu dramaturgii; să-i controlez pe scenografi, pe muzicieni și pe tîmplari; să acționez din birou și să ajut la programare, alegerea distribuției, costume... o, există mii de lucruri la care aș putea să iau parte, pentru care domnul Scott nu are niciodată

suficient timp! Asta mi-ar permite să fac ceea ce am vrut întotdeauna, mai mult sau mai puțin, și n-ar mai trebui să suport povara de a fi în ochii publicului. Nu vezi ce compromis perfect ar fi? Aș mai avea încă teatrul, dar aș avea și mai mult timp de petrecut cu tine și copilul. Aș fi aici în fiecare seară, în loc să mă întorc acasă tîrziu, după spectacol.

– O să vrei să joci din nou, rosti Damon uitîndu-se la mîna ei ce se juca cu inelul cu diament de pe deget.

– Poate că vreodată... dacă rolul se va dovedi irezistibil.

– Cum crezi că va reacționa Scott la această idee? Ar putea să tolereze gîndul unei femei ca partener de afaceri?

– Pentru destui bani, va tolera orice, îl asigură Julia cu un zîmbet.

Se uitară unul la altul îndelung, pînă cînd un zîmbet șovăielnic se răspîndi pe fața lui Damon. Cu grijă o trase în jos, pe pat, și se întinse lîngă ea. Mîna lui se juca pe trupul ei și se opri pe abdomen.

– Vreau să fii fericită, rosti cu buzele atingîndu-i obrazul.

Julia își împleți picioarele cu ale lui.

– Cum aș putea să nu fiu? Îmi oferi atît de multe lucruri, la care nici nu m-am gîndit vreodată. Voi avea... dragoste, o casă, o familie...

– Spune-mi ce altceva dorești. Damon îi cuprinse fața în mîini și apăsă un sărut sălbatic pe buzele ei. Spune-mi și am să-ți dau.

– Tot ce vreau ești tu, rosti ea cu ochi strălucitori. Pentru totdeauna.

– Ai avut asta încă de la început, șopti el trăgînd-o mai aproape și sărutînd-o din nou.

SFÎRȘIT

**Puteți face comenzi
la următoarele nr. de telefon:**

**021.337 1443
0763.253.003**

O povestire clasică despre secrete senzuale și pasiune neașteptată a extraordinar de bine vândutei autoare Lisa Kleyas, conform *New York Times*.

Toată Londra e la picioarele Juliei Wentworth și poate avea tot ce-și dorește. Dar fermecătoarea doamnă deține un secret șocant, un soț misterios pe care nu-l cunoaște, nu îndrăznește să-l menționeze... și nu-l poate iubi.

De ani întregi Damon Savage caută străina cu care părinții l-au însurat fără consimțământul lui, în speranța de a se elibera legal de lanțurile invizibile ale căsătoriei. Și e uimit să descopere că mireasa lui nu e nimeni altcineva decât splendida doamnă pentru care făcuse o pasiune nebună.

Dar, cu toate că e soția lui prin lege, Julia nu vrea să fie cu adevărat a lui Damon, pînă cînd el nu-i va învinge temerile, ca și mîndria, pasiunea și inima independentă.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

